

ŞANEM ÖZEL

KAINAT

STEAL OR KISS SERİSİ 2

Manipölasyon, tek bir insanı herkesin gözünde
kolayca bir canavara dönüştürebilirdi.

Hedeflerine ulaşmak için İspanya'ya giden Kainat Kızılkaya,
oradaki örgüte sızmaya çalışırken geçmişinde bıraktığını
sandığı Yaman Haris Batıkan'la yeniden yüzleşmişti.

Peki suçlu kimdi?
Gerçekten herkesin işaret ettiği kişi miydi?
Yoksa tüm bu kaosun ardında başka bir el mi vardı?

Belki de Kainat suçlu değildi.
Belki de o, hırsının ve yönlendirilmiş kararlarının içinde
kaybolmuş bir kurbandı.

Ancak bu kez her şey fazlasıyla kolay ilerliyordu çünkü
Kainat'ın yolunu çizen, kararlarını fısıldayan biri vardı.
Oysa başkalarına bağımlı olmaması gerektiğini
en iyi bilenlerden biriydi.

Ama bunu fark etmek için artık çok geçti.

Çünkü içten içe onu tüketen,
takıntılı bir manipölatöre âşık olmuştu...

424670962200x4 *

80779399

KP15

485

g

04.04.26

Özel, S: Kainat Ciltli

OL 4

**“O halde sana başka bir
kötü haberim daha var.
Herkes olmaktan korktuğu
kişiye dönüşür.”**

KAİNAT

Sanem Özel

Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Öznur İlter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelal Edin
Kapak Uygulama : Sidem Zelal Edin
Yan Kâğıt Tasarım : Güneş Ataoğlu

Türü: Yetişkin - Romantik
Kitap No: 2830

1. Baskı: Şubat 2026
ISBN: 978-625-366-267-7

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Sanem Özel

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah.*Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt.
Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 613 17 33
Sertifika No: 46025

SANEM ÖZEL

KAINAT

STEAL OR KISS SERİSİ 2

*Düzenleme
Ny.özlem*

*Ne yaparsam yapayım, daima yanımda
olacağını bildiğim anneme...*

ÇALMA LİSTESİ

Tame Impala - New Person Same Old Mistakes

Radiohead - All I Need

Immortal Technique - Dance With The Devil

Nilüfer & Şebnem Ferah - Erkekler Ağlamaz

Şebnem Ferah - Utangaç

Hayko Cepkin - Paranoya

Teoman - Paramparça

Yüzyüzeyken Konuşuruz - Kaş II

Model - Mey

Lin Pesto - Sadece Sevmek İstedim

t.A.T.u. - All The Things She Said

Chromatics - Girls Just Wanna Have Some

Empire Of The Sun - We Are The People

Doja Cat - 4 Morant

*Ne yaparsam yapayım, daima
yanımda olacağını bildiğim
anneme...*

*Bir kıyamettir kendine yazdığın kader,
Herkes bir sona boyun eğer.
Zehirle çizilmiş bu çember.
Kainat ona ihanet edenleri,
Acıyla terbiye eder.*

*Harlanan ateşin isi,
Senin bembeyaz ağların, onun kafesi.
Bu tutku şiddetli,
Şiddetle son bulacak, belli.
Belki de onun kaderi,
Sana duyduğu öfkesi.*

*Geride kalanlar asıl istediği,
Hırsından alır kestiği nefesleri.
Akrebin zehrinden beter,
Dilinde tuttuğu laneti.
Ardından hain bir bıçak kesiği,
Bu gece bitecek hikâyesi.*

1

Kazananlar ve Ölenler

Genç adam elinde tuttuğu kâğıt parçasını cebine attığında, çoktan orada yazan parka ulaşmıştı. Mavi gözleri biraz ilerideki banka çevrildi, adımları gördüğü silüetle neredeyse asfaltta saplandı. Kalbinin tam ortasındaki yara birden sızladı; bir hançerin bıraktığı yara... Güvenip *sırtımdan bıçaklamaz* diye arkasını dönebildiği kadın tarafından göğsünün tam ortasından hançerlenmişti. Yutkunurken boğazı cayır cayır yanıyordu. Ceplerindeki ellerini yumruk yapıp sıktağında ilk adımı attı.

Bu bir vedaya atılan ilk adımdı. Sanki biliyordu.

Adamın kadına attığı o ilk adımda ayağının altındaki bir yaprak çitirdadı. Bankta arkası dönük oturan kadın refleksiyle omzunun üstünden adama baktı. Kadının gözleri adamın mas-mavi okyanuslarına saplandığında ikisi aynı anda yutkundu.

Adam aralarındaki mesafeye rağmen gördü. Gözlerine baktığında bile ona yaşadığını hissettiren kadın onu her an o gözlerde öldürebilirdi.

Birkaç adımda o bankın yanındaydı. Hayatı boyunca zamanın durmasını hiç bu kadar istememişti. *Sanırım öleceğim,* dedi içinden. *Canımı alacaksan, Rabbim, tam vakti. Burada, bu kadının bakışlarında öldür beni.*

Karşı karşıya geldiklerinde kadın dizlerinde derman bula-

madı, iyice banka çöktü. “Otursana,” diye mırıldandı gözlerini yerden ayırmadan.

“Niye çağırdın beni?” diye sordu adam oturmadan.

Oturmak istemiyordu; bitecekse dahi sessizce, çaresizce bitmemeliydi aralarındaki şey. Böyle bitmeyi hak etmiyordu. Kavga etsin, bağırıp çağırırsın istiyordu. Çünkü sonunda öpüşüp barışacaklarını biliyordu.

“Cihan.” Kadın dilini ısırdı. Böyle muhtaç, bu kadar seviyormuş gibi söylememeliydi onun adını. Sonuçta... Bu bir vedaydı, değil mi?

“İzem,” derken kadının çenesini tutup bir hamlede yerdeki bakışlarını kendisinininkilerle buluşturdu Cihan. İzem’in yaşlarla dolu gözlerini görür görmez kaşları çatıldı. “Ne olduğunu söyle bana.” Başparmağıyla onun çenesini okşadı. “Halledeyim.”

“Halledemezsin.” İzem çenesindeki Cihan’ın elini yavaşça tutup indirdi. Biraz ilerideki arabanın sürücü koltuğunda Harun’un ikisini izlediğini biliyordu. Bunu bilmek kalbine kıymık gibi batıyordu.

“O kâğıtta yazdıkların neydi öyle? Yok bitmişmiş, yok artık başka biri varmış. Kim var lan? Sikerim onun ecdadını!” İki eliyle yüzünü sıvazlarken sonunda banka oturdu. “Seni benden kimse alamaz.” Hışımınla İzem’e döndü. “Duydun mu beni? Kimse alamaz benden seni.” *Evleneceğiz*, diye devam etti içinden. Yalnızca birkaç hafta önce evlenmek istediğini İzem söylemişti. “Benimle evlenmek isteyen kız nerede şimdi? Ne değişti iki günde, aklım almıyor benim...”

“Hamileyim.” İzem tam o anda kusmamak için zor duruyordu.

Cihan bu tek kelimelik cümleyle öyle bir sarsıldı ki, elini

KAINAT

bankın tahtasına dayadı. Dünyası tepetaklak olmuştu, bunun sebebi de duyduğu sevinçti. Cihan baba oluyordu. Yüzünde bir gülümseme belirdi.

“N-ne? Be-ben... Baba? Ben baba mı?” Dili tutulmuştu sanki, kalbinin güm güm atışlarından başka bir şey duyduğu yoktu. Öyle hızlı çarpıyordu ki o koca yüreği, durmasından korktu. Birden gülmeye başladı, gözleri kocaman açıldı. “Benim...” Hızla kendini düzeltti. “Bizim çocuğumuz mu olacak?”

“Babası sen değilsin.” Şimdi kalbi durabilirdi işte zira İzem’in dudaklarından dökülenler kelime değil, zehirdi. Bu zehir en çok da İzem’e tesir etmişti. Cihan öleceğini hissederken İzem çoktan ölmüştü onun karşısında. “Harun.”

“İzem,” derken sesi titriyordu Cihan’ın. Gözlerinin beyazları kıpkırmızı olmuştu. Başını çaresizce yana yatırdı. “Bana yalan söyleme. O kadar da değil. Bu kadar ileri gitmez.”

“Aldattım seni.”

ŞİMDİKİ ZAMAN

Sanırım insanın içine işleyen bir durma noktası vardı; bütün çırpınışların, koşturmaların, arayışların bitip tek bir gerçeğin kaldığı o an. Görmezden geldiğin, üstünü örttüğün, kendini avutmak için türlü bahanelerle sakladığın şey sonunda apaçık önüne düşüyordu. Körleşmiş gözlerin açılıyor, bütün ihtimallerin önünde eriyip gidiyor, geriye yalnızca çıplak bir hakikat kalıyordu. O gün hissettiğim şey tam da buydu: İçime yerleşmiş perde paramparça olmuştu.

Her şeyi sessizleştiren zamandı. Ben de zamanın iyileştirmesinden nefret ediyordum çünkü sadece diğer insanları iyileştiriyordu. İyileşen sadece fiziksel yaralardı, zihindekini unutturmaya değil aylar, asırlar bile yetmezmiş gibi geliyor-

du. Bir sürü hatadan ibaret olduğumu, kendimi aptalmış gibi hissediyordum. En kötüsü de kaybettiğimi hissediyordum. Sadece bir savaşı değil, birini kaybettiğimi...

Hayatım boyunca birisini kaybetmekten hiç korkmamış ve kaybetmemiştim. Şimdi nedense bir perde kalkmış gibiydi.

Bir perde kalkmıştı ve kendimi ne kadar kaybettiğimi görmüştüm. Bu perdeyi kapatmak, yine eskisi gibi hissetmek istiyordum.

Ben... Mutsuzdum. Sanırım her zaman böyleydim ama adını yeni koyabilmişim. İnsan bir şeyi kaybetmediği, değiştiğini hissetmediği sürece mutsuz olduğunu da kolay kolay anlayamıyordu.

Mutsuzdum fakat istediğim şeyi elde etmeye çok yakındım. Bir şeyi fark etmişim. Mutsuzluğum da sanırım ondandı. Yalnızdım. Önceden de böyle hissettiğim olurdu; yalnız kalır, beni kimsenin anlamadığını düşünürdüm. Ama sonra geçerdi. Hatta bir süre öncesine dek bu yalnızlık hissi tamamen bitmişti. Gerçek bir hisle tanıştığımı duyumsamışım.

Kendi ellerimle -her zaman olduğu gibi- zihnimde bana fıslıdayıp duran o hırslı şeytanlarla hem bu hissi hem de bende bunu yaratan birisini mahvetmişim.

Bazı insanlar hak etmezdi. Ne anlaşılmayı, ne fedakârlılığı ne de korunmayı. Ben de bu insanlardandım, öyle ki beni sevmeye yaklaşan birinden kurtulmuştum. Kurtuluştı bu; sevmek böyle bir şeyse ben sevmekten kurtulmuştum. Sevmekten de vazgeçmişim.

“Selam, Batikan. Bugün yüz beşinci gün.” Kaydı başlatıp koltuğun kenarına büzüldüm, dizlerim birbirine değiyordu. Konuşurken boğazımda düğümlenen bir şey vardı; söylemesem içimde kalacak, söylesem de ulaşamayacak cümleler. “Bu ses kaydını da görmeyeceğini biliyorum.” Parmaklarımin arasında tuttuğum cihaz elimden kayıp düşecekmiş gibi

KAİNAT

geliyordu. Kalbim hızlanıyor, bastığım her tuşla göğsüm daha da daralıyordu. “Bugün de çok pişman değilim.” Çenem kassıldı, işaretparmağımı kaldırıp küçücük bir pay bırakıyormuş gibi havaya tuttum. “Belki biraz ama asla tamamen değil. Yine yaparmışım gibi hissediyorum.” Sesim hafifçe titredi, oysa içimden geçen şeyin kesinliği vardı. Tekrar başlasam aynı yoldan ilerleyecek, durdurulmadıkça sonuna kadar gidecektim.

“Birkaç saat sonra Diego’yla yemek yiyeceğiz. Bugün bana sonunda bir görev verecek. Günlerdir bunu bekliyorum, çok az kaldı.” Halının desenlerine gözüm kaydı; karışık çizgiler arasında yön bulmaya çalışan biri gibi baktım, kafamın içi de o kadar dağınıktı. “Bugün çok içki içmedim, sadece biraz. Annemle ve Melissa’yla konuştum.” Dudaklarımın kenarında belirsiz bir bıkkınlık kıpırdandı. “Beni burada okuyorum sanıyorlar, üniversiteyi dondurduğumdan habersizler zaten, biliyorsun.” Parmak uçlarım yanaklarımı yokladı, tereddütle kaşlarımı çattım. “Biliyor musun?” Nefesim ağırlaştı, içimde boşalan bir kuyuya düşüyormuşum gibi hissettim.

“Yaman,” diye fısıldadım. Sesim çatladı. “Bu mesajları dinliyor musun?” Sorunun cevabını bildiğim halde bir umut, neredeyse çocukça bir beklentiyle sordum.

“Boş versene. Nasıl olsa bir daha birbirimizi görmeyeceğiz bile. Ben gördüm.” Yutkundum, boğazımda takılı kalan acı bir yumruyu yutmaya çalıştım. “Kaçtığınız gece polis arabasının önünüzü kestiğini gördüm.” Karanlık bir tablo gibi zihnime kazınmış o anların ağırlığı omuzlarımı ezerken tüm gerçekleri açıkça görünür kılmıştı.

Hepinizin hayatını bir hiç uğruna paramparça ettiğimi, her kırılan bağın ve her tükürük kadar değersiz anın farkına vardım. Boş versene, Batıkan, dedim kendi kendime; hem suçlu hem de acı çeken bir halin ortasında savruluyordum.

“Bana çok kötü bakmıştın o gece.” Gözlerinin içindeki öfkeyi hatırladım; varlığıyla beni boğacak, her nefeste daraltacakmış gibiydi. “Beni öldüreceksin sandım, mahvedersin sandım. Biliyor musun? Keşke yapsaydın.” Ekrana döndüm, telefondaki kayıtlara baktım; günlerdir attığım, hiçbir karşılık bulmamış ve duyulmamış ses kayıtları sırayla dizilmişti. “Haksız olmazdın. Keşke yapsaydın.” Vicdan azabının tarifini arıyordum belki de çünkü bu, içimde delip geçen ve su geçirmeyen bir gerçek olarak varlığını koruyordu.

“Pedro o gece polisleri çağıranın o olmadığını söyledi. Yeminler etti.” Başımı yavaşça iki yana salladım, görebiliyormuşum gibi hissetmeye çalıştım. “İnanmıyorum artık ona. Bana söylediklerinden sonra hiç güvenmiyorum. Yine de o olmadan çok yalnızım. Beni anlıyor musun?” Böyle desem de o varken dahi artık bir dost değil, bana görev veren bir öğretmenle konuşuyormuş gibi hissediyorum. Avucumu öylesine sıktım ki, tırnaklarım derime delercesine bastırdı; acıyı bile unutturuyordu. “Yardıma ihtiyacım kalmadı. Ben... Biliyorsun, sana anlattım. Sevkiyatı yaptım zaten... Polisler sizi götürdükten sonra dönüp malları aldım.” Üzüntü ve rahatlamanın bir arada dolaştığı karanlık koridorlarda kendimi sorguladım. “Üzgünüm.” Her kelime hem bir itiraf hem de bir kabullenişti. Ama içimde, bir daha olsa belki bir daha yapabileceğim hissi kaldı; hatta istemsiz bir cesaretle.

Uzun bir duraksamanın ardından, “Yaman,” dedim sesim titrek ama kararlı çıkarak. Çenem avucuma yaslanmış, omuzlarım öne düşmüştü; telefonun ekranına bakarken kambur duruşum bile dikkatimi çekmiyordu. “Acaba çıkarlar olmadan tanışsaydık nasıl olurdu? Bu sıralar devamlı bunu düşünüyorum.” Kelimeler boğazımdan ağır ağır akıyor, içimdeki merakla karışık hüznün küçük bir titreşim yaratıyordu. Sesim kısılmıştı, konuşmam hafif çatallanmış bir tınıyla devam etti.

KAINAT

“Sanırım senden hoşlanırdım. Yani zaten hoşlanıyordum, çok yakışıklısın. Biliyorsun zaten bunu, neden söyledim ki?” Sadece hoşlanmakla kalmazdım. Dudaklarım hafifçe büküldü, memnuniyetsizlikle karışık bir gülümseme düşüncelerimden ağır ağır süzüldü. “Egolu herifin tekisin, bunu dediğimi duysan hemen böbürlenirdin. Neyse, yakışıklısın işte. Ama tüm bunları yaşamasaydım, senden gerçekten çok hoşlanırdım. Sana bakarken başka bir şey düşünmezdim.” İçimdeki çelişki yüzüme yansımıştı; bir yandan hafif bir utanç, öte yandan itirafın verdiği hafiflik. Şimdi de başka şeyler düşünüyor-muş gibi davranıyordum ama farkında olduğum tek gerçek hâlâ ona duyduğum meraktı.

“İspanya’ya geldiğim ilk hafta bir sürü adamla flört ettim. Hepsi de yakışıklıydı ama içime sinmeyen bir şeyler vardı. Sanırım Van kedisine benzeyen gözler arıyorum.” İç çekişim uzun ve sessiz bir boşluğun içinde yankılandı. O nefesin ardından telefon elimde ağırlaştı, avucuma bastığımda damarlarım belirginleşti.

“Dünya üzerinde birisinin bir gözünün mavi, diğerinin yeşil olma ihtimali yüzde birin altındaymış.” Sağ avucum acı-maya başladığında açıp elimin içindeki yarım ay şeklindeki izlere baktım. “Yaman, sen benim karşıma çıkan yüzde birlik bir ihtimalmişsin.” Ses kaydını gönderdim.

Tam o sırada kapının tıkırtısı içeriye yayıldı, tanıdık bir adım ritmiyle ilerleyen Pedro’nun gelişini duydum. “Gir,” dedim, sesimde beklenmedik bir yorgunluk vardı. İçeriden gelen ayak sesleri odayı doldururken Pedro kapıyı açtı. Kucağında büyük, geniş ve mor tonlarda gösterişli bir kutu vardı.

İlk tepkim kaçınılmazdı. “Bu ne?” sorusu dudaklarımın arasından çıkarken merakla karışık bir tedirginlik taşıyordu.

Pedro kutuyu dikkatlice sehpayaya yerleştirip koltuğa geçti; oturuşu öylesine rahat ve planlanmış görünüyordu ki, bütün

rahatlığı sinirlerimi germeye yetiyordu. “İki saat sonra Diego Perez’le yemeğe çıkacaksın, bebeğim. Özel tasarım bir elbise getirdim sana.” Kutunun üzerindeki mor satenin ışığı hafifçe parladı, odadaki sessizlikten doğan bir çeşit beklenti oluşturdu. “Yarınki maskeli balodan önce yemek ayarlamamız mükemmel oldu.”

Kaşlarımı çatıp bağdaş kurarak koltukta hafifçe geriye yaslandım, gözlerim Pedro’nun sakın tavırlarını süzdü. “Beni Diego’ya pazarlıyormuşsun gibi konuşmayı ne zaman keseceksin? Adam babam yaşında ve bana muhtemelen birini öldürme görevi falan verecek. Sen kendin demedin mi bu adam psikopat diye? Ne bu rahatlık?” Pedro’nun her şeyi süpermiş gibi göstermesi, gülen bakışları ve sakın tavrı içimdeki huzursuzluğu büyütüyordu; her cümlesi bir planın ipuçlarını veriyor, her hareketi bir tür kontrol gösterisi gibi duruyordu. Bütün bunlar birleşince de kafamın içinde hafif bir kaos yaratıyordu.

“E ölecek değiliz ya canım,” dedi bozuk Türkçesiyle; aralara Türkçe kelimeler serpiştiriyor, çoğu zaman İspanyolca kelimelerle cümlelerini örüyordu. “Eğer birini öldürmeni isterse, senin yerine ben öldürürüm, merak etme.”

“Hahaha,” diye karşılık verdim, sesimde hem alay hem de hafif bir sinir vardı. “Epey komik bir adam oldun, Pedro.”

“Mizahım iyidir,” dedi omuz silkerek dünyanın en doğal şeyiymiş gibi.

“Tamam, Cem Yılmaz,” dedim oflayıp koltuktan doğrularak. Uzanıp mor kutunun kurdelesini çözmeye başladım. Parmaklarım kurdelenin üzerinden geçerken hafif bir titreme hissettim, heyecanla karışık merak kafamı meşgul ediyordu.

“O kim?”

“Siktir et ya...” Sözlerim kutuyu açarken dudaklarımdan çıkmıştı ve içinde gözüme çarpan lacivert, saten bir elbise

KAINAT

vardı. Kumaşın dokusu göz alıcıydı; ışığı hafifçe yansıtıyor, pahalı ve özenle seçildiği her detayıyla belli oluyordu. Kaşlarım istemsizce kalktı, nefesim biraz hızlandı. “Bunu sen mi seçtin?” sorusu dudaklarımdan kendi kendine döküldü.

“Benim göz zevkim de iyidir,” dedi Pedro hafif gururlu bir tonla bakışlarını benden ayırmadan.

“Ben odaya girmeden önce kiminle konuşuyordun?” Sorusuyla kaşlarım kalktı.

“Sana ne?” Bu sefer şaşırان oydu. Ona böyle cevap vermem alışkın değildi. “Ben sana kiminle ne konuştun diye sorular soruyor muyum?” Sıkıntılı bir nefes verdim. “Lütfen, Pedro,” diye mırıldandım uyuşuk bir sesle. “Yeterince gerginim ve boş soruların beni sinirlendirdiğini çok iyi biliyorsun.”

Pedro ne olduğunu anlamıyormuş gibi bakıyordu bana. Yine de fazla uğraşmak istemiyor olacak ki, dikkatlice birkaç saniye beni süzdükten sonra başını umutsuzca iki yana sallayıp, “Kalk, bir duşa gir,” dedi koltuktan doğrulurken. Hareketleri kendinden emin ve rahat görünüyordu. “Güzel bir makyaj yap, gözlerinin altı iyice mosmor olmuş uykusuzluktan.” Arkasını dönüp birkaç adım attı, sonra duraksadı. “Bu arada sana bir hediyem daha var. Bayılacaksın.”

Arabadan indiğimde dizlerimdeki hafif titreme, içimdeki gerilimin dışa vurmuş haliydi; soğğun etkisiyle ilgisi yoktu ve aylarca peşinde koştuğum Diego’yla nihayet yüz yüze gelecektim. Bundan fazlası değildi. Dar kesimli elbisem bedenime yapışıyor, tenimi olduğundan daha çıplak hissettiriyor ve kalp atışlarımı hızlandırıyordu. Avucumda sıkıca kavradığım küçük beyaz çanta, kontrolü kaybetmemek için sığındığım tek dayanak sayılırdı.

Adımlarım hızlandıkça önümde beliren mekânın ihtişamı kendini daha çok belli ediyordu; pencerelerden taşan altın tonlu ışıklar kaldırım taşlarına yayılıyor, otoparktaki lüks arabaların metal yüzeylerinde kırılıyordu. Giriş kısmında, sıradan bir restoranın kapısından çok şehrin en pahalı otellerini andıran bir şatafat vardı. Gümüş kulplu cam kapılar, içeride olan biteni gizleyip aynı anda davetkâr bir perde havası taşıyordu.

Kapıya yaklaştığımda takım elbiseli görevli elindeki listeye göz gezdiriyordu. Omuzlarımı dikleştirdim, sesim beklediğimden daha kararlı çıktı. “Bay Perez’in misafiriyim.”

Adamın yüzünde belli belirsiz bir telaş sezdim. Kaşlarının arasında oluşan çizgi hemen kayboldu, listeyi masanın üzerine bıraktı. Ardından bakışlarım bana çevirdi, ses tonunda resmiyetle beraber bir yumuşama vardı. “Özel salon davetlisisiniz.” Söylediğini tam anlamıyla kavrayamasam da belli etmedim, yalnızca başımı onaylarcasına eğdim. O ağır adımlarla önden ilerlerken peşine takıldım.

“Bay Perez az önce geldi. Sizi salonda bekliyor,” diye bilgi vermesiyle içimde sabırsız bir kıpırtı hissettim, onu uzun süre bekletmemiş olmayı diliyordum. Kırmızı halılarla kaplı koridor ağır bir sessizlik taşıyor, her adımda ayakkabılarımın çıkardığı hafif tını kulaklarıma daha belirgin geliyordu. Yolun sonunda, tavandan sarkan kristal avizelerin altından geçerek merdivenlere ulaştık. Basamaklar karanlığa doğru kıvrılıyor, ağır kadife perdelerin gölgesi basamakların kenarına düşüyor ve ilerledikçe atmosfer daha da yoğunlaşıyordu.

Merdiveni tamamen çıkınca geniş kanatlı bir kapının önünde durduk. Takım elbiseli adam tok bir hareketle kapıyı araladı, elini hafifçe yana açarak bana yolu gösterdi. İçeride tek başıma kalacağımı sezmiş, tuhaf bir ürperti hissetmiştim. Adımımı içeriye attığımda kapı yavaşça kapandı, ardımdaki sessizlik ağırlaştı.

KAINAT

Salon loş ışıkların altına gizlenmişti. Tavanın kenarlarına yerleştirilmiş sarı lambalar yalnızca belirli noktaları aydınlatıyor, köşelerde derin gölgeler bırakıyordu. Gözlerim önce mekânı taradı; odanın merkezinde yer alan uzun masanın üzerindeki kristal sürahi ve birkaç ince kadeh, ışığı kırarak küçük yansımalar oluşturunuyordu. Masadan başka hiçbir şey seçilemiyordu, geri kalan yer tamamen karanlıktı.

O karanlığın içinde, sandalyeye oturmuş geniş omuzlu bir adamın sırtı bana dönüktü. Çizgileri sert bir gövdeydi bu; sessizlik, varlığının ağırlığını artırıyor. Ardından duyduğum ses derin, yaşını belli eden, soğuk bir tondaydı. “Hoş geldiniz, Bayan Kızılkaya.”

Kalbimdeki çarpıntıyı bastırmaya çalışarak masaya ilerledim, dudaklarımda kendiliğinden beliren kısa bir cevapla karşılık verdim. “Sadece Kainat lütfen. Bana ismimle hitap edin.” Masanın kenarından dolanıp adamın karşısında durduğumda, yüzümü sabit tutmak için içimde ayrı bir mücadele başladı. Diego Perez’in gözleriyle karşılaşmak aylarca hayalini kurduğum bir şeyi gerçeğe dönüştürmüştü ama aynı zamanda bedenime buz gibi bir ciddiyet yerleşmişti.

Adamın yüzü karanlıkta belirginleşince kısa süreli bir sarsıntı hissettim; sol tarafı paramparçaydı, derisi adeta ateşle dağlanmış ve izler derin çizgiler halinde donmuştu. Yine de yüzümde tek bir kasımı oynatmadım; ne irkildim ne de bakışlarımı kaçırdım, sakince sandalyeyi çektim ve karşısına oturdum. Gözlerimin gördüğü şey kolayca sindirilecek türden değildi. Hayatım boyunca karşılaştığım en sert, en çirkin yüz buydu ve yarım kalmış bir heykel gibi acımasızdı.

“Pekâlâ, Kainat.” Dudaklarının kenarına yerleşen gülümseme yarayı da hareketlendirdi, eski bir kabuğun zorla açılışı gibi gerildi. Yaranın tazeliği yoktu, çoktan zamanın içinde donmuş ve kabullenilmişti. “Yüzüm seni korkuttu sanırım,

ha?” Söylerken sesinde çekingenlik yoktu, tam tersine hafif bir alay vardı. “Gördükçe alışırsın, herkes gibi.”

“Beni insanların yüzü korkutmaz, Perez.” Sesim ne kadar soğukkanlı çıkarsa çıksın, kalbimdeki çarpıntı kulaklarıma vuruyordu.

“Neleri korkutur?” diye sordu. Sesinde gerçekten öğrenmek isteyen birinin merakı gizliydi.

“Çıkarları uğruna yapabilecekleri.” Bu sözün dudaklarımdan çıkışını duyduğumda kısa bir ironi hissettim çünkü bunları söyleyen kişi Kainat Kızılkaya’ydı; çıkarların içine gömülmüş, kendi payına düşeni almak için nice kapıyı zorlamış biri. Kelimelerim kendime dönük bir aynaydı.

“Hem güç sahibi olup hem de hayatta kalmak istiyorsan, bunlardan da korkmayacaksın.” Cümlesi bitince kadehini dudaklarına götürdü, koyu kırmızı şaraptan küçük bir yudum aldı. Bu sırada girişteki kapı ağır bir gıcırtyla aralandı, üç garson ellerinde parlak tepsilerle göründü. Adımlarının ahenği bozulmadan masaya yaklaştılar, yemekleri titiz bir düzenle yerleştirdiler ve tek kelime etmeden geri çekilip sessizce kayboldular.

“Bana bir görev vereceğinizi söylemişsiniz Pedro’ya. Görev nedir? Yanlış anlamayın, ben direkt konuya girmeyi severim.” Sesim her ne kadar kararlı çıksa da gerilim damarlarımda yükseliyor, beni nefesimi kontrol etmeye zorluyordu. Önümde duran kadehten aldığım yudum ekşi bir gölge gibi damağımı sardı.

Geriye yaslandım. Açlık hissetmiyordum, zaten uzun süredir yemek bana anlamsız geliyordu; bedenim hafıflemişti.

“Evet, benim himayeme girmek isteyen herkes kendini ispatlamak zorundadır, Kainat. Merak etme, büyük bir şey istemeyeceğim senden.” Çatal ile bıçağını eline aldı, önüne konan etten küçük bir parça kesti. Yüzüne baktığımda gözle-

KAİNAT

rindeki donuk maviliğin ürpertisi daha güçlü çarptı, neredeyse saydamlığa varan bir soğukluk taşıyorlardı.

“İlk görev nedir peki?” diye mırıldandım gülümseyerek.

“Pedro’yu öldüreceksin.” Bu sözleri o kadar sakın bir tonda söyledi ki, yüzümdeki gülümseme taş kesilmiş gibi dondu. O sırada masanın ışığı dışında kalan, karanlığa gömülmüş taraftan sert bir patırtı geldi. Ağır bir cismin yere çarpmasıyla çıkan ani ses kulaklarımda çınladı; salonun sessizliği yarılmıştı.

“Anlamadım?” dedim. Sanki yüzüme ansızın sert bir tokat inmişti, derimin altına kadar işleyen bir sarsıntı yaşadım. İstediği şeyi zihnim kabul etmekte zorlanıyor, anlamın ağırlığı gecikmeli çarpıyordu. “Hangi Pedro’dan bahsediyorsunuz?”

Kaşlarını kaldırıp omuzlarını hafifçe oynattı. İfadesinde en ufak bir şaşkınlık yoktu, sıradan bir meseleden söz ediyormuş gibiydi. “Şu anda otel odasında seni bekleyen Pedro’dan bahsediyorum. Merak etme, istersen ilk seferin diye adamlarım temizler.”

“Bu bir şaka, değil mi? Siz anlayamadınız galiba ama Pedro benim en yakınımdır.” Sesim istemsizce yükseldi, boğazımda sertleşen yumruyu bastırmaya çalışıyordum. Pedro olmasaydı bu masada oturmam mümkün değildi, adım bile anılmazdı.

“Şakalardan hoşlanmam.” Çatalını kaldırıp önündeki etten bir parça daha aldı, ağzına atarken gözlerini benden ayırmadı. “Neden şaşırdığını anlamadım, beni ne sanıyordun ki? Kendini ispatlamadan öylece himayem altına gireceğini mi düşündün? Amacının ZARCON’a girmek olduğunu ikimiz de biliyoruz.” Kristal kadehten aldığı bir yudumla sözlerini sürdürdü, şarabın koyu kırmızısı dişlerinin kenarında kısa süreliğine parladı. “Biz dünyayı yönetiyoruz. Eğer şu an aynı teklifi Pedro’ya sunsaydım, ZARCON’a kabul edilmesi karşılığında seni öldürmesini isteseydim, hiç düşünmeden evet derdi. Onu senden daha uzun zamandır tanıyorum, güven bana.”

“Kabul etmiyorum,” dedim önümüzde duran şaraptan son bir yudum daha alarak; dudaklarımda acı bir tat bıraktı. “Bu bir tür test mi? Sadakatimi mi ölçüyorsunuz? Gerçekten anlamıyorum. Pedro’yu öldürmem için ne sizin ne de benim bir sebebim var.”

“Anlamayacak hiçbir şey yok.” Ellerini iki yana açtı, hareketi kısa bir keskinlikle havada kaldı ve yüzünde açıklamasız bir sıradanlık vardı. “Hayat tam olarak bu, Kainat. Gücü istiyorsan, birini aşağı çekmek zorundasın. Kazanmayı istiyorsan, başkasına kaybettirmen gerekir. Yaşamak istiyorsan, öldürmeyi göze almalısın.”

Birden Türkçe konuşmaya başladığında bedenimde buz gibi bir ürperti dolaştı, tüylerim diken diken oldu. “Burası kurtlar sofrası,” dedi. Aksanı kusursuz, sesi tok ve berraktı. “Sen de şu an o sofrada oturuyorsun.”

“O halde sürüde bana sadık kalan tek kurdu öldürmeyeceğim,” diye Türkçe karşılık verdim. “Biliyor musunuz, Perez? Ben küçümsenmekten nefret ederim. Şu an beni küçümsüyorsunuz.” Öfkemin nedeni Pedro’nun adı değil, beni tuzağa çekmeye çalışması, zekâmla alay etmesiydi.

“Pedro’yu öldürmeyeceğim, himayeniz altına da girmek istemiyorum.” Cümlelerim masanın üzerinde duran kadeh kadar soğuktu. Sözlerimden sonra yüzünü daha da kaldırdı, yaralı çenesini dikti.

“O halde masamdan kalkıp gidebilirsin.” Sağ eliyle arkamdaki kapıyı işaret etti, hareketi kısa ve buyurgandı. Dudaklarımdaki gülümsemeyi tek bir an bile eksiltmeden, ağır ve hesaplı bir yavaşlıkla sandalyeden kalktım.

“Size afiyet olsun, Perez.” Eğilerek masaya yaklaştım, sesimi alçaltıp yalnızca onun duyabileceği bir fısıltıyla sözlerimi tamamladım. “Ben aptal değilim.”

Çantamı kolumun altına alıp oturduğum yerden uzaklaş-

KAİNAT

tım, kapıya yönelirken ayak seslerim taş zeminde sert bir iz bırakıyordu. Kapının ahşap yüzeyine iki kez tıklattım, dışarıda bekleyen görevli hızlıca açtı. Kapıdan çıkar çıkmaz kendimi dar ve karanlık merdivenlerin başında buldum, basamaklara adım atarken derin bir nefes aldım.

Merdivenlerin sonunda beni girişte karşılayan adam yine masanın başında bekliyordu. Ona doğru ilerledim, gözleri üzerime dikildiğinde kısa bir tebessümle başımı eğdim. “Merhaba,” dedim sakince. “Bay Perez’e bir not bırakmak istiyorum, bu notu o çıkmadan vermelisiniz.”

Odaya adım attığımda klimadan gelen soğuk derime bıçak gibi saplandı, titremekle yanmak arasındaki ince çizgide bir an sendeledim. Çantamı girişteki büfenin üzerine bıraktım, omuzlarımdan bir yük kalkar gibi oldu. Yatağa yürüdüm. Beyazın her tonu gözümü alıyordu. Tertemiz görünen çarşaflara bedenimi bıraktığımda kalbim kaburgalarımı zorlayacak kadar sertçe atıyordu.

Masada karşıma oturan adam Pedro’yu öldürmemi istemişti. Öyle basit bir cümleyle, sıradan bir şeyden bahsediyormuş gibi...

Senin yerinde olsa o yapardı, demişti.

Peki ben Pedro’yu seviyor muydum? Ona duyduğum şey sevgi değil, sadakatti belki. Pedro dünya üzerinde en sevdiğim insan değildi, hatta onu tam olarak bir arkadaş gibi sevip sevmediğimden de emin değildim artık. Fakat sadakat bizi birbirimize bir şekilde bağlıyordu. *İyi bir insan mı o?* diye kendime sordum. İyi olmak kolay değildi; ben değildim, o da değildi. İnsan dediğin zaten başlı başına bir kötülük taşıyordu, biz de istisna değildik.

Peki Pedro beni öldürür müydü? Bir çıkarı uğruna, tereddütsüz yapabilir miydi?

Ben yapar mıydım? Onun hayatını tek hamlede söndürebilir miydim?

Ölüm küçümsenecek bir kelime değildi, kolayca telaffuz edilen bu iki hece aslında karanlığın en ağır yükünü taşırdı. Bir canı almak... Kime verilmişti o yetki? Kime bırakılmıştı o karar?

Gerçekten istediğim şey bu muydu? Yoksa güç denilen şey tam olarak buydu da ben gözlerimi mi kapıyordum? Gücün anlamı başkasının sonunu getirmek miydi?

Yataktan kalkıp girişteki büfeye bıraktığım çantaya uzandım, telefonumu aldım. Parmaklarım ekranın soğuk yüzeyinde kayarken kendimi yeniden yatağa bıraktım. Mesaj kutusunu açtım, Pedro'ya yazmak istiyordum fakat karşıma çıkan ilk harfler yine *YHB* oldu.

Yaman Haris Batıkan. Bir yerlerdesin, belki de tahmin ettiğim yerde... *Ama bir ölü gibisin.* Kendimi tutmadım ve onun ismine tıklayıp arama butonuna bastım. İçimde açmayacağından emin olduğum için bir rahatlık vardı.

Parmaklarımın iradesi elimden kayıp gitmişti, o isme dokunduğumda sanki kendi hükmümü yıkmıştım. Arama tuşuna basarken içimde garip bir dinginlik vardı çünkü açmayacağını biliyordum, açmayacağına emin oldukça rahatlıyordum. Ta ki telefonun çaldığını haber veren kısa biipleme odanın sessizliğini yırtana dek...

Yüz beş gündür sesini duymamıştım. Aramamıştım bile. Çünkü ona ne zaman mesaj atsam mutlaka dönüyordu, üstelik çoğu kez yanımdaydım ve konuşmaya ihtiyaç duymuyorduk. Onu aramak bana yabancıydı çünkü her şeyi ondan beklemiştim; adım atmayı değil, karşılık almayı öğrenmiştim.

Tam vazgeçip aramayı kapatacakken ince bir tık sesi duy-

KAİNAT

dum. Donup kaldım. Kaşlarım çatılırken yatağın üzerinde hızla doğruldum, nefesim kesildi. Arama açılmıştı.

“Alo?” dedi berrak fakat umursamaz bir kadın sesi. Göğsümdeki kıvılcımı ateşe çevirmişti. Kalbim deli gibi çarpmaya başlarken dişlerim birbirine çarpacak kadar kasıldı. “Kimsiniz?” diye sordu. Bu sırada sanki kendime bile yabancılaştım. Kimdim ki?

Kimsiniz? demişti. Galiba kimseydim.

“Alo?” dedim istemsizce, dilim çözülmüş fakat daha kelimeler çıkarken pişmanlık içime oturmuştu. “Kiminle görüşüyorum?”

“Sita ben. Asıl ben kiminle görüşüyorum?”

Sita. Bu numaraya onca mesaj göndermişim, eğer hattı o kullanıyorsa hiç mi okumamıştı, hiç mi fark etmemişti?

“Ben... Numara size mi ait?” Sesimin titrememesi için olağanüstü bir çaba sarf ettim, boğazım kuruyordu.

“Hayır,” dedi önce, ardından düzeltti. “Evet. Yani hattın sahibi arkadaşım fakat bu ikinci telefonum artık, bu sabah açtım. Siz Yaman’ın arkadaşı mısınız? Hat onun çünkü, o kullanıyordu.”

O kullanıyordu.

“Evet. Yani... Onu merak etmişim ben.” Sesimde saklayamadığım bir tedirginlik vardı, gram hakkım olmadığını bilsem de aklımın her köşesi onu düşünmekle doluydu; deli gibi merak ediyordum.

Telefonun öbür ucuna sessizlik çöktü, Sita’nın nefesi adeta beklediğim cevabın ağırlığını taşıyordu. “İsmin neydi?” diye sorunca yutkundum.

“Kainat. Kainat Kızılkaya.”

Adımı duyduğu anda burnundan sert bir nefes aldı, öfke

ya da şaşkınlık karışımı bir tepkiydi bu; telefon kapandığında bile o nefesin yankısı kulağımda kaldı, zihnime saplanmış bir ses gibi dolaştı.

Uzun bir bip sesi aramanın kapandığını haber verdiğinde sarsıldım ve telefonu yavaşça kulağımdan uzaklaştırıp ekrana baktım. Gözlerim donup kalmıştı. “Aptal. Ne diye adını söylüyorsan...”

Eşzamanlı olarak otel odasının kapısı açıldığında gözlerim kapıya döndü. Kapıyı açan karttan bir tane de Pedro’da vardı. “Ne konuştunuz?” diye sordu durgun bir sesle.

“Gördüğüm en aptal adam,” dedim yatakta geriye yaslanırken. Vücuduma yapışan saten elbise tenimde gereksiz bir yumuşaklık bırakıyordu, huzurla alakası olmayan bir rahatlıktı. “Benden birini öldürmemi istedi.”

“Sen ne cevap verdin?” Yatağın ucuna geldi, otururken bakışları bana kilitlendi. Merakı sözlerine ağırlık katmıştı.

“Kabul etmedim.” Bu kelimeler ağzımdan rahatça çıkınca kaşları çatıldı. Yüzünde ince bir rahatsızlık belirdi, söylediklerim zihnini karıştırmıştı. Kimden bahsettiğimi sormadı, yalnızca suskunlukla tepki verdi.

“Ama bu senin istediğin tek şey değil miydi?” diyerek omuzlarını geriye attı. Yüzünde bıkkın bir ifade vardı, ardından kısa bir oflama duyuldu. “Gerçekten ne istediğini bilmiyorsun, farkında mısın?”

“Kimi öldürmemi istediğini sormadın,” dedim bakışlarımı üzerine sabitleyerek. Kaşlarımı hafifçe kaldırdım.

“Ne fark eder? Bunu eninde sonunda yapacağını bilmiyor muydun? Ben boşuna mı uğraştım?” Yatağın ucundan hızla kalktı, öfkesini gizlemeye çalışmıyordu. Sesi yükseldikçe odanın soğuk duvarları gerilmiş teller gibi titriyor, her kelimesi keskinleşiyordu. “Şimdi ne olacak? Diego yarınki maskeli baloda seni çalışacağın ekiple tanıştıracaktı.”

KAİNAT

Evet, aptal, muhtemelen sen o akşamı göremeyecektin.

“Yarınki baloya gideriz ya,” dedim Türkçe. Dilim her rahatlık aradığında Türkçeye dönüyordu. Diego’nun kusursuz aksanla konuştuğu Türkçesi zihnimde belirdi; neredeyse anadili gibi doğaldı. “Diego hiç Türkiye’de bulunmuş mu? Çok iyi konuşuyordu.”

“Annesi yarı Türk,” dedi sabırsız bir edayla ellerini iki yana açarak. “Konumuz bu mu?”

“Neymiş konumuz?” diye sordum bakışlarımı gözlerine sabitleyip gerginliğini daha da körüklerken.

“Senin şımarıklığın. Ya benim önüme böyle bir teklif gelecek, babamı bile öldürürüm.” Tekrar yatağa yaklaştı, kenara oturup bir elimi avuçlarının arasına aldı. Parmaklarının sertliği, sözlerinin acımasızlığını tamamlıyordu. “Bak, Kainat, ben de güçsüzdüm. Avlandım. Senden öldürmeni istediği kişinin bir ailesi, seveni mi var?” Yüzüne sinsice yayılan küçümseme, kelimelerinin gerçek niyetini ele veriyordu. “Yoksa korkuyor musun?”

“Neden korkacağım? Birini öldürmekten mi?” Uzandığım yerden doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım, içimdeki sertliği kelimelerime kattım.

“Korkmuyorum, Pedro. Bence sen çok ileri gitmeye başladın.” Gözlerim öfkeyle irileşti, irademi korumak isterken sesim daha da keskinleşti. “Sen tüm bunların benim için anlamını gerçekten biliyor musun? Sence heves yüzünden mi bu kadar savaştım, boş bir tutkudan mı, yoksa senin başarı hikâyesinin deneği olmak için mi? Ne için olduğunu ben sana söyleyeyim.” Dudaklarımda soğuk bir gülümseme belirdi. “İlk defa güçlü olan taraf olmak istedim. Kimse yüzüme bir tokat atıp hayatımı yönetme cüretini kendinde bulmasın istedim. Babamın karşısına çıkıp *senden daha güçlüyüm* demek istedim. Hatta ne var, biliyor musun?” Başımı yana eğdim,

gözlerimdeki kararlılığı hissettirmek istiyordum. “Dünyayı yönetmek istiyorum, dokunulmaz olmak istiyorum. Diyebilecek bir şeyin var mı?”

“Yapamayacaksın,” dedi, sanki kesinliğin kendisinden damlıyordu sesi. İçimde bir şey kırıldı, beynimden vurulmuş gibi irkildim. “Senden hiçbir şey olmaz bu kafayla.” Ardından kahkahası odanın soğuk havasına karıştı, kulaklarıma çivilendi. “Dünyayı yönetmek mi? Kendini gözünde fazla büyütme. Bunu da her yerde söyleme.” Yana kayarak biraz daha yaklaştı. Nefesini yakınımda hissettim, söylediği her kelimenin alay yerine tehdit olmasını istedim. “Yoksa bir gece ansızın alırlar aklını, Kainat.”

Yataktan kalktı, arkasını dönüp adımlarını sertçe attı ve kapıya ulaştığında gölgesi duvara vurdu. “İkinci hediyen çekmecedeydi.” Kapıyı açtı ve arkasına bakmadan çıktı. Sertçe çarpan kapı odanın sessizliğini yarıp geçmişti.

Ne olmuştu böyle birden? Söylediklerim mi ağır gelmişti, yoksa içimde beliren pişmanlığı sezdiği için mi bu denli öfkelenmişti?

Belki de kendi hainliğinin yüzüne vurulması hoşuna gitmemişti.

Diego’nun sözleri zihnimde dönüp durdu; her harfi içime işliyor, beni yerimden kaldırmadan paramparça ediyordu. “Eğer şu an aynı teklifi Pedro’ya sunsaydım, ZARCON’a kabul edilmesi karşılığında seni öldürmesini isteseydim, buna hiç düşünmeden evet derdi. Onu senden daha uzun zamandır tanıyorum, güven bana.”

İçimden bir ses Diego’nun aynı teklifi Pedro’ya da yaptığını söylüyordu.

Pedro bu yüzden mi Diego’nun kimi öldürmemi istediğini sormamıştı? Belki de tepemin tasını attıran vicdanım değil, onun çoktan kendi hesabını yapmış olmasıydı. Belki de be-

KAINAT

nim gözümün içine bakıp tek bir soru sormadan kabul etmemi beklerken aslında kendi kalbinde benden çoktan vazgeçmişti.

Kendi kendime açıklama ararken zihnim Diego'nun kurallarını hatırlattı bana. *ZARCON*. Kan bağıyla sınırlı bir kapıydı ve aynı soydan yalnızca bir vâris geçebilirdi, diğerine yer yoktu. Pedro'nun kuzeni orada olduğundan girişi kapalıydı, bunu herkes bilirdi. Yine de Diego söz konusu olduğunda hiçbir kural taşın üzerine kazınmış değildi. O yazdığı kuralları kendi eliyle bozar, istediğini yeniden şekillendirirdi. Onun için hiçbir şey imkânsız değildi.

Gözümün önünde aniden bir başka anı canlandı. Yaman Haris Batıkan bana doğrulttuğu silahla karşımdaydı. Bakışlarındaki öfke tüm sözlerden daha acımasız geliyordu.

“O Pedro denen piç seni kullanacaktı. O malların Diego'ya ulaşacağını mı sandın sen? Diego'nun bunlara kanağına mı inandın?”

Kelimeler kafamın içine çivi gibi çakıldı. *“Kızım, sen bana güvenmeyip o adama nasıl güvendif lan?”* İçimdeki yanma midemden yükselip boğazıma ulaştı, nefesimi acıtan bir ateşe dönüştü. Yapbozun bütün parçaları sonunda birbirine kenetlendi, uzun süredir dağınık duran boşluklar birer birer doldu.

Şu an yüzümü görmüyordum ama ihanete uğrayan biri gibi göründüğümü biliyordum.

Pedro en başından beri tüm bunları tahmin etmiş olabilir miydi?

Oyun kurucu hep o muydu, yoksa ben kendi aptallığımla tuzağın ortasına mı yürümüştüm? Bir anlık farkındalıkla anladım ki, aslında başından beri aptal olan bendim. Tek fark bunu yeni kavramamdı.

Komodinin çekmecesine eğildim, aceleyle parmaklarımı kulpun etrafına doladım. Pedro'nun çıkarken söylediğı söz kulaklarımda uğulduyordu: *“İkinci hediyen çekmecedey.”*

İçimdeki huzursuzluk büyürken kapağı hızla çektim. İçinde siyah, sabah bana verilenden daha küçük bir kutu duruyordu. Kalbim hızlanırken parmaklarımın arasında kayıp gidecekmiş gibi titreyerek kutuyu kavradım. Dizlerimin üzerine koyup açtım.

Parlak gümüş renkte bir silah çıktı içinden. Üzerinde kabartmalı harflerle adım yazıyordu. *Kainat Kızılkaya*. Bana ait değilmiş gibi bakıyordum ona, metali avuçlarıma alırken içimde tarifi zor bir ürperti gezindi. Bu bana güç göstergesi olarak mı verilmişti, yoksa başka bir anlamı mı vardı?

İlk düşündüğüm şey nedense buydu. Güçsüz birine silah vermek onu gerçekten güçlü kılar mıydı, yoksa yalnızca sahte bir cesaret mi bahşederdi?

Kendime sordum. Peşinden koştuğum şeyin adı güçse, onun hakikati bu muydu? Avucunda bir silah tutan herkes güçlü mü sayılırdı? Belki de gözümde büyütmüştüm, belki de güç dedikleri şey koca bir yanılsamadan ibaretti. Dünyayı yönettiklerini sananlar da aslında sadece bir tabancanın gölgesini göstererek insanları korkutanlardan mı ibaretti? Gerçek buysa, hayalini kurduğum o büyük kudret ucuz bir korkutma oyununa mı denk düşüyordu?

Silahı kutusuyla birlikte çekmeceye geri bıraktım. Sanki o kutuyu kapatınca yalnızca bir tabancayı değil, aklıma musallat olmuş bütün karanlık ihtimalleri de kapatmıştım. Yine de içimdeki huzursuzluk azalmadı, aksine daha çok büyüdü. Bir şey yapmalıyım. İçimde kıpırdanan ses oturduğum yerde kalırsam yavaş yavaş çürüyüp yok olacağımı fısıldıyordu. Kendim için bir adım atmalıyım; başkasına zarar vermeden, tamamen kendi iradem ve kendi elimle. *Dağılmadan*.

Makyaj masasının önünde duran aynaya kaydı bakışlarım. Çerçevenin yanına bırakılmış makas gözümde belirginleşti, ışığın altında parlayan soğuk yüzeyi beni çağırıyordu. Yerim-

KAİNAT

den kalkar kalkmaz aynanın önünde buldum kendimi. Saçlarım çok uzamıştı, kalçalarım kadar inen siyah teller gövdem etrafında ağır bir perde gibi duruyordu.

Makasın soğuk yüzeyini parmak uçlarımla yokladım. İstesem şimdi alıp bir çırpıda kesebilirdim. İçimden geçen ilk dürtü buydu. Fakat zihnim bana ihanet etti, elleri hatırlattı. *Saçlarıma en son dokunan elleri.* Yalnızca iki kez gerçek bir hisle okşanmıştı saçlarım. Biri annemdi. *Diğeri Yaman Haris Batıkan.* Adını düşünmek bile içimde istemediğim bir sızı bıraktı. Ellerinin saçlarımda bıraktığı o ağır duygu parmak uçlarımda yeniden canlandı.

Onunla göz göze geldiğim ilk anı düşündüğümde zihnim istemsizce o sahneye dönüyordu. İçimde hâlâ şüphe vardı; alkolün yarattığı bir oyunca, belki de sadece kendi hayal gücümde görmüştüm onu. Oysa silahını bana doğrultmasından çok önce, sahnede dans ederken bakışlarını yakaladığımı hatırlıyordum. Oradaydı, kalabalığın ortasında gözlerini üzerime dikmişti. O an gözlerindeki rengi mekânın loş ışıklarının oyunu sanmıştım, kendi kendimi buna inandırmıştım. Meğer öyle değilmiş; gördüğüm şeyin tüm çıplaklığıyla gerçek olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Aynanın karşısına geçip donuk bakışlarla aksime baktım, sanki her şeyim o cam yüzeyde sergileniyordu. Söylediği tek bir kelime zihnime çivilenmişti. *Aptal.* Defalarca tekrarlamıştı, sesi kulağımda hâlâ çınılıyordu. *Aptalsın,* demişti. Belki de haklıydı. Şu an içinde bulunduğum tabloya bakınca kendime aptal demek hiç bu kadar uygun gelmemişti.

Düşüncelerimin ağırlığı daha da artarken odanın sessizliği birdenbire bozuldu. Yatakta bıraktığım telefon çalmaya başlamıştı. Nefesim hızlandı, gözlerim istemsizce irileşti. Koşar adım yatağa gidip telefonu kavradım. Ekranda kocaman harflerle yazan tek kelime zihnimde dondu kaldı. *Annem.*

Annemin antidepresanları bırakma çabası sessiz bir savaş gibiydi; günler geçtikçe dozları azaltıyor, her ilaç kutusunun boşalmasıyla kendi bedeninde açılan küçük boşlukları kapatmaya uğraşıyordu. Bu yolculuğunda tek sırdaşı bendim, her düşüşünü ve her toparlanışını izliyordum. Onunla aramdaki mesafe azaldıkça, duvarların arkasında kalmış bir sırra biraz daha yaklaşıyormuş gibi hissediyordum. Telefonu kulağıma dayadığımda sesimi olabildiğince yumuşatmaya, kalbimde beliren telaşı gizlemeye çalıştım. “Efendim, anne? Bir sorun mu var?” Sabah konuştuğumuzda her şey olağan görünüyordu, öyleyse bu arayışın arkasında farklı bir sebep olmalıydı.

“İyiyim, anneciğim,” dedi yorgun, narin bir tınıyla. Annemin sesi başlı başına bir hikâyeydi, yıllar boyunca taşıdığı kırıklıkları saklamayı beceremiyordu. Babamın kim olduğunu umursamamayı çoktan öğrenmiştim, yine de bir yerlerden ona benzememişsem bu yükü nasıl taşıyacağıma dair bazı izleri belki ondan almış olmalıydım. Annem sessizliği bozdu. “Bir şey konuşmamız gerek.” Kelimelerindeki dinginlik yüzeye vuran bir kasvetti, sanki o kısa cümle bile büyük bir gerçeğin ipucunu taşıyordu.

“Konuşalım,” dedim, yatağın yanındaki koltuğa otururken ayaklarımı altına aldım. Dudaklarımdan çıkan cümle kendiliğinden sertleşti. “Sana bir şey mi yaptı?” Ona *baba* demek dilime oturmuyor, adıyla anmak da yabancı geliyordu. Bu yüzden onu tanımlarken boşluklar bırakıyor, varlığını gizli bir özneye dönüştürüyordum.

“Yapmadı,” dedi, sesi ince bir titremeyle dağıldı. “Yapamaz artık.” Burnunu çekişinden ağladığını anlamam uzun sürmedi. Bu küçük ses bile içimi gıcırdatan bir acı bırakıyordu. Kaşlarım içgüdüsel olarak çatıldı, annemin gözlerinden taşan yaşları görmesem de varlığını hissediyordum. “Aslında sabah söyleyecektim.” Kelimeler boğazında sürükleniyormuş

KAİNAT

gibiydi. “Ama sesin mutlu geliyordu, gününü mahvetmek istemedim.” Bir kez daha burnunu çekti, sanki her nefes alışında üzüntüsü biraz daha açığa çıkıyordu.

“Ne olduğunu söyleyecek misin...” Sesim istemsiz bir keskinlikle çıkmıştı, tınımdaki sertliği fark eder etmez yumuşatmaya çalıştım. “...anne?”

“Birkaç gündür çok hastaydı,” diye başladı söze, adı anılmadan da kimin kastedildiğini anlamıştım. *Harun Kızılkaya*. Annemin cümleleri kararsız adımlar gibi ilerliyordu. “Öksürdüğünde ağzından kan geliyordu, bana boğazım tahriş oldu deyip geçiştirdi. Göğsünün ağrısından uyuyamayınca dün akşam doktora gitti.”

Gözlerimi devirdim, dudaklarımda küçümseyici bir kıvrım belirdi. “Domuz gibidir o, kötüye bir şey olmaz,” dedim alayla, kalbimde tek bir telaş olmadan.

“Kansermiş.” Aniden söylediği kelimeyle duvarlarda gezinen bakışlarım da kanımla eşzamanlı olarak dondu.

Kansermiş...

“Ne?” diye fısıldadım. Önce kaşlarımı sertçe çattım, ardından istemsizce kaldırdım. Göz kapaklarım birkaç kez kırptı, sanki duyduğum kelimenin anlamını beynim geri çevirmek istiyordu. “Kanser mi? Ne kanseri?”

“Akciğer. Yanıma oturup öylesine bir şey anlatıyormuş gibi söyledi. Uzun süredir bu öksürükler, kan tükürmeler, göğüs ağrıları varmış. Çok ilerlemiş, lenf bezlerine kadar yayılmış tümör. Doktor kemoterapi demiş,” dedi annem. Sesi giderek boğuluyor, hıçkırıklarının arasında kelimeler parçalanıyordu. Ağlaması artık saklanmıyordu, ciğerinden kopan ses her hecesine bulaşıyordu.

“Hımm,” diyebilirdim yalnızca. Boğazıma oturan taş gibi bir sessizlik vardı. *Harun Kızılkaya*. Demek kanserdi. Küçük Kainat’ın babası denen adam ölüme yürüyordu. “Miras için

de sevinemedim ki,” dedim. Dudaklarımın kenarı buruk bir alayla kıvrıldı, ince bir gülüş çıktı. Gözlerim yanmaya başladı, belki de öfkenin yarattığı bir bulanıklık vardı içimde. “Zaten her şeyi benim üstüme.”

“Deme öyle kızım, günah,” dedi annem. Sesi daha da yorğun, daha da kırıktı.

“Aman, anne, yaşarken ne faydası oldu? Kandırmayalım kendimizi, koruma artık.” Yutkundum, kelimelerim zehirle kaplıydı. “Egosuna da yediremez o şimdi. O kadar günah işleyip bir hastalıkla gebermeyi kabul edemez.”

“Pek durgundu son günlerde. İlaçlar için de hiç zorlamıyor artık,” dedi annem. Sesindeki şaşkınlık, alışkanlıkla yoğrulmuş bir hayret gibiydi. Yıllarca dayatılan zorbalıklardan sonra baskı görmemek bile neredeyse lütuf sayılıyordu. Annemin bu şaşkınlığı, acının kendisi kadar ağır bir şeydi.

“Geçmiş olsun,” derken dilim ağzımda kocaman bir taşmış gibi ağırdı. Kendi içimde ikiydim; nefretin gölgesiyle merhametin tortusu çarpışıyor, sesime taşınması zor bir utanç karışıyordu. İnsan en azılı düşmanına bile dilemez ya bazı şeyleri, öyle bir tuhafılık çökmüştü üzerime.

“Ben şimdi kapatıyorum, anneciğim, dikkat et kendine. Partilere, çocuklara kapılıp okulu aksatmak yok, Kainat.”

“Tamam, anne. İyi geceler.” Telefon kapandı, ekran kararı ve odada sessizlikle baş başa kaldım.

Harun Kızılkaya... Senelerdir taşıdığım soyadının tek sahibi, benim de sahibim olmaya kalkışan adam... Kaderime imzasını atan, bana ait olmayan zincirleri boynuma geçiren ve varlığını üzerimden hiç çekmeyen o gölge... Onunla yüzleşmek için başladığım bu yol aslında çocukça bir meydan okuma hevesiydi, içimdeki en derin çılgınlık; bana hükmedemediğini göstermek, köpeği olmadığını kanıtlamak istiyordum.

Şimdi öğrendiğim şeyse, benim hesaplaşma hayallerimden

KAİNAT

çok önce Tanrı'nın sahaya çıktığıydı. Hiçbir şey yapmadan, yalnızca nefes alarak varlığıyla hırsımı harcayıp çürütmüştü.

Belki de ben hiçbir zaman onunla dövüşecek kadar güçlü değildim, belki Tanrı hep ondan yana olmuştu ve bana yalnızlık bırakmıştı.

Gerçekten yalnızdım artık. *Kelimenin en çıplak anlamıyla*. Koltuğun köşesine büzülmüş, küçülmüş ve bedenimi bir kenara sığdırmış halde oturuyordum. Omuzlarım kendi ağırlığına yeniliyor, dizlerim göğsüme çekili kalıyordu. Gözlerimi kapadığımda yanaklarımdan kayan bir damla dudaklarımın kıyısına ulaştı, tuzlu tadı dilime yayıldı. O son damlaydı belki; geride bırakılmış tüm öfkenin, tüm kırılmanın son izi.

Bundan başka hiçbir şey yapamazmışım gibi sadece düşündüm. Zaman durdu sanki. Oda o kadar sessizdi ki, bundan rahatsız oldum. Telefonumdan bir şarkı açtım. Listenin en başındaki şarkıydı. Sadece ses olsun diye açmıştım fakat birden zihnimde duyabildiğim tek şey kadının sesi oldu.

Erkekler ağlamaz, diyordu. *Erkekler*. Siktiğimin dünyasında milyarlarca erkek vardı fakat aklımda canlanan tek kişi yine günlerdir düşündüğüm adamdan farklı değildi.

Erkekler ağlamaz. Seni hiç ağlattılar mı, Batikan?

Kusurdan ibaret insanlarla kusurdan ibaret kalmıştım. Önce etrafıma büyük bir kalabalık toplamış, ardından kendilerini ayıklamalarını izlemiştim. Onlar kendilerini ayıklarken benden de birkaç parça çalıp götürmüşlerdi.

Önce hiç tanışmadığım bir masumiyeti, sonrasında yolu-mu bulmamı sağlayan gözlerimi, ardından da aklımı almışlardı.

“Gün yüz altı, Batikan.” Dudaklarım bu kelimeleri söyler-

ken hâlâ ıslaktım; duştan yeni çıkmış, üstümde yalnızca ince bir havluyla kayıt tuşuna basmıştım. Sesim yankı yapmayacak kadar kısık fakat söylemekten kaçınamayacağım kadar netti. “Bu mesajı, telefonunu kurcalayan o arkadaşın Sita’nın özel hayata birazcık saygısı varsa dinlemeyeceğini varsayarak bırakıyorum.”

Kızın adını yüksek sesle telaffuz ettiğimde birden takıldım, sanki harfler havada duraksamıştı. İsmi kulağıma çarpınca kaşlarım çatıldı; daha önce duyulmuş, zihnimin bir köşesine atılmış bir anıyı dürtüyordu. Parmaklarım hızla ekrana gitti, sesli mesajı sildim ve ardından konuşmamızın epey üstlerine kaydardım. Yanıtlanmamış onlarca notun arasında gözüme çarpan eski bir mesaj vardı.

YHB: *Sita lezbiyen, amına koyayım. Sarhoş kız.*

Satır gözlerime saplandı. Pedro’yla onu kışkandırmaya çalıştığımız gece yanındaki kızıl saçlı kadını hatırladım. Kırmızı saçlarının loş ışıktaki daha koyu görüldüğü, elinde sigarayla kahkahalar atarken hafif sallandığı o anı hatırladım. Sita oydu.

Sesli mesajı tekrar başlattım. “Gün yüz altı, Batıkan. Sita, eğer bu mesajı dinleyen sensen özel hayata biraz gizlilik lütfen. Dinleme. Ben atmaya devam edeceğim çünkü. Haberin olsun.” Birkaç saniye duraksadım, sessizlikle nefesimi dengelemeye çalıştım. “Şu an baş başa kaldığımızı umuyorum, Batıkan. Dinleyeceksin çünkü. Bugün öyle bir his var içimde, dinlemezsen de sorun değil. Üşenirsin belki.” Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “Ben üşenirdim. Ama o kadar bencilim ki, senin dinleyeceğini umuyorum. Belki konu ben olunca üşenmezsin.” *Çünkü bana bir ayrıcalık tanıdığını hissetmiştim, diğer insanlar gibi değildim senin için. Beni önemsiyordun, biraz... Sanırım seviyor gibiydin.*

KAİNAT

Havlumu omuzlarımda düzelttim, parmaklarımı üzerinde dolaştırdığım sehpadaki kahve fincanını elime aldım. Kahvenin sıcaklığı avuçlarımı sarmalarken sözlerim ardı ardına döküldü: “Pedro’yla bozuştuk. Haklı olduğun kısımlar varmış, onu fark ettim.” Gözlerimi devirdim, dudaklarımı büzdüm. “Siktir et, tamamen haklısın sanırım.”

Bir şeyi fark ettim ve hemen itiraf ettim, hafif bir ironiyle karışık devam ettim: “Bu sıralar çok fazla *sanırım* dediğimi fark ettim. Acaba hep mi kullanıyordum, yoksa yeni bir alışkanlık mı edindim? Sanırım hep kullanıyordum ama şimdilerde gözüme batmaya başladı.” Kendime kızarcasına ofladım. “Yine *sanırım* dedim, boş ver. Bugün maskeli balo var. Balo gibi de değil aslında, balo mu kaldı amına koyayım? 2025 yılındayız.”

Ciddi anlamda ilk balo dendiğinde de alay etmişim. Dudaklarımın kenarı hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Kostüm partisine balo deyip elitleştiriyorlar. Çok utanç verici, altmış yaşındaki kodamanları *Batman* kostümü içinde görmek istemem.”

Gülümsedim; sanki onunla yüz yüze konuşuyormuşum, gözlerinde hafif bir hayranlık ve şaşkınlık bırakacakmışım gibi hissettim. “Ben seksi bir vampir olacağım. Olay maske değil, kostüm yani. Hâlâ maskeli balo diyorlar. Yaşlılar işte.”

“Kimseyle pişti olmam umarım.” Koltukta arkama yaslandım, kahveden uzun bir yudum aldım; sıcak içeceğin hafif yakıcılığı göğsümü sardı. “Seninle gitseydik ne kostümü giyerdin? Bence sen de vampir olurdun ama pelerinli falan değil. *The Vampire Diaries* dizisindeki *Damon* gibi. Biraz andırıyorsunuz zaten, sadece sen daha yakışıklısın. *Damon* da fena değil ama yüzü hafiften bisiklet koltuğuna benziyor.” Başımı koltuğun başlığına dayayıp tavana baktım, gözlerim ışıkla dans eden gölgeleri izledi. “Ne zaman geleceksin? Bana gelmeden değil, ortaya çıkmandan bahsediyorum. Biliyorum,

bana gelmezsin zaten. Ne kadar gidersen git, varamayacağını bildiğin bir yere ulaşmayı düşünmek bile aptallık çünkü, biliyorsun.” *Şu ana kadar hiçbir şeyi, bana gelmen kadar istemediğimi düşünüyorum son zamanlarda. Bunu da biliyor musun, Batıkan? Bilmelisin.*

“Babam kansermiş.” Yüzümü buruşturup kendimi düzelttim. “Harun Kızılkaya yani. Annem söyledi. Hiç üzülmedim, sadece düşündüm. Acaba daha farklı biri olsaydı hayatım nasıl olurdu? Bir hiçliğin içinde gibiyim. Hep beni görmesini isterdim, ben bir şey yapayım ve takdir etsin diye beklerdim.” Elimle yüzümü ovuşturdum. “Sonradan içten içe, yavaş yavaş bilendim ona. Ama bir buçuk sene öncesine kadar bana gelse ve bir kez beni sevdiğini söylese şüphesiz tekrar severdim.” Bunu yapmazdı, hiç yapmamıştı. “Ama sonradan öğrendim, Haluk vardı; sağ kolu. Onun telefon konuşmalarını dinlemeye başlamıştım. Fuhuş yapıyormuş, dünya üzerinde en çok korktuğum şey uyuşturucuymuş. İnsanlara uyuşturucu satıyormuş.” Büyük bir gülümseme oluştu yüzümde, o günkü hayal kırıklığımı her zerresiyle yeniden hissettim. “Aklım durmuş gibiydi, Yaman. Anlatamam. O kadar kabullenemedim ki bunu, bir hafta boyunca ona bakıp durdum. Eve girmeyen ben sırf onu görmek için eve gitmeye başladım. Aslında vakit geçirmekten nefret etsem de karşısına oturdum ve onu izledim.” Öfkeyle doldum yine, ölse bile bu hayal kırıklığının yarattığı öfkeden kurtulamayacaktım. Biliyordum. “Küçükken beni sevdiğini hissederdim, karşısına oturduğumda beni yanına çağırıp başımı okşardı.” İç çektim. “Sanki beni sahiplenmeye çalışıyordu kendince, beni sevdiğini kendine kanıtlamaya çalışıyordu. En azından ben öyle olduğunu düşünüyorum.” Kahveden bir yudum daha alıp koltuğun üstünde duran sigaradan bir dal aldım ve yaktım. “İşte, onun karşısına oturup izlemeye başladım dedim ya, ona çok battı devamlı karşısında

KAİNAT

olmam. Orada anladım benden rahatsız olduğunu. Başarısız bir projeymişim gibi hissettirdi bana. Karşısına oturduğum gibi kalktı; ben bir şeyden bahsettim, tersledi.”

Sigaradan üflediğim duman önümde belirsiz şekiller oluşturduğunda gözlerim onlara daldı. “Bana çok zayıfsın demiştin ya, sana orada bir hikâye uydurmuştum. Tamamı değil ama bir kısmı yalandı. Liseye geçtiğimde hareketlerim ona çok batmaya başlamıştı. Karşısında yemek yerken bile bana öyle bir bakardı ki, Yaman. İştahım kaçırdı. Ona göre onunla aynı masada yemek yiyen insanlar bile bunu hak etmeliydi; onunla yemek yemeyi. Böyle iştahla yemek yemeye devam edersem beni yanında gezdirmeyeceğini söylemişti.” Güldüm bu dediğime. “Duyduğum en aptalca şeydi, amma koyayım. Bir insanın her sikimden bir bok olduğuna kurulması ne kadar salakça ya. Yani böyle bir sebebe gerek yok ki, karşımda yemek yeme dese yemezdim. Ki onu da söylemişliği var bu arada. Şaşırdın mı? Sanmıyorum.” Bacak bacak üstüne attım. “Ama o zamanlar bu kadar saçma bulmadım işte bu dediğini, kendimi ona kabullendirmek için büyük bir çabam vardı. Er-genim ya, vücudumu da bir türlü sevemiyorum. Yemek yemeyi kestim. Kesiş o kesiş, bir daha doğru düzgün oturup da yemek yiyemedim. Midem nasıl küçüldüyse, aşırı zayıfladığım bir dönem de oldu. Kendi içimde bunu güzellemek zorunda kaldım çünkü öyle yapmazsam o psikolojiyle kafayı yerdim.” Kaşlarım çatıldı. “Konuya nereden girmiştin, nereye geldim ya. Senin karşında bu kadar rahat konuşamıyordum ben.”

Ne hissettiğimi tam anlamıyla anlayamıyordum ama pişmanlık duymuş olabilirdim. “Öyle işte, tüm gece düşündüm. Bana karşı daha farklı bir tutumu olsaydı, gerçekten babam olsaydı nasıl olurdu diye. Gerçek babam olmasa bile bir bışımı okşasaydı, şu an burada olmazdım. Her şeyi siktir ettim. Öfkeyle bir sabah bambaşka bir yol çizdim, bambaşka biri ol-

maya zorladım kendimi ve oldum. Belki istediğim kişi olmadım ama bir başkası oldum. Kendimi de, ne istediğimi de, nasıl hissettiğimi de öğrenemeden bambaşka bir şeye döndüm.”

İçim sıkıntıyla dolmuştu. “Bunlardan konuşmak da istemiyorum. Olan oldu, biten bitti. Artık düşünmek de istemiyorum. Ne olacaksa olsun, kim ölecekse ölsün. Umurumda değil hiç kimse.” Başımı iki yana salladım. “Keşke babasının parasını yiyen, her şeyden habersiz biri olmaya devam etseydim. Cehalet mutluluktur derler ya, ben iki-üç gerçekte bu hale geldiysem her şeyi bilsem delirirdim herhalde.” Derin bir nefes aldım. “Bugünlük bu kadar yeter, yediğimi içtiğimi anlatıyorum zaten. Dinleyeceğin de meçhul. İçeri girdiysen, ki muhtemelen girdin... Zaten zor dinlersin, kendimizi kandırmaya gerek yok. Kendine iyi bak.” Ses kaydını gönderdim. İçimi dökmek garip bir şekilde iyi geliyordu. Tepkilerini görmediğimden ya da anlattıklarımın üzerinde çok durmamamdan kaynaklanıyor olabilirdi bu.

Kimseye kendimi bu kadar açmazdım, ona da açtığım söylenemezdi. Bu kadar rahat konuşmamın bir diğer nedeni de görmeyeceğini içten içe kabullenmemdi.

Koltukta uzanıp sigaramı içmeye devam ettim. Hayatımda herhangi bir yere sahip değildi ama keyifliydi. Onunla devamlı dip dibe olduğumuzdan varlığı hakkında hiç düşünmemiştim fakat şimdi, o uzun süredir yokken düşününce... Sanki yer edebilirmiş gibi geliyordu.

Kimsenin olmadığı boş bir odada kısa sürede yer etmek çok zor olmazdı zaten.

Ben o boş odaydım, kapı da kilitliydi. Fakat hırsız ya işte, bacadan girmişti.

Kapım tıklandığında oda servisinin geldiğini bildiğim için

KAİNAT

rahatça koltuktan kalktım. Kapıyı açtığımda, garson servis arabasıyla kapının önünde bekliyordu. Bana ve üstümdeki havluya garip bir bakış attı. Verebildiğim tek tepki boğazımı temizlemek oldu. Neyse ki çıplak açmamıştım.

“Teşekkür ederim,” dedim arabayı içeri alıp kapıyı örttükten sonra. Arabayı koltuğa yaklaştırdım, önündeki sehpayı hafifçe kenara ittim; odadaki boş alan bana biraz nefes aldırdı. Bir buçuk gündür ağzıma hiçbir şey koymamıştım, sabah aynada kaburgalarımı sayabildiğimi fark ettiğimde içimde hafif bir panik dolaşmıştı. Zayıflık hoştu, kontrollü ve dikkatle taşınan bir şeydi fakat fazlası bedeni zehirleyen bir ağırlığa dönüşüyordu.

Koltuğa oturup masayı biraz daha önüme çektim, elime aldığımdan emin olduğum atıştırmalıkların her lokması yavaşça geçti boğazımdan. Günün ilerleyen saatlerinde kendimi masaj salonunda buldum; kaslarımın gerilmesi, boynumun ve omuzlarımın rahatlaması küçük bir huzur verdi. Akşamki kostümüm için kuaföre uğradım, saçlarım özenle şekillendirildi.

Tenimi daha soluk, neredeyse hayaletimsi bir hale büründürecek makyajın son dokunuşlarını yapmıştım; gözlerim karanlığa meydan okuyormuş gibi parlıyor, dudaklarımsa kan kırmızısı renkleriyle gözleri üzerine çekiyordu. Sadece köpekdişlerime oturan, abartısız uzunlukta vampir dişlerini yerleştirmiş ve dişlerimi tehditkâr ama zarif bir şekilde ön plana çıkarmıştım.

Üzerime geçirdiğim kırmızı saten, siyah dantel detaylı korseli elbise vücudumu sıkıca sarıp hatlarımı ortaya çıkarıyordu. Omuzlarımdan dökülen ince tüller etrafımda dalgalanıyor, karanlığın gölgelerini andıran bir hareket yaratıyordu.

Tüylerle süslenmiş bordo maskeyi yüzüme taktım; gözlerimi gölgeleyen bu detay, yukarıya uzanan tüyleriyle bakışla-

rıma gizem ve meydan okuma katmıştı. Boynuma geçirdiğim kan kırmızısı inci kolye ve küpelerle görünümümü tamamladım; artık başka bir dokunuşa gerek yoktu. Arabanın gelip beni balo salonuna götürmesine yarım saat vardı; içimi sıkıştıran bir hisle dolu olsam da yeni bir başlangıcın eşiğinde olmanın verdiği rahatlık da vardı.

Balo. Adının ima ettiği kadar ihtişamlı görünmesine rağmen ruhsuz bir kalabalığın içinde sıkışmıştım; hayatımda girdiğim en boğucu, en yapay ortamlardan biriydi. Masalar arası sınırlı bir sosyal alan sunuyor, her köşede viski ve şarap bardaklarıyla donanmış insanlar kendi aralarında ağır bir ciddiyetle konuşuyordu.

Benim oturduğum masada Pedro yerini almış, İspanya’da beni tanıştırdığı birkaç iş adamı eşliğinde karşılamıştı. Yüzünü tamamen örten siyah metalik Venedik maskesi, elinde baston, sırtında siyah peleriniyle görünüşünü tamamlamış, gözlerini bana sabitlemişti. Her hareketiyle sahne kontrolü uygulayan bir aktör gibi duruyordu.

İşin tatsız tarafı, onunla neredeyse bire bir aynı giyinmiş birinin daha mekânda dolaşmasıydı. Gözlerimi kısarak karşılaştırdım. Pedro’yla hemen hemen aynı boydalardı.

Neyse ki ben tek vampirdim; kimseyle pişti olmamıştım.

“Sayın hanımefendiler, beyefendiler...” Sahnede, bir kürsünün arkasında duran siyah maskeli, Azrail kılığında bir adam önündeki mikrofona konuşuyordu. “Bu gece burada yalnızca eğlenmek için değil, ait olduğumuz yeri bir kez daha hatırlamak için toplandık. Bu gece hepimiz aynı isim, aynı güç altında buluşuyoruz.” Elindeki kadehi kaldırdı. “Diego Perez’in şerefine...” Diego Perez maske takmayan tek kişiydi, buna rağmen herkesten daha korkunç görünüyordu.

KAINAT

Pedro, Diego Perez'in tüm davetlerinin maskeli olduğunu söylemişti. Sanırım etrafındaki insanlarla eşitlenmek için yapıyordu bunu.

Herkes aynı anda elindeki kadehi kaldırdığında uyum sağlamak için ben de aynısını yaptım. Gözlerim salondaki küçük detayları taradı. Masasında viskiyi kucağında tutan, kadeh kaldırmayan birini fark ettim; yüzünde *Çığlık* maskesi, boyuna kadar kapalı gömlek, takım elbisesiyle oturuyordu.

Koskoca salonda Diego Perez şerefine kadeh kaldırmayan tek kişiydi.

Diego adamlarıyla birlikte oturduğu masadan tek başına kalkıp bu gizemli maskeliye yöneldiğinde herkesin bakışları anında ikisine kilitlendi.

Beklediğim hareket salonun gerilmesini sağlayacak bir atak, sert bir hamleydi. Oysa Diego *Çığlık* maskeli adamın karşısındaki sandalyeyi çekip sessizce oturdu. Kaşlarım istemsizce çatıldı. Orkestra ilk notaları çaldığında salonun beyaz ışıkları sönmüş, yerini loş ve sıcak sarı lambalar almıştı. Her masada şamdanların içinde yanan mumlar mekâna hem zarif hem de ürkütücü bir atmosfer katıyordu.

Güç burada sıkıcılığa dönüşmüş gibiydi; görünüşte ihtisamlı, aslında içeride boğulmuş bir oyun oynanıyordu.

Pedro elini uzattığında sözlere ihtiyaç duymadan avucuna bıraktım kendi elimi, ayağa kalkıp onunla pistin ortasına yürüdüm. Masaların etrafında oturan onlarca kişi varken koca salonda dans eden tek çift olmamız tuhaf bir yalnızlık hissi yaratıyordu. Işıkların altında bizden başka kimse hareket etmiyordu, bütün gözler üzerimize çevrilmiş gibiydi fakat ben yalnızca Pedro'nun adımlarına odaklanmışım.

"İkinci hediye açtın mı?" diye sordu kulağıma yaklaşıp. Sesi fısıltıya yakın çıkıyordu.

"Açtım," dedim gözlerimi ondan ayırmadan. Ardından se-

simde hem merak hem de meydan okumayla sordum: “Söylediklerinde ciddi miydin? Gerçekten hiçbir şey yapamayacağını mı mı düşünüyorsun?”

“Ciddiydim, Kainat.” Geriye çekilip yüzüme baktığında gözlerindeki kesinlik tokat gibi çarptı. “Yalan yok, yapacağına inanmıştım,” dedi başını yavaşça iki yana sallayarak. “Ama sen cesur bir kız değilsin.” Dudaklarının kenarına yerleşen alaycı gülümseme kalbimin hızlanmasına sebep oldu.

“Seni öfkeliendirmek için söylemiyorum,” diye ekledi bakışlarını biraz daha derinleştirerek. “Gerçekten böyle düşünüyorum. Yapacağına dair inancım kalmadı.” Kaşlarını kaldırdı, sesi bu defa daha soğuktu. “Daha doğrusu, yapabilecek güce sahip olduğuna.”

“Pedro,” dedim neredeyse fısıldayarak ve dudaklarımın kenarında titrek bir sabırsızlıkla. “Hangar’dan malları almaya gittiğimizde...” Beni çevresinde döndürüp yeniden kendine çekti, nefesi yüzüme vuruyordu. “Beni bırakıp kaçtın mı, yoksa saklanıp bekledin mi?”

“Beklediğimi biliyorsun.” Burnundan çıkan kısa ve küçümseyici bir sesle yanıtladı. “Polisler gelene kadar oradaydım, Kainat.”

“Polisleri de sen çağırdın, Pedro.”

“Hayır, ben çağırmadım. Çağırsaydım, ben çağırdım derdim.” Sesindeki kayıtsız öfke maskenin ardında daha da karanlıklaşmıştı. Siyah maskenin gölgelediği yüzünde tek seçtiğim gözleriydi; gözbebekleri buz kadar sertti. “Hâlâ üç ay öncesini kafanda çevirip bana bileniyorsun. Orada takılıp kalmışsın.” Başını hafifçe iki yana salladı, yüzünden sabır taşını çatlatacak bir memnuniyetsizlik akıyordu. “Ama yanlış hatırlıyorsun, Kainat. Âşık olduğun adamı polise ihbar eden ben değildim. Belki de sendin. Belki kendi içinde susturamadığın vicdanını yatıştırmak için suçumu büyütüyorsun.”

KAİNAT

“Bir saniye...” İçimde yükselen kahkaha boğazıma tırmanırken kendimi zor tuttum, dudaklarımın kenarı istemsizce kıvrıldı. “Sen iyice aklını kaçırmışsın, Pedro. Gerçekten kuran, üreten, sonra da inanıp yaşayan sensin, haberin yok mu?” Gözlerimi sıkıca kapatıp kuruyan altdudağımı ıslattım. “Ne aşkından bahsediyorsun? Baştan beri ortadaydı niyetimiz. Çok sıkışırsak, çok zor durumda kalırsak onları harcayacağımızı konuşmadık mı? Sen bunu unutacak kadar kör müsün?”

“Bak işte.” Sesindeki alay bana ait her savunmayı küçümseyerek ağır ağır büyüdü. “Sen daha iş diye çıktığın yolun yarısında âşık olduğunu bile kabullenmiyorsun.” Bir tutam saçı yüzümden itip kulağımın arkasına sıkıştırdı, bu küçük hareket bile beni sorguya çekiyormuş gibi hissettiriyordu. “Arkadaşı intihar ettiğinde gözünden bir damla yaş akmayan Kainat Kızılkaya, üç ay boyunca geceleri yerinden kalkamadan ağladı. Neden? Bir hırsız içeri girdiği için mi? Yıllarca suç işleyen biri cezasını çekiyor diye mi?”

Gözlerini sonuna kadar açtığında yüzüme karanlık bir ayna tutulmuş gibi oldum. “Komik olma,” dedi, nefesi alnıma çarpıyordu. “Sen bu kadar vicdanlı, bu kadar masum bir insan değilsin. Babanın kızıydın. Kendini kandırmaya çalışma.”

Dansın ritmini keskin bir hareketle yarıda bırakıp ondan uzaklaştım, ayaklarımın altındaki parıltılı zeminde artık başkalarının gölgeleri belirmeye başlamıştı; birkaç çift müzikle uyumlu şekilde dönüyordu, bizse ortada birbirine ters düşmüş iki yabancı gibi dimdik duruyorduk. Pedro’nun bakışları hâlâ üzerimdeydi, kalabalığın içinde tek kişiye odaklanmış gözler gibi yakıcıydı.

“Madem hiçbir şey yok, vicdan azabı çekmiyorsun, âşık falan değilsin...” Sesi sertti, sözleri meydan okuyormuş gibiydi. “Neden her gün ona ses kaydı atıyorsun? Görmeyeceğini bile bile.”

“Bitti,” dedim, dudaklarım kıpırdadığında sesim yabancı bir yerden gelmiş gibi çıktı. Kulağım ne müziğe ne de diğer seslere açıktı, Pedro’nun nefesinden başka hiçbir şey ulaşmıyordu bana. Gözlerim kayıp bir yön ararken bir noktada dondu, masalardan birinde oturan *Çığlık* maskeli adamla karşı karşıya geldim. Maskenin boşluğundan bana bakan karanlık göz delikleri vardı; gözlerinin nerede durduğundan emin değildim ama içimde yankılanan sezgi bakışlarının tam üzerimde olduğunu söylüyordu. “Ortaklık bitti, Pedro. Sana ihtiyacım kalmadı.”

“Kalmadı mı?” Sesindeki tını bir yabancının sesiydi sanki, ellerini iki yana açarken yüzünde tanıdığım adama ait tek bir iz bulamıyordum. “Diego’nun teklifini de kabul etmedin sen. Birini öldürecek cesaretin yok fakat kurtlar sofrasında arkanı boş bırakmak istiyorsun, öyle mi?” Sözleriyle birlikte kollarımı kavradı, parmakları bileklerime gömülürken nefesim daraldı. “Seni öldürürler, Kainat.”

Soğuk, demir gibi sıkı ellerinden kurtulup bedenimi ondan ayırdım ve kararlı bir adımla yüzümü salona çevirdim. Arkamdan gelen ses maskelerin, mumların, orkestranın uğultusunu delip geçecek kadar çıplak ve sertti.

“Kötü bir dosttun,” dedi Türkçe.

Omzumun üzerinden kısa bir bakış atıp alçak bir tonda karşılık verdim. “Dostun değildim. Seni de kullandım.” Ekledim: “Yaman’a yapmayı planladığımız gibi. Asıl kullanılan sendin.”

Birkaç kişinin bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen zerre umursamadım. İçimde biriken öfke ayaklarıma hız vermişti, pistten inip salonun kapısını ittim ve loş ışıkların geride bıraktığı ağır havadan çıkınca keskin bir ferahlık yüzüme çarptı. Dönmeye niyetim vardı ama ciğerlerime duman çekmeden toparlanamayacağımı biliyordum.

KAİNAT

Girişteki lobide bıraktığım çantayı koluma taktım, ardından kapıyı açıp dışarı çıktım. Serin havanın karanlık kokusu üstüme dolarken parmaklarım çantanın içinde paketi buldu. Ellerim titrediğinden kibriti yakmakta zorlandım, sonunda ateşin ucuna değen sigara canhıraş bir nefesle parladı. Bir duvara yaslandım, ilk duman boğazımdan inerken damarlarımdaki gerilimi hafifletiyor gibiydi, yine de sırtımdan soğuk terler akıyordu.

Stres bedenimi ele geçirmişti. İçimde kıpırdayan sıcaklık boğazımı kavuruyor, yakamı açmak için parmaklarım kıpır kıpır oluyordu. Sağ yanımdan gelen ayak seslerini duyunca başım istemsizce döndü. *Çılgılık* maskeli adam salonun kapısından çıkıyordu. Adımlarındaki sakinlik, yüzünde taşıdığı maskenin korkutucu ifadesiyle tezat oluşturuyordu. Maskesinin altındaki siyah tülü geriye itmişti. Parmaklarının arasında ki çakmak parladı ve kendi sigarasını yaktı.

Bir an hiçbir şey söylemeden bana baktı, ardından adımlarını ağır ağır yaklaştırdı. Tavrımı kopyalarcasına yaslandığım duvarın birkaç adım ötesinde durdu, omzunu taşın soğukluğuna yasladı. Gözucuyla çaktırmadan süzdüm, maskenin koyu gölgesinden görünen tek şey gözleriydi. Sigarayı ağzına götüren siyah eldivenli elinin ardında dudakları kayboluyordu, yüz hatlarının geri kalanını görmek imkânsızdı.

Gözleri kahverengiydi.

Epey uzun boylu, omuzları geniş bir adamdı; loş ışıktaki gölgesi daha da irileşiyor, varlığı bulunduğu yeri dolduruyordu. Normal şartlarda tam zaaf gösterdiğim tiplerdendi; karizmatik, güçlü, dikkat çeken erkeklerden. Genellikle böylelerine karşı bakışlarımı kaçırmaz, küçük oyunlar oynardım ama bu kez içimdeki rahatsızlık ağır basmış, istemsizce birkaç adım yana kayıp aramızdaki mesafeyi açmıştım.

Gözlerinin hâlâ üzerimde olduğunu hissettiğimde kendime

hâkim olamayıp kısa bir bakış attım. İfadesini seçemiyordum, maskesinin ardında yalnızca gözleri vardı, yine de üstüme çöken bakışı inkâr edilemeyecek kadar hissettiriyordu kendini. *Hayırdır?* der gibi göz kırptım, başımı iki yana sallayıp önüme döndüm. O da sessizce yüzünü çevirdi.

Aramızda kalan boşluğa sigara dumanı doldu, tütün kokusu havada ağırlaştı. Dakikalar boyunca konuşmadan nefes alıp verdik; ben duvara yaslanmışım, o da yanı başımda sessizce duruyordu. Ara sıra gözlerinin tekrar bana döndüğünü hissettim. Bakmadım, bakmak istemedim.

Son nefesi çekip izmariti yere attım; o kadar sessizdik ki, ayağımın altında ezilen külün sesi kulaklarıma ulaştı. Duvarı geride bırakıp yürüdüğümde birden kolum kavrandı.

Duraksadım. Kaşlarımı çatıp keskin bir sesle uyardım. “Çek elini!”

Soğukkanlı görünsem de içimden taştan huzursuzluğu bastıramıyordum. Sol eli kolumdaydı, diğerini cebine götürdü. Eldivenli elinin ortasında parlayan küçük bir şey tuttuğunu fark ettim. Avucunu açtığında siyah kumaşın üzerinde bir inci küpe duruyordu.

Refleksle ellerim kulaklarıma gitti. Sol kulağında küpem vardı, sağdakinin boş olduğunu o an fark ettim. Demek düşürmüştüm. Tenine değmemeye çalışarak avucunun ortasındaki inciyi aldım. “Teşekkür ederim.” Sesim istemsizce yumuşamıştı.

Parmağımdan kayan nazik dokunuşla kolumu bıraktı, tek kelime etmeden önümden geçip salonun girişine yöneldi. Ardından baktım, uzun adımlarının arasındaki mesafe bile başlı başına ürkütücüydü. Dudaklarımdan kontrolsüzce bir cümle döküldü. “Adın ne senin?” Belki İspanyolca anlamıyordu, belki de gerçekten duymamıştı. Mesafe saniyeler içinde açıldı. Avucumda tuttuğum küpeyi kulağıma takıp arkasından bakarken göğsümde tarif edemediğim bir ağırlık vardı.

KAİNAT

Sonunda ben de otele girdim, çantamı lobiye bıraktım ve saçlarımın dalgalarını omzumdan geriye atıp aynaya bakma ihtiyacıyla koridorun derinliklerine ilerledim. Lavaboya giden yol dar, loş ışıklarla kaplıydı.

“Dostum değil miydin?”

Sesi ardımda kaldığında oflayarak omzumu geriye attım; konuşmak istemiyordum, içimdeki gerginlik sabrımı tüketmişti. Pedro oradaydı, gölgesi duvara düşüyordu.

“Şu an yeri değil, Pedro. Seninle tartışmayacağım.” Sesim kısık çıkmıştı, kapının kolunu kavrayıp lavaboya girmek üzereyken metalin o tanıdık tınısı kulaklarımı kesti. *Emniyet kilidinin açılış sesi.*

Tüm kaslarım tek bir refleksle hareket etti. Eteğimin kenarını kaldırıp jartiyerimde sakladığım silahı çıkardım; susturucu önceden takılı, güvenlik kilidi çoktan açıldı. Bedenim düşünmeden döndü, namlunun karanlığı Pedro’nun göğsüne, ardından yüzüne oturdu. Parmaklarımda ağırlığını hissettiğimde kalbim hızla çarpıyordu ama elim titremiyordu.

“Sen kabul etmedin,” derken dudaklarının kenarı belli belirsiz kıvrıldı. “Diego’nun teklifini ben kabul ediyorum.”

Gözlerim onunkilere kilitlendi, içimde bir buz tabakası kırıldı. “Yanılıyorsun, ben zaten ettim.”

Yüzünde tek bir kas oynamasa da gözlerindeki şaşkınlığı çok net görebiliyordum. “Etmedin,” dedi başını iki yana sallarken. “Beni manipüle edemezsin.”

Alayla baktım gözlerine. “Tetiği çek, Pedro,” dedim hızlı hızlı nefesler alıp verirken. Burada olmamalıydım, ona silah doğrultuyor olmamalıydım. “Ateş etmezsen seni öldürecekim.”

“Madem seni öldürmemi istiyorsun, elinde neden silah var?” Pedro’nun gözleri dolmuştu. Ne yaptığının farkındaydı.

Sorusunu duymazdan geldim. “Salondaydın,” dedim doğ-

rudan. “Ben Diego’yla yemek yerken oradaydın. Benden kimi öldürmemi istediğini biliyordun.” Hayal kırıklığıyla gülümse-
dim. “Bana öfkелendin çünkü bu teklif sana yapılısaydı kabul
ederdin. Ki ettin. Biliyor musun, sana güvenmek üzereydim.
Yalnızdım ve sen vardın.” Acıyla sıırttım bu kez, yüzüm ağrı-
yordu. “Bizim gibi insanlar yalnız kalmalı. Yalnız kalmalı ve
öyle ölmeli.”

“Beni öldürebileceğini mi düşünüyorsun?” Bana küçüm-
seyerek bakıyordu. “O hırsız içeri girdi diye üç ay yas tutan
kız dostunu mu vuracak?”

Bu son nokta oldu. “Dost mu?” Kahkaha atmaya başla-
dığımda gözlerimden yaşlar boşaldı. Tetiği önce ben çektim.

Islık kadar kısık bir sesi, Pedro’nun alnının ortasında açıl-
an koyu kırmızı delikten fişkırان kanın yüzüme sıçraması ta-
kip etti; sıcaklığıyla yanaklarımı yaktı. Pedro’nun gözleri bir
anlığına üzerime sabitlenmiş, hâlâ bir şey söyleyecekmiş gibi
irileşmişti. Başını geriye atarken boğazından boğuk bir ne-
fes koptu, ardından bütün gövdesi çözüldü ve yere düşerken
çıkardığı ses hayatımm sonuna kadar kulaklarımda kalacak
kadar uzun süre koridorda yankılandı.

Ben silahı hâlâ doğrultmuş halde kalakaldım, parmağım
tetiğin üzerinde donmuştu. Nefesim kesik kesik geliyordu,
yüzümdeki kanı silmek için dahi elim kıpırdamadı.

Çenesinden süzülen kan koridorun taşlarına ilerlerken ben
hâlâ onu izliyordum. İçimde öfke, tiksinti ve pişmanlık birbi-
rine girmişti. Bunu yapacağımı düşünmezdi, ben de bu kadar
kolay yapabileceğimi sanmazdım. Dudaklarımdan titreyen
tek bir kelime çıkmadı.

Silahı yavaşça indirdim, etrafı dinledim. Müziğin uğultusu
salonun derinliklerinden geliyor, kahkahalar ve ayak seslerine
karışyordu; kimsenin buradaki sessizlikten haberi yoktu.

Yavaşça dizlerimin bağı çözüldü, taş zeminin soğukluğu

KAİNAT

eteğimin altından bedenime işledi. Pedro'nun yanına çökerken bakışlarım alnındaki deliğe sabitlenmişti; ince bir kırmızı çizgi gibi başlayan, sonra hızla genişleyen kan izinin her kıvrımını izledim. Ne zaman gözlerimi kapatsam yüzüne bakamayacağımı sanırdım, yine de bakıyordum o deliğin açtığı kesinliğe. Ölüm bu kadar sessiz miydi?

Diego'nun teklifini kabul ettiğim an canlandı zihnimde.

Yemek yerken Pedro karanlık kalan kısımda Diego ve beni dinliyordu. Diego'nun teklifiyle çıkan patırtının sebebi oydu. Ne ben Diego'yla yemek yemek için otelden çıkarken vardı ne de otele döndüğümde. Çünkü o hep Diego'nun yanındaydı o gün. Otelin lobisinde ise bana verdiği o kutunun aynısı vardı.

Kuzeni yerine o masaya oturabilme ümidiyle bana silah doğrultmuştu. Diego ona bu güveni vermiş, o da tıpkı benim gibi davranmıştı.

Günün sonunda bir koridorun ortasındaydık. Birimiz ölü, birimiz kazanmış olarak... *Ya da hayır, ikimiz de ölü olarak.*

Telaşlı birkaç ayak sesi önümde bittiğinde başımı kaldırmaya cesaret edemedim önce. Yalnızca yerde beliren ayak-kabıları gördüm. Parlak siyah derinin soğuk ışığı gözlerime vuruyordu. Yavaşça yukarı baktım; dizlerine, pantolonunun sert kumaşına, beyaz gömleğin kasık hizasından yukarı uzanan ütülü çizgisine. Elinde tuttuğu maskeye kaydı bakışlarım, *Çığlık* çarpıtılmış bir yüzle bana bakıyordu. Sonra maske indirildiğinde yüzünü gördüm.

En son bakışlarım gözlerine çıktığında, karın boşluğuma bir tekme yedim sanki.

Yaman Haris Batıkan, kahverengi bir çift gözle bana bakıyordu.

2

Ateş ve Barut

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden...

23.01.2000

Bir ışık ne kadar parlak yanabilir? Ne kadar yanarsa kör eder? Ne kadar yanarsa kendiliğinden söner?

Göz alıcılığına kapılırsam kör olur muyum?

Gördüğüm en göz alıcı şey bu kadındı. Öyle parlaktı ki, ışığı neredeyse gözlerimi kör edebilirdi. Bana istediği her şeyi yapabilecek kadar mükemmeldi.

Her şeyi yaptırabilecek türden bir kadındı.

İzem. İzem. İzem. İzem. İzem. İzem. İzem.

Hiçbir şiir onun adı kadar ahenkli değildi, hiçbir isim onunki kadar güzel bile değildi.

Yürüyüşü bile bir film sahnesine benziyordu. Bir şarkı gibiydi, büyü gibi. Onun kokusunu yakından almak için dahi bu dünyada yapamayacağım hiçbir şey yoktu.

Onu sonsuza dek kaybetmeden önce yapmayacağım hiçbir şey yoktu.

Onun bir başkasına ait olması fikri zihnimde kıvılcımlanan en korkunç düşünceydi. Dünya benim için yaratılmış bir mucizeyi alıp başkasına vermişti. Yalvarıyordum, sadece gözlerimiz bir kere kesişsin, o bakış beni yutsun diye. Her gece aynı kâbusun karanlığına düşüyordum; sonunda o bana uzanıyor, elimden tutup uykunun kenarına çekiyordu. Anne-mi ateşlerin içinde, derisinin köz gibi çatladığı bir alevde gö-

KAİNAT

rüyordum. Onun ihaneti içime işlemiştı, İzem'in eli ise beni o ihanetin içinden söküp çıkarıyordu.

Cehennemimin kıyısında, beni yanmaktan alıkoyan bir melekti. İzem... Adını her söylediğimde dilim yanıyordu. *İzem Kızılkaya*. Bu soyadı onun üzerinde ilahi bir mühür gibi dururdu. Onun için yaratılmıştı. O herifse o soyada kir düşüren bir lekeden ibaretti. İzem'in parıltısına dokunamayacak kadar sıradandı, ruhu o güzelliğı taşıyamayacak kadar zayıftı.

Benim için o, dünyanın kalbinde parlayan tek kadındı. Bir kafesin içinde, yoksulluğun sessizliğinde çürümeyi değil, tah-tında hüküm sürmeyi hak ediyordu. Kraliçemdi. Onun başka birine o şekilde bakması içimi paramparça eden bir şeydi. An-nemi yanarak görmeye alışmıştım fakat İzem'in o adama sevgiyle yönelen bakışı içimde öyle bir yara açıyordu ki, ölüm bile şefkatli geliyordu.

Hiç göz göze gelmedik. Benim için var olmadı. Oysa ben onun fotoğrafına kaç sigara yaktığımı hatırlamıyorum. Kaç kadeh kaldırdığımı da. Ben hayatımı ona adarken o benden bihaberdi.

Bugün yine onu izledim. Suçlulukla karışık bir tutkuydu bu fakat içimde en masum kalan şeydi. Elinde kitaplarıyla okulun kapısından çıkarken Cihan'ı gördüm. O da oradaydı, her zamanki gibi. Kolunu onun beline doladı, saçlarının arasına yüzünü gömdü ve o kahve kokusunu içine çekip dudak-larını o saçlara dokundurdu. Ben uzaktan baktım, içimden bir parça daha eksildi.

İstemek ile elde etmek arasında hiçbir zaman sınır tanıma-mıştım. Hayatta neye el attıysam, sonunda ona sahip olmuş-tum. Doğru ya da yanlış, bir şekilde zirveye tırmanmıştım. Günahlarla beslediğim o tırmanışta, her adımda biraz daha taş kesilmiştim. Toprağı bir fidan dikmişim, kökleri karanlıktan beslenmiş ve meyvesi zehir olmuştu.

Sonra onu gördüm. *Yeni bir yüz, yeni bir ihtimal. Belki aşk, belki yeniden yanmak için bir sebep.* Uyuyamıyorum artık, sabahları ondan önce uyanıyorum. Onu görebilmek için yaşamımın saatlerini ayarlıyorum. Evden çıktığında ben zaten dışarıdayım. Çalıştığım mekândan erken ayrılıp okul çıkışına yetişiyorum.

İsmimi bilmez. Yine de kalbimin kapısını aralayan o. İçimde delice bir dürtüyle yanıyorum. İstersem onu da elde edebileceğimi biliyorum, yeter ki gözlerimi ondan ayırmayayım. Fakat diliyorum ki, o kendi gelsin. Benim karanlığıma bulaşmadan, kendi iradesiyle yaklaşsın. Günahlarımla lekelenmesin, içimde çürüyen yanıma görmesin. Sadece bir defa, kendi isteğiyle beni sevsin. Keşke o adamı bir daha öpmese...

Bugün onu Vargı'ya anlattım. Cihan'dan bahsetmedim, aralarındaki sevgiyi de gizledim. Bu yüzden içinde bana dair bir umut taşıyor. Her zaman inanır bana. "Sende bu zekâ varken çıkamayacağın iş yok," der durur. Oysa gerçeği göremiyor. Ben ondan daha akıllı değilim, yalnızca daha az vicdanlıyım. Kalbim artık kararlarımı karışmıyor, mantığımın içinde yankı bulamıyor. Sessizliğimde saklı bir soğukkanlılık var. Onunki dürüstlükten doğan bir saflık, benimki hesaplanmış bir sükûnet.

Başarısızlığa tahammül edemem. Detaylar her şeyin anahtarıdır. Üç yıldır neredeyse hiç uyumuyorum. Gözlerimi kapatsam da beynim durmuyor, kelimelerden kaçış yolu arıyorum. Yazarak delirmemeyi başarıyorum belki de.

Kimseye anlatamıyorum hiçbir şeyi. İhanetten korkuyorum. Herkeste babamın gölgesini görüyorum. Onların da bir gün sırtımdan bıçaklayacağından eminim. Eğer ihanet ederlerse, babama yaptığım gibi cezalandırmaktan korkuyorum.

Âdem Kızılıkaya olmaktan korkuyorum. Acımasızlık ile açlığın birleştiği o bataklıkta kaybolmaktan. Hem kudretimi

KAİNAT

hem ekmeğimi yitirirsem, iki dünyada da cehennem bana miras kalır.

Hikâyenin sonunda kaybeden olmaktan korkuyorum. Kötü adam olmaya razıyım belki ama kaybeden olmayı gururum kaldırmaz.

Bir filmin ortasında durdurulmuş kareler misali kalmıştım, ne bedenim hareket edebiliyordu ne de zihnim toparlanabiliyordu. Bir yara açılmış gibiydi ve bu yaranın acısı derin bir kuyuya yuvarlanır gibi büyüyordu, kalbim kendi ritmini unutmuştu. Gözlerim ondaydı fakat aynı zamanda değildi, tanıdığım bakış başka birine aitmiş hissi bırakıyordu. Yine de orada bir iz taşıyordu, geçmişten kalan bir hatırlayışın içinde bana bakıyordu.

“Yaman?” diye fısıldadığımda bakışları uzaklaştı, ayaklarım yerden kalkmış da görünmez bir zincirle toprağa bağlanmışım gibi duruyordum. Elimden düşmüş silahın soğukluğu hâlâ parmaklarımın ucunda hissediliyordu. Önümde kanla kaplanmış bir beden yatıyordu: Pedro’nun cansız bedeni. Koku boğazıma kadar doluyor, kirpiklerimde asılı duran damla yanaklarımı ıslatıyordu. “Şu an... Bu gerçek mi?”

Elini cebine atıp telefonunu çıkardığında zihnim uykuyla uyanıklık arasında gidip geliyordu. Kulağına dayadığı anda sesi ağır bir tokat gibi çarptı; orada olduğuna, bu anın yaşandığına ikna oldum. “Tuvaletlerin olduğu yere gelin,” dediğinde kalbim kaburgalarımı zorlayan bir davulun sesiyle sarsıldı. “Ceset temizleyeceksiniz.”

“Yaman?” Gözlerimdeki doluluk taşarken dizlerimin üstünde doğrulmaya çalıştım. Neredeyse yanı başımdaydı, aramızda yalnızca kanlı bir beden yatıyordu. “Geldin.” Sesim tit-

rerken bakışlarım yerdeki ölüye kaydı. “Onu öldürdüm.” Sağ gözümünden kayan damla yanağımı ıslattı, ardından diğerinden de bir tane indi. Sonra ikisi birden yağmur gibi aktı.

Göğsümde yükselen acı, kaburgalarımı parçalayacakmışçasına büyüyordu. Farkındalık ağır bir taş gibi içime oturdu. Birini öldürmüştüm. Pedro artık yoktu. “Ama ben öldürmem o beni öldürecekti.” Nefesim daraldı, yutkundum, başımı kaldırıp ona baktım. “Yaman, konuşsana.”

Bakışını üzerime çevirdiğinde içimde bir şey kırıldı; öyle bir baktı ki, orada olmasındansa hiç gelmemiş olmasını dilemek daha kolay olurdu.

Yüzünde maskeler olan iki gölge koridorun derinliğinden belirdiğinde gözlerim onları seçmekte zorlanıyordu, maskele rin biçimi bile zihnimde bulanıklaşıyordu. “Yaman, konuşsana!” diye bağırdım yeniden, sesim duvarlara çarpıp üzerime geri düşerken nefesim boğazımda düğümleniyordu. “Öleceğim amma koyaymı, konuş artık! Gerçek misin, değil misin anlayamıyorum!”

“Merak etme,” dedi kulağımın işiteceği bir kararlılıkla, sesi tenimde bir titreşim gibi dolaştı. “Sana bir şey olmaz.” Kaşlarının gölgesi yukarı kıvrıldı, gözleri önümdeki kan gölünde yatan Pedro’nun cansız bedenine kaydı. “Biri bir şey yapacak olursa, öldürürsün.”

“Ne?” Duvara yaslanıp ayağa kalkmaya çalıştım, dizlerim taşın ağırlığını taşıyamayan sütunlar gibi titriyordu. “Yaman, ben yapamıyorum.”

“Yaparsın,” dedi dudaklarında alaya yakın bir kıvrımla. O esnada Pedro’nun cesedi, kim olduklarını umursamadığım iki yabancının elleri arasında temizlik arabasına bırakıldı; beden taşınırken çıkan tıkırtılar kulaklarımda rahatsız edici bir uğultu bıraktı. “En iyi sen yaparsın, Kainat.”

“Böyle olsun istemedim.” Dizlerim iradem dışında çözü-

KAINAT

luyor, yere kapanmam için baskı yapıyordu. “Yemin ederim ki istemedim.” Birkaç adım atıp kollarına tutundum, bedenim onunkine yaslanacak kadar yaklaştı. “Benim için geldin ama, değil mi?” Dudaklarımda yarım kalmış bir tebessüm belirdi; gözlerimden süzülen yaşlar üzüntünün değil, içimdeki taşkınlığın boşalmasıydı ve kontrolsüzce akıyorlardı.

Ellerimi kollarından sertçe ittiğinde bedenim sarsıldı, duvara çarparak neredeyse yere yığılıyordum. “Ne işim olabilir seninle, Kainat. Kimsin ki sen?” Küçümseyen bakışlarını üzerimde gezdirirken sesi ruhumun içine batan bir bıçak gibi derin iz bıraktı. “Senin için gelmedim.”

“Bu mu? Düşman mıyız artık?” Sesim çatlamıştı, kelimeler ağzımdan koparken boğazıma taş gibi takılıyordu.

“Hiçbir şey değiliz.” Yüzüme son kez baktı, ardından omuzları karanlığa karışana dek koridor boyunca yürüdü. Her adımı uzakta kaybolurken kalbimin atışı hızlanıyor, göğsümdeki boşluk giderek büyüüyordu. Karanlığın içinde onun uzaklaşan silueti, varlığından çok yokluğunu hissettirdi. Ardında bıraktığı sessizlik ise kan deryasından daha ağır geldi.

Koridorda ne kadar dikildiğimi hatırlamıyorum, saatlerin mi yoksa günlerin mi geçtiğini bilmiyorum, tek bildiğim ayaklarımın oraya çivilenmiş gibi kalması. Bir noktada yabancı bir el koluma değdi, beni oradan kaldırdı ve sürüklercesine çıkarıp taksinin arka koltuğuna oturttu. Camdan dışarı bakarken ışıklar bulanık lekeler haline gelmişti. Zihnimde hiçbir görüntü kalmıyordu, tek gerçek otelin kapısından içeri tek başıma girmemdi.

Bedenim ağır bir tabutun içindeymişçesine hareket ediyordu; yaşamakla ölmek arasında kalmış gibiydim, nefes alsam da ruhum çoktan gömülmüş hissi veriyordu. Odaya girdiğimde üzerimdeki kan kurumuş, yüzüm maskeye dönüşmüştü. Temizlemeye uğraşacak halim kalmamıştı. İlk gördüğüm şey

büfeydi; şişeler dizilmişti, hepsini su içer gibi birbiri ardına diktim.

Her yudum boğazımı yakarken içimdeki boşluğun dağılmasını, gerçeğin silinmesini bekledim. Gerçekliğin pençesinden kurtulmak için içtim. Midem yanıyor, içim kavruluyor, zihnim yavaş yavaş uyuşuyordu. Bir şişe bitiyor, diğerine geçiyor, nefes almadan devam ediyordum. Başım dönmeye başladığında bedenim titredi. Bir ara kusarken bile durmayıp tekrar şişelere sarıldım, kendimi parçalarcasına içmeye devam ettim.

En sonunda ayakta duramayacak hale geldim. Yatağa yığıldım, kollarım kontrolsüzce yanlarıma düştü. Gözlerim ağırlaşıyor, göz kapaklarım kapanıyordu. Bilincim gidip gelirken tek dileğim bütün yaşananların bir rüyadan ibaret olmasıydı.

Fakat hayat bana hiçbir zaman dilediğim şeyi vermemişti, umutlarım çoğu kez tersine dönmüştü. Bu kez de farklı olmadı. Gözlerim kapanırken tüm ağırlığıyla gerçeğin içindeydim.

Sabah ışığı perde aralığından içeri sızarken otel odamın havası boğucu bir serinlikle doluydu. Başımın içi zonkluyor, midem bulanıyordu. Bir önceki geceyi hatırlamak istemesem de zihnimin bir köşesinde Pedro'nun cansız yüzü belirliyordu. Göz kapaklarımı açtığım an gerçek bütün ağırlığıyla üzerime çöktü.

Şimdiyse Diego Perez'in karşısında, onunla bir masada oturuyordum.

“Ne bu halin, Kainat?” Sesi buzdan örülmüş bir duvar kadar soğuktu. Görevimi yapmıştım, Pedro Vasquez artık yaşamıyordu. Buna rağmen gerçek hâlâ zihnimde bulanık, ruhumda ise keskin bir yaraydı. Öldürmem değil, onu öldürmem aklımı kemiriyordu.

KAINAT

“Ne varmış halimde, Bay Perez?” dediğimde sesim çatlak bir camın üzerinde gezinen taş gibi çıktı.

“Yüzün...” Burnunu kırıştırdı, gözleri kısıldı. “Çirkinsin bugün.”

“Allah Allah,” dedim, Türkçeye geçerek içimdeki öfkeyi bastırmaya çalıştım. “Siz çok yakışıklısiniz, nur akıyor yüzünüzden.”

Karşımda yılların ağırlığını yüzünde taşıyan, huysuzluğu derisinin altına işlemiş, yaşlı ve yorgun bir adam oturuyordu. Çizgilerle kaplanmış yüzü bana tiksintiyle bakıyordu, gözlerinde küçümsemenin keskinliği vardı.

“Masamda oturan insanların göze hitap etmesini tercih ederim.”

“Ben de bana çirkin diyen insanların çirkin olmamalarını tercih ederim. Bunu söyleyebilecek bir sığata sahip olmalılar sonuçta, değil mi?” dedim. Bir kaşımı kaldırdığımda yüzündeki çizgiler daha da derinleşti, suratının sertliği taş kesilmiş bir duvar gibi karardı.

“Bu özgüven nereden geliyor?” diye sordu sesini biraz daha alçaltarak. “İstersem seni ülkene geri gönderirim. Örgütü rüyanda görürsün.” Türkçeyi pürüzsüz bir akıcılıkla konuşuyordu, kelimelerinin rahatlığı bile tehditkârlığını gizlemiyordu.

“Şimdi adam falan öldürdüm ya, dün gece biraz felsefi bir bakış açısı da kazandım,” dedim omzumu kayıtsızca silke- rek. “Beni göndermek istiyorsan, sana kalmadan ben giderim ülkeme. Paradan çok bir şeyim yok, sistemi de öğrenmişim. Takır takır katlarım parayı, krallar gibi yaşarım. Düşündüm, örgütün sunduklarına öyle çok da ihtiyacım yok.”

“Niye karşımda duruyorsun o zaman?” diye sordu, gözlerinde sabrın son kırıntısı bile kalmamıştı.

“Merak ediyorum,” dedim, dudaklarımda belli belirsiz bir tebessüm oluştu. “Sonunun nereye gideceğini merak ediyor-

rum. Bu yolu seçmezsem nerede ne yapacağımı tahmin edebiliyorum, sıradan bir hayatın çizgileri ortada. Fakat örgütün yolu merak uyandırıcı, belirsizliği çekici.”

“Peki ya beğenmezsen örgüt yolunu, pişman olursan?” Burnundan kısa, alaycı bir nefes verdi. Gözlerinin kenarında küçümseyici bir kıvrım belirdi. “Benden kaçmak, Türkiye’den kaçmaya benzemez. Ben seni her türlü bulurum. Onu ne yapacağız?”

“En fazla ölürüm.” Dilim damağıma yapışmış, ağzım kupkuru kesilmişti. Altdudağıma ıslatmaya çalışarak devam ettim. “Ölümden de kaçan yok zaten.”

Gözlerini kısarak uzun uzun baktı bana, o bakışın altında hem sabır hem de tehdit vardı. Yüzündeki yara ilk gördüğümde midemi kaldıracak kadar çirkin gelmişti, üçüncü kez karşılaştığımızda artık gözüme batmıyordu; alışmıştım, yüzüne ait bir çizgiye dönüşmüştü.

“Sana ikinci bir görev vereceğim,” dedi, kelimeleri ağır ve netti. “Fakat bu görevin sonunda hiçbir şey kazanmayacaksın. Unutma, benim için çalıştığın süre boyunca hiçbir şey kazanmayacaksın. Örgüte girebilersen karşılığım alacaksın.”

“Görev ne?” diye sordum sesime hafif bir küçümseme katmaya çalışarak. Uzun uzadıya kendi ciddiyetinden, kurallarından bahsetmesi içimdeki huzursuzluğu büyütüyordu. Onunla alay etmek, gururunu paramparça etmek istiyordum. Kendimden daha büyük bir egoyla karşılaştığımda içimde tiksinti doğuyordu.

“Soygun için dünyanın en iyi çetelerinden biriyle çalışıyorum,” dedi, parmak uçlarıyla masaya vurdu. “Staj gibi düşün. Hem soyguna yardım edeceksin hem de yanına bir ZARCON üyesinin kızını vereceğim.”

Masada az önce bırakılmış kokteyli elime aldım, bardağın soğukluğu parmak uçlarımda gezindi. “Bahsettiğin çete

KAINAT

şu örümcek sembolünü kullanan çete, değil mi? Yaman'ın çetesi?" Sözlerim masadaki havayı bıçak gibi kesti. Kaşları çatıldı, sandalyeden ani bir hareketle kalktı.

"Çeteyi biliyor musun? Yaman kim? Haris'in çetesinden bahsediyorum." *Haris*. İçimden küfrederek dişlerimi sıktım. Ruh hastası gibi kişilik değiştiriyordu.

"Çeteyi biliyorum, onlar da beni bilir. Onlarla çalışmak istemiyorum. Tek başıma yöneteceğim başka bir soygun istiyorum," dedim, kokteylden bir yudum alıp masaya sertçe bıraktım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, içimdeki öfke dalga dalga yükseliyordu.

"Pedro'yu da öldürmek istemediğini söylemiştin ama bunu yaptın."

"Bir ihtimaldi, kabul ettim ama Pedro'nun en ufak desteğinde vazgeçerdim bundan." Boğazımda sert bir yumruyla yutkundum. "İlk Pedro ihanet etti."

"İlk sen ettin." Masaya eğildi, bakışlarının keskinliği üzerime doğrultulmuş bir bıçak gibiydi. "Kendini kabul et artık, şu içindeki şeytanı sahiplen. Kim olduğunu kabullenmediğin sürece olduğun yerde sayacaksın." Ellerini kaldırıp beni işaret etti, parmak uçlarının sertliği yüzüme değmiş gibi hissettirdi. "Sen busun ve kesinlikle mükemmel bir silahsın, Kainat." Arkasına yaslandı, omuzları geriye yaslanmışken sesi daha da toklaştı. "Başkaları seni kullanmadan sen kendini kullanmayı öğren. Kontrol etmeyi bırak, kendini frenlemeyi kes. Bu dünyada merhamet diye bir şey yok, önüne çıkan engeli yok etmeden yolun sonuna ulaşamazsın." Gözleri kısıldı, bakışlarının içi karanlık bir oyuk gibi daraldı. "Önce şeytanını sahiplen. Merhamet denen şey sadece masallarda anlatılan bir saçmalık. Gerçek dünya burası, kontrol paneli. Burada sana karşı olan her şeyden kurtulman gerek. Bunun için suçluluk duymana gerek yok."

Ağzımı açmama gerek kalmadı çünkü gözleri birden omzumun arkasına kaydı.

“İşte takım arkadaşın da geldi.”

Başımı çevirdiğimde kapının önünde duran genç kadın dikkatimi çekti. Platin sarıya dönük, neredeyse beyaz renkte saçları dağınık dalgalarla yüzünü çevrelemişti. İlk bakışta bir masumiyet yanılsaması veriyor, ardından detaylar sertleşiyordu. Bakışları önce Diego’ya, sonra bana yöneldi. Adımlarını ağır bir ritimle atarak yaklaşıırken onu dikkatle izledim.

Üzerinde vücuduna oturan siyah deri bir mini elbise vardı; kumaşın parlaklığı ışığı yakalıyor, bedenini belirginleştiriyordu. Dizlerine kadar çıkan beyaz çizmeler bacaklarını olduğundan da uzun gösteriyordu. Kafasında ise beyaz bir şapka duruyordu; ortasında gümüşten işlenmiş bir haç vardı, işaretin sertliği kıyafetin geri kalanındaki iddiayı tamamlıyordu. Her ayrıntısı seçilmiş bir meydan okuma gibi görünüyordu, odaya adım attığında Perez’in soğuk tavrı bile gölgelenmişti.

Şapkasını başmdan alıp masanın kenarına bıraktı, tek bir duygu belirtmeyen yüz ifadesiyle yanımızdaki sandalyeyi çekti ve oturdu. Sessizliği kıran tek şey sandalye ayaklarının zeminde çıkardığı gıcırtıydı. Bacak bacak üstüne attığında gözleri hâlâ bana uğramamıştı, varlığını görmezden gelen bir kayıtsızlıkla oturuyordu. Kaşlarımı hafifçe kaldırıp alaycı bir tebessümle baktım ona; varlığımla rahatsızlık vermek istemesine.

“Umarım bu saatte beni çağırmanın geçerli bir sebebi vardır.” Sesinde sıkıntısını gizlemeyen bir ağırlık vardı, kelimelerinden sabırsızlık sızıyordu.

“Öncelikle,” dedi Diego otoritesini her harfe yükleyerek. “Babana yalvarmamış gibi davranmayı kes. Karşında arkadaşın yok.” Onun sözlerine kadın yalnızca derin bir nefesle karşılık verdi. Dudaklarını aralamadı.

KAINAT

Diego elini bana çevirdi. İşaret ediyormuş gibi sert bir hareketle, “Kainat Kızılkaya’yla tanış,” dedi. “Yeni ZARCON vârisim.”

Sonra yüzünü bana çevirdi, sesi biraz daha toklaştı. “Viktoria Angelo,” dedi, yanımdaki sarışını tanıtırken gözlerinde ince bir ironi dolaştı. “Bilirsin, ZARCON’daki Antonio Angelo’nun kızı. Babasından sonraki vâris.”

“Bir saniye,” dedi Viktoria, sesi berrak olsa da içinde kıvrılmış bir diken vardı. İşaretparmağını ikimiz arasında döndürdü, ikimizi aynı çizgide birleştirerek gösterdi. “Benim rakibim gibi bir şey mi?”

Kaşlarım çatıldı, içimdeki huzursuzluk parladı. “Böyle bir şeyden bahsetmemiştin, Perez.”

Diego Perez gözlerini devirdi, hareketinin küçümseyiciliği masaya yayıldı. “Hayır. Rakip değilsiniz.” Viktoria’nın omuzları gevşedi, nefesini bırakarak geriye yaslandı.

“Kimin vârisi? İlk kez görüyorum,” dedi Viktoria Angelo, sesi bir mırıltıya yakındı.

“Benim vârisim.” Diego’nun bu sözü dudaklarımda acı bir kıvrılma yarattı. Bu da ne demekti? Biri çıkıp açıklasa, neyin içine çekildiğimi bilsem istedim.

“Beraber çalışacaksınız.” Gözlerini üzerimde sabitledi. “Sen ona kendini kontrol etmeyi...” Bakışını Viktoria’ya çevirdi. “Sen de ona kendini kaybetmeyi öğreteceksin.” Ardından kolundaki saate baktı, sanki bizden çok zamanla kavga ediyordu. “Barselona Limanı Soygunu’nu Viktoria biliyor. Bu akşam soygunu ortak yapacağınız çeteyle toplantı yapacaksınız.” Sandalyeden kalkarken ikimiz de şaşkınlıkla baktık. Tam çıkmadan önce Viktoria’ya yaklaştı. “Yine de söylediğim şeyi abartma, Angelo. Birbirinizi dengeleyeceksiniz.”

Arkasından kapı kapandığında odanın havası ağır bir sessizlikle doldu, zihnim bulanık düşüncelerle uğulduyordu. Kendimi aptal gibi hissediyordum.

Önümdeki kokteyli elime aldım, sessizce bir yudum içtim. Bardaktan yükselen alkol tadı damağımı yaktı, düşüncelerim daha da düzensizleşti. O sırada Viktoria elini bana uzattı. “Viktoria Angelo,” dedi, sesi ilk kez netleşmişti. Gözlerine daha yakından bakma fırsatı buldum, açık griye çalan ürpertici bir yeşildi. Göz makyajı gözlerinin etrafında dağılarak sisli bir koyuluk yaratıyordu. “Sen kısaca Vicky diyebilirsin.”

Elini sıktım. “Kainat Kızılkaya.” Temasımız kısa sürdü, yüzündeki donuk maskeyi aniden silen bir gülümseme belirdi. Elimi çekerken konuşmaya devam ettim. “Tam olarak ne yapacağımızı anlamadım. Neden beraber çalışacağız?” Diego’nun dengesiz kararlarından içimde şimdiden bıkkınlık doğuyordu.

“İngilizce konuşabilir miyiz?” diye sordu, bu kez kusursuz bir İngiliz aksanıyla. “İspanyolcam pek iyi değil.”

Aynı soruyu İngilizce tekrarladım.

“Ha,” dedi, kaşlarını kaldırarak alaycı bir sırıtışla. “Babamın isteğini geri çeviremedi, benim gibi bir manyakla da uğraşmak istemiyor.” Önümdeki kokteyli aldı, bardağın kenarından küçük bir yudum içti. “Beni sana emanet etti gibi düşünebilirsin.”

“Soygun işi hakkında ne biliyorsun?”

“Babam biraz anlattı. Çalışacağımız çete üç aydır bu soygun için hazırlanıyormuş, işin ağır kısmı onlarda zaten. Bize düşen şey fazla değil, genel planı öğrenip işleyişi kavramak. Ne yapacağımızı ben de tam bilmiyorum, umurumda da değil.” Başını yana yatırdı, saçlarının platin parıltısı ışığı yakaladı. “Sen nerelisin?”

“Türk’üm. Sen?” Sesim isteksiz çıkmıştı, yalnızca sohbet-

KAINAT

ti ayakta tutmak için çabalıyordum. Yabancı bir kızla günün geri kalanını nasıl geçireceğimi aklım almıyordu.

“Babam İtalyan, annem Rus. Ama İspanya’da yaşıyoruz.” Sözleriyle beraber yüzündeki sertlik bir anda dağıldı, az önce donuk bir taş maskeyle oturan kız gitmişti sanki. Yerine, hızlıca samimiyet kurmaya çalışan daha hafif ve daha insani bir ifade oturdu.

“İyiymiş,” dedim çantamı kucağıma alıp fermuarıyla uğraşırken. İçimden bir an önce odama dönmek, kapıyı kapatıp kendi sessizliğime gömülmek geçiyordu. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Otele. Akşam toplantı var, biraz dinlenirim.” Omuzlarıma yorgunluk taş gibi oturmuştu, tek istediğim yorganın altına girip düşüncelerimi susturmaktı.

Dudaklarını büzüp başını yana eğdi. “İyi de artık sen benim ortağım. Beraber takılmamız lazım, hem daha sana kontrolü kaybetmeyi bile öğretmedim.”

Tüm evren bir uçurum gibi boşalmış, bir adamı yutmuştu. Yeteri kadar kontrolü kaybettiğinizde yıldızları bile fark edebilirdiniz; parlayan noktalar, kaybolan gerçekler arasında titrek bir denge kuruyordunuz.

Bu dengeyi kuramadığınız noktada, kendi dengenizi oluşturma gerekti. Kendi düzeniniz, kendi dengeniz... Kendi kurallarınızı koyabildiğiniz yerde kolaylıkla kesintiyi oynayabilirdiniz.

Dünya tam olarak böyle bir yerdi.

Kesintiyi oynamayan, soytarı olmaya mahkûm kalırdı.

Düzen kuran genç bir adam bir sabah uyandığında kralı

oynamaya başladı. Önüne bir sürü insan topladı, birer rol dağıttı ve ondan alınanların hatırına her şeyi çaldı. Soyтары olmaya en yakın olduğu anda, birden herkesi yaktı. Perdenin sonunda canavar olsa da ilk sayfada gerçek bir insandı.

Sadece tarih değil, kaderler de tekerrür ederdi. Mağlup kralın oğlu, kendisini en insan hissettiği anda aynadaki yansımasında, insan kaldığında kazanamayacaklarını kazandığını gördü.

Bu hikâye kayıp bir günlükte yazanların yeni bir nesle yaşattığı tekerrürden farksız, belki de onlara anlatılan her şey asılsız.

“Biz niye geçen sene derme çatma kulübede kaldık oğlum ya? Süper burası işte.” Doruk Berahtaş masaj yatağında yüzüstü uzanmış, vücudu masörün ellerinde gevşemiş bir yay gibi esniyordu. Elleri sırtında gezinen masörün dokunuşları profesyonel ve ritmik, kasların arasına işleyen bir dikkatle hareket ediyordu. Doruk’un gevşek kelimeleri daha tamamlanmadan dilinden dökülüyordu.

“Geçen sene İspanya düşman doluydu çünkü. Böyle otelde kalsaydık da on yedinci rüyanı görürken kafana sıksalardı.” Yaman Haris Batıkan da masaj yatağının yanındaki koltukta rahatça oturuyordu; dudaklarında sakın bir gülümseme, gözlerinde küçük bir alaycı parıltıyla. Ellerini karnında kenetlemişti ve bir yandan Doruk’u izliyor, bir yandan kendi sakinliğini koruyordu. “Kaybediyorduk iddiayı, Rafael piçine karşı kazandık da öyle sikimizin keyfine göre geziyoruz.”

“İddiayı kaybetseydin sadece seni değil, bizi de ringe gömerlerdi.” Doruk haklıydı, bir sene önceki İspanya seyahatleri pek konforlu değildi. Sarhoş kafayla girdikleri iddia mezarda bitebilirdi. Yaman’ın çatık kaşlarını gördüğü gibi ekledi: “Haris’in kaybettiğini daha biz göremedik, onlar nasıl görecekti, amına koyayım?”

KAINAT

Yaman Haris Batikan'ı ayakta tutan şey sadece bacakları değildi. Egosuydu. "Haris'in kaybettiğini görebilirsin," dedi Yaman alayla. "Ama sonra uyanırsın." Pekâlâ, tamamen ego-dan değildi. Kaybettiği hiçbir savaş olmamasından kaynaklanıyordu.

Kendisi bile kaybettiğini sadece rüyasında görüyordu. De-diği gibi... Sonra uyanıyordu.

"Sinir bozucu bir lavuksun." Doruk'un sesi gevşemiş, cümleleri birbirine karışmıştı. Bir yudum alıp devam etti. "Seninkinden haber var mı?"

Yaman hafifçe sırttı. Bu karşılaşma planladığından daha hızlı olmuştu. "Siz cesedi kaldırdıktan sonra bir daha görmedim. Diego'yla iletişimdeyiz, bugün yanına Viktoria'yı vermiş."

"Vicky mi?" Doruk'un sesi hafifçe titredi, küçük bir gülümseme dudaklarını süslerken gerilim hâlâ gözlerinde gezi-niyordu.

"Aynen. Antonio'nun kızı olan." *Antonio Angelo'nun akıl sağlığını yitirmiş psikomanyak kızı Viktoria Angelo.* Genelde hakkında böyle denirdi. Ailesinin masum yüzlü infazcısı Vicky...

"Eyvah," dedi Doruk. Masaj yatağında döndü, ellerini başının altına koydu. "Dua edelim de arkadaş olmasınlar amına koyayım ya."

"Niye?"

"Vicky ve Kainat'ın bir araya geldiğini düşünebiliyor mu-sun? İki manyak içimizden geçerler. Hangisinin ne yaptığını da bulamayız."

"Yok." Yaman kendinden emin bir şekilde omuzlarını ger-di. "Viktoria'nın biriyle arkadaş olabileceğini sanmıyorum. Kainat'ın da. Kız Pedro'yu öldürdü lan." Başını yavaşça iki yana salladı, hareketi düşünceli bir ritim taşıyordu. "Kimseye güvenmez."

“Pedro’yu öldürdü lan.” Kaşlarını kaldırırken yüzünde hem kendinden emin hem de hâlâ olanlara hayret eden bir ifade vardı. “Yani zaten Pedro ölsün diye yırtınıp Diego’ya bu aklı verdin de...” Burnundan sert bir nefes verdi. “Yine de çok garip kız, ben işin peşini bırakır sanmıştım.” Doruk’un sesi hâlâ şaşkınlıkla doluydu, aklında ihtimalin ucundan bile geçmemişti bu gerçek.

En başından beri her şeyden haberleri vardı; her adım, her plan onlar için önceden çizilip yönetilmişti. Her zaman sıyrılır, ipleri tutar, kusursuz bir düzenle hareket ederlerdi; yalnızca Kainat Kızılkaya bu dengeyi bozacak bir boşluk bırakıyordu.

Onun dengesizliği ve öngörülemezliği, kontrollü dünyanın kurallarını parçalayacak tek unsurdu. Şimdilik sadece Diego ve ekip bunun farkındaydı. Kainat deliydi, sınır tanımıyordu ve istediğinde hiçbir kural onu durduramazdı. Özellikle kaybedecek hiçbir şeyi olmadığını düşündüğünde kazanmak için her şeyi yapacağını tahmin ediyorlardı.

“Çok sinirimi bozuyor bu durum,” diye mırıldandı Yaman Haris Batikan, sesindeki öfkeyle şaşkınlık birbirine karışmıştı. Pedro’nun Kainat tarafından bu kadar çabuk ve ani öldürülmesi beklenmedik bir devrim yaratmış, planlarını ve öngörülerini altüst etmişti.

“Pedro’ya üzülmedin herhalde?”

“Ona ne üzüleceğim lan? Adamı o öldürmese ben bir şekilde çekecektim fişini. Bir kere tertemiz dövemedim, kızımın peşinden ayrılmadı üç ay boyunca. Dövseydim keşke.” Sözlerinin arkasında gerçekten de içten bir hırs vardı, öfkeyle pişmanlık birbirine karışmıştı.

Doruk Berahtaş’ın telefonu çaldığında masör kıza kısa bir bakış attı, kaşlarını kaldırıp telefonu işaret etti. Masör telefonu uzattı, Doruk eline alıp konuşmayı açtı. “Ne var, Adel?”

KAINAT

Boğazını temizleyip kendini düzeltti. “Efendim, bal kardeşim benim? Sabahtan beri yedinci arayışın ya, bir tanem. Ondan. Söyle ağabeyine, ne oldu?” Karşı tarafın sesini dinledi birkaç saniye boyunca kulak kabartarak, sonra sert bir tonla, “Ne?” dedi.

“Ne oldu?” diye sordu Yaman, sesi merak ve sabırsızlıkla karışık bir tondaydı.

Doruk telefonu kulağından çekip Yaman’a çevirdi başını, gözlerinde küçük bir kıvılcım belirdi. “Kainat bizim kaldığımız otele gelmiş. Vicky’yle kapalı havuza inmişler.”

Yaman’ın kaşları bir an için birleşti ve yüzünde, *Ne var bunda?* ifadesi belirdi. Sonra Doruk devam etti. “Yanlarında iki adam varmış.”

KAINAT KIZILKAYA

“Siktir!” Çılgılığım la Vincent’in omzunda oturan Viktoria bir kahkaha patlattı, sesi havuzun parlak mor suyuna karıştı. Ben Gabriel’in omzunda otururken dengesiz bir neşeyle bacaklarımı sıkı tutmaya çalıştım. “Düşeceğim!” Kahkaha atarken elimdeki votka şişesini dudaklarıma dayadım. Sıvının keskin tadı dilimde patladı, içtiğim hiçbir şey buna benzemiyordu.

Havuzun rengi canlı, adeta mor bir mürekkep gibi parlıyordu; ışık kırılmaları suyun yüzeyinde oynayan küçük yıldızlar gibi parıltıyor, hareket ettikçe havuzun kenarına ve kendi aksime yansıyor.

“Yavaş iç, kızım. O bildiğin votkalara benzemez!” Viktoria bana bakarken gülümsüyordu, kendi şişesini neredeyse zarif bir su içme hareketiyle kaldırıp içerken sanki kontrolü tamamen elinde tutuyordu.

“Bebeğim,” diye bağırdı Gabriel, sesi karışık bir uyarı ve eğlence taşıyordu. “Düşeceksin, zıplayıp durma.” Ne kadar zıpladığımı fark etmemiştim, adımlarımın ve hareketlerimin kendi kontrolümden çıktığını hissettim.

“O zaman beni kucağına almayı deneyebilirsin,” diyerek onun aksanını hafifçe taklit ettim. “Bebeğim.”

Gabriel arkasını dönerek beni havuzun kenarına yönlendirdi. Eğildi, elleri dikkatle bacaklarımı kavradı ve omuzlarından ayırarak yavaşça oturmamı sağladı. Ardından kalçalarımı kavrayıp kucağına çekti, dengem yeniden onun kontrolüne geçti. Suya batmaktan kurtulmuş ama hâlâ hareketin ritmine kapılmış bir şekilde öylece kaldım.

Viktoria’ya baktığımda kahkahalarının durduğunu fark ettim, gözleri hızla etrafı tarıyordu; dikkatle, neredeyse aradığı bir şeyi bulmak istercesine. Ben de istemsizce etrafa bakındım, kapalı salonun geniş boşluğunda kimse yoktu. Sadece havuzun parlak mor suyu ve yansıyan ışıklar vardı.

Tam o sırada kapalı salonun kapısı sertçe çarparak açıldı; içeriye kimin girdiğini göremedim ama Gabriel ani bir hareketle çenemi kavrayıp yüzlerimizi hizaladı. Sırtarak bana baktı, yeşil gözleri loş ışıktaki parlıyordu. “Sen gördüğüm en seksi şeysin, kızım.”

“Hımm,” diye mırıldandım. Gabriel’in yüzünü net göremiyordum; bulanıklık ve hareketler, atmosferin tuhafça kaymasına neden olmuştu.

Her şey kelimenin tam anlamıyla bulanıktı; bulunduğumuz ortamın renkleri birbiri üstüne kayıyor, gözlerimin önünde sürekli değişiyordu. Kulaklarımda adını bilmediğim teknolojik bir müzik yankılanıyordu; kapalı havuz salonunda bu kadar yüksek sesin çılmadığına emin olmama rağmen varlığını hissetmemek imkânsızdı.

“Kainat!” Viktoria’ya baktığımda Vincent’in omzundan in-

diğini gördüm. Hâlâ hafif gergin bir ifadeyle bana bakıyordu. “Gidelim mi artık?” Neden tedirgin olduğunu anlamamıştım.

“Daha yeni geldik! Ben eğleniyorum!” Gabriel’e döndüğümde saçlarımı omuzlarımın arkasına attım, sol kolumu okşayarak beni havuzun köşesine iyice sıkıştırmasını sağladım. Sıcaklığı ve yakınlığı, suyun mor ışıklarında daha yoğun bir his yaratıyordu.

“Dövmelerin çok çekici,” dedi kulağıma eğilerek. Nefesi ensemdede titrek bir his bıraktı. Gözlerim arkada, belirli bir noktaya takılı kaldı; içkinin keskin, tuhaf tadı başımın dönmesine, gerçeklik ile halüsinasyon arasındaki sınırın silikleşmesine neden oluyordu.

Gabriel’e fısıldadım: “Şu arkandaki adamlar gerçekten var mı, yoksa halüsinasyon mu görüyorum?”

Omzunun üzerinden arkaya bakmak için döndü, bir an durdu ve sonra tekrar bana döndü. Gözleri hâlâ orada ama beklediğim kadar hızlı değildi, sanki algısı bizim etrafımızda akan bir gölgeyi yakalamaya çalışıyordu. “Bize niye öyle bakıyorlar?” sorusu kalbimi hızla çarptırdı.

Yaman Haris Batıkan ve çetesi havuzun loş ışığında duruyordu.

Yaman tam bulunduğumuz noktaya her an bir hareket yapacak gibi bakıyordu. Gabriel bana döndüğünde gözlerim hâlâ onlara takılı kalmıştı.

Yaman, Doruk, Adel, Burak ve Fırat... Hepsi sessizce, hareket etmeden bizi izliyordu.

“Onları tanıyor musun?” Gabriel’i duymuyordum, sesi kulaklarımda uzak bir yankı gibiydi. “İstersen odaya çıkalım, orada daha rahat ederiz,” dedi.

“Tanımıyorum,” dedim ona, gözlerimi hafifçe kısarak flörtöz bir bakış attım; dudaklarımın kenarında beliren küçük gülümseme söylediklerimi destekliyordu.

Yaman'ı tanıyordum ve bir şey onunsa gerçekten gelip alabileceğinden de emindim. "Burası iyi."

Gabriel'in odağı aniden değişti; gözleri hızlıca memelerime kayd, dili dişlerinin üzerinden geçti ve yüzündeki ifade birkaç saniyeliğine keskinleşip ardından tekrar yumuşadı. Elleri omuzlarımı kavradı, hafif bir baskı uygulayarak yakınlığını artırdı.

YAMAN HARİS BATIKAN

Kıskanç biri değildim, hiç olmamıştım. Hâlâ tüm hücrelerimin derime baskı yaptığını hissederken bile kıskanç biri olmadığımı biliyordum. Bir şeyi çok istememe bile gerek yoktu, sadece hoşuma giden herhangi bir şeye sahip olabilirdim. Kazanmak istersem kazanırdım.

Dünyayı yakmam gerekirse yakardım.

Gözlerim tamamen karşımdaki manzaraya odaklıydı. Kainat'ın sarhoş olduğunu yüzündeki sırıtiştan dahi anlayabiliyordum. Öfkeyle hemen yanındaki Viktoria'ya baktım. Sözde ona sahip çıkması için anlaşmıştık. Daha ilk günden yapmaması gereken ilk şeyi yapmıştı.

"Rengin morardı, amma koyayım." Doruk en azından farkındaydı.

Kainat gözleri ara ara bana kaymasına, bakışlarımın farkında olmasına rağmen hâlâ adamla sarmaş dolaştı.

Onu kendimden uzaklaştıran bendim. *Onun için*. Örgüte girmesi için siktiğimin soygununa aylarımı veren bendim. Bunu bilmiyordu. *Sikeyim!* Bunu bilmiyordu. Bakışlarımı da mı görmüyordu? Onu dün gece öptüğümü, söylediklerimi de mi hatırlamıyordu?

Ayrılmaları için birkaç dakika tanıyordum. Yoksa yapabileceğim hiçbir şeyden yemin ederim ki sorumlu değildim.

KAINAT

Kainat kollarını o adamın boynuna doladığında, piçin başı onun boynuna yaklaştı. Dudaklarının değip değmediğini göremedim. Fakat üstümdeki tişörtü çıkarıp havuza atlamam pek uzun sürmedi.

Suya atlar atlamaz, soğukluğu hissetmeye fırsat bulamadan tenim cayır cayır yanmaya başladı; vücudumun her hücresi kıskançlık ve öfkeyle titriyordu. Arkadan Adel ve Fırat'ın boğuk sesleri geliyordu ama onları duymak neredeyse imkânsızdı.

O orospu çocuğu benim kızıma dolanmış, ellerini onun üzerine atıyor ve onu öpmeye çalışıyordu. Kanım bir anda öyle bir kaynadı ki, öfke damarlarımı yaktı. Havuzun diğer ucuna yüzüp kafamı sudan çıkardığımda, bana mal gibi bakan iti ensesinden yakaladım. Gözleri dehşetle açılmış bana bakıyordu. Kafamı yüzünün ortasına gömdüm, nefes alma fırsatını bile kendime tanımadım.

Kainat'ın elindeki cam şişeyi kaptım, herifin kafasına geçirdim. Cam kırılırken suya dağıldı, adamın başından akan kan havuzun rengini kızıl bir akışa çevirdi.

Viktoria'nın takıldığı diğer lavuk arkadan atladığında kafamı çevirmeden, arkasıyla yüzüne çarptım ve karnına dirseğimi geçirdim. Kırık şişenin kalıntılarını önümde burnunu tutup kıvranan adama saplarken, bir başka şişe kafamda patladı; acı hissetmedim bile, sadece öfke ve koruma içgüdüsü vardı.

Havuz giderek kalabalıklaştı; Doruk, Fırat ve Burak da suya atlamış, bu kaosu destekliyorlardı. Kafamda kırılan camın sesi neredeyse kaybolmuştu, dikkatim tamamen karşımdaki acı içindeki adama ve hemen dibimde alaycı bakışlarla bana bakan Kainat'a odaklanmıştı. Gözlerim onun üzerindeydi; vücudundaki her hareketi, nefes alışını ve bakışlarını yakalıyordum.

Bunun olmasını isteyen oydu. Farkındaydım. Tuzağına

düşünüyordum söylemeyecektim. En başından beri tuzağın ta kendisi olduğunu bile bile ona düşen bendim. “Oldu mu?” diye sordum. Havuz kan içindeydi. “Aldın mı istediğini?”

Dilini damağına vurup suyun içinde bana yaklaştı. “Çık, istediğimi almam için odaya çıkmamız lazım.” Yüzünü buruşturdu. “Seninle değil elbette. Kesinlikle seninle değil.” Kaşlarını çatarak yere serdiğim herife baktı. “Ga...” Adamın adını bile hatırlamıyordu. Sarhoştı. Epey sarhoştı. “Sana ne?” Bana biraz daha yaklaştığında memeleri göğsüme çarptı. Sertleşen meme uçlarını bilinçli bir şekilde göğsüme sürttü. Altındaki neredeyse ipten ibaret bikiniyi kavradım, parmaklarım ipi sıkıca sardığında titrediğini hissettim. “Neden buradasın? İçeri girmedin mi sen?” diye sordu çenesini dikleştirerek.

“Senin için gelmedim.” Yalancıyı sikmiyorlardı tabii...

“Hımm,” diye mırıldandı. Böyle flörtöz olduğunda onun bacaklarını aralamak istiyordum. Parmak uçlarında yükselince bikini altının ipini tutan parmaklarım amcığına sürtündü. “Akşam toplantıda görüşürüz o zaman.” Vicky’ye baktığında ben de o tarafa döndüm. Doruk, Fırat ve Burak hiçbir şey olmamış gibi yan yana oturuyorlardı. Az önce pert ettiğimiz adamları sudan çıkarmış, kafalarına kendi tişörtlerini bastırıyorlardı. “Vicky, hadi senin odana çıkalım.” Kainat elimi tutup bikinisinden çekti, yanımdan geçip gidecekken elini şortumun üstünden geçirdi. Okşadı.

Beni delirtmeye çalışıyordu. Üç siktiğimin ayı boyunca köpek gibi açlık çekmiştim. Hem ona hem de herhangi bir seks aktivitesine kurt gibi açtım. Onun dışında hiç kimseden etkilenemiyordum, azdığım zamanlarda gözümün önünde beliren tek görüntü, sikimi ağzına alırken büyük mavi gözlerinin amıyla eşzamanlı sulandığı andı.

“Yaman,” diye seslendi Doruk. “Havuz sefan bitti mi, kardeşim?”

KAINAT

Ellerimi havuzun kenarına dayayıp çıktım. Kenara oturduğumda nefes nefeseydim.

Büyük bir sorun tam önümde belirginleşmişti. Ayğa kalkıp kapıya doğru yürürken Doruk tekrar seslendi fakat tuvaleti bulmam gerekiyordu.

Yaman Haris Batıkan ve Kainat Kızılkaya aynı anda, karşılıklı tuvaletlerde birer kabinin içindeydiler.

Aralarında sadece birkaç metre varken nefes nefese altlarındakini aşağı sıyırmış, kabinin duvarlarına yaslanmışlardı.

Kainat Kızılkaya'nın sıyırdığı bikini altı bacaklarından kayarak zemine, ayaklarının dibine düştüğünde orta ve yüzükparmakları birleşerek kasığının alt kısmını buldu.

Sırılsıklamdı fakat bunun sebebi birkaç dakika önce havuzda olması değildi.

Aynı şekilde Yaman Haris Batıkan'ın eli aletini kavramış, ileri geri hızla hareket ediyordu.

“Amina koyayım,” diye tıslarken gerçekten bunu hayal etmesi fazla ironikti. “Şeytan.”

“Piç,” diye geçiriyordu içinden Kainat da. Ne halt ettiğinin farkında bile değildi; parmakları içine girip çıkarken gözleri geriye kayıyor, başı tavana bakıyordu. Deli gibi sarhoştü.

Dakikalar sonra ikisi de sona yaklaşırken birbirlerinin isimleri birer yılan tıslaması gibi dişlerinin arasından döküldü.

Kainat'ın dizleri titriyordu, boştaki eliyle duvardan destek aldı ve parmaklarının hızını artırdı.

Yaman Haris Batıkan tıpkı diğer eşi gibi sağ kolunu hızla oynatıyor, nefesleri boğuk ve kesik kesik çıkarken gövdesi gerilerek titriyordu. “Sikeyim,” diye tısladı klozete boşalma-

dan önce kendi nefretiyle, sinirle, arzuyla karışık bir tonda. Üç ay boyunca bu lanet olası eylemin dışında bir an yaşamamanın ağırlığı omuzlarını sıkıyordu, içinde bastırılmış bir öfke ve isyan vardı.

İkisi de üzerlerindeki ıslaklıkları sildiler, dağılmış giysilerini düzelterip kabinlerden çıktılar. Ellerini yıkadılar, lavabo kapısından geçerken karşı karşıya geldiler. Kızarmış yüzleri, nefes nefese kalmış bedenleri birbirini selamlamadan, gözlelerini kısa bir an için bile buluşturmada ayrıлып iki farklı yöne dağıldılar.

Özlem, öfke, tutku, şehvet ve hırs bütün bedenlerini ele geçirmişti; ne önlerindeki yolu takip etmekten ne de birbirlerinden uzaklaşmaktan vazgeçebiliyorlardı. Kainat Kızılkaya tüm hislerini, ruhunu, düşüncelerini ve saklı arzularını mahzen gibi bir yere hapsedmişti; kalbi körleşmeye yüz tutmuş bir yer olarak içten içe yanıyordu.

Onlar ateşle barut gibiydi. Kainat baruttu; çabucak yanmak, parlamak, kendini bırakmak istiyordu. Yaman ise ateşti; sönmek ve başkalarını yakmak için güç arayışındaydı. Görünürde rakip, gerçekte takım arkadaşıydılar; biri büyüleyici, diğeri yıkıcıydı. Yalnız kaldıkları anlarda gerçek benlikleri ortaya çıkıyor; günahlarıyla, iyilikleriyle, kötülükleriyle, hayata karşı duruşlarıyla birbirlerine çarpıyorlardı.

Her dokunuş, her bakış, her nefes biriken öfke ve şehvetle birleşiyor, mahvedip ardından pişmanlıkla dönüyorlardı. Çünkü şeytanlarını henüz sahiplenmemişlerdi. Kainat, Viktoria'nın odasına çıktığında sessizlik bedenini kaplamıştı.

Viktoria'nın sesi odaya girdiği gibi Kainat'ın kulaklarında yankılandı; yüzünde beliren gölgeyi fark etmeden. "Sen iyi misin?" sorusu basit bir merak gibi görünüyordu ama altında gizli bir dikkat, hafif bir tedirginlik vardı. "Bu akşam villaya gidecekmiz. İstersen o zamana kadar biraz uyu."

KAINAT

Kainat yanıt vermedi, konuşmaya gerek görmedi. Daha bugün tanıştığı yabancının yatakta yanına oturdu; bakışları sabit, elleri hafifçe dizlerinin üzerindeydi. “İstemiyorum,” diye fısıldadı, sesinde uyuşuk bir kararlılık vardı. “Biraz daha votka var mı?”

Alkolün etkisiyle dilinin kıvraklığı çözülmeye başlamıştı. Kendi kendine bıraktığını söylemişti ama bunun yeterli olmadığını biliyordu. İçindeki enerjiyi, öfkeyi, tuhaf bir arzuyu bastırmadan yatakta uzanıyordu.

“Sızıp başıma iş açmanı istemiyorum,” dedi Viktoria. “Bu sıradan votkalara benzemez, Moskova’dan geldi. Çarpar.”

Kainat gözlerini açıp duvara bakarken birden alaycı, uyuz bir tonda mırıldandı. “Senden hiç hoşlanmadım, Viktoria.” Alkolün gevşettiği kaslar ve çözülmeye başlayan dil, itirafını daha da açık hale getiriyordu. “Filmlerdeki ikiyüzlü kötü kızlara benziyorsun. Saçların platin sarı. Hiç hoşlanmadım, hem de hiç.” Gözleri önündeki duvarın solgun tonlarına takılıp kaldı, yatağa uzanan bedeni ise kayıtsız bir rahatlıkla yerleşmişti.

“Eğer Diego rakip olduğumuzu söyleseydi, seni öldürürdüm.” Viktoria’nın sesi hafif yorgun ama hâlâ keskin bir ton taşıyordu. Kainat’ın yüzünde alaycı bir kıvılcım belirdi, dudaklarının kenarında sarkık bir gülümseme oluştu.

“Bok öldürürdün,” diye mırıldandı Türkçe, Vicky ne dediğini kavrayamamıştı bile. Kaşlarını çatarak kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Ne dedin? Anladığımı dilden konuş,” dedi. Sert bir dikkatle bakıyordu Kainat’a.

“Ben de öldürürdüm,” Kainat az önceki lafını İngilizceye çevirirken dili biraz takılmıştı ama anlamı gayet açıktı.

“Öldüremezdin. Benim babam ZARCON üyesi, unuttun mu? Dokunulmazlığımız var.” Viktoria yorgunca yatağın içi-

ne kaydı; hafif yan yatmış, Kainat'a yakın duruyordu. Artık ikisi de yan yana uzanmış, sessizliğe karışmışlardı.

“Babanın şarap çanağına...” Kainat sözünü tamamlayamadan Viktoria sessizce gözlerini yumdu; amacı uyumak değil, gözlerini dinlendirmekti.

“İngilizce konuşur musun? Ne diyorsun?”

Kainat hafifçe gülümseyip omuzlarını salladı. “Sen beni öldürebilirdin, babam ZARCON üyesi falan değil.”

Viktoria başını hafifçe kaldırıp gözlerinden birini araladı, Kainat'a baktı. “Nasıl yani?” diye sordu, sesi merak ve hafif bir şaşkınlık taşıyordu. “ZARCON dışında da dokunulmazlığın yok mu? O zaman nasıl vâris olabilirsin ki?”

Kainat dudaklarının kenarında beliren ince bir gülümsemeyle gözlerini açtı, Türkçe mırıldandı: “Çok istersen her şeyi yapabilirsin.” Sesi sakın, kararlı, bir sır veriyormuş gibi alçaktı. “Sadece çok şeyi kaybetmen gerekir.”

İzem Kızılkaya her zaman sessizliğe sığınır, konuşmayı bir çözüm yolu olarak görmezdi. Sadece dinler, gözlemlerdi; dikkatle, neredeyse yorgun bir teslimiyetle. Kendi içine çekilmiş bir hapishanede yaşıyor gibi hissederci; dışarıda olan biteni izlerken bütün enerjisini sessizlikten alırdı.

Koyu kahverengi saçları omuzlarına dalgalar halinde dökülüyor, üstündeki siyah elbise bedeniyle bütünleşmiş gibi görünüyordu. Üzerindeki ceketin değeri, sıradan bir insanın yıllık kazancına yakındı. Yeşil gözleri büyük ve kaliteli bir güneş gözlüğünün ardında saklanıyordu, bu gizemli perde onun varlığını daha da yoğun kılıyordu.

Restoranın köşesinde otururken kendini etrafın karmaşasından soyutlamıştı. Masanın karşısındaki iki adamdan biri

ara sıra gözlerini ona diyor, dikkatini saklamaya çalışıyordu. İzem masanın üzerindeki bardağa yansıyan görüntüyle kendi varlığını izliyordu; ölü taklidi yapmakta ustaydı, yılların ona kattığı bu yeti yaşamın acı ve küçük hilelerine karşı bir savunma mekanizması olmuştu. Kazanan tarafın sessiz temsilcisi olarak kocasının gölgede kalmış askeri olmak bile ona yetiyordu.

Bardak camının saydamlığı, karşısındaki adamı net şekilde gösteriyordu. Yeşil gözlerini kaldırıp karşısına baktığında, Cihan Sırtepe oturuyordu.

“Hoş geldin,” dedi çekingen bir sesle.

Masmavi gözler İzem’inkilere değdiğinde derin bir nefes aldı. “Getirdin mi?”

Soyadının ağırlığı, mavi gözlerin içine yansıdığına daha da belirginleşti. Ait olmadığınız bir dünyada kendinizi tanıdığınız bir yerden uzakta görmek, dönüşü olmayan bir eve bakarken hissettiğiniz duygulara benziyordu; İzem tam olarak bu noktadaydı.

Çantasını bir yana bırakıp kucağına aldı ve içinden özenle seçilmiş zarfı Cihan Sırtepe’ye uzattı. Cihan zarfı alırken parmağındaki eskimiş elmas yüzüğe gözleri takıldı, yutkunarak zarfı eline yerleştirdi.

Masa sessizliğe gömülürken Cihan zarfı açtı ve yazılanları hızlıca gözden geçirdi. Son satırı okuduğunda tüm dünyası altüst oldu.

“Elde edilen DNA profil sonuçlarına göre, Cihan Sırtepe’nin Kainat Kızılkaya’nın biyolojik babası olma olasılığı %99,9999’dur.”

“Babalık reddedilememektedir.”

Başına bir kova kaynar su boşaltılmış gibi hissetti, her kelime zihninde yankılandı.

“Cihan,” dedi İzem sessiz bir kararlılıkla.

“Allah belanı versin!” diye mırıldandı Cihan. Tekrar etti, sesi biraz daha yükseldi. “Allah senin belanı versin!”

İzem Kızılkaya gülümsedi, dudaklarının kenarında ince bir kıvrım oluştu. Zaten belasını vermişti, tüm hayatını buna adamıştı; ne kalmıştı ki başına gelebilecek?

“Gözlerinden de mi anlamadın?” Önündeki suyu kaldırdı, dudaklarından sessiz bir yudum geçti. “Ben belanı çoktan sahiplendim.”

“Belanı mı sahiplendin?” Cihan’ın alaycılığı masanın sessizliğini böldü, birkaç kişi irkilerek başını çevirdi. “Para içinde yüzmek için mahvettin her şeyi. Senin yaşadığın hayatı kızın bile yaşamıyor lan! Hangi belayı sahiplendin sen?” Burnundan çıkan sert nefes cümleye eklenmiş bir tehdit gibi yayıldı. “Bana şu testi getirmeye bile yüzünüzce saçını, makyajını yapıp gelmişsin. Gösteriştin yaşamayı unutmuşsun sen.”

İzem Kızılkaya sadece baktı; bakışı derin ve sabırlıydı. Elleri yavaş hareketlerle saçlarına gitti, parmak uçları buklelerin arasından geçerken hafifçe okşadı onları. Sonra başındaki perüğü çıkarıp masanın üstüne bıraktı.

Cihan ne olduğunu kavrayamadı, gözleri şaşkınlıkla İzem’in kazınmış kafasına takıldı. Kısa, düzensiz tüyler yeni yeni uzuyordu.

Kainat habersizce İspanya’ya gitmiş, Harun Kızılkaya gecenin sessizliğinde öfkesine yenik düşerek onun saçlarını kazıyordu. İzem antidepresanların uyuşturucu etkisiyle ne olup bittiğini hissetmeden uyumuş, rüyasında bile uyanmamıştı.

“Saçına...” Cihan kelimeleri bulmakta zorlandı, sesinde karışık bir şaşkınlık ve korku vardı. “Ne oldu?”

İzem hiçbir yanıt vermedi. Üstündeki pahalı ceketini çıkarıp masanın kenarına bıraktı, içerideki hava bir anlığına değiş-

ti. Yan masadaki adamlar garip bir hayretle öylece baktılar. Bakışları onun yüzüne ve kollarına takıldı; sigara yanıkları, birkaç çizik ve morluk görünür olmuştu.

“Ben belamı senelerdir sahipleniyordum, ödenecek bir bedel varsa ödedim.” Peruğunu özensizce geri takıp ceketini tekrar giydi, hareketleri sıradan bir rutin gibi sakin ve kararlıydı. “Kimse senden babalık beklemiyor. Ne Kainat ne de ben. Buna hakkımız da yok.” Çantasını eline aldı, sessiz adımlarla masadan doğruldu. “Hoşça kal.”

Masanın kenarından geçip uzaklaşmak üzereyken Cihan uzandı, parmakları İzem’in bileğine dokundu ve durmasını sağladı. “Gitme.” Gözleri yere kilitlenmiş, sesi kırılğan bir kararlılıkla çıkıyordu. “Bana onu anlatır mısın?”

İzem bir an tereddüt etti, kalbinin ritmi biraz hızlandı ve düşünceleri birbirine karıştı; yine de birkaç dakika sonra sahil yolunda, denizin hafif tuzlu kokusuyla karışmış rüzgâr arasında yan yana yürüyordu.

“Çok fevridir,” dedi İzem, sesi sakin görünse de içinde bir uyarı ve sevgi karışımı taşıyordu. Kainat’ı anlatıyordu; cümleleri hafifçe titreşiyor, kelimeler biraz duraklıyor, bazen gözleri denize kayıyordu. “Hiç ele avuca sığmaz. Kız kardeşim Nalan’ı hatırlar mısın? Aynı onun gibi hareketleri.” Dudaklarının kenarında ufak bir gülümseme belirdi. “Bazen hiç olmayacak şeyleri kafasına takar, bazen akli beş karış havadadır.”

Cihan ellerini ceplerine sokmuş, gözleri dikkatle yanında minyon kalan İzem’in yüz ifadelerini takip ediyordu. Kendi adımlarını onunkilere uyduruyor, sessiz bir ritim tutturuyordu; içindeki karmaşa, merak ve hafif hayal kırıklığı arasında gidip geliyordu.

“Nalan’ı hatırlamıyorum ama fevrilik konusunda sana çekmiş olabilir.”

İzem başını hafifçe eğdi, yüzünde geçmişin gölgeleri be-

lirdi: gözleri uzaklara dalmış, akli eski zamanlarda dolaşıyordu. “Eskidendi, gençken yani. Şimdi hatırladıkça başka biri gibi geliyor bana. Başka bir hayat, başka insanlar...”

“Başka bir İzem,” diye başladı Cihan, araya sessizlik girmesine izin vermek istemiyormuş gibi ardı ardına sorular sordu. “En sevdiği yemek ne?”

İzem bir an durakladı; gözleri ufka kayd, hafifçe düşündü. “Çocukken hiç yemek yemezdi. Sadece domates yedi. Önüne tabak tabak yemek koysak da dokunmaz, kalkıp giderdi. Sonra bir bakardım, buzdolabının önüne oturmuş domates kemiriyor, üstü başı kırmızıya boyanmış.” Başını hafifçe yana yatırırken dudaklarında bir tebessüm belirdi. “Biraz büyüdü, evde sadece kuru kabak dolması pişmeye başladı. Liseye başladığında yeme bozukluğu ortaya çıktı, çok ileri gitmese de yemek konusunda hevesli değildi.”

“Adını sen mi koydun?” Cihan merakını gizleyemiyor, her ayrıntıyı öğrenmek istiyordu. Bu sorular uzun zamandır aklında birikiyordu ve artık konuşmak için doğru zaman gelmiş gibiydi.

“Hayır,” dedi İzem kısa, keskin bir cevapla; detay vermeden, geriye dönüp bakmadan.

“Çocukken... Mutlu muydu?”

“Mutluydu. Mutsuz olsa bile bir şekilde mutluluk bulurdu. Beni güldürmek için şakalar yapar, makyaj malzemelerimle oynardı. Bir keresinde aşçıyla birlikte bana doğum günü pastası bile hazırlamıştı. Benim doğum günümü kutlayan ikinci kişiydi. Bazen kalp kıran bir çocuktü ama kırıp döktüklerini her defasında toparlamayı başarırdı.”

“Doğum gününü kutlayan birinci kişi o muydu?”

İzem başını yavaşça kaldırdı. Hava soluk bir sisle karar-

KAINAT

maya başlamıştı, deniz dev dalgalarla kıyıya çarparken köpükleri sahile yayılıyordu. “Hayır.” Omzunu hafifçe silkti, bakışları dalgaların ritmiyle eşleşti. “Sendin.”

KAINAT KIZILKAYA

Bulutların üstünde gibiydim, hiç olmadığı kadar konforlu ve rahattım. Yatakta hareketlendiğimde gözlerim aralandı. Kapkaranlık bir odadaydım, duvarlara yansıyan sokak lambalarının ve caddenin ışığı odayı loş bir şekilde aydınlatıyordu. Bir el belimi daha da kendine çektiğinde irkildim. Refleksle dirseğimi kaldırırken yatakta yalnız olmadığımı hatırladım.

Viktoria Angelo’yla beraber uyumuştuk. Fakat sanırım kendisi beni oyuncak ayısı sanıyordu.

“Viktoria,” dedim elini çekmesi için. Kolunu tutup belimden uzaklaştırdım, yataktan doğrulacakken tekrar elini belime attı.

Bu akşam toplantı yapacaktık!

“Vicky!” Bağırduğımda yüzünü buruşturarak anlamadığım Rusça kelimeler mırıldandı. Gözlerini araladığında eliyle başını ovuşturdu.

Benim de başım çatlıyordu ağrıdan.

“Ne var? Niye bağırıyorsun?” diye sordu.

Başım çok fena ağrırken apar topar yataktan kalktım. “Bugün toplantı vardı!” Gözlerim telefonumu aradı, yatağın yanındaki komodinin yanındaydı. Telaşla açıp saate baktım. “Çok geç kalmışsınız! Gece yarısını geçmişsiniz!”

“Siktir...” Yastığının altına koyduğu telefonunu çıkarıp saate baktı. “Babam yirmi yedi kere aramış.” Ofladı. “Dolaptan bir kıyafet al kendine,” dedi yataktan kalkarken. “Villaya gidelim, dağılmamışlardır henüz. Orada kalacaklardı.”

Arkamdaki dolaptan rengini dahi tam seçemediğim bir elbise çıkarıp yatağın üstüne attım. Bikinimin üstünü ve altını çıkardığımda Viktoria bana kocaman olmuş gözlerle bakıyordu. Bakışlarını umursamadan yatağa bıraktığım siyah elbiseyi üstüme geçirdim.

“Ne yaptın az önce?” diye sorarken yüzünde garip bir ifade vardı.

“Üstümü giyindim, kalk sen de giyin. Hadi!”

“Memelerini gördüm.” Yataktan kalktı ve o da dolaba yöneldi. Sessizce mırıldandı. “Onlar gerçek miydi?”

“Tabii ki gerçektir, hızlı olur musun?”

“Kızım, ben biseksüelim! O memelere kayıtsız kalamam, yanımda soyunmamalısın.”

“İlk meme görüşün değilse, şu siktiğimin elbisesini hızlıca giyer misin?”

Lavabodaki tezgâhın üstünde bir toka görmüştüm. Oraya gidip önce yüzümü yıkadım, kuruladım. Yüzüm çok kuru ve solgun görünüyordu, makyaj yapacak vaktim de yoktu. Bu yüzden en azından biraz nem gelsin diye nemlendiricilerden birini aldım ve yüzüme sürdüm. Büyük mandal tokayla saçlarımı dağınık bir topuz yaptım.

“Çıkalım,” dedi Vicky.

“*The shock hit eleven', got lost in your eyes!*” Vicky bir yandan hızla arabayı sürüyor, diğer yandan da üstünü açtığı aracın içinde dans edip şarkı söylüyordu. Birazdan kaza yapacaktık.

“Daha yavaş sürer misin? Dans etmeyi de kes, kaza yapacağız,” derken ciddi bir yüz ifadesiyle yolu izliyordum.

“Bu kadar sıkıcı olman için sana para mı veriyorlar? Asıl

KAINAT

sen sesini kes. kontrol manyağı!” Gözlerini devirip gaza biraz daha yüklendi.

Bu geri zekâlıya kontrol manyağı gibi mi geliyordum? Ay-lar önce tanışsak bunu asla düşünmezdi.

Susup yolu izlemeye devam ettim. Şarkı son ses devam ediyordu çalmaya. Beynimin içinde eşlik ediyordum.

“Are you gonna leave me now?”

“Can’t you be believing now?”

On dakika sonra büyük, siyah bir villanın önündeydik. Arabadan inerken nefes nefeseydim; üç dakika önce bir ağaca çarpacak kadar kontrolden çıkmıştık. Soğuk havayı ciğerleri-me çekip adımlarımı hızlandırdım, Vicky de yanımda kahka-halar atarak ilerliyordu.

“Villanın ışıkları hâlâ yanıyor, bence burada olabilirler.” Sesi biraz güven veriyor, en azından bir şeylerin hâlâ kontrol edilebilir olduğunu düşündürüyordu.

Villanın zilini çaldık. Birkaç dakika bekledikten sonra kapı açıldı. İfademi sabit tutmak için kendimi zorladım çünkü kar-şımda Fırat duruyordu. Daha önce benim yüzümden gözaltına alınmıştı, hâlâ nasıl kurtulduğunu anlamaya çalışıyordum.

Buna rağmen tam şu anda bana gülümsüyordu. “Biraz er-kencisiniz?” İngilizce devam ederek Vicky’ye döndü. “Diego gitti.”

“O çirkin ihtiyarla bir işimiz yok,” dedi Vicky içeri bir adım attığında. “Yakışıklı lideriniz yanımdaki çıtıra planı an-latsın diye geldik.”

Ben de içeriye adım attım. Yüksek sesli bir müzik evin içinde yankılanıp duruyordu.

“Yakışıklı liderimiz biraz meşgul,” demişti ki Fırat, önün-den geçtiğimiz merdivenin başında Yaman Haris Batıkan gö-ründü. Yalnız değildi.

Yanında bir kadın vardı, elini tutuyordu.

Göreleri bana değmeden Viktoria'ya baktı. "Toplantı bitti, başına gelmişsiniz."

Bense yanındaki kadına kilitlenmiştim. Saçları omzuna kadar gelen kumral, yeşil gözlü bir tipti.

Onun elini tutuyordu...

"Şu soygunu anlat, gideceğiz zaten." Vicky elimi tutarak oturma odasına yürüttü beni. Evin tam ortasında, kocaman bir salondur burası. Hangar'da gördüğüm herkes buradaydı.

"Hoş geldin, Vicky," dedi Adel.

Hiçbiri bana bakmıyordu.

Kendimi görünmezmişim gibi hissettim.

Viktoria onlarla önceden tanışıyordu, bunu anlamak pek zor değildi. Koltuklardan birine otururken beni de yanına oturttu. "Soyguna dahil olmamızı Diego istedi," dedi benim yerime. "O yüzden kimseyi dışlamadan, triplenmeden konuşalım ve işi bitirelim."

Sanırım tüm durumdan haberdardı. Elim sıkıldığında garip hissettim.

"Ben anlatırım size," dedi Doruk. Oturduğumuz koltuğun diğer ucuna yerleşmiş, çakırkeyif bir yüz ifadesiyle bize bakıyordu.

"Hayır," diyen yine Viktoria'ydı. "Diego bize Haris'in anlatacağını söyledi. Planı, yapan kişiden dinleyeceğiz."

"Ne zamandır soygun üzerinde çalışıyorsunuz?"

Sorumun cevabı Yaman Haris Batıkan'dan geldi. Yanındaki kızla beraber karşımdaki koltuğa oturdu. Kolunu kızın omzuna atmıştı.

"Üç buçuk aydır."

"Üç buçuk aydır." Mırıldanarak söylediğini tekrarlamıştım. *Üç buçuk ay*. Yani neredeyse polis tarafından yakalandıklarını gördüğüm günden beri...

Bu da mı planlıydı? Benden daha mı iyi oynamıştı? Merak ettim.

Şeyi de merak ediyordum. *Kolunun altındaki kadının kim olduğunu.*

“Hadi, anlat. Otelde erkek arkadaşlarımız bekliyor. Geç kalacağız.” Vicky kesinlikle her şeyi biliyordu ve şeytanın ta kendisiydi.

“Gabriel sana yazdı mı?” diye sordum Vicky’ye eğilerek kısık bir sesle. “Nasıl olmuş?” Yine de müzik sesine rağmen duymak isteyen duymuştu dediğimi.

“Ona dediğin şeyden sonra iyileşmiştir, tatlım.” Viktoria oyunuma ayak uyduruyordu. Gabriel sikimde bile değildi. *Adı Gabriel’di, değil mi?*

“Viktoria,” dedi Yaman soğuk bir sesle. “Konuşacağız.” Oturduğu koltuktan kalkıp arka bahçeye açılan kapıya yöneldiğinde, Vicky de sıkıntıyla nefes vererek peşinden gitti.

Bu sırada aynı koltuğun uzak köşelerinde oturduğumuz Doruk Berahtaş kayarak yanıma geldi. “Seni kışkandırmaya çalışıyor,” dedi kulağıma. “Zaina buradaki eski arkadaşlarımızdan biri.” İşaretparmağıyla adının Zaina olduğunu öğrendiğim kumralı gösterdiğinde kız bana gülümseyerek el salladı. “Sen o oğlanla havuzda oynastın ya, kuduruyor saatlerdir.”

“İlgilenmiyorum,” dedim sadece. “Hem sen bana kızgın değil misin? Niye anlatıyorsun bunu?”

“Bok ilgilenmiyorsun.” Kaşlarını kaldırdı. “Ayrıca cidden üç ay boyunca kin tutabilecek birine mi benziyorum?” Bana küçümseyici bir ifadeyle baktı. “Biz kaçtıktan iki saat sonra üçüncü sigaramı içerken unuttum.”

“Ciddi misin? Yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Bak, bana açıklama yaptıрма, çok üşeniyorum.” Biraz daha yaklaştı kulağıma. “Sana bir şey soracağım.”

“Ne soracaksın?”

“Melissa sana benim hakkımda bir şey dedi mi?” Bunu sorarken sesi, merakla soru soran hevesli bir çocuk gibi yükselmışti ve gözleri büyük bir beklentiyle parlıyordu.

“Ne gibi?”

“Doruk taş gibi, süper sevişiyor, dünyanın en komik insanı, gözlerinde ömür buldum falan gibi şeyler?”

Gözlerim istemsizce irileşti ve ağzım hafifçe aralandı. “Ne? Seviştiniz mi? Siz ne alaka?”

Alaycı bir sırıtışla kafasını arka bahçeye doğru salladı, parmağıyla Yaman’ı işaret etti. “Sizin çok alakanız var sanki,” dedi, sesinde hafif bir ciddiyetle karışık eğlence vardı.

“Demedi hiçbir şey. Anlatmadı seni yani, bilmiyorum.”

Bir an bozuldu muhtemelen; kaşlarını kaldırıp önüne döndü. “Şakasına sordum zaten. Ben söylemiştim anlatmamasını.” Duraksadı, hafifçe dudağını ısırdı. “Hiç mi bir şey anlatmadı?”

Rahat bir tavırla omzumu silktim. “Eskisi kadar yakın değiliz. Bu yüzden anlatmaması normal. O da Yaman’la seviştığımızı bilmiyor mesela.”

“Yaman’la seviştiniz mi?” Bunu bağırır gibi sorduğunda arka bahçedeki herkes bir anlık sessizlikle bize döndü. Vicky ve Yaman da konuşmalarım kesmiş, bakışlarını üzerimize çevirmişti.

“Ağzına sıçayım senin! Uzaklaş, eski yerine otur,” dedim sertçe.

“Davar gibi böğürerek konuşma diyoruz sana, değil mi? Ayı!” Bu azar Fırat’tan gelmişti, tonunda hem uyarı hem de hafif bir alay vardı.

“Oğlum, bunların arasında bir şey yok diyorduk ya! Bunlar...” Ağzını elimle kapattım. Gözleri bahçe kapısına çevrildi, şaşkınlık ve merakla karışık bir ifadeyle bakıyordu.

Sonunda Viktoria ve Yaman içeri girdiler. “Gel, Taş Be-

KAINAT

bek. Anlatayım sana da.” Yaman Haris Batıkan merdivenlerin olduğu tarafa dolanırken sessizlik bütün bahçeyi sardı, herkes konuşmayı bırakmıştı.

Ne demişti o bana? Taş Bebek... Kendi de fark etmemiş olacak ki duraksadı, gözleri hafifçe kısıldı.

Koltuktan kalktım, merdivenlere yönelirken adımlarım kararlıydı. “Geliyorum, Van Kedisi. Anlat bakalım.”

3

Súperego

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden

05.04.2000

İnsan tamamen kötü doğmaz, tamamen iyi de doğmaz. İnsan ona ne öğretilirse onu yapar. İyiyle iyi, kötüyle kötü olur.

Kimsenin hikâyesi seneler evvel yazılmaz bence; herkes önce günahını belirler hayatta. Ben mesela. Günahlarımı yazarım satırlarca, hep eşit çıkar sevaplarımla.

Melek değilim, şeytan olmaya da niyetli değilim. Sadece çizdiğim bir yolda savruluyorum çünkü bunun fazlası yok. Olmak istediğim yere gelmeme bir-iki adım var. Asla sahip olamayacağım çok şey var.

Sahip olmak istediklerimle vakit kaybedersem başladığım noktaya dönmem gerekecek, biliyorum. Nihayetinde günahlarınla vardığın noktadan masumiyet dolu bir aileyle döne-mezsın.

Aileye hiç sahip olamayacağım.

Yine de bunu düşünmemeye çalışıyorum. İnsan ailesini sevmeli, ailesine zarar gelecek her şeyden gitmeli. Ben ne bir aileye sahip olma hayalimden gidebiliyorum ne de hayatım boyunca hiç görmediğim paraları bana kazandıran bu işten dönebiliyorum.

Tam o noktadayım. Önümde iki yol var, farklı kıtalara ayrılıyor. Bir kıta cehenneme, diğeri cennete gidiyor. Cennette cehennemi hissedebilirim çünkü kolay yoldan para kazanmayı bir kez tattım.

KAINAT

Günahın bana kazandırdıklarını bir kez tattım. Tadı, Âdem Kızılıkaya'nın bana çocukken aldığı elma şekerini andırıyor. Önce tatlı ama akşamına dayacağı vuruyor zihnime. Acı bir kanla doluyor ağzımın içi.

Çünkü bana o elma şekerini getiren baba hem merhametli hem de öfkeli.

İzem ise şarap gibi. Babam içtiğinde kızardım, sarhoş ederdi adamı. Şimdi onun sarhoşluğunda savrulmaktan hiç çekinmiyordum.

Onun beni sarhoş etmesi için tadına bakmama gerek bile yoktu. Önümden geçse rüzgârına vuruluyordum.

Hayat benim için bazen sadece şarap ve elma şekeri gibi. İkisinin de tadı bazen acı, bazen tatlı. Genellikle ekşi. İkisine de kavuşamayacağımı bildiğimden, kendimi onlara sahip olmayı düşünürken çok komik buluyorum.

İzem demişken... Benim şarabım İzem. Gül şarabım.

Yazacak pek vaktim olmadı fakat onunla konuştuk. Aczi-mi sonuna kadar kabul ediyorum. Çünkü ona ulaşmak için onu seven adamlarla tanıştım.

Onunla arkadaş oldum. Samimiyet kuruyorum.

Yaptığım büyük şerefsizlik, büyük namussuzluk, değil mi? Hayat da öyle neyse ki.

İzem'le el sıkıştık, onun gözlerini ilk defa bu kadar yakından gördüm. Cihan anladı mı bakışlarımdan, bilmiyorum. Umarım anlamıştır. Hem suçluluk hem de mutluluk duyuyorum. Bu da yasak bir tutku. Yasak elma gibi. Tek günahkâr benim.

İzem benimle el sıkışırken gözlerimin tam içine baktı.

Allah'ım, dedim içimden. Çığlıklar attım, bağırdım ama sadece ben duydum. *Allah'ım, bu gözler ne?* O gözlere gömülmek istedim.

Çünkü bir insana ait olmadıklarına yemin ederim ki emindim.

Hemen gidip Vargı'ya anlattım akşamında. Rakı içerken anlattım. Nilüfer'e âşık olduğu ilk zamanlar o da bana anlatırdı böyle. *Bu adam kesin kafayı sıyırdı, der, onunla içimden dalga geçerdim.*

Yok böyle bir şey, diye diye anlatırdı bana. Benden daha çekingendir bu konularda, yine de susmazdı. Ağzı sussa gözleri. Nilüfer her mahalleden geçtiğinde kıza kilitlenir kalırdı.

Delirdiğini sanırdım.

Bana kimse söylememişti çünkü aşkın bir delilik olduğunu, mantığın sınırlarını tamamen aştığını. Kimse söylememişti, keşke söyleselerdi.

“Kızın seni sevdiğinden emin misin?” diye sordu Vargı. Kalakaldım. Gözlerim rakı bardağını hiç bu kadar uzun süre incelememişti.

“Eminim,” dedim Vargı daha da şüphelenmeden. Cihan'dan haberdar değildi. Öğrense beni dayak manyağı ederdi. Sonra içimi rahatlatmak için ekledim: “Seviyor gibi değil ama sevebilecek gibi.”

Beni tanısa severdi.

Gerçek beni tanısa severdi.

Yalnızken ve çıkarlar yokken, ben sadece onunlayken yanıma otursa ve benimle konuşsa... Ona her şeyi anlatırdım. Bildiği, bilmediği, bilmek istediği, istemediği... Kendimi durduramaz, ona her şeyi anlatırdım. Her şeyim olana kadar her şeyimi anlatırdım.

KAİNAT KIZILKAYA

Bir örümcek, düşüşünü telafi etmekte gecikmez, kuyunun dibine çarpar çarpmaz tutunacak bir nokta arar ve sonra hiç vakit kaybetmeden tırmanmaya başlar. Bacaklarından biri kırılmış olsa dahi ördüğü ağın düzeni değişmez, zaman onun

ıçın başka akar: saliselerle sınırlıdır. İncecik ipliklerin birleşiminde gizlenen sabır, tuzak kurmak için bekleyen zekâya dönüşür. O tuzağın içine düşen her canlı, örümceğin çukurdan kurtulacağı anı beklerken kendi özgürlüğünden olur.

Barselona Limanı'nın karanlık silueti zihnimde birdenbire belirirken, yanımda duran Yaman Haris Batıkan sesini alçaltarak konuşmaya başladı. "Burası Barselona Limanı." Loş odanın ortasında dikiliyorduk, karşımızda sahte deniz kokusu taşıyan ekran açılmıştı. Aşağıdan yükselen müzik, bir yeraltı kulübünün derin uğultusunu andırıyordu.

Batıkan parmağını kaldırıp uzak bir noktayı işaret etti. "853 numaralı gemi tam buradan limana yaklaşacak." Söylediklerini takip ederken parmağının ucunda beliren gemi ışıkları programın soğuk gerçekliğini artırıyordu. "Sahte bir belgeyle girilecek, başka bir şirkete ait belgeler hazırladık. Hepsi çok detaylı, orijinalleriyle aynı."

Odanın ortasında duran masaya çıkıp oturduğumda sözlerim daha net duyuldu. "Üç aydır üstünde çalışıyorsunuz sonuçta. Koskoca üç ay."

"Öyle," dedi, gözleri ekrandan ayrılmadı. Çenesinde belli belirsiz bir gerginlik seziliyordu. "Üç aydır çalışıyoruz, tek bir hata yok."

"Öyledir mutlaka. Koskoca üç ay, Batıkan. Eminim tek bir hata yoktur." Sesim hafifçe yükseldi, araya imalı bir ton sızdı. "Planda."

"Tek bir hata yok, Kainat." Sözleri daha da belirginleşti, bana dönmeden konuştu. Artık Kızılkaya demiyordu, üç ay boyunca bunu içselleştirmiş gibiydi. En son yüzüme bakıp, "*Sen gerçekten de Harun Kızılkaya'nın kızıydın,*" demişti. Bu cümlesi bir mühür gibi kalmıştı zihnimde. Şimdi ise yalnızca ismimi söylüyordu. "Planda."

Kaşlarımın arasındaki çizgiler derinleşirken bakışımı ek-

ranın çevirdim, önümde dönen 3D planda dalgalanan ışıkların hiçbir anlamı kalmamıştı. Yemin ederim ki o an plan da, soygun da, Batikan'ın nefes alışması da içimde zerre kıpırtı uyandırmıyordu; her şeyden uzak bir boşluğa sıkışmış gibiydim.

“Kafana bir şey mi takıldı?” diye sordu gözlerimi kısıp baktığımı fark edince. Dudaklarından çıkan ses biraz isteksizdi, ardından devam etti: “Arkasından gelecek 854 numaralı gemiyi de...”

“Senin ben şerefini sikeyim,” diye homurdandığımda birden sustu. Parmakları masanın kenarında havada asılı kaldı, sanki bu çıkışımı beklerken yakalanmıştı.

Üç aydır kafamı kemiren vicdan azabıyla yaşamıştım. Geceler boyu dar odalarda boğulmuş, gündüzleri uykusuz kalmıştım. Her siktiğimin günü ona ses kayıtları yollamıştım.

Karşımda duruyor, başka bir yüz takınmış, kendi elleriyle yarattığı maskenin arkasına saklanıyordu. Bana bakışında yabancı bir düşmanlık seziliyordu, sanki ben değil de başkasıyla konuşuyordu. Biliyorum, hiçbir şeye hakkım yoktu; hayatımdaki bütün köprüler kendi elimle yıkılmıştı. Fakat onun da yoktu, bana dayattığı oyunlar kendisi kadar kirliydi.

Asıl ihanet başka yerden gelmişti. Beni altüst eden onların planıydı. Pedro'nun sözleri beynimde çınladı; belki de haklıydı, polisi o çağırmamıştı. İşin aslı, Batikan'ın sahnelediği bir oyuna dönmüştü her şey ve perdeyi kapatırken ortada bıraktığı kişi bendim.

Sözlerime aldırmadı. Duymamayı seçti, bakışları yeniden plana kaydı. “Gemilerden inen konteynerleri beş kamyonete yükleyeceğiz. İçeriden bir adam ayarladık. Sabaha karşı beş gibi...”

“Seni de, planını da, soygununu da sikeyim, Batikan! Duydun mu beni?” diye bağırdığımda sesim boğazımı acıtarak yükseldi, içimde biriken her şey tek hamlede dışarı taşıtı.

Bu kez yüzünü bana çevirdi. gözlerinde öfke kıvılcımları dolaşırken çenesi kasıldı. “Yeter lan!”

“Ne yetiyormuş ya? Hayırdır amına koyayım, senin karşında çocuk mu var?” dedim histerik bir kahkahayla, sesim boğazımda çatladı. “Ben üç koca ay vicdan azabından geberdim lan! Her gece nefesim kesildi, sabahları aynaya bakamadım! Sizi içeri attılar sandım. Senin yüzünden değil, benim yüzümden hayatın bitti sandım!”

“Siktir git, Kainat! Zaten zor durumda kalsanız yapacağınız şey bu değil miydi? Çocuk mu kandırıyorsun? O kuş beyinli orospu çocuğuyla beni kandırmaya çalışan kız mı söylüyor bana bunu?” dedi gözleri kocaman açılmış halde, sesi çıldırmış bir hayvanın iniltisini andırıyordu. Yüzü gerilmiş, damarları şakaklarından belirginleşmişti. Dudaklarının kenarında köpüklenmiş öfke vardı.

“Sen benim neler yaşadığımı biliyor musun ya? Ben her şeye mecburdum, anlıyor musun beni?” Masanın üstünden ayağa kalkarken nefesim daralıyordu. “Ben en hızlı şekilde yapmaya mecburdum, geri zekâlı! Sen herkesi kendin gibi mi sanıyorsun? Herkesin ailesi yok, yanında duran dostları yok, herkesin sırtını kollayan bir çetesi yok!” Kaşlarımı kaldırıp bakışlarımı keskinleştirdim. “Tabii sen bana teklif etmiştin, değil mi? Benimle ol, demiştin. Benim yanımda dur, demiştin. Sen sadece senin yanında olayım istedin. Harun Kızılkaya gibi. Ondan bir farkın var mı senin?”

Yüzünde donuk bir gülümseme belirdi, sonra bir kahkaha patlattı. İçinde deliliğin titreşimi vardı. Öyle bir kahkaha attı ki, aşağıdaki müzik boğazımda kesildi sandım. Kulaklarım uğuldadı. Gözleri parlıyordu. “Harun Kızılkaya, öyle mi?” dedi nefesini toparladığında. “Harun Kızılkaya’ya benzeyen kim, biliyor musun? Onun kadar adi olan kim, Kainat? Biliyor musun?”

Sözlerini tamamlamasına izin vermeden elim istemsiyle kalktı, yanağında saklayan tokadımın sesi loş odayı doldurdu. Parmak uçlarımda acısı bile hoşuma gitmişti.

“Sakin!” dedim işaretparmağımı ona doğrulttuğumda, sesim buz gibi soğudu. “Bir daha yüzümü bile göremezsin, Yaman. Yemin ederim, o cümleyi bir daha kurarsan ne olursa olsun bir daha karşına çıkmam.”

Gözlerinde birdenbire başka bir parıltı doğdu. Nefesi hızlandı, eli masanın üstünde duran cam vazoya kayarken ne yapmak istediğini anlayamadım; hareketi o kadar ani ve sertti ki, gözlerim seçmeden kavramıştı. Vazonun parlak gövdesi elinde bir silah gibi yükseldi ve kol kasları gerildi, sonra omzumun yanından geçerek arkamdaki duvara çarptığında çıkardığı gürültü içimi yarıp geçti.

“Keşke hiç karşıma çıkmasaydın, Kainat,” dediğinde gözlerinde yanıp sönen öfke ile pişmanlık birbirine karışıyordu, sesi boğuk çıkmıştı.

“Öyle mi?” dedim fısıltıya yakın bir tonda. Sesim sakinleşmiş, içimde kabaran her şey dingin bir denize dönüşmüştü. Elim masanın üstündeki cam küllüğe uzattım, parmaklarım pürüzsüz yüzeyde kayarken ağırlığını kavradım. Sonra hiç tereddüt etmeden duvara çarptım, küllük parçalanıp dağıldığında nefesim göğsümde sertleşti. “Senin gerçekten şerefini sikeyim o zaman!”

“Şereften bahsetmesi gereken sen misin şu an? Hayır, beni kandırmak için benimle sevişen...” diye bağıırıyordu ki, elim bardağa gitti. Masanın kenarında duran kristal gibi parlak camı kavrayıp hızla fırlattım. Kafasında patlayan bardak çatırtılı bir ses çıkardı, ardından yere düşüp tuzla buz oldu. Gözlerim onun alnındaki ince kesiğe odaklandı. Hafifçe kan sızmaya başlamıştı anında.

Birkaç adımda yanına gittim, ayaklarımda altındaki cam

kırıkları çatırdadı. Topuğuma batan sivri parçalar acı verse de umursayacak durumda değildim. Parmak uçlarım kesikten akan kana uzandığında elini kaldırıp dokunuşumu itti. Ona dirençle karşılık verdim, elimi iten eline vurduğumda yüzü bana döndü ve mavi-yeşil gözleri benimkilere saplandı. Bu kadar yakından baktığımda kalbim kaburgalarımı zorlayan bir davul gibi çarpıyordu.

Bana hayal kırıklığıyla bakıyordu. Israrla benden uzaklaşmak için geriye bir adım attığında ona yaklaştım. “Ayağına cam batacak,” dedi yine de.

“Battı zaten.”

Başını yana çevirdiğinde çenesini yakaladım, parmaklarımı sertçe bastırarak yüzünü kendime döndürdüm. Gözleri kaçacak yer arıyordu, bense bakışımı daha da sertleştirdim. “Bana bak,” dedim. Sözlerim ağır bir emir gibi çıktı ağzımdan. Anında gözbebekleri benimkilerle buluştu. “Seninle öpüştüm çünkü seninle öpüşmek istedim,” dedim, her cümlemin sonunda başımı onaylarcasına sallıyordum. “Seninle seviştim çünkü seni istedim. Anladın mı beni?”

Sessizlik örttü üstünü, tek bir yanıt vermedi. Nefesini hissetmeme rağmen orada değilmiş gibi durdu. Onun gölgesine çarpıyordum. Yanından geçip çıkmaya yöneldiğimde bileğimi kavrayışıyla durdum, sert bir çekişle dönmek zorunda kaldım.

Eli boğazıma kapanırken beni anında kendine çekti.

Dudaklarımız öyle şiddetle birleşti ki, dişlerimiz çarpıştı. Ağzımızda kısa bir acı kıvılcımı yandı. Buna rağmen geri çekilmedim. Ses çıkarmadan birbirimize yapıştık, sanki uzun süredir ertelediğimiz tek uzlaşma biçimi buydu.

Beni belimden kavrayıp kolaylıkla kaldırışı, kontrolün tamamıyla onda olduğunu hissettirdi. Ayaklarım yerden kesildi, kollarının gücüyle masaya sürüklendim. Artık boş kalan masanın soğuk yüzeyi tenime değdiğinde irkildim. Oturduğunda

bedenim onun gölgesinde kaldı. Bir eli hâlâ boğazımda hâk kuruyor, diğeri belimde beni kendine yaklaştırıyordu.

Elimde kalan tek şey buydu, tutunmam gereken tek dal oydu. Kollarımı boynuna dolayıp sarmak, onunla bir bütün olmak istedim. Dudaklarım onunkilere öyle bağlanmıştı ki, kopmamız imkânsızdı. Çekildikçe daha çok çekiliyordum. Dudaklarının manyetik bir kuvveti vardı; beni içine çeken, her seferinde biraz daha esir eden.

Az önce kıyamet kopmuş, kırık camlarla dolmuş odada şimdi ürkütücü bir sessizlik ağır ağır yayılıyordu. Nefeslerimiz dışında hiçbir şey hareket etmiyordu, duvarların bile kulak kesildiğini hissediyordum.

Kapıya vurulmasıyla çıkan hafif tıkırtı ikimizi birden irkiltti, refleksle duraksasak da birbirimizden ayrılmadık. “Yaşıyor musunuz?” diye sordu Doruk’un sesi, kapı aralığından sızan tedirginlikle. Yaman’ın dudakları yalnızca birkaç saniyeliğine ayrıldı benden.

“Siktir git!” diye bağırdı, sesi kapının ardına çarptı. Sonra dudaklarını yeniden benimkilerle buluşturdu; öyle ani bir açlıkla bastırdı ki, nefesim kesildi. Bu kez iki koluyla belime sarıldı; sımsıkı, bırakırsa yokluğa yuvarlanacakmışım gibi. Ben de kollarımı daha sıkı doladım boynuna. Ona yapıştım; düşmekten korkan biri gibi.

Dudaklarımız aralandığında dillerimiz birbirine dolandı, nefes almak için savaş verirken yine de geri çekilmek istemedim.

Nefessiz kalana kadar öpüştük, ciğerlerim yanarken bile ayrılmak istemedim. Sonunda nefes alabilmek için istemsizce geri çekildiğimde alnını benimkine yasladı.

“Harun Kızılkaya’dan farkım ne, biliyor musun?” dedi. Gözlerimi onunkilere diktim. “Ben seni seviyorum. Hem de onun bu hayatta kimseyi sevemeyeceği kadar.”

Sikeyim!

Bunu söylüyordu. *Beni sevdiğini.*

Kalbim kaburgalarımı kıracak bir hızla çarpıyordu, göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi. Sanki yıllardır bastırdığım bütün korkular, utançlar, yalanlar bu üç kelimeyle yanıp kül olmuştu. Ölmek üzereydim; kalp çarpıntısından, hislerin ağırlığından, üzerime hücum eden gerçeğin keskinliğinden.

Hayatta kalabilmek için yeniden dudaklarına tutundum; nefesim onunkine karıştıkça içimdeki bütün boşluklar doluyor, damarlarımdan geçen kan bile onunla hızlanıyordu. Dizlerimden kavradığında bacaklarım kendiliğinden iki yana açıldı, aramızdaki son mesafe de kapanınca bedeniyle üzerime yüklendi. Dudaklarımdan koparken çenemi avuçladı, başımı geriye yatırıp boynumu açıkta bıraktı. Diğer eli tokamı buldu, tek hareketle açtığında saçlarım omuzlarımdan aşağıya kırbaç gibi indi ve çıplak sırtıma çarparak serin bir ürperti bıraktı. Parmakları saç tellerime karıştı, dudaklarını boynuma yapıştırdı, derime dokundukça tenimde yanık gibi izler bıraktı.

Önce kokladı, derin bir nefesle içine çekti. Sonra hassas deriyi dişlerinin arasına alıp nazikçe ezdi, ardından tekrar öptü. “Öleceğim sandım,” diye mırıldandığında dudakları boynumun her yerine kondu, öpücükleri hızla çoğaldı; sanki bütün boynumla sevişiyordu. Dişlerinin arasındaki basınç arttıkça parmaklarım onun saçlarının arasına daldı, başını kendime daha da çektim. “Şeytansın sen,” dediğinde dudaklarının hiddeti artmıştı, her ısırıkta tenim titreşti. “Senin cehennemime girmek istiyorum.”

“Cehennemime girmeni istiyorum, Batıkan,” dedim kısık bir sesle. Kelimeler boğazımdan yanarak çıkmıştı. Sanki içime karışmak istiyor, bedenimle bütünleşmeyi diliyordu. Bana daha çok yaklaştıkça bacaklarımın arasındaki baskı yoğun-

laştı. pantolonunun sert kumaşıyla temas ettikçe bedenim yarıldı. İçimde hiçbir şey yoktu. çıplaklığımın altında doğrudan hissettiğim o sertlik delirticiydi. “Bu hastalıklı bir şey mi” diye sordum dudaklarım onunkilere değecek kadar yakinken.

Ellerine doladığı saçlarımı aniden çekti, sırtımı masanın yüzeyine daha fazla bastırdı. Gözleri karanlıkla alevin arasında gidip geliyordu. Eğildi, nefesi yanağımdan kayıp kulaklarıma ulaştı. “Evet, sevgilim,” diye fısıldadı, sesi hem karanlık hem de yakıcıydı. Bütün tüylerim diken diken oldu. “Sana bu kadar öfkeliyken şu an seni yemek istemem kesinlikle hastalıklı.”

Burnumdan çıkan alaycı nefesim dudaklarımda kısık bir kıkırtıya dönüştü, boğazımda yankılanan o sesin içinde hem öfke hem de haz vardı. Sırtım masaya tamamen yayıldığında dudakları boynumdan gerdanıma indi, derimin üzerinde gezen her öpücük ateş gibi işliyordu.

“Zamanlamamız kötü,” dedi nefesi yarıda kesilerek.

“Neden?”

“Yanımda prezervatif yok.” Elbisemin ince askılarını parmaklarının tüy gibi hafif bir hareketiyle indirdi. Kumaşın düşüşüyle çıplaklığım ortaya çıktığında gözleri karardı, yutkunması duyuldu. “Gerçekten özlemişim, amına koyayım.” Dudakları avuçlarının bile sarmakta zorlandığı memelerime kapandı. Elleriyle sıkıca kavradığı sağ mememi ezerken soldakinin ucu dilinin altında titriyordu.

“Umurumda değil, hap alırım,” dedim hırıltıyla fakat beni duymadı. Kafası öylesine meşguldü ki, dudaklarıyla uğraştığı yerde dünyayı unutmuş gibiydi.

“Yirmi bir yaşında hamile kalmak istemezsin,” dediğinde gözlerini kaldırdı, meme ucum hâlâ dişlerinin arasındaydı. Sözlerini söylerken cevabımı merak eden bir avcı gibi gözlerimin içine baktı.

Dudaklarımda beliren sırtmaya karşı kaşları çatıldı, yüzü gerildi.

Masada dirseklerime yüklenerek doğruldum, hâlâ memelerimden birinde duran elini yakalayıp avuçlarımın içine aldım. Bacaklarımı dizlerimden kırarak açtım, ayaklarımı masanın üzerine yerleştirdim ve bedenim tüm çıplaklığıyla önüne yayıldı.

Bakışları ağır ağır aşağıya kaydı, gözleri aralanan kasığıma indi.

Tuttuğum elini öldürücü bir yavaşlıkla kasığıma yönlendirip tenimde ağır ağır dolaştırdım, nefesim her dokunuşta biraz daha kesilirken bakışlarını üzerimde hissettim.

“Buraya içine hiçbir şey giymeden mi geldin?” diye sorduğunda sesi çatallaşmıştı. Gözlerinin karanlığına yenik düşmemek için dudaklarımı ısırdım.

“Haris’in bundan hoşlanacağını düşündüm,” dedim elim hâlâ onunkini yönlendirirken. Islaklığımda kaymaya başlayan parmağı klitorisimde gezinip ardından oynak bir hareketle daha derinleştğinde göğsüm bir anda yükseldi, ciğerlerimden çıkan hava içime sığmadı.

“Ne kadar hoşlandığını tahmin bile edemezsin, bebeğim.” Dudaklarını aşağıya sürüklerken, elbisemin ince kumaşını da yol boyunca sıyrıyordu. Karnıma ulaştığında dudaklarının ısısı derimde patladı, dilinin kısa bir dokunuşuyla bacaklarımın arası kasıldı. Göbeğimde sallanan *piercing*’i dişlerinin arasına alıp hafifçe çektiğinde nefesim kesildi. “Bunun beni ne kadar azdırdığından haberin var mı?” Göbeğimdeki küçük metal parçası, onun zihninde fırtına koparıyor gibiydi. “Bugün kafayı yedirttin bana,” dedi, elini bileğimden sıyrıp özgürlüğünü geri alırken ortaparmağını yavaşça içime itti.

Parmağının soğukluğu bedenimde bir şok gibi dolaştı. Belim kendiliğinden kavıştı, masanın tahtasına sırtım iyice yapıştı. "Havuzda... Onu öldürebilirdim, biliyorsun."

"Eğer o gece beni orada savunmasız bırakmasaydın, bugün beni başka bir adamla görmezdin," dedim fakat içimde hızlanan parmağı sözlerimi yarıda kesti. Derinlerimde bulduğu noktayı sürekli yokluyor, her hamlede avucu klitorisime çarpıyordu.

Kaşlarını hafifçe kaldırıp alaycı bir gülümseme bıraktı yüzüne, sonra bacaklarımdan birini omzuna attı ve açısını daha da genişletti. Bu kez yüzükparmağını da içime sürdüğünde bedenim bir anlığına tamamen boşaldı; başım geriye düştü, dudaklarımdan inilti taşarak odanın duvarlarına vurdu.

"Başka bir adam sana böyle bir zevk veremez." Saçlarımı sertçe kavrayıp alnını benimkine yasladı. "Kimse seni benim siktiğim gibi sikemez, sana dokunamaz, sana yaklaşamaz bile. Duydun mu beni?" Parmaklarının içimde kıvrılıp damarıma basan ağırlığı karşısında hızla başımı salladım; onay vermek dışında yapabileceğim hiçbir şey kalmamıştı.

"Bir daha hiçbir kadının elini tutmayacaksın. Aynı tarafta olsak da, olmasak da."

"Anlaştık."

"Anlaştık." Elimi ensesine koyup onu kendime çektim. "Yaman, benim daha büyük bir şeye ihtiyacım var," diye fısıldadım, göğsümdeki sıkışıklık sesime de yansımıştı. Doğrulup pantolonunun önünde kabaran sertliğe dokunduğumda dudaklarım gerildi. "Onun da bana ihtiyacı var gibi duruyor."

Kemerini çekingen bir sabırsızlıkla açmaya çalışırken yüzünü sıvazladı, derin bir nefes alıp ellerimin telaşını bile beklemeden kendi işini kendi gördü. Sert bir hızla kemerini çözdü, ardından *boxer*'ını pantolonuyla birlikte indirip kendisini bana sundu. Elime gelen büyüklüğün sıcaklığı avucumdan

taşarken damarlarının dalgası tenime vuruyordu. boğazımda bir yutkunma takıldı.

“Özledi seni.” dediğinde önce anlamadım. sonra kaşlarım çatıldı.

“Giderelim özlemini.”

Kalçalarımın kavrayıp beni kucağına aldı, adımlarını hızla koltuğa çevirdi. Deri kaplı uzun kanepeye beni yatırdı, belimde sıyrılmış elbiseyi tek hamlede çıkardı. Tişörtünü de fırlatıp attığında sertliğini altımda daha yoğun hissettim. Anında yer değiştirmiştik, artık onun kucağındaydım. Göğsüm hızla inip kalkarken gözlerindeki sabırsızlığı okuyordum. “İçine şimdi girmeyeceğim. Çok kalabalık. Prezervatif yo...”

Sözünü kesip öfkeye yakın bir sabırsızlıkla sordum. “İstemiyor musun?”

Aletini tutup girişime sürttüğümde saçlarım sırtımdan aşağıya dökülürken ellerinden birine dolandı. “İnlemelerini kim senin duymasını istemiyorum, amına koyayım!” dedi dişlerinin arasından, sesinde hem iştah hem lanet vardı. “Ölüyorum seni sikmek için, tapıyorum sana!” Dudaklarımı sertçe yakalayıp dişleriyle çekiştirirken boğuk bir inilti bıraktım ağzında. “Geberiyorum aşkından, kör müsün?”

Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, göğsümden dışarı fırlayacak sandım. Boğazımda tutmaya çalıştım ama faydasızdı, damarlarımda dolaşan hız bütün bedenimi ele geçirmişti.

Tam nefeslerimiz birbirine karışmışken kapı deli gibi yumruklanmaya başladı. “Yaman!” Fırat’tı. “Çok acil bir telefon var sana. Çabuk gel.”

Başımı çevirip Yaman’a baktım, Doruk’a ettiği gibi küfürlerle savuşturacağını düşündüm; gözlerindeki sabırsızlık bunu destekler gibiydi. Fakat dudaklarının kenarından kaçan tek kelimeyle yanıldığımı anladım. “Hassiktir.”

Beni hızla kucağından indirip ayağa kalktı, üstünden kalk-

tığımda yüzündeki sıkıntılı ifade her şeyi anlatıyordu. Yarım kalan şeyin ona verdiği azap neredeyse nefesini zorlaştırıyordu; gözlerindeki buharda gördüm. Aynı his bende de çalkalanıyordu, içimde bir açlık daha da kabarıp büyüyordu.

Hızla elbisemi giyip saçıma çekidüzen verdim. Yaman da aynı telaşla üstünü toparlamıştı. Tişörtünü geçirip pantolonunun fermuarını kapatırken hâlâ bana dönüp bakıyordu, gözlerinde yarım bırakılmışlığın ağır yükü vardı.

Kapıyı açtığında Fırat elindeki telefonla önce Yaman'a -malum, kafasında kanayan bir kesik izi vardı-, sonra Yaman'ın arkasında nefes nefese duran bana, en son ise arkamızdaki cam kırıklarıyla dolu dağılmış odaya baktı. Gözleri odanın içinde gezinirken elindeki telefonu Yaman'a uzattı. "İstanbul'a gitmen gerek. Çok acil."

"Neden?" diye sorduğumda Yaman'ın eline aldığı telefondaki aramaya baktım. Tek başına duran bir *İ*. harfi vardı.

Kimdi bu *İ*?

Telefonu hızlıca açıp kulağına götürdü. Merdivene yönelip hızlı hızlı inmeye başladığında yavaş adımlarla onu takip ettim.

Telefona, "Efendim?" derken gözleri bana kaydı. Ayakkabılarını giymeye başladığında nereye gittiğini bile anlayamıyordum. Sadece bir dakika önce sevişiyorduk, şimdi gidiyordu. "Siz iyi misiniz? Neredesiniz?" Biraz bekledi. "Çıkmayın oradan, ıstırabını sikeceğim ben onun! Hangardan ayrılmayın. Giremez oraya." Telefonu kapattığında Fırat, Yaman'ın eline bir cüzdan tutuşturdu.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum sadece onun duyabileceği bir sesle. Salona kaos hâkimdi, herkes hareketlenmiş birbirine bir şeyler fısıldıyordu. Hiçbir şeyden haberim yoktu.

Kapıdan çıkmak ile bana cevap vermek arasında kaldığını anladım duruşundan. Eliyle boynumu tutup dudaklarımı hız-

lıca öptü. Benden ayrılması ile kapıyı çarpıp çıkması arasında saniyeler bile yoktu.

“Türkiye’ye mi gitti?” Sorumla Fırat kararsız bir bakış attı, en sonunda onaylarcasına başını salladı. “Acil bir şeyse bile uçakla gitmesi saatler almaz mı? Buradan halledilemeyecek bir şey mi?”

“Özel jetle gidiyor, yetişir o bir şekilde. Halleder yani, merak etme.”

“Neyi halleder? Bir şey bilmiyorum, anlamadım ki.” Yüzüme boş boş baktığında daha fazla soru sormadım. Bana güvenmiyor olabilirdi. Haksız sayılmazdı. Herkesin oturduğu alana döndüğümde mırıldanmalar ve konuşmalar kesildi. Viktoria’nın yanına oturdum.

Viktoria’ya yaslandım. Koltuğun süngerine vücudum ağırcaca düşerken ellerim hâlâ titriyordu, dudaklarımın kenarı da ıslaktı.

“Çok mu kavga ettiniz, iyi görünmüyorsun?” dediğinde başımı kısa bir onayla çevirip gözlerimi kapadım. Kafamın içinde bir sürü kırık parçayı dizmeye çalışıyormuş gibi kelimeleri toparladım. “Giderken öptü ama seni.” Gözleri boynuma kayınca yüzümün yan tarafında küçük bir sızı uyandı, içimdeki çarpıntı daha da belirginleşti. Viktoria’nın gözleri aniden irileşti, sonra sırttı ve eğilip kulağıma fısıldadı: “Sen gerçekten çok fenaymışsın. Seviştiniz mi?”

Dudaklarımı büzüp omuz silkerek cevapladım. “Fırsatımız olmadı.”

Elinde tuttuğu birayı kaldırıp bir nefes aldı, sıvı boğazından inerken yüzü değişti. “İyi bari, bir de aşk kaosuuz çekilmezdi zaten. İş yapacağız sonuçta,” dedi. Sesi alaylı ama koruyucuydu; patronvari bir şaka yapıyormuş gibi.

“Aynen, iş yapacağız ama kırk yıllık arkadaşım gibi davranıyorsun.” Bunu iğneleyici bir şekilde değil, daha çok alayla söylemiştim.

“Çıkarlarımın uyduğu güzel kızlarla arkadaş olmayı seviyorum.” Bana dönüp kısaca göz kırptı. “Tabii başka şeyler de olmayı seviyorum ama Haris’in tehditlerine maruz kalmak istemem. Hem heteroseksüel olmana da saygı duyuyorum, o da var tabii.”

“Heteroseksüel olduğumu nereden biliyorsun?” Doruk ile Vicky aynı anda bana dönüp garip bir bakış attılar.

“Siktir oradan.” İkisi de aynı dilde, aynı anda demişlerdi.

Doruk ekledi: “Yaman biliyor mu bunu?”

“Yani abartılacak bir şey yok.” Tekrar omuz silktim. “Biseksüelim. Sorsaydı söylerdim.”

Ciddi ve uzun süreli ilişkim olmamıştı fakat İspanya’da birkaç kızla takılmışım. Erkekler -en azından yakışıklı ve heterokromisi olan erkekler- biraz daha fazla ilgimi çekiyordu.

“Sen de bizdensin artık,” diye mırıldandı Doruk. “Seninle hatun düşürmeye gideriz. Yaman, sen, ben... Ne diyorsun?”

“Çenenin kapat, diyorum. Hatun düşürmek ne? Dikkat et de buradaki hatunlar senin ayağını kaydırmasın.” Viktoria’ya döndüm. “Haris’in nereye gittiğini biliyor musun?”

“Hayır, söylemedi.” Telefonu çaldığında odağı benden ayrıldı. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına dayadı. Rusça konuşuyordu.

“Efendim, anne?” Biraz bekledi. “Hayır, kabul etmedim. İstemiyorum.” Rahatsızca yerinde kıpırdandı. “Umurumda değil, onunla evlenmeyeceğimi biliyorsun. İsterseniz İspanya’nın her yerinde arasın, bulamayacak.” Burnundan sert bir nefes vererek telefonu kulağından çekti ve aramayı kapattı. Rusça bir şeyler mırıldanmaya devam ediyordu. “Sikeceğim.”

Aniden bana döndü. kısık bir sesle kulağıma fısıldadı.
“Benimle Türkiye’ye gelmek ister misin? Bir günlüğüne.”

Kaşlarım çatıldı. “Neden?”

“Bu gece için öyle gerekiyor.”

“Uçak bileti alma...”

“Babamın jetiyle gideceğiz, bunlar bizim sorun etmemiz gereken şeyler değil. Çete liderinden ne farkımız var?” Oturduğu yerden kalktığı anda beni de elimden tutup kaldırdı.

“Çok ani değil mi? Bir şey var ama bana söylemiyorsunuz.” Yaman’ın kapıdan çıkması ile arkasından bizim çıkma-
mız arasında beş dakika dahi yoktu.

“Yaman’ın gitmesiyle alakası yok. Beni bulamayacağı tek yer orası.”

“Kimin bulamayacağı?” diye sordum. Nefesim hafifçe sıkışmıştı, ellerim metal korkuluğa yapıştı.

“ZARCON’un son üyesi,” dedi jete binerken. “Lucian Armand Crowhurst. Tanıyor musun?”

Pedro bahsetmiş olmalıydı ama zihnimde bir iz bırakmamıştı. Pedro’nun son halini istemsizce hatırladım ve midemde bir düğüm oluştu, yutkunmak zorunda kaldım. “Tanımıyorum.”

“Ruh hastası piç. Kafayı benimle bozmuş, olduğum her yeri bulup rahatsızlık veriyor.” Vicky’nin sözleri kafamda bir karmaşa yarattı, düşünceler birbirine girdi.

“Senin baban da örgüt üyesi değil mi? Hem de ondan daha eski.”

Viktoria’nın gözleri kısıldı, yüzünde sinsî bir gülümseme belirdi. “Onun işine geliyor. Lucian en hızlı güce sahip olan üye. Onunla evlenirsek ortada örgüt kalmaz. Her şeyin sahibi oluruz, babam da bunu istiyor.”

Omuzumu silkerek kayıtsızlığımı belli ettim. “Evlen o zaman”

“Herif otuz beş yaşında. Yaşlı bunaklardan hoşlanmıyorum.” Telefonunda birkaç tuşa bastı, ekranı bana çevirdi. Jet hentüz kalkışa hazır değildi. “Baksana şuna, babam gibi!”

Ekranda gördüğüm adamın yüzü sert hatları ve keskin bakışlarıyla dikkat çekiyordu; Lucian, Tom Hardy’nin alternatif bir evrendeki yansıması gibiydi.

“Baban buna benziyorsa mutlaka tanışalım.” Kaşlarım çatıldı. “Yaman daha yakışıklı. Tanışmayalım.”

“Hiç de yakışıklı değil. Daha yakışıklı adamlarla tanışmıştım. Onlarla karşılaştırılmaz bile.” Viktoria gibi biri kesinlikle daha yakışıklı erkeklerle tanışmış olmalıydı.

Aklıma gelen soruyla oturduğum koltukta hareketlendim. “Sende Yaman’ın telefon numarası var mı?” Malum, eski hat-tını arkadaşına vermişti.

“Ver telefonunu, yazayım,” dedi Vicky kendi telefonunu açıp kucağına koyarken. Telefonumu ona uzattım ve numarayı yazmasını bekledim.

Numarayı yazıp kaydetti. Telefonumu geri aldığımda Yaman’ı siyah bir kalple kaydettiğini gördüm.

Bozuntuya vermeden numarayı *Yaman Haris Batikan* diye kaydettim, mesaj kutusuna girip mesaj attım.

Kainat Kızılkaya: *Demek yeni numaran bu.*

Mesajım anında görülünce kaşlarım istemsizce çatıldı. Bu kadar hızlı fark etmesi, onun mesaj kutusunda hazır beklediğini düşündürdü. Halbuki numarasını yeni kaydetmiştim.

Kainat Kızılkaya: *Mesajımı nasıl bu kadar çabuk gördün?*

Yaman Haris Batikan: *Fotoğrafına bakıyordum.*

“Niye sırtıyorsun?” Vicky’nin sesiyle mesajdan gözlerimi ayırmak zorunda kaldım. “Sen âşık mısın?”

“Ne?” Sadece güldüm ama Viktoria bakışlarını üzerimden çekmedi. Gülmeyi kestim, yüzümdeki gerginlik hafifçe arttı. “Bilmem. O nasıl oluyor ki?”

O da dudaklarını büzdü, kelimesiz bir yanıt gibi. “Anladığım söylenemez. Böyle kalbin hızlı hızlı atıyorsa, devamlı onu düşünüyorsan.” Çenesinin ucuyla elimdeki telefonu işaret etti. “Mesajlarına sırtarak bakıyorsan.” Başını hafifçe geriye yasladı, gözlerini uçağın tavanına dikti. “Sanırım yani. Aşk şarkıları dinlerken aklına o geliyorsa, onun için her şeyi yapabilecek gibi hissediyorsan, korkuyorsan mesela... Âşık-sındır. Filmlerde, kitaplarda hep böyle.”

Söylediklerini zihnimde tek tek tarttım, her birini kafamda notlara dönüştürdüm. Kalbim göğsümde neredeyse patlayacak gibi çarpıyor, son üç ay boyunca onu düşünmediğim tek bir gün olmadığını hatırlıyordum. Mesajına bakarken istemsizce gülümsüyordum. Uzun zamandır aşk şarkısı dinlemediğim ama Vicky’nin sözleriyle fark ettim ki dinlesem aklıma yine o gelecekti.

Duraksadım, kelimelerin ağırlığını hissettim. “Onun için her şeyi yapabilecek gibi hissetmek ne demek?”

Vicky bacak bacak üstüne attı; duruşu kendinden emin, ses tonu sakın ama keskindi. Hostes gelip önümüze soğuk bir bardak su bıraktı, camdan yansıyan ışık suyun yüzeyinde küçük parıltılar oluşturuyordu.

“Yani... O tehlikede olsa mesela. Onun için birini vurur musun? Daha da önemlisi, o senin için vurur mu? Şimdi bu sorulara bir de onun açısından bakmak lazım. O âşık mı ki sana?”

“Âşık olduğunu söyledi,” dedim, heyecanıyla doğrularak oturduğum koltukta kendimi toparlamaya çalıştım.

Vicky aniden kahkaha attığında yüzüm istemsizce buruştu. “Nasıl heyecanlandığına bak! Küçük bir çocuğa benziyorsun!”

“Hayır.” Yüzümde sert bir ifade oluşturdum, gözlerimi kısarak itiraz ettim. “Benzemiyorum, saçmalama.”

“Sana ne zaman âşık olduğunu söyledi?”

“Birkaç saat önce. O odadayken.” Cevabımla yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi.

“Sevişirken mi söyledi?”

Duraksadım. “Evet?”

“Hımm.” Alnını kaşıyıp önündeki bardaktan bir yudum su içti. “Sevişirken söylediyse.... Bilemiyorum.”

“Âşık değil mi diyorsun?”

“Hayır. Sevişirken herkes âşıktır diyorum. Tek gecelik tüm ilişkilerimde bunu duydum. Emin ol, o anki şehvetle bana evlenme teklifi bile eden oldu.” Öne eğildi. “Ama merak etme, Yaman seni onca şeye rağmen bırakmadıysa âşıktır.” Aklıma bir şey gelmiş olmalı ki kaşlarını kaldırdı. “Sana sorduğum bu soruları ona da sorsana. Yalan söylemez o.”

“Bayağı iyi tanıyorsun sanırım onu?”

“İki senedir tanışıyoruz.” Telefonuyla ilgilenmeye başladı. “Manevi kardeşiyle beraberken mecburen aynı ortamda bulunduk.”

“Ne? Bunları neden aniden söylüyorsun ki? Doruk’la mı birlikteydiniz?” Nedense aklıma ilk gelen kişi Doruk olmuştu.

“Doruk mu? Hayır, daha olgun erkeklerden hoşlanıyorum. Adını anmak istemiyorum, avukat olanla birlikteydik. Altı ay kadar.”

“Fırat’la mı birlikteydiniz?” İşte şimdi benim bir bardak su içmem gerekiyordu. Önümdeki bardağın hepsini içtim.

Vicky ise kocaman açılmış gözlerime ters bir bakış attı.

Gözlerim dakikalardır elimde tuttuğum telefona kaydı.

Yaman'dan bir sürü mesaj gelmişti.

Yaman Haris Batıkan: *Niye görüldü yedim?*

Yaman Haris Batıkan: *Hâlâ yemeye devam ediyorum.*

Yaman Haris Batıkan: *Yine yedim.*

Yaman Haris Batıkan: **Fotoğraf**

Fotoğrafta beyaz bir deri koltukta oturuyordu, eli pantolonunun önündeydi. Kolundaki tüm damarlar belli oluyordu.

Yaman Haris Batıkan: *Lan buna da mı görüldü?*

Yaman Haris Batıkan: *İyi misin sen?*

Yaman Haris Batıkan: *Başına bir şey mi geldi?*

Yaman Haris Batıkan: *Arıyorum, aç*

Gözlerimi devirdim ve yeni bir mesaj attım.

Kainat Kızılkaya: *İyiyim, Vicky'yle konuşuyorduk.*

Kainat Kızılkaya: *Sana âşık mıyım, değil miyim diye.*

Kainat Kızılkaya: *Sen bana âşık mısın, değil misin diye de konuştuk.*

Mesaj sadece görüldü.

Önce mesaj yazıyor gözüktü, sonra durdu. Tekrar yazıyor göründü ve yine durdu. En sonunda mesajı geldi.

Yaman Haris Batıkan: *Sana bunun cevabını vereli iki saat bile olmadı. Farkında mısın?*

Kainat Kızılkaya: *Viktoria sevişirken herkesin âşık olduğunu söyleyebileceğini belirtti.*

Yaman Haris Batıkan: *Viktoria herkesi kendi gibi sanıyor.*

Yaman Haris Batıkan: *Fırat ona şırdan yedirmeye çalıştı diye ayrılmıştı adamdan.*

Yaman Haris Batıkan: *Bir daha sana ilişki tavsiyesi vermeye çalışırsa bunu söyle.*

Kainat Kızılkaya: *Şimdi sana küçük bir soru-cevap yapacağım. Ona göre karar vereceğim.*

Kainat Kızılkaya: *Okayyy????*

Yaman Haris Batıkan: *Tamam.*

Kainat Kızılkaya: *İkimiz de aynı cevabı vermişsek fotoğraf kazanacaksın.*

Yaman Haris Batıkan: *Ne tür bir fotoğraf? Telefonundaki özel fotoğraflardan mı?*

Kainat Kızılkaya: *Sen bana cinsellik için mi yaklaşıyorsun? Konuyu devamlı oraya çekiyorsun?*

Cevap yazıyordu ki hemen yeni bir mesaj attım.

Kainat Kızılkaya: *Dalga geçiyorum, cevabına göre üstümdeki kıyafet sayısı azalabilir*

Yaman Haris Batıkan: *Atma fotoğraf, sorulara geçelim.*

Kainat Kızılkaya: *Beni gördüğünde kalbin hızlı hızlı çarpıyor mu?*

Yaman Haris Batıkan: *Evet*

Kainat Kızılkaya: *Hımmmmmmmmmm... Çok sade bir cevap, buna sadece selfie atabilirim.*

Çok uğraşmadan ön kamerayı açıp dudaklarımı büzerek çektiğim, gözlerimi kocaman açtığım bir *selfie* attım.

Görüldü ve uzun süre cevap gelmedi.

Kainat Kızılkaya: *Mesajlarıma hiç sıırtttın mı?*

Yaman Haris Batıkan: *Hayır.*

KAINAT

Bu sefer onu uzun süre cevapsız bırakan bendim.

Yaman Haris Batikan: *Cevabımız aynı değil miydi?*

Kainat Kızılkaya: *Hayır, geri zekâlı, değildi. Beni ne sıklıkla düşünüyorsun?*

Yaman Haris Batikan: *Uyandığım andan uyuduğum ana kadarki zaman diliminde desem yanlış olur.*

Cevabına kaşlarımı çatıp sıkıntılı bir nefes verdim.

Yaman Haris Batikan: *Rüyamda da görüyorum çünkü.*

Kainat Kızılkaya: *Şu an benden intikam almak için böyle yazmıyorsun, değil mi?*

Kainat Kızılkaya: *Çok hızlı barıştık, lovebombing mi yapıyorsun bana?*

Yaman Haris Batikan: *O ne?*

Birden ekran karardı. *Siktir!* Telefonumun tam bu mesajdan sonra şarjı biteceği tutmuştu.

“Gerçekten sikeceğim böyle işi!” Telefonu bir kenara koydum. “Şarjım bitti.”

“En son mesaj neydi?”

“*O ne, yazmış.*”

İSTANBUL, TÜRKİYE

İzem Kızılkaya dizlerini karnına çekmiş, başını da dizlerine gömmüştü. Tir tir titriyordu. Hangar’daydı. Otoparkın altındaki, eskiden silahların ve malların saklandığı katta oturuyordu.

Harun Kızılkaya hemen dışarıda, adamlarıyla bekliyordu. Pusudaydı.

İzem ışıkları bile açmamıştı; olur da bir ışık huzmesi dik katini çekerse diye.

Harun da adamları da buraya adım dahi atamazdı. Hangar'ın dışında burayı koruyan elliye yakın adam vardı.

Çetenin görünmez, asıl üyeleri... Sokakta çeteyi temsil eden genç-yaşlı insanlar öylece, orada yaşıyormuş gibi takılıyorlardı.

Buraya üç beş adamla girmenin imkânı yoktu.

Cihan Sırtepe bilinmeyen bir yoldan, Hangar'ın arka orman yolundan ilerlemişti. Ormandaki bir kulübenin içine gizlenmiş merdivenlerden sessizce indi, adımlarını dikkatle seçti ve nefesini bile sessizleştirdi. Polislerin geldiği gün kaçan diğer üyeler ve Kainat bu gizli geçidi kullanarak kaybolmuşlardı. Cihan kapıyı açmaya çalışırken çıkardığı metalik tıkırtı, İzem'in kalbini duracak gibi sıkıştırdı; bir an tüm dünya üzerine çökmüş gibiydi.

Kapı yavaşça aralandığında İzem'in gözlerinden sessiz bir damla süzüldü. Ağlamakla kalmıyor, yaşadığı şok ve korku bütün bedenini hapsedercesine sarsıyordu. Cihan'ın sesi, sessizliğin ortasında bir fısıltı gibi yayıldı: "İzem, buradayım."

Işıkları açtığında İzem'i bir rafın arkasında yerde oturur halde gördü. Yüzü dizlerine gömülmüştü.

İzem başını kaldırıp Cihan'a baktığında yutkundu. Yanığında kıpkırmızı bir tokat izi vardı. Boğazı da kıpkırmızıydı. Yorgunca bakıyordu İzem, her an bayılacakmış gibiydi. Her an ölecekmiş gibi...

Cihan hızla İzem'in önünde bitip diz çöktü. "Ne yaptın sana?" diye sorduğunda bir cevap alamadı. Tekrar sordu: "Ne yaptın o sana?" Aklı almıyordu. Bir zamanlar dokunmaya kıyamadığı kadına bunları başka bir adamın yapabilme ihtimalini ne aklı ne de kalbi kaldırabiliyordu. "İzem, konuşsana."

İzem hıçkırdı. "Bilmiyorum." Omuzları sarsılarak ağlar-

ken elleri yüzüne kapandı. “Uyuyordum sadece.” Üşüyerek kendine sarıldığında Cihan, İzem’in kendi kendini kucaklamasına dayanamadı. Kollarını çözüp onu kendi kollarının arasına aldı.

“Neden bana haber vermedin?” İzem’in başını kendi göğsüne bastırdı. “Neden çağırmadın beni?”

Bahsettiği an şimdi değildi, geçmişti. İzem’in bunu yaşadığı ilk andan bahsediyordu.

“Ölürdün.”

“Ölseymdim.” İçinden devam etti Cihan. *Keşke ölseydim.* Eğer delirmiyorsa bu Tanrı sayesindeydi.

Cihan Sırtepe’nin çoktan delirmesi lazımdı.

“Nefes alamıyorum,” diye mırıldandı İzem. Panik ve kalp çarpıntısından nefes alamıyordu. Ayrıca yerin altındalardı.

“Şşşt, her şey yolunda.” Cihan, İzem’in üstündeki kalın ceket çıkardı. “Şimdi buradan çıkacağız. Evime gideceğiz, tamam mı?” Kaşları çatıldı. “Sana buraya gelmeni söyleyen Yaman mıydı?”

İzem yalnızca kısa bir baş hareketiyle onayladı. Tam kalkmak için bir eliyle yerden destek alacaktı ki, Cihan ona fırsat vermedi. Tek kolunu beline sarıp kısa bir hareketle kucağına aldı İzem’i. “Çıkıyoruz şimdi.” İzem’in kapalı alanlarda nefes alamadığını biliyordu.

Ona öfkeliydi, kızgındı, belki de hiç affetmemeliydi. Neticede İzem ondan hem sevdiği kadını -kendisini- hem de yirmi senelik babalığını esirgemişti.

Yine de Cihan aptal değildi.

Zorunluluktan anlardı. İzem’in zorunluluğunu da bir gün önce anlamıştı.

İzem ona koca hayatında bir rol vermese de Cihan seneler, çeyrek asır sonra bile ona hayatındaki tüm rolleri verebilirdi.

İstese, ona koca bir cihanı serebilirdi.

İzem'i önce oradan, sonra da otoparktan çıkardı. Otuparkın arkasından dolanarak Hangar'a geçtiler. İzem'in gözyaşlarını hissediyordu.

Sanki maskesi ve gardı düşmüş bir askeri taşıyordu. Harun Kızılkaya'nın askerini...

Onu kendi odasına çıkarıp kendi yatağına yatırdı. Ayakkabılarını çıkardı, üstünü örttü.

"Hâlâ dışarıda mı?" diye sordu İzem. "Gitmedi mi saatlerdir?"

"Dışarıda." Cihan'a bunu söylemek de çok ağır gelmişti. Yaman'ı bekliyordu.

Harun'u öldürürdü.

Ölmemeliydi.

Ölüm kaçıştı, kaçmamalıydı öyle kolay kolay.

Harun Kızılkaya'yı öldürmek bir lanetti. Hayatını mahvettiği herkesin onu öldürmeye hakkı vardı.

Kendi öldürse, Yaman'dan bu hakkı almış olurdu. Yaman öldürürse Aren, İzem ve Kainat'tan bu hakkı çalmış olurdu.

Onu öldürmek, ondan kalacak en değerli mirastı. Kimse birbirinden çalamazdı.

"Nasıl yaptı sana bunu?" Sorarken yatağın diğer ucuna oturdu Cihan.

"Bilmem. Uyuyordum. Neden yaptığını bile bilmiyorum ama beni öldürmeye çalıştı. Uyurken boğazımı..."

"Tamam." Cihan Sırtepe dinlemeye bile katlanamadı. "Ben sana su getireyim." Oturduğu yataktan kalkıp kapıdan dışarı attı kendini.

“Türkiye’ye gelmişken annemi de göreyim.” Uçağın merdivenini daha hızlı inmeye başladım. “Hatta seni de okuldan arkadaşım diye tanıtırım.” Bu fikir kesinlikle aklıma yatmıştı.

“Benim için sıkıntı yok.” Vicky’yle yolculuğumuz yaklaşık dört saat sürmüştü. Saat sabaha karşı beşti.

Annemi aramamıştım çünkü bu saatlerde ilaçlarla kesinlikle uyuyor olurdu. Onu uyandırmak zordu.

Gelen arabayla önceliğim malikâneye gitmekti. Vicky saçlarını tepesinde atkuyruğu yapmış, indiğimiz pistte sigara yakmıştı. “Ben bir telefon görüşmesi yapacağım,” diyerek yanımdan uzaklaştığında ensesindeki dövmeyle gördüm.

Çeteyi temsil eden örümcek dövmesinin aynısı onun ensesinde vardı.

O sigarasını içerek telefonla konuşurken, ben de pistte birkaç dakika boyunca volta attım.

Hava yavaş yavaş aydınlanmaya başlıyordu, hafif bir ayaz vardı.

Viktoria’nın ayak sesleriyle omzumun üstünden arkama baktım.

“Önce beni bir otele yerleştirelim bu gecelik,” dedi ciddiyetle. “Yarın da annenin yanına gideriz, olur mu?”

“E sen Hangar’da kal,” diye bir çözüm önerisi sundum ona. “Yaman da oraya gelir bence. Otelden otele gitmeye gerek var mı bir gün için?”

“Hayır, tanımadığım bir yerde kalmaktansa otelde kalmayı tercih ederim.”

“O zaman Yaman’ı arasana. Neden Türkiye’ye geldiğini hâlâ bilmiyoruz.”

“Biri ilgilendiren bir şey olsa söylerdi. Ya da seninle ilgili olsa sana söylerdi, değil mi?” Gözlerini kaçırdığında kaşlarının çatıldı. Kesinlikle beni ilgilendiren bir şey vardı.

“Sen bir otele git o zaman, Viktoria.” Onu arkamda bırakıp indiğimiz pistin çıkışına ilerlemeye başladım. “Ben nereye istersem oraya gideceğim.”

Viktoria’ya da güvenmiyordum. Toplamda iki gün bile olmamıştı tanışalı, onun peşinde sürüklenmenin anlamı yoktu.

Emin adımlarla arabaların görüldüğü otoparka doğru ilerlerken arkamdan seslendi: “Tamam, dur!”

Duraksayıp arkama döndüm.

“Neden bu kadar inatçısın ki? Kendini ne sanıyorsun?” Söylenerek bana yaklaştı. “Bu saatte nasıl gitmeyi planlıyorsun?”

“Burası İstanbul,” dedim ellerimi belime sabitlediğimde. “Her zaman bana hizmet edecek birini bulurum.”

Yürümeye devam ederken yanımda bana eşlik ediyordu. “Şu an burada sana istediğin her şeyi verecek bir Haris göremiyorum.” Bunları alayla karışık söylese de ilk izlenim olarak hakkımda böyle düşündüğünü anlayabiliyordum.

“Haris mi?” Gür bir kahkaha attım alayla. “Bebeğim, ben doğuştan ayrıcalıklıyım. Türkiye sınırları içerisinde senden de, Haris’ten de daha çok ayrıcalığa sahibim.”

“İspanya’ya dönmeyi düşünüyorum.” Egosu mu zedelenmişti? Olabilirdi tabii.

“Bir boklar dönüyor, bir şey olmuş.” Gözucuyla ona baktığımda telefonuna gömüldüğünü fark ettim. “Ve her ne oluyorsa bundan haberin olduğunu düşünüyorum.”

“Benim mi?” Tereddütle bana bir bakış attı. “Hayır, bir şey olmadı. Yani olduysa da haberim yok.” Elindeki telefonu çantasına atıp bana kaşlarını çatı. “Hem Türkiye’de olan bir olayı neden bana anlatsın ki Yaman?”

“Yaman anlattı yani sana da. Tamam, anlıyorum.” Önce Yaman’a ulaşmam gerekiyormuş gibi hissettim. Eğer durumun benimle ilgili olduğunu sezmesem ona ulaşmak istemezdim.

En azından şimdilik.

“Bana telefonunu verir misin? Yaman’ı arayacağım.” Çantasının fermuarını çekip adımlarını hızlandırdığında kolundan tuttum. Bir kaşım kendiliğinden havalandı. “Bana bak,” dedim büyük bir ciddiyetle. “Telefonunu ver.”

“Vermezsem ne yapacaksın?” Kaşlarını kaldırıp çenesini dikleştirdi. “Bence düşman edinmek istemezsin. Ayrıca benim babam...”

“Babanı da seni de sikerim.” Sağ ayağındaki topuklunun arkasına bir çelme taktığımda bir elimle de sıkıca kolunu tutuyordum. Dengesini kaybedip geriye tökezlediğinde sırtının yavaşça asfaltla buluşmasını izledim. Ellerini sıkıca tutup yerde başının üstünde sabitledim. O kadar hızlı yapmıştım ki, birkaç sert nefes vermek dışında bana karşı koyamadı. “Burada baş başayız, Angelo. Benimleyken, tek başınayken hiçbir dokunulmazlığın yok. Kimse seni elimden alamaz.” Önüme gelen saçımı omzumdan geriye attım. “Sıcakkanlılığım,” duraksadım. Sıcakkanlı falan değildim. “Yakın davranmam seni yanıltmış olabilir. Ama sadece iki gün önce en yakın arkadaşımı öldürdüm. Arkamdan iş çevirdiği için.”

“Ben senin arkadaşın falan...”

“Arkadaşım falan değilsin, Viktoria. Olmayacaksın da. Sadece düşün. Sevdiği adama, en yakın arkadaşına bunları yapan kız bana düşman olursa ne olur diye düşün.” Derin bir nefes alıp ellerini serbest bıraktım. “O dövmesini yaptırdığın çetenin bir sonraki lideri ben olacağım. Bunu göz önünde bulundurmanı tavsiye ederim.” Üstünden kalkıp ona toparlanması için zaman tanıdım.

Nefes nefeseydi, gözleri kocaman açılmıştı.

Yerden kalkması için elimi uzattığımda yüzümde dost canlısı bir gülümseme vardı. “Telefonunu bana verir misin?”

Elime ters bir bakış atıp yerden destek alarak ayağa kalktı. Çantasının fermuarını açıp içinden çıkardığı telefonunu bana uzattı.

“Koskoca jetin var ama telefonumu şarj edecek bir tane şarj aleti yok. Komik.” Uzattığı telefonunu alıp açtım. “Şifren ne?”

“220373.”

Şifreyi girerken ilgileniyormuş gibi sordum. “Anlamı ne?”

“Babamın doğum tarihi.” Elbette, başka bir şey bekleyemezdim. Kim babasının doğum gününü şifresi yapardı ki?

Mesajlaşma uygulamasına girdiğimde yine şifreyi girdim fakat aynı şifreyi kabul etmedi. “Bunun şifresi ne?”

“121225.”

“Güzel.” Şifreyi girdiğimde Yaman Haris Batıkan en baştaydı. Telefonun her şeyi Rusçaydı. Onun adı da Rusça yazılmıştı fakat profil fotoğrafından tanımıştım. “Bu şifrenin anlamı ne?”

Tarih olamazdı herhalde. Gelecek bir tarih olabilirdi en fazla.

Bir süre cevap vermediğinde gözlerimi kaldırıp yüzüne baktım. “Babamın ölüm tarihi.”

Kaşlarım çatıldı. “Tanrıçılık oynuyorsun yani. Marjinal bir fikir, umarım dokunulmazlığa sahip babanı öldürebilirsin.” Omzumu silkip arka planda çeviri uygulamasını açtım. Yazmak istediğim her şeyi Rusçaya çevirip Yaman Haris Batıkan’a gönderecektim.

İlk mesajı yazdım.

Viktoria Angelo: Türkiye’ye indin mi?

Mesaj henüz görülmemişti. Viktoria’nın telefonunu elim-

KAINAT

den bırakmadan otoparkın sonuna doğru yürümeye başladım. İstanbul'un en işlek yerlerinden birindeydik ve bir taksi durağı elbette vardı.

Tüm şehrin bana hizmet etmesine falan gerek yoktu yani.

“Telefonumu vermeyecek misin?” Vicky'nin sesinde saf bir öfke vardı. Egosunda hasar bırakmıştım.

“İstediğim cevabı alana kadar, hayır. Batikan'ın hızlı cevap verme huyu sadece bana özel anlaşılan.”

“Sen bipolar falan mısın? Ya da çoklu kişilik bozukluğun mu var? Daha dakikalar önce arkadaş gibi konuşuyorduk!” Yanımda yürürken neredeyse bana isyan ediyordu.

“Sana öyleymişiz gibi davranmam aramızda öyle bir ilişki olduğu anlamına mı gelir? Ayrıca tanışalı ne kadar oldu ki? Bu sert kız görünümünün altından kırılğan birinin çıkmasını beklemiyordum.” Gözlerimi devirdim. “Yaman'la arkadaşsın diye sana güveneceğimi mi düşündün?”

Evet, taksi durağı tam karşımda parlıyordu. Bu esnada telefona yeni bir mesaj geldi. Hızla kopyalayıp uygulamadan çevirdim.

Haris: *İnmek üzereyim. Çok oyalandım.*

Haris: *Kainat ne durumda?*

Hızlıca yeni bir mesaj yazdım. Ardından duraksadım.

Türkiye'ye geldiğimizi Yaman'a söylemiş miydi? Fazla acele olmuştu, o yüzden söyleyip söylemediği hakkında bir fikrim yoktu. Ona güvenmediğim için Yaman'la olan son konuşmalarını ekran görüntüsü alıp çeviriden baktım.

Viktoria'ya bana sahip çıkmasını, en geç yarın akşam geleceğini söylemişti.

Viktoria Angelo: *Ben tam anlamadım*

Viktorla Angelo: *Neden gittin*

Viktorla Angelo: *Kainat sorup duruyor*

Hemen cevap geldi.

Haris: *Kainat'ın bilmemesi gereken bir durum oldu.*

Haris: *Bilmemen normal çünkü söylemedim.*

Haris: *Beni yarın akşama kadar idare et.*

Viktorla Angelo: *Kıskançlık krizine girdi*

Haris: *Birkaç dakikaya Hangar diye bir yerde olacağımı söyle, o anlar. Konum attığımda gösterirsin.*

Demek Hangar'dalardı. Mesajlaşmaların tamamını silip Viktoria'ya telefonunu uzattım. "Bak," dedim. "İşte bu kadar basit."

Vicky benden nefret ediyormuş gibi görünüyordu. Eminim ki şu an İspanya'da olsak asla bu kadar sakin ve sessiz kalmazdı. Kendi kafasında, benim çöplüğümdeydi. Bu yüzden neler olabileceğini kestiremiyordu.

"Sana böyle davranmak istemezdim," diye ekledim. "Ama mecbur kalırsam hiçbir sınırim olmaz. Gerçek bir işbirlikçi olsaydın, bu kadar çirkinleşmeme gerek kalmayacaktı." Bana hiçbir şey demeden telefonunu çantasına koydu. "Önce başka bir yere gideceğiz. Ne olur ne olmaz. Silahsız gezmek gerek."

"Çık dışarı, Cihan Sırtepe!" Harun Kızılkaya elindeki silahla Hangar'ın çevresinde dönerken geçmişin ağırlığı omuzlarını sıkıştırıyor, geleceğin belirsizliği gözlerinde patlıyordu. Hangar'ın kenarına dağılmış çetenin görünmez üyeleri, emir

gelmediği sürece hareketsiz kalmayı tercih etmişlerdi. O namludan çıkacak en küçük bir mermi. Hangar'ı ve içindekileri cehenneme çevirebilirdi. "Yakışıyor mu sana el âlemin karısını kaçırmak? Çıksana!" Sesinin keskinliği metal duvarlarda parçalanıyor, nefesleri gergin bir sessizlikle yanıtlanıyordu.

Saatler süren bekleyiş, yeraltı dünyasında bile nadiren rastlanan bir psikopat sabrını zorlamıştı. Cihan Sırtepe ise karşı kutuptaydı; sessizliği ve titiz bekleyişi, öldürmesi saniyelerini alacak birine bile kıpırdamadan yaklaşmasını sağlıyordu. Yaman'a verdiği söz zihnine çivilenmiş, herhangi bir hareketten vazgeçmişti.

İzem Kızılkaya yatakta hareketsiz, bir gölge gibi uzanmış, Harun'un hakaretlerini içine çekiyordu. Yıllardır alışılmış rutininde, bu gece uyanmasa ölüm onu yakalayacaktı. Hangar'a ilk kez gelmiyordu; Kainat vurulduğunda da Cihan'la konuşmak için buradaydı. Kavga koparken Yaman Haris Batikan onu kenara çekip bir numara vermiş, yalnızca bir telefon değil, güven de bırakmıştı.

Harun Kızılkaya sonunda silahını çekip havaya iki el ateş ettiğinde bağırmayı sürdürüyordu. "Karımı almaya geldim, Sırtepe! Çık dışarı!"

Cihan Sırtepe bekleyişten taşan öfkeyi kontrol edemeyip Hangar'ın çelik kapısını tek hamlede açtı. "Kimin evine gelip kimden hesap soruyorsun lan sen? Kimin karısını kimden almaya geliyorsun?" Bu sözler dökülürken Hangar'ın etrafındaki çete üyeleri bellerindeki silahları çekip nişan aldılar; Harun ve adamlarının üzerine doğrulttular.

Yatak odasında İzem Kızılkaya cama fırladı. Siyah bir cip araziye yarararak durdu. Bir an tüm dikkatler Harun Kızılkaya'nın arkasındaki arabaya kaydı, namluların metal parıltısı titredi.

Yaman Haris Batikan arabadan inip torpidodan çıkardığı

iki silahın emniyetini açtı. Kendisini sertçe dışarı attı, kapının çarpma sesi havada patlayarak yankı buldu.

“Bu kim?” Harun alaycı gözlerle Yaman’a baktı, ardından Cihan’a döndü. “Kendi gücün yetmiyor da oğlunu mu çağır-
dın lan?”

“Yanlış bildin,” dedi Yaman alaycı bir soğukkanlılıkla, sağ elindeki silah alnına dayandığında Harun’u tanımanın şaşkınlığını yansıttı. “Vargı Batikan’ı bu kadar çabuk mu unuttun?” Adrenalin öylesine baskındı ki, iki kilometre koşsa kalbi bu hızda çarpmazdı.

Senelerdir kafasında kurduğu anın bu denli ani gelişi Yaman için de sürpriz olmuştu.

“Haris ben, tanımadın mı?”

“Yaman,” diye mırıldandı Harun. “Vargı’nın piçi Yaman.”

“Ne oluyor amına koyayım ya?” Bu ses Kainat Kızılkaya’ya aitti. Yüzünde garip bir ifade vardı. Bu kadar alakasız bir kadronun bir araya gelmesine şaşkınlık içinde bakıyordu.

Cihan, Harun ve Yaman aynı anda ona döndüler. Hepsinin ağzından aynı anda, “Kainat,” sözü döküldü. Kainat da elinde bir silah tutuyordu.

“Niye silah doğrultuyorsun ona?” Bu soruyu Yaman’a soruyordu.

Ah, Kainat. Her şeyi bildiğini sanan, gerçeğe kör kalan Kainat.

“Sen nereden tanıyorsun bu herifi?”

Harun’un sorduğu gereksiz soruyu yok sayarak ilerledi. “Bir şey olmuş,” dedi Kainat, sonra Harun’a yöneldi. “Ne yaptın?” Siyah cipin önünde İzem Kızılkaya’nın arabası duruyordu. Gözleri irileşti. “Annem nerede?”

“Kainat, git buradan,” diye uyardı Yaman ama dikkate alınmadı.

KAİNAT

Kainat silahını Harun’a doğrulttu. Tüm adamlar onun üzerine silah çevirdi.

“Kainat, git buradan! Gelece...”

“Kes sesini, Batıkan,” dedi ters bir bakışla Yaman’a. “Neler dönüyor burada? Annemin arabası neden burada?”

“Öldüreceğim anneni!” dedi Harun Kızılkaya. Cihan’ın parmağı tetiği okşadı, basmaya yakın bir pozisyondaydı. Harun’un gözleri Yaman ile Kainat arasında gidip geliyordu. “Sonra da seni öldüreceğim. Sorunun kanla bir alakası olmadığını sanmıştım. Senin sorunun kesinlikle...” Omzunun üzerinden Cihan’a baktı. “Kanında.”

Kainat namluyu Harun’a doğrultur doğrultmaz bir silah patladı.

Harun’un bedeninde açılan delik, çevredeki herkesin taş kesilmesine sebep oldu. Kurşunu sıkan, Cihan’ın arkasındaki İzem Kızılkaya’ydı.

4

Lo siento

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden

12.06.2000

Ben bir hainim. Kardeşim diye seslendiğim bir adamın âşık olduğu kadına içiyorum her akşam. Ben çok âşığım ve bu öyle şiddetli bir his ki, öleceğim sanki. Öfkemden bile daha çok yakıyor içimi, ona bakarken haykırmaktan korkuyorum âşık olduğumu. Cihan bilse, öldürür beni. Gerçi öldürse bile razıyım. Cennette bir kez sevecekse İzem beni, razıyım.

Artık sadece İzem'i değil, yeşili de seviyorum. Devamlı içip durduğu Türk kahvesini seviyorum. Biz Cihan'la otururken yanımıza geldiğinde benden yükselen sigara kokusuna burnunu kırıştırdığı için, gündüzleri onu görebileceğim zaman dilimlerinde sigara içmiyorum. Yanımda yurtdışından getirdiğim parfümü taşıyorum. Uzakta bir yerde onu görür görmez sıkıyorum. Ama sigaraya verdiği tepkinin biraz bile olumlusunu vermiyor. Onun için varsa yoksa Cihan. Benim için olmasa bile o.

Geçen hafta Vargı'yla otururken anlattım ona her şeyi. İzem'in Cihan'ı sevdiğini. Benim de aralarına giren o sinsi kara kedi olduğumu... Yanımızda Nilüfer de vardı, dinledi her şeyi. Vargı, "Cihan'ın yerinde olsaydım, yaşamıyor olurdu," demekle yetindi. Bildiğim bir şey olduğundan benim için önemsizdi bu dediği. Vargı'nın olana kimse dokunamazdı zaten. Bunu söyleyip dururdu.

“Benim yerimde olsan?” diye sorduğumda tam da beklediğim gibi susmuştu.

“Giderdim,” dedi birkaç yudum rakıdan sonra. “Kadın diğer adamı seviyorsa senin yapabilecek hiçbir şeyin yok.”

Nilüfer ortamdaki tüm ciddiyeti bozuyordu her zamanki gibi. “Büyü yaptırabilir,” diye mükemmel bir tavsiye vermişti bana kendince. Vargı gülmemesi için ona gözlerini açtığı anda, Nilüfer omzunu silkip rakısını içmeye devam etmişti.

“Gidemem,” dediğimi hatırlıyorum. Gidemezdim, nereye gidiyordum? Ben bu saatten sonra İzem’i almadan nereye gidebilirdim? Bir cehenneme giderdim, orada da tek düşündüğüm o olurdu. Kafamın içinden hiç ayrılmayacak şeytanlarla bir ömür ne yapardım? Bin ses İzem diye fısıldarken ne yer, ne içerdim?

“O zaman, oğlum, yolu yok; çekeceksin. Kaderin bu.” Vargı böyleydi, iğne kendine batmadığı sürece böyleydi. *Uyku yok, çekeceksin*, derdi, kendini de her şeyden korurdu. O çekmezdi fakat başkaları her türlü laneti çekmeliydi. Bencildi. Ayrıca eminim ki benim yerimde o olsa, istediğini alana kadar durmazdı.

Nilüfer ona körkütük âşık olduğundan bunu anlayamazdı. Nilüfer’in ayyaş babası onlara engel olduğunda bir gece yarısı onu kaçırıp ertesi sabah evlenmişti. O istediğini alırken ben alamıyordum ve bunu bir türlü anlayamıyordu.

Bazı insanlar hemen sevilmezdi. İzem beni biraz tanısa çok severdi.

“Cihan polis akademisine gidiyor artık,” diye bilgi verdiğimde daha da öfkelenmişti Vargı. Ben durmamış, devam etmişim. “Yokluğunda İzem’i bana emanet etti. Belki İzem beni daha yakından tanırsa...”

“Kalleş bir orospu çocuğu olacağım diyorsun yani?” Vargı yine haksızdı. Bu benim için sorun değildi; onca şeyi yap-

tıktan sonra ilk defa âşık olduğum bir kadın için, gerçekten istediğim için bir günahı alacaktım.

En azından ben günahlarımı sahipleniyordum.

“Gerekirse olacağım,” dediğimde ortam daha da gerilmişti. “Bundan gocunmam. Herkes kalles orospu çocuğu; ne var, ben de olurum.” Hâlâ anlayamamıştı. Bu hastalıklı mıydı, bilmiyorum ama beni hasta edeceği kesindi.

“O kız seni sevse bile bir düşün,” diyen Nilüfer’e baktığımda, artık o da bizim kadar ciddiye alıyordu konuyu. “Cihan anlattığına göre polis olacak, senin ne iş yaptığın belli değil. Kızın annesi kansermiş. Onca derdin tasanın içinde kendiyle zoru mu var da seninle uğraşacak?” Nilüfer sert konuşurdu ama genelde en mantıklımız oydu.

“Senin kocan araba kaçakçısı, sen nasıl seviyorsun?” Sorumu empati yapmak için sormuştum. Vargı bunun cevabını önceden almış olmalıydı ki, yüzündeki gülümsemeyle Nilüfer’e bakıp dinlemek için dikkatini ona vermişti.

“Ben âşığım,” olmuştu Nilüfer’in cevabı elbette. “Ölüme gitse peşinden giderim, Harun.”

Ölüme gitse peşinden giderim...

Haklıydı. İzem’le arasındaki fark buydu. İzem benim peşimden gelip arabama binmekte bile tereddüt ediyordu.

Onların yanından ayrılıp Sıraç Ağabey’in beni başına koyduğu mekâna gitmiş ve daha fazla içmiştim. Öyle sarhoş olmuşum ki, gözlerimi Asu’nun yatağında açmıştım. Bir telaşla İzem’in okul çıkışına yetişmek için çıkıp gitmiştim. Asu yeni mekândaki solistti. Onunla oraya ilk geldiğinde konuşmuştuk ama bana karşı öyle ilgiliydi ki, devamlı benimle konuşmaya çalışıyordu. Geceye dair hiçbir şey hatırladığım yoktu. Aramızda bir şey geçip geçmediğini de bilmiyorum, üstüm giyinikti uyandığımda. Kendime geldiğimde bana bakıyordu, kahvaltı yapmam için ısrar etmişti kızıl saçlarını tararken.

KAİNAT

Bense asıl onunla konuşurken İzem'i aldatıyormuş gibi hissediyordum. Bana en özel şeylerini anlatıyordu, İzem benimle konuşmazken Asu'nun geçmişi hakkında bilgi sahibi olmak bana iğrenç hissettiriyordu.

Bana göre biri başkasıyla seviştiğinde değil, başkasının kalbini sevdiğinde aldatmış olurdu. Ben kimsenin kalbini sevemezdim, İzem'i severdim.

İzem, Cihan'la bin kez de sevişse, benim kalbimi bir kez sevmesi yeterdi bana. Kalp kalmamıştı bende, İzem'e bırakmıştım bir parça. O da sevmezse, Vargı'nın dediği gibi olacaktım.

Kalleş bir orospu çocuğu... Varsın, olayım.

KAİNAT KIZILKAYA

Tanrı'ya duyduğum öfke, damarlarımdan taşan zehir gibiydi; sustukça içimi yakıyor, nefes aldıkça büyüyordu. Her sabah uyandığımda içimde yeniden doğan bir lanetti bu. Onun adını anmaktan kaçınmıyordum artık çünkü kelimeler anlamını yitirmişti. Dua etmeyi unuttuğum gün, insan olmaktan da vazgeçtiğimi biliyordum. Her nefes, onun yazdığı hikâyenin içinde sıkışmış bir figür olmanın acısını hatırlatıyordu.

Tanrı benden nefret etmişti herhalde. Yoksa neden her kavşakta beni yanlış yöne saptırsındı ki? Neden geçmişimi hatırlatan yüzleri önüme koyuyordu? Her an, her adımda sanki görünmez bir el omzumdan itiyor, beni yeniden çamura gömüyordu. Yaşamın bana sunduğu şey sadece bu kadardı; suçun, pişmanlığın ve geri dönülmeyen yolların gölgesi.

Harun Kızilkaya yere yığıldığında elimi zor toparladım. Silahın ağırlığı parmaklarımda taş kesilmişti. Kurşun onun gövdesine saplandığı anda gökyüzü çatladı. Karanlık bir bu-

lutun içinden gelen ışık bir anlığına her şeyi aydınlattı. Ardından yağmur başladı, sert ve ısrarcıydı; sanki gökyüzü, olanları örtbas etmeye çalışıyordu. Toprağa düşen her damla, kanın sıcaklığıyla karışıp buharlaşıyordu.

“Baba,” dedim, sesim ince bir çizikten ibaretti. “Baba!”

O kelime dudaklarımdan çıktığında zaman geriye aktı. Artık yirmi bir yaşında değildim. Çocukluğumun o dar koridoruna dönmüştüm. Ellerim yine küçük, gözlerim çaresizdi. Göğsümde yanan ateş, yıllardır sakladığım her duyguyu küle çevirmişti.

Dizlerimin bağı çözüldü, yere kapandım. Harun Kızılkaya’nın gözleri hâlâ açıktı, kahverenginin içinde donmuş bir sükûnet vardı. Yağmur kirpiklerine ilişiyor, sonra toprağa karışıyordu. O gözlerin içindeki sessizlik, bir şey söylemek istiyormuş gibi titriyordu. Fakat artık hiçbir kelime anlam taşımıyordu.

Avuçlarım çamura bulaşmış, metalin soğukluğunu unutmuştum. Rüzgâr yüzüme çarptığında, içimde kopan uğultu kesilmedi. Her şey bitmişti fakat sonun içinde bile bir devam hissi vardı.

Gerçek bir savaşın ortasındaydım; toz, duman ve barut kokusu birbirine karışmış, metalin çınlayan sesi göğsümün içinde yankı bulmuştu. Herkesin parmakları tetiğe kilitlenmiş, bağırışlar kurşun sesine karışmıştı. Hangar’ın duvarlarına çarpıp yankılanan çığlıklar, insanın içini delen bir uğultuya dönüşmüştü. Harun Kızılkaya’nın adamları, girişte duran o yabancı yüzlere ateş ediyordu. Kurşunlar yağmur gibi düşüyordu üzerimize. Uzakta Yaman’ı seçebiliyordum; siyah arabanın arkasına sığınmış, öfkeyle ateş ederken gözlerini benden ayırmıyordu. Cihan’ın gölgesi bir direğin arkasından

KAİNAT

beliriyor, sonra yeniden kayboluyordu. Annem ne yaptığını bilemeyerek yere kapanmıştı. Herkesin yaşamak için savaştığı bir yerde, ben dizlerimin üstünde ölüme eğilmiştim.

Harun Kızılkaya'nın başucundaydım. Yerdeki betonun soğukluğu dizlerimden içeri işliyordu. Göz kapakları yarı aralıktı, nefesi boğazında düğümlenmişti. Ağzı oynadı, sesini duyamadım. Eğildim, kulağımı ona yaklaştırdım. Dudaklarının arasından yalnızca bir kelime kaçtı: "Kainat." Sonra fısıltıyla, "Şimdi değil," dedi. Nefesi parçalıydı, her kelimesi canını yakıyormuş gibiydi. "Şimdi değil," dedi yeniden, gözleri titreyerek.

"Ne şimdi değil?" diye sordum, nefesim kontrolümden çıkmıştı. Göğsümdeki basınç artıyor, kalbim etimi yırtacak gibi çarpıyordu.

"Şimdi ölmeyeyim." Kaşları çatıldı, gözlerini yüzüme dikti. Sözleri kesik, yine de direnir bir tondaydı.

"Kainat!" Ses omzumun üzerinden geldi. Başımı çevirdim, Yaman'ın elindeki silah parlıyordu. Arabanın arkasına yaslanmış, yüzü çamurla kaplanmıştı. Göz göze geldiğimizde yüzündeki çizgiler daha da derinleşti. "Buraya gel!"

Birinin koluma dokunduğunu hissettim, parmakları bileğime bastırdı. Gözlerim istemsizce yeniden babama döndü. Harun Kızılkaya yaralı gövdesiyle hâlâ direnmeye çalışıyordu. Dudakları aralandı, kanın demir kokusu burnuma ulaştı. "Kainat," dedi. "Ağlıyorsun."

Ağlıyor muydum? Farkında değildim. Gözlerim yanıyor, yanaklarıma düşen her damla yanmayı hafifletiyordu belki de. Hissetmiyordum. Artık hiçbir şeyi hissetmiyordum.

"Ölmeyeceksin," dedim, yan tarafıma yığılan birinin gölgesi görüşümü kesti. "Sen bu kurşunla ölmeyeceksin. Zaten kansersin, öleceksin ki. Benim gözümün önünde ölmeni istemiyorum." Sesim kendi içimden yabancı bir yankı gibi çıktı.

Elimi cebimdeki telefona uzattım. Soğuk metalin dokusu parmak uçlarıma değdiğinde içimde bir yer sarsıldı. Ambulansı aramak, bir mucizeye tutunmak gibiydi.

Parmaklarım henüz ekrana ulaşmadan boynumun etrafında bir kol belirdi. Gerilmiş kasların basıncıyla nefesim yarıda kaldı. Tenim ürperdi, vücudum dondu. Bana temas eden silahın namlusu alnıma dayandığında zaman durdu.

“Kızı öldürürüm!” diye bağırdı adam, sesinde hem korkunun hem intikamın paslı tonu vardı. Gırtlığının titrediğini hissettim, sıcak soluğu enseme çarptı. Gözlerimi kapattım, içimdeki gürültüyü susturmaya çalıştım. Kurşun sesleri birer birer kesildi, ortalığı beklenmedik bir sessizlik doldurdu.

Göz kapaklarımı araladığımda her şey bulanıktı. Görüşüm netleştğinde Cihan Sırtepe’yle göz göze geldim. Mavinin donuk bir tonuyla bakıyordu.

Omuzları çökmüştü, yüzünde belli belirsiz bir titreme vardı. Annem ortalarda yoktu. Muhtemelen içeriye sürüklemişlerdi, belki de korumaya çalışıyorlardı.

Başımın hemen arkasındaki ağırlığı daha net hissettim. Silah hâlâ alnıma dayanmıştı, parmakları titriyordu. Sesim alçaktı fakat içimdeki bütün nefreti taşıyordu. “Beni mi öldürecek?” diye sordum, kelimeler dudaklarımda çatladı.

“Arkadaşlarımı öldürdüler! Öldüreceğim seni!” diye bağırdı.

“Sık.”

Refleksle söylemiştim. Düşünmeden, korkuyu çoktan aşmış birinin sakinliğiyle...

Adamın soluğu kesildi, ne duyduğundan emin olamayan biri gibi geri çekildi. “Ne?” diye fısıldadı kendi kendine konuşurcasına.

“Sık kafama.” Sesim bu defa daha netti. Boğazımdan çıkan kelimeler kendi ölüm emrimi veriyordu adeta. “Sıksana! Ne bekliyorsun?”

KAİNAT

Bir an durdu. Bedenindeki gerilim nefesinin sesinden okunuyordu. Elini oynatamıyor, tetiğe dokunamıyordu. Gözlerimiz kesiştiğinde içindeki kararsızlığı fark ettim. Öfkesi ile vicdanı çatışıyordu.

Hareket etti. Kolu hâlâ boynumdaydı ama vücudu yana döndü. Artık Yaman da bizi görüyordu. Onun gözleri, yıllardır bastırıldığı her şeyin patlak verdiği o tek anın tanığıydı. Elindeki silahın namlusu bize çevrildiğinde bir an tereddüt ettiğini fark ettim.

“Sıkmazsan seni öldürürüm,” dedim. Sesim kısık ama buz gibiydi. Yerdeki silaha uzandım, parmaklarım metale değdi. Tam tetiğe dokunacakken adam ayağını elime bastırdı. Kemiklerim çatladı, acı parmak uçlarıma kadar yayıldı. Parmagım istemsizce tetiğe bastı. Kurşun çarpık bir açıyla arabaya saplandı, metalden bir ses yükseldi.

“Sikerler, amına koyayım!” Başımı Yaman’a çeviremeden bir el silah sesi kulağımın dibinde bitti. Boynuma sarılan el gevşedi, silahın soğukluğu tenimden ayrıldı. Geriye sadece kanın ağır kokusu kaldı. Arkama baktığımda adamın bedeni yana devrilmişti; gözleri açık, bakışları boşluktaıydı.

Yaman hızla koştu, ayaklarının altında ezilen taşların sesi kulaklarıma çarptı. Etrafta hareket eden kimse kalmamıştı, gökyüzü kurşuni bir sisin altına gömülmüş, barut kokusu yerini ağır bir sessizliğe bırakmıştı. Bedenim hâlâ kasılmıştı, adımlarını duyduğumda içimde hiçbir tepki uyanmadı. Bana sarıldığında gözlerim boşluğa dikilmişti, orada duruyordum ama içimde kimse yoktu. Hissetmiyordum. Teninin sıcaklığı bile bana ulaşamıyordu.

“Sarılma,” dedim kısık bir sesle. “Ölecek. Yaman, ölmesin.” Dudaklarımdan çıkan kelimeler irademin dışındaydı, bir duanın kırık haliydi.

Şimdi ölmesin.

Yaman'ın sesi birden yükseldi, bilinçsiz bir çaresizlikle arkasındaki adamlara dönmüştü. “Şunu hastaneye götürün!”

Beni kucağına aldığı anda başımı çevirmedi. Sadece gökyüzüne baktım. Bulutlar ağırdı, gri bir deniz gibi üzerimizde asılı duruyordu. Gözlerim oraya sabitlenmişti, sanki oraya aitmişim gibi hissediyordum. “Yürüyebilecek durumdayım,” dedim. Sesimde inatla karışık bir yorgunluk vardı.

“Değilsin.”

Hangar'ın kapısına ilerlerken başımı geriye attım, gökyüzüne uzandım. Oraya ulaşmak istiyordum; belki kaçmak, belki bitirmek için. İçimde bir şey beni yukarı çekiyor, aynı anda aşağı bastırıyordu. Çelişkinin ağırlığı ruhumu ikiye bölüyordu.

“Ne yapmış?” diye sordum fısıltıyla, kendi kendime konuşur gibi. “Ne yapmış yine Harun Kızılkaya? Ne yapmış da bu sefer bedelini ödemek için buraya kadar gelmiş?” Yaman'ın adımlarında bir titreme vardı. Sözlerimi duymamış gibi davranıyordu.

“*Şimdi değil,*” demişti babam az önce. *Şimdi değilmiş... Peki ne zaman?*

“Bana söylemedin,” dedim, sesimde acı bir alay vardı. Burnumdan derin bir nefes verip gözlerimi kapattım. “Hâlâ söylemiyorsun.”

Hangar'ın içi loştu, beton duvarlar rutubet kokuyordu. Yaman beni içeri taşıyıp salonun ortasına kadar ilerledi. Orada annemi gördüm. Koltukta oturuyor, omuzları titriyordu. Elleri birbirine kenetlenmişti. Yüzünde korkunun ötesinde tükenmişlik vardı.

Elimde bir ağırlık hissettim. Parmaklarımın arasından metalin soğukluğu sızıyordu. Silah hâlâ elimdeydi. Adam ayağıyla ezdiyse de bırakmamıştım. Ne kadar sıkıştığımı fark ettiğimde tırnaklarımın avuçlarıma battığını gördüm.

KAİNAT

“İndirsene beni,” dedim kısık bir sesle. Yaman gözlerime baktı, bir şey söylemedi. Yüzünde tereddüdü açıkça okunuyordu. Ne yapacağını bilmeyen birinin çaresizliğini taşıyordu bakışları.

Sonunda beni yere bıraktı. Ayaklarım betona değdiğinde bir an sendeledim, sonra yürüdüm. Koltukların bulunduğu tarafa yöneldim, annemin tam karşısına geçtim. Yanına değil, karşısına oturdum.

Aramızda söylenmemiş cümlelerle örülmüş, görünmez bir duvar vardı. O gözlerini kaçırdı, ben onunkilere bakmayı sürdürdüm.

Anlaşılan insanların hayatımdaki yeri artık bundan ibaretti. Ne tarafa baksam, karşımda duran sessiz yüzler... Her biri kendi suçsuzluğuna inanmış, hiçbir şeyi açıklamadan beni izliyordu. Bir deney masasının ortasında bırakılmış, nabızı ölçülen bir canlı hissiyle oturuyordum.

Kafamın içinde bir uğultu vardı, sınırlarımın nerede biteceğini test ediyorlardı sanki. Akıl ne zaman çöker, ne zaman dağılır, ne kadar sessizlikte insan kendi sesini unutur... Bunu öğrenmek istiyorlardı.

Bir köşede duran Yaman omuzlarını düşürmüş, bir gölgeye dönüşmüştü. Gözleri üzerimdeydi.

Birkaç dakika geçti, kapı açıldı. Cihan Sırtepe içeri girdi. Gözlerim annem ile onun arasında gidip gelmeye başladı.

Parmaklarımda tuttuğum silahın ağırlığını hissettim. Ucuz bir teselli gibiydi. Metale baktım, sonra ellerime. Çocukken de böyle yapardım. Kalabalık ortamlarda, içim daraldığında parmaklarımı sayıp ellerime sığınırdım. İnsan bazen kendi teninden başka hiçbir şeye güvenemiyordu.

“Baban Cihan.” Annemin sesi buz gibi soğuktu.

Günlük bir haber verir gibi söylemişti bunu. Göz kapaklarımda bir yanma hissettim. Sözleri içimde bir yere çarpıp paramparça oldu.

“Sen annemsin, değil mi? Bir yanlışlık yok?” diye sordum. Sesim dalga geçer gibiydi, içimde biriken kırgınlık alaya dönüşmüştü. Ortalık bir anda soğudu. Hava daraldı, nefes almak zorlaştı. “Yarın biri çıkıp *annenim* derse de şaşırmam zaten.” Kaşlarım birbirine yaklaştı. “Benim adım Kainat, değil mi? Adım da yalan değil?”

Derin bir nefes aldı, sesi neredeyse oflama gibiydi. Birkaç saniye sustu. O sessizlikte her şey yerinden oynadı.

“Ben bir lavaboya gideceğim.” Ayağa kalkarken gözucuyla Yaman’a, sonra Cihan’a baktım. “Siz de bana söylemediğiniz başka şeyler varsa nasıl söyleriz diye düşünün.”

Yavaş adımlarla asansöre yöneldim. “Belki benden hiçbir şey saklamıyormuş gibi her şeyi üstüme yıkıp üç beş ay ortadan kaybolursunuz,” dedim kapıya ulaşırken. “İyi fikir gibi.”

Son cümlem Yaman Haris Batıkan’aydı. Ona baktığımda yüzündeki çizgiler daha belirgindi, yine de bir ifade yoktu. Beni orada bırakmaya alışkın birinin yüzüydü.

Sanırım.

Hangar’ın oturma alanına sessizlik çökmüştü. “Çok ani oldu,” diye mırıldandı kendi kendine Cihan Sırtepe. Sesi koca mekânın içinde kayboldu; duvarlara çarpıp yankılanmadı çünkü orada bunu mümkün kılmayacak bir sessizlik vardı.

İzem’in parmakları birbirine kenetlenmişti. Tenine batacak kadar sıkıyordu ellerini. Kafasının içinde birbirini iten cümleler dönüp duruyordu, hiçbirinin dışarı çıkmaya cesareti yoktu. “Ne diyeceğimi bilemedim.” Kendi içine çökmüş hal-

KAINAT

de gözlerini yere dikti. İçinde bir ses sürekli ona saldırıyordu; kelimeleri becerememişti, ne söylese eksik kalıyordu. Kalbinde bir düğüm, zihninde binlerce pişmanlık... İnsan en çok dilini tutamadığında değil, sessiz kaldığında yanıyordu.

Yaman koltuğun ucunda taş kesilmiş gibiydi. Gözleri uzak bir noktada donmuş, yüzü ifadesizdi. Az önce verdiği emrin ağırlığı göğsüne çakılmış, nefesini zorlaştırıyordu. Harun Kızılkaya'yı hastaneye göndermişti. O ismi kendi ağzından duymak bile midesini bulandırıyor. Babasının kanını elinde taşıyan adamın yaşaması için emir vermişti.

Kainat'ın tek bir cümlesi, tüm öfkesini susturmuştu. Onun sesi zihnine yerleşmişti; çıkmıyor, silinmiyor, bastırılamıyordu. Çocukluğu gözlerinin önüne dikilmişti şimdi. O küçük hali, kire bulanmış elleriyle ona bağıyordu. “*Ne yaptın sen?*” Gözleri ateş saçıyor, onu itip kakıyordu. Küçük Yaman, büyük Yaman'ın yakasına yapışmış, “O adamı kurtararak kimi cezalandırdın?” diye soruyordu.

Uykusuz geceler, zihninde dolaşan seslerin cehennemine dönmüştü. Rüyalarında Kainat'ı görüyordu; bazen bir kumsalda saçları rüzgârla savrulmuş, bazen de kanlar içinde ona bakıyordu. Aynı rüya içinde hem huzur buluyor hem yıkılıyordu. Uykusu kaçtığına, gerçek dünya daha da boğucu hale geliyordu.

Yaman Haris Batıkan bir kadının sözüyle geçmişini gömmüş, intikamın üzerine toprak atmıştı. Gözlerinin altı morarırken, içinde büyüyen sessiz çılgılık hiçbir yere sığmıyordu. Çocukluğu, gecenin bir vakti gelip onunla hesaplaşıyor, “Kainat'tan uzak dur,” diye fısıldıyordu. Oysa kalbinin içinde çoktan bir yer açmıştı ona, artık çok geçti. Her şey için çok geçti.

Nükseden hastalığı, günlerini birbirine benzeyen saatlere dönüştürmüştü. Duvarların rengi solmuştu artık; gözü her defasında aynı noktaya takılıyor, o beyazlık içinde düşüncele-

rini kaybediyordu. Dışarıda hayat devam ederken içeride her şey donmuş bir fotoğraf gibi kalmıştı.

“Beklediğimden daha sakindi.” Yaman konuştuğunda, sessizlik bir anlığına çatladı. İzem ile Cihan başlarını çevirdiler, gözleri aynı anda ona yöneldi. “O böyle sakin kalmaz.” Kainat’ın taşkınlığını ezbere biliyordu. Onun kalbi, bastırılmayan bir fırtına gibiydi. Duygularını susturmayı beceremediği için hep yarım kalmıştı. Yaman ise iç savaşını derinlere gömerdi; hiçbir bakış, hiçbir söz o çatışmayı tam göremezdi. Kendine yetmeye alışalı yıllar olmuştu.

Kainat onun aksine kabullenmeyi reddediyordu; hâlâ yardım bekleyen o çocuk kalmıştı içinde. Kırıldıkça bağırır, bağıldıkça daha da yalnızlaşırdı. Kurtarılmayı umut ederken kendini çukurun dibine itiyordu. Her çığlık bir kurtuluş umuydu, her umutsuzluk biraz daha dibe çekiyordu onu.

“Ben bir bakayım,” dedi Yaman. Cümlesi daha bitmeden evin içinde metalin yırtıcı sesi patladı. Silah sesi duvarların arasma sıkışıp kaldı. Yürekler aynı anda kasıldı. Üst kattan gelmişti. Bir anlığına zamanın akışı durdu. Yaman Haris Batıkan’ın gözleri dondu, yüzündeki kaslar gerildi. Kalbinde bir yer paramparça oldu.

Üçü aynı anda harekete geçti. Merdivenin tahta basamakları ayaklarının altında inliyordu. Her adımda tansiyon biraz daha yükseldi, havadaki barut kokusu yavaşça yayılıyordu. Kalpleri göğüs kafeslerinden taşacak gibiydi.

Bir el daha ateş edildi. Ses duvarların içinden geçip kulak zarlarını yaktı. İzem nefesini tuttu, Cihan’ın koşarken eli titriyordu. Yaman kalbini yerinden sökecek bir korkuyla yukarı ulaşmaya çalıştı.

Bir kez daha patladı silah, sonra bir kez daha. Her sefe-

KAİNAT

rinde ses biraz daha yaklaştı. Yaman'ın zihninde anılar birer birer parladı: Kainat'ın gülüşü, sesi, gözlerinin kenarındaki ışık... Hepsi tek bir kurşunun içine sığmıştı.

Evin içinde barutla karışan hava artık nefes alınmaz bir hal almıştı. Üst kata ulaştıklarında sessizlik, o ilk patlamadan daha gürültülüydü. Kainat'ın adını söylemeye cesaret eden olmadı.

Yaman Haris Batıkan'ın aklını kaybetmeye en yakın olduğu an işte tam orada, o andı.

Cihan Sırtepe hayatının en acı gerçeğiyle mi yüzleşiyordu? Henüz sarılamadığı, ağzından adını bile tam duyamadığı kızını kaybetmiş olma ihtimali göğsünü delerken nefesi yarım kalıyordu. İzem Kızılkaya'nın gözlerinde ise aynı cümle farklı bir suçlulukla dönüyordu. Kendi elleriyle büyüttüğü yalanların bedelini küçük bir kızın yıkımıyla mı ödeyecekti? Akıllarındaki her soru kalplerinin ritmini bozmuştu.

Yaman Haris Batıkan hiçbir şey düşünemiyordu. Beyni durmuş, bedeni içgüdüyle hareket etmeye başlamıştı. Kalbindeki kan çekilmiş, damarlarında boşluk dolaşıyordu. Banyoya koşarken ayak sesleri duvarlarda boğuluyor, içindeki ses dışarı verdiği her nefesi bastırıyordu. Kapıya ulaştığında elleri titredi, sonra öfkeyle birleşti o titreme. İki eliyle kapıyı yumruklamaya başladı. “Kainat!” dedi. Sesi bir çığlık değil, yer sarsıntısıydı. “Kainat! Kapıyı aç, kıracağım!”

Nefesi göğsünde düğümlendi. Sessizlik ağırlaştıkça korku büyüüyordu. İçeriden hiçbir ses gelmiyordu, sadece Yaman'ın kendi kalp atışları vardı. “Kapının önünden çekil!” dediğinde bile hâlâ onun yaşadığına inanmak istiyordu. O kapının ardında nefes alan birisi olmalıydı.

Cihan ve İzem'in seslerini duymuyordu, sanki dünya kulaklarını kapatmıştı. Kendi adımlarının sesi bile yok olmuştu. Geri çekilip kapıya omzunu dayadı, tek hamlede kapı duvara çarptı ve tahtası çatladı.

İlk anda Kainat görünmüyordu. Işık duvara vuruyor, her yeri kırık cam yansımaları kaplıyordu. Yaman kapıyı biraz araladığında gördü onu. Banyonun her köşesi paramparçaydı; aynalar yere inmiş, duşakabin dağılmış, her parça Kainat'ın ruhundan kopmuş gibiydi. Tüm bu cam kırıkları, yardım isteyen bir kalbin sesi olmuştu.

Klozet kapağının üstünde dizlerini göğsüne çekmişti. Kolları titriyordu. Teninde ince çizikler, saç diplerinde cam tozları vardı. Başını kaldırdığında ilk gördüğü kişi Yaman oldu. Ya da belki ilk duyan Yaman olmuştu, fark etmezdi artık. Onu ilk kurtaran oydu.

Silah elindeydi hâlâ. Umursamaz bir edayla parmaklarını gevşetip silahı köşeye fırlattı Kainat. Göz kapakları ağırlaşmıştı, yüzündeki ifade ise her şeyin bittiğini ilan eden bir soğukkanlılık taşıyordu. Derin bir nefes alıp ayağa kalktı. Karşısındakilerin ne hale geldiğini biliyor, bunu bilerek yapmanın huzuruyla dimdik duruyordu. Birkaç dakika önce kendi içinde yaşadığı şoku onlara yaşatmak istemişti. Nefesleri kesilsin, kalpleri hızlansın, biraz da onlar delirsın istemişti.

Yaman'ın yanından geçerken kolunu tuttu. Eli kayarak onunkine ulaşacaktı ki, Kainat geri çekildi; sanki dokunmak bile yanmaktı. “Viktoria'yı evde bıraktım. Benimle gelecek misin?”

Yaman'ın eli bu kez daha sert, kararlı bir zincir gibiydi. Kainat'ın kaçmasına izin vermeyecek kadar güçlü, bir daha bırakmayacak kadar acılıydı.

“Kainat,” dedi İzem Kızılkaya elini kalbine bastırırken. “Konuşalım mı, anneciğim? Sana anlatmam...”

“Yaman,” diye susturdu Kainat. Sesi zayıftı ama içinde keskin bir ironi vardı. “Oradan bakınca on yaşında kandırılacak bir çocuk gibi mi görünüyorum? Yoksa yirmi bir yaşında olduğumu düşünen tek kişi ben miyim?” Dudaklarını büzüp

KAINAT

omzunu hafifçe kaldırdı, ifadesi dalgalandı. İyi değildi, bunu gizleyemiyordu artık.

Bir adım attı Yaman'dan önce. Yaman refleksle arkasından yürümeye başladı, neredeyse bir gölgeye dönüşmüştü. Onun varlığı, kendi iradesini yutuyordu.

Gerçekten aklını yitiren Kainat mıydı, yoksa delirmeye alışmaya başlayan Yaman mı? Belki de ikisi birdendi.

Alışmak iyi miydi, yoksa delilik miydi?

Yoksa insan delirirse mi tutunurdu hayata?

Kainat ile Yaman parmak uçları birbirine değerek Hangar'ın kapısından çıktılar. Hiç konuşmadan, hiçbir şey açıklamadan yürüdüler.

“Yaman, eve gitmeyeceğim.” Kainat'ın sesi dümdüzdü, duygudan arınmıştı, sanki kendi yankısını bile duymuyordu. Yaman'ın gözleri donuktu, bir süre göz kapaklarını bile kıpırdatmadı.

“Nereye gideceksin? Viktoria seni beklemiyor mu?”

“Kafamın içinde bir sürü insan konuşuyormuş gibi. Viktoria'nın da bunlara dahil olmasını istemiyorum.”

Otoparkın uzak köşesine geldiklerinde ışıklar loştu. Beton duvarlar gölgeleri yutmuş, ortam bir mezarlık sessizliğine bürünmüştü.

Masaya gittiler. Yaman diz çöküp masanın altındaki kasanın kapağını açtı. Parmakları şifre tuşlarına seri bir şekilde bastı. Kasadan bir avuç anahtar çıkardı. Parlak metal yansımaları, neon ışıkların altında göz kamaştırıcı bir ışıltı bıraktı. “Neye binmek istersin?”

“Bu soruyu daha normal şartlardayken bir daha sor.” Kainat başını yana eğerek arabaları süzdü. “Lacivert *Bugatti*'nin anahtarı orada bir yerde mi?”

“Hayır, onu kendi evimin garajında tutuyorum.” Yaman'ın yüzünde belli belirsiz bir ifade belirdi. Kainat'ın bakışı kısa

bir süre onun üzerinde asılı kaldı. Yaman'ın dudak kenarı belli belirsiz kıvrıldı. "Artık benim için özel bir araba."

"Özel bir araba," diye tekrarladı Kainat kelimeleri dilinde tartarak. "O zaman şu *Lamborghini*'ye binmek istiyorum. Bordo olan."

Yaman elini kasaya uzattı. Parmaklarının yönü değişmeden, hiç aranmamış gibi doğruca o anahtarı buldu. Metalin soğukluğu avucuna oturdu, yüzünde belli belirsiz bir ifade belirdi. Sanki bunu çoktan biliyordu.

"Sen sürmek ister misin?"

Kainat'ın gözbebekleri küçüldü. Yüzü bir anlık donukluktan çıkıp karanlık bir ironiye büründü. Dudak kenarı gerildi, nefesi daha belirgin hale geldi.

"Arabana zarar vermemden korkmuyor musun yani?" diye sordu Kainat kaşlarını kaldırarak. Gerçek bir şaşkınlık taşıyordu sesinde; Rüzgâr Emirgan'la geçirdiği yıllarda bir kere olsun direksiyona oturmasına izin verilmemişti.

"Arabam mı?" dedi Yaman anahtarı uzatırken. "Senin olsun." Sözleri abartısızdı, içtenliğinde en ufak bir çatlak yoktu.

Kainat'ın yüzünde beliren şaşkınlık Yaman'ın sabrını zorladı. Kaşlarını çatıp doğrudan baktı ona. "Niye öyle bakıyorsun? İstersen başka bir tanesini de alabilirsin." Sesinde alay yoktu, yalnızca tuhaf bir teslimiyet hissi vardı.

"*Lamborghini*'yi istiyorum." Kainat'ın sesi bu kez daha netti, sonra bir detay ekledi: "İçinde sen varken ve bana her şeyi anlattığın halinle. O zaman alırım belki." Gözüne kestirdiği bordo *Lamborghini*'nin yanına gitti, yüzündeki ifade boşalmıştı; hareketlerinde mekanik bir dinginlik vardı.

Yaman kasayı kapatıp sessizce arkasından ilerledi.

Kainat arabayı açtı, sürücü koltuğuna oturdu. Direksiyonun altındaki soğuk metal, parmak uçlarında yankılandı. Yaman ise yanına geçti; alışkın olmadığı bir yerde, yolcu koltuğunda yerini aldı.

KAİNAT

“Bu arabaya binen kaçınıcı kızım?” diye sordu Kainat direksiyonu çevirmeden önce. Gözlerinde hem alay hem merak vardı. Kafasını dağıtmak için kavga çıkaracak bir bahane arıyordu.

“İkinci,” dedi Yaman hiç beklemeden. “Birincisi Adel. Kıyafetlerinin rengine göre biniyor.”

Kainat başını iki yana salladı, dudaklarının arasından kısa bir kahkaha kaçtı. “Hayata bak ya. Keşke babadan zengin olacağıma hırsız olsaydım.” Gözucuyla Yaman’a baktı, gaza hafifçe dokundu. “Üniversiteyi dondurup hırsız oldum ben, değil mi?” Sözleri şaka gibi duruyordu ama içinde derin bir kabulleniş yatıyordu.

“Stratejik olarak hatalı bir karar gibi.” Yaman’ın sesi yumuşadı, yüzüne düşen gölgeyi dağıtmaya çalışıyormuş gibiydi. Kainat’ın daha fazla yüklenmesini önlemek istiyordu. “Tabii sen de haklısın, bu devirde çalmadan yaşanmıyor. Kazanamadığını çalman gerekecek. Çalacaksın.”

“Mallarınızı çaldığımda böyle demiyordunuz. Bir ağlamadığın kalmıştı, dün de triplerdeydin.” Kainat’ın sesi rahattı, hatta eğleniyordu. Dudağının kenarına sinmiş küçümseme direksiyonun altındaki refleksiyle birleştiğinde Yaman’ın sabrını zorluyordu.

“Çaldığımda diye bir olay yok, Taş Bebek. Seni yakaladım, her zaman yakalarım. Ben ülkeyi soyup soğana çevirdim, sence istemediğim sürece benden bir şey çalabilir misin?” Yaman’ın kelimeleri sertti. Her hecede gururla karışık bir yorgunluk gizliydi. İki kelime arasında bile güç gösterisi vardı.

“Kalbini çalmadım mı?” Kainat direksiyona yaslandı, gözucuyla baktı ona. Bu oyun hoşuna gidiyordu. Sözleri Batikan’ın kalbine dolanan bir zincir gibi işliyordu. O zinciri her defasında biraz daha sıkarak onun nefesini ölçmek istiyordu.

“Az kalsın aklımı da çalıyordun.” Yaman’ın sesi derinden geldi; boğuk, neredeyse fısıltıya yakındı. Bu cümlede savunma yoktu, itirafın çıplak hali vardı. Yaman Haris Batıkan ne kadar güçlü görünürse görünsün, aklını kaybetmenin eşiğinde dolaşıyordu.

“Aklını da çalacağım.” Kainat dudaklarını büzdü, çocukça bir meydan okumanın ardında olgun bir karanlık taşıyordu. “Hatta artırıyorum: Seni de çalacağım, Batıkan.”

Yaman başını çevirdi, gülümseyecek oldu ama yüz kasları buna izin vermedi. Elini torpidoya uzattı, orada bir yerde sigara olmalıydı. Her arabasında bulundururdu; sigara onun için nefes ile günah arasında kalan tek duraktı. Parmakları kuttunun kenarına çarptığında bir nefes aldı.

“Sadece senin olmayan şeyleri çalabilirsin,” dedi gözlerini yola çevirmeden.

Kainat bir anlık sessizlikte ne dediğini tam çözemedi. Söylenenin ağırlığını kavradığında içi kıpırdadı, kalbinde ince bir sızı büyüdü. Ne kadar inkâr etmeye çalışsa da Yaman’ın kastettiği şeyi biliyordu.

O zaten onundu. Tüm varlığıyla, nefes alışıyla, düşüncelerinin arasında dolaşan her sessiz cümlesiyle... Onun Yaman’a ait olduğu kadar, Yaman da ona aitti. Ortada çalınacak hiçbir şey kalmamıştı. Çünkü bir şey zaten seninse, onu çalmanın anlamı olmazdı.

Her şeyiyle onundu; aklıyla, kalbiyle, hatta ruhunun o karanlık kıvrımlarında gizlediği en savunmasız yanıyla. Yıllar önce başlamıştı bu aitlik; farkında olmadan, kendi iradesi dışında. Kainat bilmeden Yaman’ın dünyasına girmiş, onun sessizliğine kök salmıştı.

“Yaman, sen beni çoktan çaldın, değil mi?” dedi Kainat,

KAINAT

sesi hem kabulleniş hem suçlama taşıyordu. Dudakları titremedi, bakışları sabitti. Sadece adını söylediği adamdan bir itiraf bekliyordu. “Harun Kızılkaya’dan.”

“Hayır,” dedi Yaman duraksamadan. Ardından daha alçak bir tonda tekrarladi: “Sadece senin olmayan şeyleri çalabilirsin.”

Sigarasını buldu, cebinden çakmak çıkarıp bir dal yaktı. Dumanın ilk halkası dudaklarından çıkarken pencereyi araladı, içeri dolan sabah serinliği yüzüne vurdu. Gökyüzü artık griden maviye dönüyordu. Güneş doğmuş, sabah olmuştu. Her yeni gün eskisinden daha karanlık bir sabır istiyordu onlardan.

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Kainat sessizliğin içine batmış bir düşüncenin ardından. Sanki o soruyla birlikte var olduklarını hatırladı.

“Bebek’e sür.” Gözleri kısıldı, dudak kenarı belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi. “Altında *Tofaş* yok, Kainat. Hızlan.”

Kainat’ın parmakları direksiyonu daha sıkı kavradı. Ayağı gaz pedalının üstünde bekliyordu, bu kelimeyi duymak için gerilmişti. Komutun gelmesiyle birlikte kaslarındaki gerginlik yerini özgürlüğe bıraktı. Gaza sonuna kadar bastı.

YAMAN HARİS BATIKAN

Arabanın içinde, direksiyonun dönme sesiyle birlikte kalbim de yön değiştiriyordu. Camdan dışarıya baktığımda, ışıklar suya düşen gölgeler gibi titriyordu. Eskiden yola sabitlenirdi gözlerim, virajlarda bile dikkatimi kaçırmazdım. Şimdiyse önümdeki asfalt pusun ardında kaybolmuş gibiydi; bütün odağım yan koltuktaydı.

Yanımda oturanın nefesini duymak, dünyadaki en tehlikeli huzurdu. Bir insanın varlığı bu kadar sessiz, bu kadar çekici

olamazdı. Dudaklarının arasından çıkan her kelime derimin altına işliyordu. Ellerin direksiyonu kavrayışı, parmaklarının hareketi, bileklerinin gerginliği... Her ayrıntısı tanrısal bir düzenle çizilmişti sanki.

Bir suç işlemiş gibiydim, hem de isteyerek. Onun varlığına dokunmakla bile bir şeyi kirlettiğimi hissediyor, buna rağmen içimde kıpırdayan o karanlık arzuya engel olamıyordum. Boynuma bir zincir taksa, adım bile unutturacak kadar kudretli olurdu. İtaat etmekten korkmaz, sadece kaybolmaktan korkardım.

“Sağa mı döneyim buradan?”

Sesini duyduğum an bütün düşüncelerim buharlaşıp uçtu. Kulağımda yankı bırakan o tınıya teslim oldum.

“Evet. Evet, sağdan,” dedim ne söylediğimi bilmeden.

Başımı çevirdiğimde gözlerim yeniden ona kilitlendi. Elmacıkkemiğinden çenesine inen çizgiye kadar her şeyi ezberliyordum. Yüzünde huzur değil, güç vardı; insanı dize getiren bir hâkimiyet.

Dövme stüdyosunun önüne ulaştığımızda boğazımdan çıkan bir sesle sessizliği böldüm. “Geldik, taş bebek.”

Park etmeden önce etrafa baktı, tabelalara göz gezdirdi. “Neden geldik buraya? Biriyle mi görüşeceksin?”

“Hayır, dövmelerimi tazeleyeceğiz,” dedim, başımı biraz kaldırıp boynumdaki izleri gösterdim. “Bazıları soldu. Bazılarının da üstünü kapatmam lazım.”

“Kendi kendine mi yapacaksın? Kapalı burası.”

“Sen yapacaksın.”

“Ben mi yapacağım? Ne anlarım ben dövme yapmaktan acaba? Oranı buranı karalatacaksın bana,” dedi, gözlerini devirip arabayı kaldırım kenarına çekti.

“Güzel sanatlar okumadın mı, kızım sen? Kalem gibi tutup çizeceksin işte.”

KAİNAT

“Ama kapalı burası. Nasıl girmeyi planlıyorsun?”

Stüdyonun yuvarlak kapı tokmağını avucumun içinde çevirdiğimde metalin soğuk dokusu parmak uçlarımda gezindi, iki kez döndürmek yeterli oldu; kapı kolu hafif bir direnç gösterip iki parçaya ayrılırken içinden çıkan anahtarı kaptım ve kolu eski yerine oturturken parmaklarımin arasındaki küçük cızırtı bile dikkatimi çekti. İşaret ve başparmağımın arasındaki anahtarı ona uzattığımda kaşlarını kaldırdı. Gözlerindeki merak bir an için soru sorar gibi durdu.

“Ne çizeceğim ki?” dediğinde ben çoktan stüdyonun iç tarafına girip onu geçirmeye hazır bir duruşta kenara çekilmiş, kapının açıldığı boşluğu tamamen ona bırakmıştım. İçerideki havanın boya ve hafif kimyasal kokusu burnuma dolarken gözlerimi etrafa gezdirdim; duvarlarda asılı eskizler, raflarda bekleyen dolu defterler ve birkaç eski makine bir arada karışık bir düzen yaratıyordu.

“Bende taslağı var çizimin. Bekle.” O içeriği incelemeye başlamıştı ki, en son çizimi bıraktığım çekmeceye yaklaştım. Çekmeceyi çekip dövme taslaklarını çıkardığım defteri aldım.

“Burası da mı senin?” diye sordu. Sesinde şaşkınlığın ve hafif bir hayranlığın karışımı vardı.

“Arkadaşımın. Ama ondan daha sık geliyorum,” dedim. Gözlerim defterin sayfalarına odaklanmış, parmaklarımin ucuyla ona doğru itiyordum. O sırada deri koltuklardan birine oturmuştu; pozisyonu, vücudunun çizgileri ve dik duruşu odadaki her gölgeyi kırıp geçiriyordu. Defteri eline uzattım. “Bunu çizmeni istiyorum. Ensem altındaki boşluğa.”

Başını kaldırmak için boynunu gererken gözlerini bana çevirdi, neredeyse dehşet içinde deftere baktı. Mavi gözleri adeta buz gibi soğuk bir ışık yayıyordu; deftere bakarken gözlerini kaldırmak zorunda kalması, bakışındaki derinlik, dikkatinin ne kadar yoğun olduğunu gösteriyordu.

“Bunlar benim gözlerim. Ensene gözlerimin dövmesini mi yaptırmak istiyorsun?”

Başımı onaylarcasına hafifçe sallayıp dövme makinesinin ve rengârenk mürekkeplerin dizildiği masanın önüne yürüdüm. “Doğru anlamışsın. Boynumda da bazı boşluklar var, onları da kafana göre doldur.” Makineyi elime alıp çalıştırdım, mürekkepleri açarken parmaklarımın ucundaki titremeyi fark etmedim bile. “Gel buraya.”

“Sen kafayı mı yedin? Ömür boyu kalacak bu vücudunda.” Sesi şaşkınlık ve hafif bir endişe taşıyordu, bakışları masanın üzerindeki malzemeleri tarayıp duruyordu.

“O yüzden yaptırıyorum zaten.” Makineyi elime aldım, ucunu mürekkebe batırıp kolumdaki bir dövmenin üstünden geçtim. “Arada boşluk kalmayacak şekilde...” Derimin üzerinden geçtiğim her çizgiye bakarken kaşları çatılmış, gözleri dikkat kesilmişti. “Basit.”

“Nasıl dövme yapıldığını izledim, benim bir kolum kaplı, az çok biliyorum ama elim kayarsa ne olacak?”

“İmzan olur.” Umursamaz bir tavırla deri sandalyelerden birini yanına çektim. Sırtım ona dönük olacak şekilde oturup üzerimdeki ceket ve tişörtü çıkardım, boşlukta kalan tenim makinenin ve mürekkebin karşısında hazır duruyordu. Makineyi eline verdim, defter zaten onun önündeydi.

“Bayağı çiziyorum yani bunu?” dedi, kendi sözlerini bile tam anlamıyor gibiydi. Biraz durdu, gözleri defterin sayfalarındaki detaylarda gezindi. “Ne kadar detaylı çizmişsin. Bu kadar yetenekli olduğumu bilmiyordum.”

“Mimarım ben.”

“İyi de göz çizmek, ev çizmeye benzemez ki.” İğneyi derime hafifçe bastırıp yavaşça bir çizgi çekti. Çizginin üzerinden geçerken parmaklarının ucundaki dikkat her hareketiyle hissediliyordu. “Diğer dövmelerini kim yaptı?” Artık çizime

KAİNAT

başlamıştı; o kadar doğal ve yetenekliydi ki taslağa gerek duymamış, kalemi hiç eline almamıştı.

“Farklı yerlerde yaptırdım, kendi yaptıklarım da var. Sol kolumun bir kısmını kendim yaptım. Sırtımdaki düşen melek dövmesini İspanya’da yaptırmıştım. Göğsüm ve karnımdakileri buranın sahibi arkadaşım yapmıştı.” Cümlelerim birbirine karışmadan çıkıyordu. O ise anlatırken gözlerimin içine bakmıyordu, tamamen işine odaklanmıştı.

“Hımm,” diye mırıldandı, konsantrasyonu bozulmamış gibi görünüyordu. Karşımdaki aynadan yüzünü gözlemleyebiliyordum; dudaklarını aralayarak kendi kendine söyleniyor, çizdiklerinin doğruluğunu sessizce onaylıyordu. “Güzel yapıyorum bence.”

“Peki,” diyerek konuşmasına döndü; *i* harfini uzatarak yavaş bir soru yöneltti. “Bana üç senelik bir ilişkin olduğunu söylemiştin. Ona da dövme yaptırdın mı?”

“Ne alaka şimdi?” Aynadan bakarken kaşlarımı derinlemesine çattım, sonra birini kaldırıp onu sınavan bir bakış gönderdim.

“Yaptırdın yani. Bana özel değil.”

“Yaptırmadım, Kainat.”

“Koskoca üç senelik ilişkinde o kızın gözlerini dövme yaptırmamışsın. Şimdi üç günlük kızın gözlerini dövme yapıyorsun.” Kendini beğenmiş bir gülümseme yerleştirdi yüzüne, sanki zamanın değerini ve öncelikleri ölçüyordu.

Kendini üç günlük sanıyordu. Ne yazık, hayatımdaki yerinin üç günlük olduğunu zannediordu. Neredeyse ömrüme bedeldi.

“Benim enayiliğim işte.”

“Enayilikse kendin kalk çiz.”

“Sırtım hayvan gibi, elim gitmiyor vallahi.” Cevabımı duyunca burnunu kırıştırdı, makineyi kısa süreliğine kenara

bıraktı. Elinin sıcaklığını sırtımda hissettiğimde irkildim. “Ne yapıyorsun?” diye sordum.

“Oha,” diye yükseldi, sesindeki şaşkınlıkla karışık hayranlık dikkat çekiciydi. “Dört karış!” Makineyi yeniden kavradı; parmaklarındaki kaslar çalışıyor, çizgiler derimde yavaş yavaş hayat buluyordu. “Hayvansın gerçekten. Neyle beslediler seni?”

“Sana tüm sakatları sayardım ama kusmaya başlaman-
dan korkuyorum.” Gözlerini devirirken hafif bir gülümseme belirdi yüzünde, sözleriyle hem şakalaşıyor hem de sınırlarını test ediyordu.

“Konu eski sevgilinden açılmışken anlatsana. Adı neydi, nasıl tanıştınız? Nereliydi? Özlüyor musun? Sarışın mıydı? Ne okuyor? Ne kadar beraberdiniz? Ha, uzun ilişki demiştin sanki? Neyse. Soyadı neydi? *Instagram* kullanıyor mu?”

“Eski sevgilim benden daha çok ilgini çekiyor sanki?” Alaylı bir tonla karşılık verdim, sesimde hafif bir gerginlik de vardı. “Ayrıca konu ondan açılmadı, konuyu ona sen getirdin.”

“Anlatamayacağın kadar özel yani. Ona yaptırsaydın dövme-
meyi de.” Siyah saçlarını bir omzunda topladı, bakışları bir şekilde hem eğlenceli hem de sorgulayıcıydı. “Ne kadar çıkmıştınız bari?”

“Üç sene işte.”

“Üç senede insan çoluk çocuğa karışır.” Başını hafifçe salladı sessiz bir gözlemle. “Evlenir falan yani. Niye ayrıldınız?”

Dürüstçe söyledim: “Seni gördüm.”

Bir an duraksadı, sesi düşerek hafifçe titredi. “İlk ne zaman gördün beni?”

“Okula ilk geldiğinde.”

“Yanında kız varken gözün dışarıdaydı yani? Yarın bir gün başka bir kız görürsen beni de şutlarsın o zaman. Anladım.”

KAİNAT

Kısa bir panik hissi sardı beni; dışarıdan öyle mi anlaşıyordu? “Başta gözüme çarpma sebebin senden hoşlanmam değildi. Bu konuya girme.” *Soyadındı.*

“Yani.” Kendimi tam bir piç gibi hissediyordum fakat kızla konuşma sebebim başlarda biraz buydu.

“Benden güzel miydi?” diye sorarken yine bir kaşını kaldırmıştı. “Tabii olamaz da.”

“Senden güzel değil. Sadece o değil. Hiçbir şey senden daha güzel değil.” Cevabıma gülümsedi fakat bunu belli etmemek için yine de yüzünü eğdi. Gülümsemesini tam göremedim.

“Nasıl tanışmıştınız? Hangar’dakilerle tanıştı mı? Ne iş yapıyor ya da ne okuyor?” Kızı gerçekten kıskanıyor muydu, yoksa cevabı mı merak etmişti, anlayamıyordum.

Bir sınavdaymış gibi tek tek cevapladım yine. “Lisede tanıştık, aynı okuldaydık. Bizimkilerle tanıştı, Adel’in arkadaşıydı. Şimdi model.”

“Her şeyini biliyorsun yani. İyiymiş.” İğneyi bilinçli şekilde bastırduğında kaşlarım çatıldı.

“Arkadaşız. Bilmem, normal değil mi?” Bir ilişki bittikten sonra düşman olunması fazla çocukça geliyordu.

Fakat Kainat başka biriyle olsaydı, beni gerçekten kendinden uzaklaştırsaydı, onu bir daha görmek istemezdim.

Sanırım ölmek gibi hissettirirdi.

“Cinsel hayatın nasıldı önceden?” Bunu da büyük bir merakla sormuştu. *Sakin yanlış bir cevap verme*, dercesine aynadan benimle göz göze geldi.

“Cevabın hoşuna gideceğini sanmıyorum. Benim de gitmeyeceğini bildiğim için sana sormuyorum, bebeğim.” Benden öncesi -orospu çocuğu Rüzgâr Emirgan dışında- beni ilgilendirmezdi. Benden sonrası olmayacağını biliyordum.

“Ne kadar vahim?” Aynanın yansımasından hâlâ bana ba-

kıyordu, gözlerimi başka bir tarafa sabitledim. “Grup seks falan?”

“Kainat, konuyu değiştir bence.” Cevap gerçekten hoşuna gitmeyecekti.

“Siktir ya. O kadar yani.” İğneyi daha sert bastırdı.

Dövme değil, işkence yapıyordu. Sesimi çıkarmadım.

Sanırım Su’dan bahsetmek, eski seks hayatımdan bahsetmekten daha güvenliydi.

“Su’yla nasıldı?” diye sordu bu kez aklımı okumuş gibi.

“Susman için ne yapmam gerek?”

“Şu an beni susturabilecek pozisyonda değilsin, Batıkan.” Biraz daha bastırdı. *Sikeyim!*

“Genelde istekli olan taraf oydu.” Benden günah gitmişti. “Evden çıkmıyordu. Ergendik.”

“Benim de bahsetmemi ister misin?” Tırnaklarını sırtımda gezdirirken iğnenin baskısını biraz hafifletmişti. “Biraz üzebilir ama.”

“İstemiyorum. Ağzını bile açma.”

“Rüzgâr’la...”

“Sesini kes.”

“Bir şey yaşamadık diyecektim. Çok sıkıcıydı.” Omzunu silkip dikkatini sırtımda işlemeye başladığı çizime verdi. “Maşallah, senin sırta da çiz çiz bitmiyor.” Dudaklarını büzdü. “Acaba direkt yüzümü mü çizseydik?”

“Vücudumda portreni çizecek kadar bir boşluk yok.” Gerçekten yoktu.

“Bundan sonra sen bana yapacaksın, sağ koluma bir şeyler çizmeni istiyorum.”

“Nasıl bir dövme istiyorsun?”

“Buna birazdan karar vereceğim,” dedi dudaklarını büzerek. “Var aklımda bir şeyler. Bazı dövmelerini çalmayı planlıyorum.”

KAİNAT

“Çal bakalım.” Sırtıma kazıdığı göz çizimi bitene kadar hiç konuşmadık. Bitirene kadar dudaklarını büzmesini, kaşlarını çatmasını ve burnundan sert nefesler vererek konsantre bir şekilde işine odaklanmasını izledim.

İğnenin derime battığını dahi hissetmiyordum. O yanımdayken hiçbir acıyı hissedemiyordum. Odaklandığım tek varlık birden kendisi oluyordu.

Birden duyu organlarımın hepsi onun için çalışmaya başlıyordu.

“Bitti,” dedi makineyi bir kenara bıraktığında. “Gözlerim sırtına çok yakıştı, Batıkan. Boşluğu doldurdu.”

Telefonumu ona uzattım. “Fotoğrafını çeksene.”

“Tamam.” Telefonun ekranını açınca duraksadı. Kaşlarını çattı. “Attığım *selfie*’yi duvar kâğıdın yapmışsın.”

Gördüğüm en sevimli şeydi o fotoğraf. Bakmak hoşuma gitmişti, üzerimde güzel bir etkisi vardı; en gergin olduğum anda bile beni gülümsetmek gibi.

“Umarım az önce hayatının hatasını yapmamışsızdır, Yabancığım.” Telefonumla iki fotoğraf çekti. “Benden soğursan falan pişman olursun. Başka birine de âşık olabilirsin, sonuçta daha gençsin. Bir de ya başıma bir şey gelirse? Ölersem falan ölü birinin gözleri...” Konuşmaya devam etmesine izin vermeden arkama dönüp onu öptüm.

İhtimaller arasında bile değildi bu. Ölmek değil, yanında ben varken düşmesine bile izin vermezdim.

Dudakları benimkilerin ucunda ezilirken nefes almak için ayrıldık. “Salak salak konuşma, Kainat. Olabilirmiş gibi.” Burnumdan alaycı bir nefes verdim. “İmkânı varmış gibi.”

“Niye olmasın? Hiçbir şeyin garantisi yok.” Kendiliğinden kollarımın arasına girip bana sarıldı. Şaşırdığımı belli et-

memek için yüz ifademi sabit tutmaya çalıştım. “Ayrıca bir saat önce başına silah dayanan birine *imkânı yok* diyemezsin. Demek ki varmış.”

“İmkânı yok. Nasıl deldim o piçin kafasını? O da anladı seni öldüremeyeceğini.” Saçlarını okşadığımda çenesini göğsüme yaslayıp başını kaldırdı. Masmavi gözleri kirpiklerinin gölgesinden kurtulup kocaman açıldı.

“Nasıl yani?”

“Sana nasıl baktığımı gördü. Öleceğini orada anlamış olmalı.”

“Korktun mu peki? Ölmemden.”

Elimi yanağına koyup gövdeme yaslı küçük yüzünü okşadım. “Adam silahı dayadığında mı? Hayır, korkmadım.”

Gözleri kısıldı. “Biraz bile mi?”

“Biraz bile. Çünkü ben varken bir başkası sana zarar veremez.” Yutkundum. “Ama üst kattan silah sesi geldiğinde korktum. Kafayı sıyracağımı sandım, amına koyayım.” Merdivenleri nasıl çıktığımı bile hatırlamıyordum, kendimi bir anda banyonun kapısını yumruklarken bulmuştum.

“Başka bir adamın beni öldürmesinden değil de intihar etme ihtimalimden mi korktun? Garipsin.” Kollarımm arasından ayrılıp bir kenarda duran, içinde dövme çizimlerimin olduğu defteri karıştırmaya başladı. “Sevdiğin kadının bir başkası tarafından öldürülmesi daha üzücü olmaz mı?”

Sevdiğim kadın. En azından hayatımdaki konumunun farkındaydı. Artık kör değildi.

“Bir başkası sana bir şey yapamaz; kafasına sıkar, kurtulurum. Bugün olduğu gibi.” Kalktığım yere geri çöktüm. “Seni her şeyden koruyabilirim ama kendi aklımdan koruyamam.”

“Kafamın içini bilmiyorsun.” Başını iki yana salladı, söylediklerimi onaylar gibi devam etti. “Koruyamazsın.”

Bana belki de en çok korktuğum şeyi söylemişti.

KAINAT

Derin bir nefes alıp henüz bakmadığı, yeni çevirdiği sayfayı gösterdi. “Bunu istiyorum.”

Açtığı sayfadaki çizime baktım, bunu da ben çizmiştim. Çok garipti bu çizimi birden açıp göstermesi. Bunu onu düşünerek çizmiştim.

Yaprakları çatlamış bir zambağın tam içinde duran bir örümcek vardı.

Zambak öyle solmuştu ki, örümceği içine hapsetmişti. Örümceğin bacakları kırıktı.

“Bakmadın bile.”

“Bakmama gerek yok, sayfayı açtım ve karar verdim.” Yalandan başını eğip baktı birkaç saniye. “Çok güzel zaten.” Gözleriyle makineyi işaret etti. “Hadi Batıkan, dövmemi yap.”

Ciddiyetinden emin olmak için bir süre gözlerinin içine baktım. Epey ciddi duruyordu. Önce elindeki defteri aldım ve sayfayı kopardım. Yazıcıya yerleştirip kopyasını çıkarmak fazla vaktimi almadı. Koluna mürekkep izi çıkması için spreyi de alarak yanına geçtim.

Koltuğa uzanmış beni bekliyordu. Kolunu da uzatıp gözlerini yummuştu. Sımsıkı yummuştu.

“Korkmuyorsun, değil mi?” Gözlerini kapatmış, kolunu rahatça uzatmıştı; dövme acısı onu durduracak gibi görünmüyordu.

“Yoo,” dedi gözlerini açmadan. Sonra bir gözünü araladı. “İçkin var mı?”

“İçkim, sigaram, kumarım, hepsi var.”

“Of! Burada var mı diyorum?” Diğer gözünü açıp uzandığı yerden doğruldu, vücut dili uyarıcıydı. “Ben kolumu kaplatırken aşırı sarhoştum, acı falan hissetmedim, hatırlamıyorum yani. Şimdi de önlemimizi alalım.”

Gülümsemekle yetindim, ayıkken yaptığı hiçbir şey mantıklı değildi. Bu hali komik ve etkileyiciydi.

“Yok içki burada. Ayık katlanacaksın artık.” Mürekkebi ve makineyi elime alıp yanına oturdum. “Yakmam canını, merak etme.”

“Yakma, tamam mı? Güveniyorum sana.” Sesi heyecanlıydı, yüzünde çocuk gibi bir sevinç ve tedirginlik vardı. Sırtmamak için dişlerimi sıktım, bu hali başlı başına eğlenceliydi.

“Nereye istiyorsun? Göster bana.” Gözlerini kısmış, kolunu dikkatle inceliyordu.

“Görünecek bir yerde olsun.” Dirseğinin biraz üstünü işaret etti. “Tam buraya istiyorum. Dur hatta. Çiçeğin yaprakları omzuma kadar gelsin.” Uzandığı yerden doğrulup oturdu, ayaklarını dövme koltuğunun diğer tarafına uzattı. Sırtı bana dönüktü. Üstündeki tişörtü sıyrıp masanın üzerine attığında istemeden de olsa gözlerim sırtına takıldı.

Sırtında taze çıkmış bant izleri vardı, mürekkep hâlâ canlı ve parlaktı. Uzun bir yazı, İspanyolca bir dövme; mürekkep hafifçe dağılmış olmasına rağmen gözlerim her harfi seçti.

Kainat arkasına yaslanmak üzereydi ki, belini nazikçe tutarak durmasını sağladım.

Yazıyı okudum.

Te amo, pero no puedo demostrarlo. No lo entiendo. Estoy enamorado(a) de ti y cargo con eso, YHB.

(Seni seviyorum ama bunu gösteremiyorum. Anlamıyorum. Sana âşığım ve bunu içimde taşıyorum, YHB.)

Altında italik bir cümle daha vardı.

Lo siento, lo siento, lo siento.

(Üzgünüm, üzgünüm, üzgünüm.)

Sana âşığım, yazıyordu.

Bana âşıktı.

Benim ona olduğum gibi... Demek ki imkânı vardı. Âşıktı çünkü. Deli değildim ve her arkasını döndüğünde kendi kurntummuş gibi hissetmeme de artık gerek yoktu.

KAİNAT

Beni seviyordu çünkü.

O da âşıktı.

Zihnimdeki tüm fısıltılar sustu; devamlı bağırp duran, beni hırpalayan oğlan çocuğu kaşlarını çatıp kenara çekildi. O da bu okuduğuna inanmıyordu. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, kafamın içinde yarattığı şiddetten korkup köşesine sindi. “*Seni kandırıyor,*” demeyi kesmişti.

Kainat Kızılıkaya hiç konuşmadan, sırtındaki tek cümleyle, senelerdir zihnimin içinde ona lanet okuyan küçük çocuğu yenilgiye uğratmıştı.

“Niye konuşmuyorsun?”

Sırtında yazılı cümleleri tekrar tekrar okuduğum için.

“Dilini mi yuttun, Batıkan?” Belindeki elimin üstüne elini koydu. Tenimi laciverte boyayarak uzun ve uçları sivri tırnaklarıyla okşar gibi çizmeye başladı. Elimini tutup belinden kalçasına doğru ilerletti. Oturduğu yerde biraz daha gerilediğinde sırtı göğsüme çarptı. Elimini karnına götürdü. Sıcak teni buz tutmuş elimin altında kavruluyormuş gibiydi. Şimdi elim memesinin üstündeydi. Sutyen giymişti. Elimini sıktağında verdiği komuta uyararak elimi asla sığmayan memesini avuçlayıp sıkıttım. Canını yakıp yakmadığımı bilmiyordum ama bundan zevk aldığını anlamak zor değildi. Geriye attığı başı boyun girintime tam anlamıyla yerleşti.

“Sanırım.” Sesi kısıktı ve bu şimdiye kadarki en seksi şeylerden biriydi. “Artık senden daha takıntılıyım.” Diğer elimdeki kâğıdı alıp yere attı ve o elimi de diğer memesine götürdü. Kontrol ondaydı. “Sana bakıyorum ve gözlerindeki her hücreyi görebiliyorum. Yanımda değilken bile kokunu alabiliyorum.” Sadece kalçaları oturduğu koltuktaydı artık. Tamamen bana yaslanmış, kıvranıyordu.

Bunu da mı kafasını dağıtmak için yapıyordu? Bu kadar umursamaz mıydı, yoksa o da benimleyken diğer her şeyden, hayattan kopuyor muydu?

Üstündeki sutyeni aşağıya sıyırdığımda ellerime dolan çıplak, yumuşak, sıkılmaktan kızarmış memelerini daha şiddetli sıktım. Ağzından dökülen inlemeyle biraz daha geriledi. Tam karşımızda bir ayna vardı, yutkunuşunu bile takip ediyordum. Meme uçlarını parmaklarımın arasına alıp sıktım, o da kalçalarını oturduğu koltuktan ayırıp kucağıma yerleşti.

Kucağım için yaratılmıştı. *Benim için. Her zerresi.*

Benim için.

“Kendimi,” dedi kesik kesik. “Sadece böyleyken hissedebiliyorum. Yaşıyorum sanki.” Gözlerini yummuştı. Şu an sevişmiyorduk.

Sanki çok uzun süredir bunu bekliyordu. *Kendini olduğu gibi bırakmayı. Bana teslim olmayı. Benim olduğunu kabullenmeyi.*

“Sana anlatamıyorum,” diye dökülmeye başladı. “Hiçbir şeyi sana anlatamıyorum. O kadar yabancıyım ki.” Başını çevirip boynumu öptüğünde, üstündeki sutyeni düzelterip askılarını koluna geçirdim. Bir kez daha öptü. Eliyle kirli sakalımı okşayıp çenemi tuttu. “Çok belirsizim, çok dağınığım. Neresinden tutacağımı bilmiyorum. Hiçbir şeyi bilmiyorum.” Kucağımda dikleşip bana sarıldı.

Duvarları mı yıkılmıştı?

“Bana neden öfkeli değilsin? Seni kandırmaya çalıştım. Seni tehlikeye attım.” Duraksadı. “Ben Pedro’yu öldürdüm.” Yutkunurken boynuma sarıldı. “Sen beni kandırdın ama ben de sana öfkeli değilim.” Başını kaldırıp gözlerime baktı. “Hadi dövmemi yap artık. Konuşmayalım daha fazla.”

Aslında konuşmuyorduk. O konuşuyordu, ben dinliyordum. Bir şey demek istemedim. Susmasını hiç istemiyordum çünkü ondan beklediğim tek şey zaten benimle konuşmasıydı.

KAİNAT

Kucağımdan kalkarken ona engel olmadım. Yerine geri oturdu. Eliyle omzunun başlangıcından koluna kadar olan kısmı gösterdi. “Buraya istiyorum.”

“Konuş, Kainat. Sabaha kadar dinlerim.” *Sadece konuş. Çünkü aklını okuyamıyorum.*

Bana bir bakış atıp kenardaki telefonuma uzandı. “Şifren ne?”

“Sıfır bir, sıfır bir, sıfır bir.” Cevabıma elbette göz devirdi.

“Senin tuttuğun takım da Adana Demirspor, değil mi? Allah’ın Adanalısı.” Aslında kendisi de Adanalıydı. Cihan Baba Adanalı olduğu için hemşerimdi fakat bunu bilmenin ona kendisini iyi hissettireceğini sanmıyordum. Telefonumu açtı, ne yapacağını bilmiyordum. İstedğine bakabilirdi.

Kâğıdı kolunda istediği kısma koyup spreyle mürekkep izini çıkardım. “Makineyi çalıştırıyorum, canın yanarsa söyle.”

Telefondan müzik sesi yükseldiğinde şarkı açtığını anladım. Daha fazla konuşmak istemediği içindi. Şarkının ilk cümlesini mırıldandı. “*Üzgünüm eskisi gibi değil luna-park...*”*

“Canım yanarsa dalga geçersin, o yüzden söylemeyeceğim ama anla sen acırsa.” Saçlarını diğer omzunda topladığında makineyi mürekkebe batırıp tepkisini ölçmek için bir iki çizik attım. Tepki vermedi.

Dövmenin ana hattını çizmeye başladım. “Bugün hakkında ne hissediyorsun? Bana hiç soru sormadın, bağırmadın.” Kafasında çok soru olduğunu biliyordum. Olmadığını söyleyemezdi.

“Hiçbir şey hissetmiyorum.” Burnunu kırıştırdı. “Aslında kandırılmış da hissetmiyorum. Sadece küçükken kandırılmış olmak koyuyor biraz. Küçük çocuk bir psikopatla büyü-

* Büyük Ev Ablukada - En Güzel Yerde Evin.

mesine nasıl izin verebilir bir insan? Üstelik onu benimsemesine, onun tarafından yetiştirilip beyninin yıkanmasına... Bilmiyorum. Şimdi daha az öfkeliyim ama onları görmek istemiyorum."

"Kaçmak mı istiyorsun?"

"Onlara benden kaçmaları için sebep mi vermeliyim? Bununla uğraşmam bile. Bu içinde bulunduğum olay ne gibi, biliyor musun?" Sırıttığında gözleri kısıldı. Canının yandığının farkındaydım, yine maskeleyemeye çalışıyordu. "Sadece orta yaşlı kadınların izlediği iğrenç aldatma konulu Türk dizileri gibi. Mide bulantısı ve biraz öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyorum. Tepki vermiyorum, efor da sarf etmeme degecek bir mevzu değil. Oradan buradan bir kardeşim daha çıkarsa hiç şaşırmam mesela." Kaşlarını çatı. "Aren'den haber var mı acaba? Her neyse. Öyle işte." Başını omzuna yatırdı. "Onun çıplak fotoğraflarını yaydım. Herkesin görmesini sağladım. Bu beni çok iğrenç biri yapar, değil mi?"

Derin bir nefes alıp dövmenin hatlarını çizmeye devam ettim. "Sana tam olarak ne yaptığını bilmeden cevap veremem. Çok kötü bir şey yapmış olması lazım. Hayatını karartacak derecede kötü bir şey." Yapmadığını biliyordum. Aren'in birine kötülük yapıp ayağını kaydıracak gücü yoktu. O sadece Kainat'ın hayatını görmek istemişti.

"Yapmadı," dedi açıkça. "Ama ona neredeyse güvenecektim. Neredeyse gerçekten güvenecektim. Defterini okudum, günlük gibi bir şeydi. Bana yapmak istediği o kadar kötü şeyler vardı ki, ondan önce ben onu mahvetmek istedim." Gözleri duvara kilitlendi. "Yapamayacağını biliyorum." Burnundan sert bir nefes verdi, nasıl düşünürse düşünsün artık haklı çıkmıyordu. Bunu da biliyordum. "O kadar yenik hissediyordum ki, en güçsüz rakibi öldürmek istedim. Daha iyi hissetmek için. Çok bencilce, hatta iğrenç. Ama yaptığım gerçeğini de-

KAINAT

giştirmez. Pişman mıyım? Değilim sanırım. Üzerine düşünmek de istemiyorum çünkü pişman olabilirim düşünürsem. İstemiyorum.” Altdudağını ıslattı. “Çok konuştum.”

“Konuşmazsan bu dövme muhabbeti hiç çekilmez. Konuşmaya devam et.” Zihnini bana dökmesinden keyif almadığını söyleyemezdim.

“Ben hâlâ senin Harun Kızılkaya nefretini çözemedim. Bir iş falan mı yaptınız da anlaşamadınız? Ben gelmeden önce ne konuşuyordunuz? Benimle alakası yoktur herhalde?” Art arda konuştuğundan ağzı kuruyup duruyordu. Makineyi bir kenara bırakıp oturduğum yerden kalktım. Minibara uzandım ve aldığım su şişesini ona uzattım.

şişeyi dudaklarına dayandığında cevap verdim. “Babamı öldürdü.”

Su boğazında kaldı. Öksürerek ağzına elini kapattı. Hiçbir şey demeden bana baktı bir süre. Elini ağzından çekip arkasına yaslandı. “Babanı mı öldürdü?” Sesi o kadar kısıktı ki, zor duymuştum.

“Evet ama üzülmene gerek yok. Senin baban öldürmedi. Harun öldürdü.” Gerçekten yüzü düşmüştü. Bu kadar düşeceğini bilseydim ona söylemezdim. Kaç sene önce olan bir şeye üzüleceğini zannetmemiştim.

“Dövmeye devam eder misin?” Söylediği tek şey buydu.

Dövmeye devam ettim.

Aramıza yaklaşık on dakikalık bir sessizlik girdi. Arada yüzüne bakıyordum ama o tamamen duvara bakıyordu.

On dakikalık sessizliğin sonunda konuştu. “Neden orada ölmesine izin vermedin?”

“Onun için ağlıyordun.” *İçin çıkıyormuş gibi ağlıyordun.* “Kainat, sen onu seviyorsun. Ondan değil, belki de seni sevmemesinden nefret ediyorsun.” Gözlerini duvardan ayırıp bana baktı.

“Anneme de zarar vermiş, değil mi? Bu yüzden annem Hangar’daydı.” Gözlerini yine kaçırdı. “Onu öldürmeye çalıştı,” dedi aydınlanır gibi. *Sanki ilk kez olmamış gibi.* “Lava-
bo üst katta mı?”

“Burada ağlayabilirsin.” Tekrar bana baktı.

“Ağlamayacağım ki.” Yine bir çocuk gibiydi karşımda. Kainat hep böyleydi. Sadece ezilmemek için en büyük oymuş gibi davranıyordu. En büyük olmak istiyordu.

“Ağlayabilirsin, Kainat. Ben kimseye söylemem.”

“Babanı öldürmüş,” diye sayıkladı. “Annemi de öldüre-
cekti.”

Ve ağlamaya başladı.

Makineyi teninden çekmedim, sanki ağlamıyormuş gibi işime devam ettim. “Ben o ölmesin diye ağladım, aptal gibi!”

“Şimdi niye ağlıyorsun peki?” Eğilip yanağından öptüm. Ağlaması normaldi, ona ağlamamasını söyleyip sakinleştirmeye çalışmak bencillikten başka bir şey olmazdı.

“Onun ölmesine izin vermediğim için.” İç çekti. “Bana kızdın mı, ağladığım için?”

“Kızmadım.” Kızmamıştım. *Hiç.* “Seni büyüten adamı seçemezsin. Bağlanacağın insanları da öyle. Hiç kızmadım sana.”

“Babanı öldürmüş, sen benim yüzüme nasıl bakabildin? Onu görmedin mi hiç bana bakarken? Soyadıyla hitap ederken...”

“Sana baktığımda sadece seni görüyorum, Kainat. Ayrıca değiştirebileceğimiz bir soyadı için neden senden nefret edeyim?” Şimdi istese bir saniye bile beklemeden soyadımı ona verirdim. “Şimdi istediğin kadar ağla. Dövmen bittikten sonra seni bir yere götüreceğim. Orada ağlayamayacağın için şimdi istediğin kadar ağla.” Dudaklarını büzerek ağladığında gülümsememek için zor durdum. “Tamam mı?” Başını salladığında eğilip bir daha öptüm.

Rahatlamıştım. Göğsümden ağır bir yük kalkmış gibiydi. Derim gerginlikten arınmış, bedenim kendini serbest bırakmıştı. İnsanlığımın farkına varıyordum; adımlarım daha canlı, bakışlarım daha dikkatli olmuş, nefesim derinleşmişti.

Arabadan indiğimizde sokak lambalarının titrek ışığı altında yürüyorduk. Önce yemek yemiş, ardından dövmececinin üst katında duş almıştık. Onun ensesinde, benim kolumda taze mürekkep izlerini koruyan su geçirmez bantlar vardı. Hafifçe dokunduğumda hâlâ sıcaklık hissediliyordu.

Büyük dönme dolabı görünce Yaman'a dönüp elini tuttum. "Lunaparka mı getirdin beni?"

"Evet. Canım lunaparka gelmek istedi bugün." Lunaparkın girişinde kimse yoktu.

"Kapalı sanırım," dedim. Oyuncakların hiçbirisi çalışmıyor, sessiz metal iskeletler boşluğa bakıyordu.

"Kapalı zaten."

"E geri dönelim. Ne yapacağız kapalı lunaparkta?" sorusu dudaklarımdan çıkarken karşıdan gelen bir adam gülümseyerek Yaman'a el salladı.

"Ağabey, hoş geldin," dedi adam önümüzde durduğunda. Bana bakıp, "Yenge mi?" diye sordu.

"Aynen, yenge." Adam cebinden çıkardığı on kartı ona verdi, Yaman da kartları cebine yerleştirdi. "Çocuklar içeride, değil mi?"

"İçerideler, ağabey. Ben de buralardayım. Bir isteğin olursa çocuklara söylersin, bugün emrine amadeler."

"Eyvallah, kardeşim. Bir ihtiyacın olursa ara beni." Yaman adamla tokalaşıp beni girişe yürütmeye koyuldu.

"Bir insanın neden lunaparkta tanıdığı olur ya?" Söylenmemle bana bakıp göz kırptı.

“Benim her yerde bir tanıdığım vardır. Sen bizi boş adam sandın herhalde?”

“Haklısın, lunapark kapatmak istersem sana mutlaka gelirim.” Gülümsedim istemsizce.

“Bekleriz canım, neye binmek istersin?” İçeri adım atınca boşluğun sessizliği daha yoğun hissedildi. “Dönme dolaba binelim mi?”

“Binelim,” dedim. Lunaparkta hangi oyuncağa binileceğini bilmiyordum. Belki de en büyükten başlamalıydık.

Her oyuncağın önünde görevli duruyordu, Yaman hepsiyle tek tek selamlaştı.

“Çok kız düşürdün herhalde böyle.” Tamamen sataşmak için söylemiştim.

“Adel’i getiriyorum arada. Kız düşürmek istesem lunaparka mı getiririm?”

“Ha,” diye yükseldiğimde bana bir bakış attı. “Kızları düşürmek için ne yapıyorsun? Dövmeciye mi götürürsün mesela?”

“Ne alakası var, öylesine söyledim. Lunaparkta ne yapsın kızlar?”

“Kızların ilgi alanlarını da biliyorsun yani? E süper.” Omzumu silktim. “Şaka yapıyorum, ben de erkeklerin ilgi alanlarını biliyorum zaten. Lisede her erkek arkadaşım için ayrı stadyuma maç izlemeye gidiyordum.”

Yürümeyi durdurdu, elimi bıraktı. “Kainat, başka bir erkekten bahsetmeyi kes, yavrum.”

“Erkekten bahsetmiyorum ki, erkeklerden bahsediyorum.”

“İyi, sikeyim o zaman o erkekleri.” Elim sıkıca tekrar tutup beni çekiştirdiğinde ona ayak uydurdum.

“Merak etme, hiçbir erkeğin isimlerinin baş harfini dövme yaptırmadım. Dönme dolapta günbatımı da izlemedim. İlk defa böyle hissediyorum.” Son cümleyi alayla söylediğimde neredeyse göz devirecekti, son saniyede kendini durdurdu.

KAİNAT

“Tamam.” Huysuzlanmıştı yine. Dönme dolabın önündeki görevli çocukla tokalaştı. Halini hatırlını sordu, hepsinin adını da biliyordu herhalde. “Bana uzun sürsün, ağabeyciğim,” dedi. “En yavaş ayarı neyse onda döndür bizi.”

Çocuk gülümsedi bu söylediğine. “Bir saat falan döndüreyim mi o zaman, ağabey?”

Yaman önce bana baktı, fikrimi soracağını sandım. Sonra bana ters bir bakış atıp tekrar adama döndü. “Döndür, ağabeyim.”

Çocuk kulübenin içine girdiğinde biz de dönme dolaba yaklaşıştık. “Bana da fikrimi sorsaydın keşke,” dedim alayla. “Bir saat dönmek istiyor muyum diye.”

“Dönersin, dönersin. İncilerin dökülmez.”

“Binmiyorum lan!” dedim inadına. Zaten binecektim ama bir saat trip çekmek istemiyordum. “Dön dur bir saat. Su’yu görüntülü ararsın, onunla dönersiniz.”

“Dönmeyeceğim Su’yla falan. Seninle döneceğim, gel şuraya.”

“Neyse, benimle dön bari.” Kıkırdayarak dönme dolabın kabinlerinden birine girdik. Yan yana oturduk. Çocuk gelip kabinin kapısını kapattı. Kendi kulübesine dönüp dönme dolabı çalıştırdığında aşırı yavaş hareket etmeye başladık.

“Sen daha önce dönme dolaba bindin mi?” diye sordu bana.

“Hayır. Sen?”

“Ben de binmedim.” Koluma baktı. “Beğendin mi dövmeni?”

“Beğendim.” Gözlerim dışarıdaydı. Daha yükselmemize çok vardı bu hızla.

“Beğenirsin tabii, ben çizdim sonuçta.”

“Sen beğendin mi dövmeni?” Beğendiğini tabii ki biliyordum; benim gözlerimdi sonuçta.

“Dövmeyi yaparken içimden geçtin ama beğendim. Gözler güzel olunca...” Lafını nasıl da biliyordu.

Kolunu omzuma atıp beni göğsüne çekti. “Yarın İspanya’ya dönmemiz gerekiyor,” dedi ciddi bir sesle.

“Bugünü bozmayalım. Yarın konuşuruz onu.” Bunu söyleyen taraf olmak beni şaşırtmıştı. “Onu öldürmeyi düşünüyorum.” Kainat Kızılkaya yine başladı...

“Kimi?” diye sordu başını eğip çatık kaşlarıyla gözlerime baktığında.

“Bence benim şeytanım Harun Kızılkaya. Onu öldürürsem hem ondan hem de şeytanlarımdan kurtulurum.” Artık ona söylediğim şeyleri içimde tartmama gerek kalmıyordu.

Beni yargılamayacağını biliyordum. Diğerleri gibi değildi, kimse gibi değildi.

Yaman bir kitabın içine hapsolsam beni seve seve okuyacak bir okurdu. Sadece o anlardı.

“Sen bilirsin.” Tek söylediği buydu. Sanki söyleyecek başka bir cümlesi daha vardı da söylememişti.

“Kötü birini öldürmek beni daha kötü yapar mı? Bunu kurtulmak için yapmak istiyorum.”

Başını iki yana salladı. “Beni yanlış anlama, Kainat. Seni tanıdığım için söylüyorum. Sen olmak istediğin kişi değilsin, o olmak için kendine acı çektirme.” Saçlarımı okşadı, biraz daha yükselmeye başlamıştık. “Pedro’yu öldürmek bile seni üzdü. Harun’u öldürürsen asıl o zaman ona hapsolursun. Nefretin vicdan azabına dönüşürse, olay sandığından farklı yerlere gider.”

Söylediklerini düşündüm. Onun gözümün önünde ölme ihtimali kendime yediremesem de göğsüme bir öküz oturtmuştu.

“Sen mi öldürmek istiyorsun onu?” Onu öldürmek bir haksak, bu Yaman’ın olabilirdi.

“Ölüm bir kurtuluş, Kainat. Neden kurtarayım onu? Onu kurtarmam. Cehennemin gerçek olduğundan emin değilim,

KAİNAT

bu yüzden önce kendi cehennemini yaşatmadan onu öldürmem.” Gözleri camdan dışarıyı izliyordu. Neyi kastettiğini bilmek istiyordum.

Bunu ona sormama kalmadan telefonunun zil sesi ikimizi de böldü.

Sadece onun değil, benim telefonum da çalıyordu.

“Viran ne alaka lan?”

“Aren ne alaka?”

İkimiz de birbirimize bakıp aynı anda aramaları cevapladık. Telefonları kulaklarımıza dayadık. Savaş’ın ona ne dediğini bilmiyordum ama Aren’in söylediği şey gayet netti. “Babam benim yanımda, yanındakinin haberi olsun.” Telefonu daha ben ona küfredemeden yüzüme kapattı.

“Evveliyatını sikeyim o zaman Mehmet’in! Aynen ilet ona.” Neyse ki Yaman benim yerime etmişti. “Sen niye aradın beni? Ne oldu, vicdanın mı sızladı?” Savaş Viran Saraylı’ya söylüyordu bunları. Biraz bekledi. “Ne eyvallahım olacak sana, amına koyayım?” Gözlerini yumup başını sabır çeker gibi kaldırdı. “Dönme dolaptayım.” Eliyle yüzünü sıvazladı. “Ne gülüyorsun lan? Şerefsiz piç!” Telefonu kulağından ayırıp kapattı.

Aynı anda konuştuk. “Harun Kızılkaya kaçırılmış.”

Ben ekledim: “Aren kaçırmış.” Burnumdan sert bir nefes verip camdan aşağıya baktım. Epey yükselmiştik. “Nasıl ineceğiz buradan?”

“Ne bileyim ben?” Huysuzca telefonunda birkaç tuşa bastı. “Lan daha iki saniye önce çekiyordu, amma koyayım!” Camdan aşağıya baktı tekrar. “Çocuk da içeride.”

“Buradan inmeyi mi bekleyeceğiz şimdi?”

“Yok, Kainat. Aşağı sallandıracağım seni, el kol yapıp çocuğa işaret verirsin, olur mu?” Yaman Haris Batikan aşırı gergindi.

Gergin olması gereksiz komik geldiğinden gülmeye başladım. “Sıkı tut ama. Düşmemem lazım.”

Sinirle yüzünü sıvazladı. Gerçekten canı sıkılmıştı.

“Aa,” diye yükseldim. “Günbatımı ne kadar güzel. Fotoğrafımı çeksene.”

“Kainat,” dedi gayet sabırlı bir sesle. “Güzelim, yavrum, bir tanem, lütfen iki saniye dur. Kafamı toparlamaya çalışıyorum.”

“İyi,” dedim bacak bacak üstüne atarak. “Tam da ayrıldığımızda düşünüp acı çekeceğimiz güzel bir anımız oldu diyordum. Harun Kızılkaya yine mahvetti.” Başımı iki yana sallayıp tamamen manzaraya döndüm. “Sonraki manita...”

Elini ağzıma kapattı.

“Kainat, yemin ederim burada zıplarım, aşağı düşeriz. Sus.”

Söylediği şeye kahkaha atmak için ağzımı açtığımda elini çekmek zorunda kaldı.

Öyle bir gülmeye başladım ki, ağzım yırtılacaktı. “Seni...” Bana ters bir bakış attı. “Zıplarken hayal ettim bir an.” Bir elimle karnımı tuttum. “Kafanı çarparsın, şuraya zor sığıyorsun!”

“Çok komik,” derken hâlâ telefonunu elinde tutuyor, çekip çekmediğini kontrol ediyordu.

“Bu arada,” dedim gülmem durduğunda. “Sana güzel bir haberim var, söylemeyi unuttum.”

“Neymiş o?”

“Malikâneyi ve Harun Kızılkaya’nın mekânını sana satma kararı aldım.”

Düzenleme
Ny.ozlem

5

Birinden Götme

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden

20.01.2001

Uzun süredir kalemi elime almıyorum, mutluluktan içim içime sığmıyor. Bazen duvarı izlerken bile sırtıyorum, kalbimde bir his var ki anlatamıyorum kimseye. Küçüldüm de bir çocuk oldum sanki. Akşamları günah işliyorum, gündüzleri cenneti yaşıyorum.

İzem artık bana güveniyor. Bugün söyledi bana. Beni sevdiğini söylese bu kadar mutlu olurum. Hayır, abarttım. Beni sevdiğini söylese ağlardım. Onu okuldan ben alıp bırakıyorum. Yazın Cihan da yanımdaydı fakat artık o kadar fazla ki içimdeki İzem, Cihan'ı göremiyorum. Günahım batmıyor gözüme eskisi kadar.

İzem bana gülüyor, güvendiğini söylüyor, eşyaları arabamda kalınca utanıp kızarmıyor, geri getir demiyor. Lazım olunca alırım senden, diyor. Ona bir hediye aldım bugün. Ceketinin dikişlerinin söküldüğünü görmüştüm geçenlerde. Kalın, bej rengi bir kaban aldım. Görünce beğeniyle büyüdü orman yeşili gözleri. Sonra hemen kızardı yanakları, bana, “Bunu alamam, çok pahalı bir şeye benziyor, ne gerek vardı?” gibi önemsiz şeyler söyledi fakat geri almayacağımın farkında olacak ki, üstüne giymesi için ısrar ettiğimde hemen giyindi. Eski kahverengi ceketini arabamda bıraktı, ona asla hatırlatmadım.

Arabamın içi mis gibi yasemin çiçeği kokarken, onun gibi kokarken dilim varmadı.

Artık beni daha iyi tanıyordu, okuldan sonra onu evine bırakmadan yemek yemeye götürüyordum. Hâlâ sol kolumdaki birkaç dövmenin anlamını çözmeye çalışıyordu. Gözleri üzerimde biraz daha kalsın diye, sorduğunda gizem yaratarak ona dövmelemin anlamını söylememiştim.

Vargı'dan daha fazla küfür duymamak için ona bunların hiçbirini söylemiyordum. Aramız eskisi kadar iyi değil son zamanlarda. Nilüfer'in hamilelik haberini duyduğumda bir çiçek gönderdim yalnızca. O gün İzem'in annesini hastaneye götürdüğümüzden onların yanına gitmeye vaktim de olmamıştı. Vargı, Nilüfer'den akıl almaya başladığından beri beraber yapmayı düşündüğümüz hiçbir işi yapamıyorduk.

Nilüfer'i vicdanı yapmıştı, onu dinlemekten başka bir şey yapmıyordu.

“Vicdan yaparsan,” demiştim onu karşıma alıp. “Bir sikim beceremezsin. Para da kazanamazsın.”

Elbette beni dinlememişti.

Ama baba olmasına sevinmiştim, merhameti bir işe yarayacaktı.

Benim vicdanımın sesi uzun süredir yoktu, benim merhametim köle gibi sevdiğim insanlardı. Onlardan da hiç kalmamıştı, bir İzem vardı. Başka da kimse yoktu. Bu da bir şeydi benim için. Kendi çocuğuna dahi merhamet göstermeyen bir babayla büyümüşüm.

Saf kötülük buydu işte, benim gibi insanlar saf kötü değildi. Sadece dünyanın farkına varmış insanlara kötü denilemezdi.

Hayat kimseyi iyi bırakmazdı. Yeterince canın yanarsa,

KAINAT

kötü olmaya da çekinmezsin. Canın yandığı kadar can yakmazsan, eninde sonunda kaybeden olursun. Bir aptal değilsen de kaybeden olmaya göz yummazsın.

Saf kötü bir insanla büyümüştüm. Babamla. Bundan olsa gerek, kötü insan ile iyi insanı güzel ayırt ettiğimi düşünürüm.

Bir çocuğum olsa mesela, ölümün eşiğinde olsam yaşadıklarımın zerresini yaşatmazdım ona. Bir kız çocuğu özellikle. Severdim kız çocuklarını. İmkânı yok, canını yakamam çocukların. Her türlü günahı işlerim ama şeytan olsa dokunamaz bir çocuğa.

KAINAT KIZILKAYA

Hız ibresi üç yüzü gösterdiğinde motorun sesi uğultudan öteye geçmiş, arabanın içi titreşiyordu. Göğsümdeki sıkışma koltuğun sertliğine karışmıştı. Hava ağırdı. Telefon cebimde delirmiş gibi titriyor, Viktoria'nın ısrarı arabayı dolduruyordu. Ne açabiliyordum ne de kapatabiliyordum. Gözüm önümdeki asfaltın ucuna kilitlenmişti, sanki oradan başka bir yer yoktu. İstanbul'un ışıkları geride kalmış, şehir bir süre önce bedeninden soyulmuştu. Geriye yalnızca yolun gri çizgileri ve Yaman'ın kararlı elleri kalmıştı direksiyonun üstünde.

“Şimdi Harun Kızılkaya'dan önce biz öleceğiz,” dedim alaylı bir nefesle. Şehri arkamızda bırakmıştık. Savaş Viran Saraylı'nın gönderdiği adrese gitmeden önce eve uğrayacak, üstümü değiştirip Viktoria'yı alacaktım. Yolun iki yanındaki tarlalar gölgeleniyor, arada kalan birkaç araba Yaman'ın sert manevralarıyla kayboluyordu.

Yaman gözünü yoldan ayırmadı, dudağının kenarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. “Ölmez misin benimle?”

“Aptal âşıklar gibi ölürüm demeyeceğim. Şu işler bitsin, bir sevişelim falan. Ölürüz sonra.”

Cümlem bittiğinde gözlerinin kenarındaki kaslar gevşedi, sırttı.

“Biz daha doğru düzgün sevişemedik, değil mi? Unutmuşum.” Başını azıcık çevirdi, yüzü far ışıklarının arasında kısa bir an parladı. “Soygundan sonra bir kutlama yapalım o zaman.” Gülümsemesi büyüyüp iyice yerleşti yüzüne. “Rahat rahat, uzun uzun... Evimde.” Duraksadı. “Evimizde.”

“Sen soygundan sonra kutlama yapacağımızdan da emin sin yani. Başarılı olacağından falan... Devrim de yaparsın sen bu egoyla.” Söylerken gülmeye çalıştım fakat sesim dalga geçmekten çok bir tedirginliği bastırıyordu. Yaman ciddiyetle baktı bana, hız göstergesi düşmedi.

“Doruk mu anlattı?” diye sordu. “O nereden gelmiş aklına?”

“Ne? Bir şey anlatmadı. Neyden bahsediyorsun?”

“Üniversitelerdeki grupları örgütleyip devrim için eylem yaptığımızı anlatmadı mı?” Yüzü bana döndü, kaşları merakla kalktı. “Biber gazmdan zehirlenip bir hafta sigara içemiştim.”

“Ülkede suç sayılan her şeyi yapıp hâlâ dışarıda olman trajikomik değil mi? Bir arkadaşımı eylem alanının yanından geçiyor diye eylemci sanıp gözaltına almışlardı.” Kelimeler ağzımdan çıkarken arabaya soğuk bir hava doldu.

“Eğer yaptıklarının bir kısmı bile devlete yarar sağlıyorsa, diğer tüm suçları göz ardı ederler.” Gülümsemesinde kibrin soğuk bir parıltısı belirdi, ayağını gazdan çekmedi.

“Devletin sana yaptığı bu sanırım. Hâlâ özgürsün.”

Burnundan kısa bir nefes verdi, içinde alay gizliydi. “Ben kimseye hizmet etmem. Benim derdim onların göz ardı ettikleriyle.” Neyi kastettiğini tam olarak doğru mu anlamıştım, emin değildim. Sadece önüme dönüp yolu izlemeye devam ettim.

KAINAT

Bence doğru anlamıştım. Ama sadece kafamda kuruyor da olabilirdim.

Doğru anlamak iyi hissettirmiyordu. Ben de anlamamış gibi yapmayı tercih ettim.

“Bu arada,” dedim aklıma gelişigüzel gelmiş bir konuymuş gibi davranarak. “ZARCON hakkında ne biliyorsun? Diego’yla yakın mısınız?” İçimde merak değil, daha çok ölçüp biçme isteği vardı. İkisi yan yana geldiğinde aralarındaki mesafenin dostluk mu, yoksa çıkar ilişkisi mi olduğunu hep anlamaya çalışmıştım.

“Ailem hariç kimseyle yakın değilim, Kainat. Diego’nun işine yarıyorum. O da benim. Fazlasıyla.” Kırmızı ışıktaki durunca yüzünü bana çevirdi. “Samimi değiliz, sadece ben itaat eden tarafta değilim.”

Gülüştüğümün altında ince bir alay gizlenmişti. “Öyle bir konuşuyorsun ki, duyan da Diego Perez sana itaat ediyor sanacak.”

Kaşlarını kaldırıp önüne döndü, yüzünde belli belirsiz bir memnuniyetsizlik vardı.

“Ee,” dedim saçlarımı toparlarken. “Hâlâ ne bilip bilmediğini söylemedin.”

“Sen benden çok şey biliyorsundur, Kainat. Niye soruyorsun ki?” Ses tonu yumuşaktı, içinde sorgulamanın yanında ölçülü bir merak taşıyordu. “Oralarda uçan sensin, benden iyi bilirsin.”

“Tabii ki bilirim. Biliyorum da. Ama Pedro’dan öğrendiğim kadarıyla.” Gözlerimi tavana dikip derin bir nefes aldım. “Merak etme, doğruluğundan emin olduğum bilgiler.”

“Pedro da olmasa...”

“Pedro olmasa başka bir anahtar bulurdum, şüpheli olmasın.” Camı aralayıp dışarıdaki rüzgârı içeri doldurdum. Şehrin gecesi ağırlaşmış, ışıklar yola bulanmıştı.

“Pedro`yla gerçekten arkadaş mıydın, yoksa onu kullandın mı, merak ediyorum.” Bu defa sesinde gerçek bir ilgi vardı. Yeşil ışık yanar yanmaz gözleri hâlâ bende, ayağını gaza bastı. Arabanın hızlanmasıyla birlikte kelimeleri arkamızda bıraktığımız şehrin üzerine serildi.

“Kullanmak için değil, ortak olmak için onu buldum. Yani kapı yine kullanmaya çıkıyor sanırım ama kötü bir düşüncem yoktu. Çok yakınımıdaydı, onu gördüğüm gibi yanında bittim. Sonra da gerçekten sevmiştim. Sahte hissettirmiyordu arkadaşlığı.” Sesim düz çıkmıştı, anlatırken bir his taşımıyordum. Belki taşımak istemiyordum.

Üzülmemek, kendini korumanın bir türü haline gelmişti. Yoksa içimde gerçekten bir acı mı yoktu, bunu ayırt edemiyordum. Göğsümde minik, rahatsız edici kıymıklar geziniyordu; batıp çıkıyorlardı ama hiçbirini tam hissedemiyordum. Belki o hissin adı hayal kırıklığıydı.

“Sence?” dedim Yaman’a, sesim bu sefer daha durgundu. Onun duygulara karşı ölçülü yaklaşımını biliyordum; birini ağlarken kollarına almak yerine susarak yanında kalırdı. Çünkü benim ağlamamın bir zayıflık değil, var olmanın sessiz biçimi olduğunu fark etmişti. “Sence o gerçekten arkadaşım mıydı? Yoksa en başından asıl kullanılmaya çalışılan kişi ben miydim?”

“Gerçek olsa seni öldürmeye kalkmazdı,” dediğinde boğazımdaki düğümü fark etmeden yutkundum. Sözlerinin ardından nefesi ağırlaştı; pişmanlık mı susturuyordu onu, emin olmadım. “Ama tamamen sahte olduğunu da sanmıyorum. Tüm mesajlarını okudum. Emin değilim, yalnız kimseye senin varlığından bile bahsetmemiş. Bahsetse ben sıkardım kafasına.”

“Nasıl yani?” diye sordum sesi ile yüzümün arasında kalan mesafeyi ölçercesine.

“Üstümüze yıktığınız soygun,” dedi. Kelimeleri arabanın içinde yankı olmadan, yalnızca ağırlık bırakarak gezindi. Be-

KAINAT

nimle ilgisi yokmuş gibi davranıp başımı çevirdim, camdaki karanlıkta kendi yansımamı izledim. “Seni hiç karıştırmamış. Kendi adını bağlantılarını kullanmış.” Nefesi kısa, bitkince çıktı. “Sevmiş bence, alışmış en azından. Bir de o itte yavşaklık sezmedim. Ağabeyin gibi bir şeydi gözümde.”

Sözleri neyi iyileştiriyordu, neyi parçalayıp dağıtıyordu, çözemedim. Bir yandan içimde bir yerin gevşediğini hissediyordum, öte yandan bir başka tarafım kasılıyordu. Sanki hislerin yer değiştirdiği bir boşluğun ortasında kalmıştım. İyi mi geldi, kötü mü bilmiyordum. Duygusuzluk da bir çeşit korunma yöntemiymi belki.

“Ona kötülük yapmış gibi hissetmiyorum. Bir tahta iki kişi sığmaz. Doğanın kanunu.” Elimi yüzüme götürdüm, parmak uçlarımın soğukluğu yanaklarıma değdiğinde Yaman’ın bakışlarım üzerimde hissettim. Başımı çevirip ona döndüm. Kaşlarını çatmıştı.

“Niye öyle bakıyorsun?” diye sordum gözlerimi ondan ayırmadan.

“Bir an başkası konuşuyormuş gibi hissettim lan.” Yüzündeki ifadeyi hızla sildi, bakışlarını önüne çevirdi. Direksiyonun üzerindeki parmakları gergindi.

“Kim konuşuyormuş gibi hissettin ya?”

Bir süre sustu. Gözlerini yoldan ayırmadı. Dudaklarının kenarı oynadı, sanki cevap dilinin ucundaydı da geri yuttu. Sonra arabayı kenara çekti. Motorun sesi azaldı, sessizlik daha da yayıldı. Evimin önüne geldiğimizi fark ettim.

“Üstünü değiştir de gel, bebeğim. Bekliyorum.”

“Kim konuşuyormuş gibi hissettin?” diye sordum tekrar, sesim daha kararlıydı. Cevap gelmeyince kaşımı kaldırdım. “Eski manitalarından...”

“Yuh kızım ya, iyi ki anlattım amına koyayım! Alakası yok. Hadi, bekliyorum seni.”

“Cevap ver, Yaman.”

“Savaş lan Savaş. Bizim Savaş.” Bunu duyunca göğsümde anlık bir sıkışma oldu. *Bizim Savaş?* “Onun gibi konuştun bir an, ona şaşırdım. Acelemiz var, Kainat.” Kısa bir duraksamadan sonra ekledi: “Şu Viktoria’yı da getir, kızı hapsettik eve.”

Kapıyı açtım, gece havası yüzüme çarptı. Şehrin gürültüsü uzaklaşmış, sokağın sessizliği asfaltın üzerine ince bir örtü gibi yayılmıştı. Arabanın içindeki sıcaklık yerini dışarıdaki keskin soğuğa bıraktı. Derin bir nefes aldım, burnuma egzozla karışan gece kokusu doldu. Adımlarım hızlıydı, neredeyse koşarcasına apartmana girdim.

Binaya girmem ile dairemin kapısını çalmam arasında çok kısa bir süre vardı. Viktoria kapıyı açtı.

Üstünde hâlâ kendi elbisesi vardı, makyajı biraz dağılmıştı. Beyaza çalan sarı saçlarını tepesinde sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Makyajı aktığı için gözlerinin çevresi simsiyahtı. “Keşke bu kadar geç geleceğini haber verseydin,” dedi soğuk bir sesle. “Çok iyi bilmediğim bir ülkedeyim sonuçta.” Sesi biraz kısıktı, arkasını dönüp salona doğru ilerledi. “Tehlikeyi şimdilik atlattı sayılır, İspanya’ya döneceğim.”

Bana kızgın ya da kırgın mıydı? *Onu evde bırakıp haber vermediğim için?*

Telefonlarını açamamıştım.

“Burada işlerim var,” dedim onu salonda bırakıp yatak odasına giderken. Vücuduma batıp duran, tenimi çizen cam kırıkları vardı. Bir gün öncesinden ayaklarım yara bere içindeydi. Fazla cam kırığına maruz kalmıştım. Saçlarımın arasında bile olduklarını hissediyordum.

Üstümdekileri çıkarıp kalın bir kot pantolon giydim. Ardından gardıroptan siyah, uzun kollu bir *body* seçtim. Tam

KAINAT

fermuarı çekerken Viktoria odaya girdi. “Bir sorun mu çıktı?” diye sordu. Sesi daha yumuşak, temkinliydi. “Yardım edebileceğim bir konu var mı?”

Taraktan çıkan ses odaya doldu. Aynada yüzümün ifadesine baktım, tanıdık gelmiyordu. “Bir kez ölüm tehlikesi, sinir krizi ve ağlama nöbeti yaşadım. Annem tarafından vurulan babam -öz olmayan babam- öz kızı tarafından kaçırıldı ve onu bulmamız gerekiyor. Çünkü kurtulmasını istemiyoruz.” Daha hızlı taramaya başladığımda saç tellerim koparak yere düştü. “Saatlerdir her yerime cam parçası batıyor, hissetmeye çalışıyorum.” Tepemde sıkı bir atkuyruğu yaptım, tıpkı Viktoria’nınki gibi. “Tüm bunların içinde normal bir gün geçirmeye çalıştım, o da elime yüzüme bulaştı.” Yüzüme kısa bir tebessüm yerleşti. “Ve bütün bunlar olurken aramanı açıp sana haber veremedim, Angelo. Üzgünüm.”

Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını birbirine bastırdı. “Soyadıyla hitap etmen sinirlendiğin anlamına mı geliyor, yoksa...”

“Sinirlenmedim,” dedim dolaptan kalın bir ceket çıkarırken. “Neden sinirleneyim ki? Soyadın bu değil mi?” Çekmeden sigara paketi ile çakmağı alıp çantama attım. Bir de Pedro’nun bıraktığı silahlardan birini aldım. “Yaman sana da ihtiyacımız olduğunu söyledi.” Yalanı öyle sakın söyledim ki, neredeyse kendime inanacaktım. “İspanya’ya yarın akşam döneriz. İstersen bizimle gel.”

“Silah kullanmayı bilen birine daha mı ihtiyaç varmış? Haris’in bana başka ne konuda ihtiyacı olabilir ki?” Dudaklarının kenarı kıvrıldı, alttan alta hoşuna gitmişti bu ihtimal. “Geleyim o zaman.”

Dolabın alt rafından ona da bir pantolon ve uzun kollu bluz çıkardım. Deri ceketlerimden birini uzattığımda giydi, duruşu birden değişti. Sanki savaş alanına girmeye hazırlanıyordu.

“Acelelerimiz var,” dedim kapıya yönelirken. Ayakkabılıktan botlarımı alıp giydim, bağcıkları sıkıca çektim. Viktoria peşimden geldi, topuklularını eline almıştı.

“Umarım onları giymeyi düşünmüyorsundur.” Dolaptan uzun, siyah bir çizme çıkarıp uzattım.

“Nasıl aklıma gelmedi?” dedi alaylı bir gülümsemeyle. “Kainat Kızılkaya’nın Streç *Napa Prada* botları olduğunu bilsem uzanmazdım bile.”

“Her zaman lüks bir alternatifim vardır.” Kapıyı açarken onun hâlâ dolabı karıştırdığını fark ettim.

“Benim bile *Givenchy* koleksiyonum yok!”

“Dokunulmazlığı olan baban alamıyor mu?” diye sordum, sesimde ince bir iğneleme gizliydi. Gözlerini devirdi, ardından birlikte koridora çıktık.

Asansör sessizdi, paslı aynasında kendi yansımama baktım. Viktoria yanımda duruyor, soracak çok şeyi varmış da nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi dudaklarını aralayıp kapatıyordu.

“Ne soracaksın?” dedim, gözlerimi onunkilere çevirdim. Asansör kapısı açılınca dışarı adım attım. Havanın soğukluğu tenimi gıdıkladı. Apartman kapısından geçerken Yaman’ı gördüm; arabaya yaslanmış, elleri cebinde, başını hafif yana eğmiş bana bakıyordu. Gözlerinde beklemenin dinginliği vardı, sanki ne kadar gecikirsem gecikeyim yine orada duracaktı.

Viktoria burnundan kısa bir kahkaha bıraktı, ardından alaycı bir ciddiyetle, “Şanslı piç,” dedi Yaman’a dönüp. “Kızı harbiden âşık etmiş.”

Viktoria, Yaman’a elini uzattı. “Büyük tesadüf, Haris,” derken alaycıydı.

Yaman elini sıktı. Rusça bir şeyler söylediğinde ne dediğini anlayamadım. Viktoria’nın yüzü düştü ilk başta, sonra zoraki bir gülümsemeyle arabanın kapısını açıp arka koltuğa geçti.

KAINAT

Ben de yolcu koltuğuna geçip oturdum. Yaman da arabaya binmişti. Arabayı çalıştırmadan önce telefonu çaldı Yaman'ın, cevapladı. "Efendim, Sita?"

Sita. Onun hattını kullanan kızdı, adını anında hatırladım. "Emin misin?" diye sordu Sita'ya. "Hallettim ben o işi. Yine de istiyorsan, sen bilirsin..." Keşke hoparlöre alsaydı, ne konuştuklarını asla anlayamıyordum.

Telefonu kapatıp kolçağın önündeki boşluğa koydu. Viktoria arka koltuktan elini uzattı, elindeki sigarayı uzatıyordu. Ondan alıp bir nefes çektim. Yaman gözucuyla bize baktı. Viktoria'ya yine Rusça bir şeyler söylediğinde daha fazla sabrım kalmamıştı.

"Rusça konuşmayı kesecek misin?" diye yükseldim Yaman'a bakarak. Viktoria da anlasın diye İngilizce konuşuyordum. "İngilizce de konuşabilirsin." Rusça konuşmasının hoşuma gitmediğinden değildi, kesinlikle çok seksiydi. Fakat anlayamıyordum!

Viktoria öne eğilerek kulağıma mırıldandı. Yaman'ın da duyabileceği bir tonda, "Seni baştan çıkarmamdan korkuyor," dedi. Benimle göz göze gelene kadar başını geri çekip griye kaçan yeşil gözlerinden birini kırptı. "Ona söylemedin mi?" Son söylediğini tamamen Yaman'ı sinirlendirmek için demişti.

"Neyi söylemedi mi?" diye araya girdi Yaman endişeyle.

Vicky yanağıma bir öpücük bırakıp arkasına yaslandığında Yaman ne yapacağını bilemeyen bir ifadeyle bir bana, bir de dikiz aynasından Viktoria'ya baktı. Sorusunu tekrarladı. "Kainat ne söyleyecek bana?"

Bihter neyi itiraf edecek, Firdevs Hanım? Behlül'le ne ilgisi var?

"Kız kıza," dedi Vicky. "Aramızda."

Yaman mavi-yeşil gözlerini bana çevirdiğinde omuz silk-tim. "Aşkım," dedi kaşlarını çatarak. Bu kelimenin bende

yarattığı etki, Viktoria'nın söylediklerinin onda yarattığından çok daha vahimdi. Kalbim birden göğüs kafesimi dövmeye başlamıştı. “Ne diyor bu?”

Yüzüne alık alık bakıyordum. Asla aşkım demesini beklemiyordum.

Aşkım mı?

“Anlamadım.” Ne sormuştu ki? Önüme döndüm hızla.

“Ne yaşandı amına koyayım, kızardı kız!” Kızarmış mıydım? Aşkım dediği için olabilirdi. Biri bana aşkım dediği için kızarmazdım, muhtemelen Yaman dediği için böyle olmuştu.

Yaman Haris Batikan beni bir erkekle gördüğünde dahi bu denli morarmamıştı. Erkekleri dövüyordu ama Viktoria'ya elini dahi kaldıramayacağı için ve kıskançlıktan gebermesi nedeniyle şu an mosmordu. İngilizceye dönüp Viktoria'ya, “Kainat öyle bir şey yapmaz,” dedi. Türkçeye geçip bana baktı. “Yapmazsın.”

Ben susup sadece omuz silktiğimde Viktoria, “Bekar ve biseksüel bir kadın her şeyi yapabilir,” diye cevap verdiğinde Yaman frene bastı.

“Ne oldu?” diye sordum bir şey olmamış gibi.

“Elim ayağım tutmuyor, bekle.” Gerçekten eli ayağı boşalmış gibiydi. Gözlerini kapatıp arkasına yaslandı, ellerinden birini kaldırıp bana gösterdi. “Bak,” dedi. Elleri neredeyse tir tir titriyordu. “Beynime kan gitmiyor lan.”

“*Drama queen* sevgilin durumun ciddiyetinin farkında değil galiba,” diye araya girdi Viktoria yine. “Şaka yapıyoruz, Haris. Sevgilini yemedim.” Alaycı bir ses tonuyla ekledi: “Henüz.”

Yaman hışımla arka koltuğa döndüğünde elimle ağzımı kapatıp gülmemi bastırmaya çalışıyordum. Vicky'ye işaret-parmağını sallayarak o aksanla konuşmaya çalıştığı İngilizcesini bir kenara bıraktı. Tamamen Türk aksanıyla, bir Ada-

nalı gibi İngilizce azarlamaya başladı. “Benim kızımdan uzak duracaksın, Angelo. Sana yemin ederim, seni o saçlarından tavana asarım. Uçan kuşlarla arkadaşlık etmek zorunda kalırsın.” Derin bir nefes alıp sakinleşti. Devam etti. “Ben terbiyeli bir adamım. Sana küfretmeyeceğim. Beni kızdırma.” Önüne döndü.

Dayanamayıp bana baktı bu kez. “Elim ayağım titriyor bak, bir daha şöyle şakalar yapma.”

Kaşlarımı kaldırdım ihanete uğramış gibi. “Ağzımı bile açmadım, Yaman.”

“Ağzını arkamdaki sarışına açmış gibi omuz silkip durdun ama!”

“Yemin ederim bir ağlamadığın kaldı ya, şoklardayım.” Elimini ağzıma kapatıp gülüyordum. İhanete uğramış gibi bir bakış atıp tekrar gaza bastı.

“Ben şoklardayım asıl.”

Bu cümlesinin ardından daha yüksek sesle gülmeye başladım. Omzumun üstünden Vicky’ye baktığımda onun da aynı alaycı bakışlarla Yaman’a baktığını gördüm.

“Şoklardaymış, laflara bak ya.” Öyle komikti ki, gülmemi zor durdurdum. “Merak etme,” diye mırıldandım. “Senin yerini öyle kolay dolduramazlar.”

Bu dediğim onu mutlu etmiş olacak ki, yüzündeki gülümsemeyi saklamak için başını cama çevirdi. Sırıtıyordu.

Çocuk gibiydi.

Sanki şu an Harun Kızılkaya’yı, babasını öldüren adamı bulmaya değil de baş başa bir yerlere gidiyorduk. Öyle hissediyordum.

Sanırım artık hayatımda olan kötü şeyleri görüp hissedemiyordum. Yaman yanımdayken umursamama gerek kalmıyordu. O varken sadece o vardı. Hiçbir kötü olay, hiçbir negatif düşünceyi kafamda evirip çeviremiyordum.

Yaman Haris Batikan senelerdir savaşıp durduğum sesleri tek bakışıyla, ufak bir dokunuşuyla sonsuza dek susturabilecek gülçeydi.

Onu görmediğim üç ayda yaşadığım, hissettiğim melankolinin zerresini hissetmiyordum. Sanki o bir duyguydu ve ben onunlayken sadece onu hissedebiliyordum.

Camı sonuna kadar indirip gökyüzüne baktım. İstanbul'da yıldızları görmek zordu; özellikle de şehrin içindeyken.

Gökyüzü yıldızlarla doluydu şimdi. Öyle doluydu ki, aralarındaki boşluklar bile azdı. Başımı koltuğa yaslayıp yıldızları izledim. Gökyüzünü izlemeyi seviyordum; sıkıştığım zamanlarda gökyüzüne bakmak, oradan uzanan bir elin beni her şeyin içinden çekip çıkaracağını bilmek gibiydi.

Hiçbir şeyin beni çekip çıkaramayacağını bildiğim halde kendimi bu düşünceden alamıyordum.

Yıldızlar öyle parlaktı ki, ayın ışığı dahi sönük kalıyordu.

“Uykun mu var?” Yaman'ın sorusuyla gözlerimi yıldızlardan ayırdım. Ona baktım. Uykum var mıydı? Garipti ama bilmiyordum. Yatsam uyurdum ama yatmasam da en az iki gün daha uyanık kalabilirdim. Açlığı da hissetmiyordum. İki gün hiçbir şey yemesem bunu sorun etmezdim ama önüme yemek konsa yerdim.

“Hayır,” dedim tekrar başımı gökyüzüne çevirirken. “Yıldızları izliyorum sadece.” Aniden aklıma gelen şeyle kaşlarım çatıldı. Evden çıktığımızda Viktoria bana bir şey soracaktı. Sessizce onun adını mırıldandım. “Vicky, evden çıkacakken bana bir şey soracağımı söylemiştin. Sormadın.”

Bir süre Viktoria'dan ses gelmedi. “Unuttum, aklıma gelince sorarım,” dediğinde görmeyeceğini bildiğim halde başımı onaylarcasına salladım.

“Bebeğim,” dedi Yaman elini bacağıma koyduğunda. İstemsizce derin bir nefes aldım bu hareketiyle. “Telefonunu

KAİNAT

verir misin?” diye devam ederken eliyle bacağımı okşadı. Gözucuyla ona baktığımda mavi-yeşil gözlerinin yolda olduğunu gördüm.

Telefonun şifresini açıp tereddüt etmeden ona uzattım.

Bana böyle dokunup bebeğim dediği sürece istediği her şeyi yaptırabilirdi.

Direksiyonu tek eliyle kontrol ederken diğeriyle telefonumdan bir numara çevirdi. Kendi telefonu kucağındaydı ve bir konuma bakıyordu. Arama yanıtlandı.

Karşı taraf o kadar yüksek sesle, “He,” dedi ki, ben bile duyabildim.

“Nerdesin sen?” diye sordu Yaman agresif bir sesle. Biraz bekledi. “Attığın konumda gözüküyorsun, amına koduğumun salağı seni!” Direksiyondaki elini çekip yüzünü sıvazladı. “İyi bok yedin, siktir git oradan. Ben geliyorum zaten.”

Telefonun diğer ucundaki adam öyle yüksek sesle konuştu ki yine duydum. “Lan, aptal!” diye bağırıyordu. “Adamı buradan da kaçırlırlarsa yarağımı bulursun.”

“Ben bulurum, birader, siktir git oradan. Fazlalık yapma. Sessizce halledeceğim ben.” Direksiyonu tutup aniden başka bir yola saptı. Arabanın hızını artırmıştı. “Viran,” dediğinde kiminle konuştuğu artık daha netti. “Bana vicdan yapacağına kendi meseleleriyle ilgilen. Sal lan beni.”

“Ben olmasam bok bulurdun,” dediğini seçebildim Savaş’ın. “Ben orospu çocuğu değilim, bu durumda...”

“Ben miyim orospu çocuğu?” Yaman gülmeye başladı. Bu, normal bir insanın korkması gereken sarkastik bir kahkaha gibiydi. “Harun ile seni üst üste koyup sikmeden uyumayacağım bu gece.”

Yaman tartışmaya devam ediyordu ki, arkamda bir hareketlilik hissettim. Viktoria kulağıma eğildi. “Sakin ol,” dedi sessizce, Yaman’ın duyamayacağı şekilde. “Pusuda adamlar

var, silahını çıkar. Sapağın girişinde kameralar vardı. Sanırım geldik.”

Silahımı çıkarıp torpidoyu açtığımda Yaman’ın bakışlarını üzerimde hissettim. Torpidoda elbette silah vardı. *İki tane*. Silahlardan birini Viktoria’ya uzattığımda, Yaman’ın kulağı ile omzunun arasına yasladığı telefonumu çekip aldım. Arama hâlâ devam ediyordu.

Telefonumu kulağıma yaslariken diğer silahı Yaman’ın kucağına bıraktım. Emniyet kemerini açtım. Gözlerim hem dışarıda hem de Yaman’ın kucağındaki konumdaydı.

“Dakikalardır kafa sikiyorsun,” dedim karşı tarafa. “Neden etrafta kameralar olduğunu söylemedin?”

Karşı taraf bir süre konuşmadı, kim olduğumu kestirmeye çalışıyor gibiydi. “Çok zeki sevgilin laf yarıştıracağına etrafı kolaçan etseymiş,” dedi alayla. Konuşma tarzı o kadar alaycı ve iğneleyiciydi ki, Yaman’m neden sinir krizine girdiğini çok iyi anlıyordum. “Su? Sen misin, yenge?” Bunu da beni sinir etmek için söylediğine emindim.

“Kainat Kızılkaya ben. Yemin ederim, bu gece seni son cümleli tekrar edemeyecek hale getireceğim.” Arabaya isabet eden bir kurşunla beraber arama kapandı.

“Eğil, Kainat.” Yaman çok sakindi, arabaya az önce bir kurşun isabet etmemiş gibi. Hızı öyle artırdı ki, sırtım koltuğa yapıştı. Camları kapattı. “Arabalarımın camları kurşun geçirmez.” Bunu Vicky’nin de anlaması için İngilizce söylemişti. “Daha yaklaşmadık bile ama her yere adam koymuşlar.”

“O zaman geldiğimizin haberi gitmiştir, ya kaçırırlarsa?”

“Savaş’ın varlığı bir sike yarar o zaman. Rahat ol sen.”

Burnumdan sert bir nefes verdim. “Neden söylememiş o zaman her yerde kamera olduğunu?” Dost olmadığını biliyordum ama böyle bir durumda bize yardım etmişken düşmanlık yapacağını da sanmıyordum.

KAİNAT

Kim böyle bir şey yapardı ki?

“Zarar görmemi istiyor çünkü,” dedi cevap vermeden. “Yardım etti kendince, bunun karşılığında hasar almamı istiyor.”

“Niye böyle yapar ki bir insan? Çok saçma.” Tam olarak aklımdan geçenleri söylemiştim.

“Savaş yapar,” diye karşılık verdi Yaman. “Deli orospu çocuğu.”

Arabaya arka arkaya ateş ediliyordu ama Yaman o kadar hızlı sürüyordu ki, hiçbiri isabet etmiyordu.

“Viktoria,” dedi Yaman başını çevirmeden. “Arkamıza araba takıldı. Lastiklerine ateş edebilir misin?” Sanki *su içer misin* der gibi sormuştu bunu. Normal bir andaymışız gibi...

“Camları aç,” demekle yetindi Vicky.

Yaman camları açarken Viktoria’nın silahının güvenlik kilidini açtığını duydum. Bir saniye bile tereddüt etmeden gövdesinin bir kısmını korkusuzca camdan dışarı çıkardı. Yaman arabayı biraz yavaşlattığında arkadaki arabaya ateş açmaya başladı.

“Kainat,” dedi Yaman bu kez. “Karşıdan gelecekler.”

“Nereden biliyorsun...” diye sormama kalmadan önümüze çıkan araba gözüme çarptı. Kendi silahımın güvenlik kilidini açıp camı indirdim. Arabanın camından uzanan bir el silah tutuyordu. Ondan önce davranıp elimi dışarı çıkardım.

Önce arabanın ön camına ateş ettim. Araba zikzak çizerek yalpaladı. Yaman arabaya yaklaştığımızda birkaç saniyeliğine yavaşlayınca tekerleklerini hedef aldım. Karşımızdaki arabadan gelen bir kurşun bizim cama isabet ettiğinde, uçümüzün de ağzından anlık küfürler döküldü. Camlar gerçekten kurşun geçirmiyordu. Bir insanın spor arabasının camları neden kurşun geçirmez olurdu ki? Ön tekerlerinden birine ateş ettiğim karşımızdaki siyah araba yol kenarına savruldu. Gürültü önce

benim vurduğum arabadan, sonra arkadaki Viktoria'nın vurduğu arabadan geldi. Yaman tam gaz iki arabadan da uzaklaştı.

“Siktim seni, Mehmet!” diye mırıldandığını duydum Yaman'ın. Mehmet'in kim olduğunu bilmiyordum. “Harun piçinin leşi için harcadığımız efora bak, amına koyayım!”

Viktoria rahatlamış gibi içeri döndü. Camı kapattı. Gülüyordu. “Harbiden tam iki dakika, on saniyede iki arabadan kurtulduk,” dedi.

“Adamın daha akan kanı soğumadan kaçırmak ne ya?” diye söylenmeye başladım. Hayret ediyordum, sanki bu anı beklemişlerdi. Yaman'a döndüm. “Mehmet dedin. Aren kaçırmamış mı?”

“Aren kim de bizden adam kaçırarak kızım?” Yaman benden daha öfkeli görünüyordu. “Geri zekâlı, Mehmet denen bir adama çalışıyor. Artık adama ne diyip ikna ettiyse, daha bizim hastaneye götürüldükten yarım saat sonra kaçırmışlar.”

“Koskoca hastanenizde?” Sesim alaycıydı. Bu hastanelerinin nerede olduğu hakkında bir fikrim yoktu. “İstanbul'un en tanınan mafyasının başında adam yok muydu?”

“Öncelikle İstanbul'un en tanınan mafyası Harun Kızılka-ya değil. En orospu çocuğu mafyası olabilir ama ona bir şey demiyorum.” Bir yola saptı. “Ayrıca tabii ki vardı. Mehmet'in çeteden tanıdıkları var, onları ayartmıştır.”

“Çete mi? Hangar'dakiler neden böyle bir şey yapsın?” Çete diye başka kimi kastediyor olabilirdi ki?

“Hangar'dakiler değil, güzelim. Sen çetenin beş-altı kişilik olduğunu düşünmüyorsun, değil mi?” Tereddütle bana baktığında onu dümdüz bir ifadeyle izliyordum. Önüne dönüp hızını düşürmeden arabayı sürmeye devam etti. “Sen Hangar'a geldiğinde gördün ya, ön tarafta otuz-kırk adam vardı. Onlar da çeteye dahil. Sadece İstanbul'da beş yüz çete üyesi var. Asıl suçları onlar işliyor, biz büyük vurgunları yapıyoruz.”

KAİNAT

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Beş yüz mü?” Kaşlarım kalktı. “Beş yüz.”

“Sadece İstanbul’da. Adana’da daha fazla.” Gözücüyle bana baktı. “En basitinden, bugün lunaparkta gördüğün elemanlar da çetenin üyesiydi.”

“Ülkede işlenen suçların %98’i falan size ait yani?” Dilimi damağıma vurarak başımı iki yana salladım. “Ülkenin içinden geçmiştiniz.” Bu söylediğimle bana alaycı bir bakış attı.

“Ülkenin içinden geçenler sarayda yaşıyor, ben Hangar’da kalıyorum, güzelim,” dedi aynı alayla. Haksız değildi. Adam kendine laf ettirmiyordu, dilinde bin tane iğne vardı ve aklına gelene batırıyordu.

“Hâlâ gelmedik mi?” diye söylenirken telefonumu açıp arabanın multimedya ekranına *bluetooth*’la bağladım. Sıkılmaya başlamıştım, aşırı gergindim.

“Şu durumda ne dinleyeceğini merak ettim,” diye mırıldandı Yaman. “Geldik neredeyse zaten.”

Tarkan’ın *Kuzu Kuzu* şarkısını açtığımda boğazının derinliklerinden gelen erkeksi bir kıkırtı duydum. “Manyak...” diye mırıldandı gözlerini yoldan ayırmadan.

“*İşte kuzu kuzu geldim,*” şarkıyı söylerken omuzlarımı oynatarak dans ettiğimde Viktoria’nın da kısık sesle güldüğünü duydum. Omzumun üstünden ona baktığımda onun da oynadığını gördüm.

Yaman, “Araziye geldik,” dediğinde camdan dışarıya baktım. Bir çiftlik evine benziyordu burası. Etraf bomboştu.

“Burası olduğuna emin misin?” diye sormak zorunda hissettim. “Etrafta kimse yok. Savaş nerede?”

Yaman beni dinlerken etrafa bakıyordu. “Bekle iki dakika,” deyip arabanın kapısını açtığında iki el silah sesi ve kapıya isabet eden iki kurşunla irkildik.

Yaman kapıyı geri kapattı. “Tanıyorum ki orospu çocuğunu.”

Silahının güvenlik kilidini açıp kapıyı tekrar açtığında bu kez bir el daha ateş edildi. Karşımızda üç tane dizilmiş araba vardı fakat camları filmli olduğu için içleri görünmüyordu.

“Benim lan, ben!” Sesin geldiği yöne baktığımızda Savaş Viran Saraylı olduğunu düşündüğüm kişi arabaya doğru ilerlemeye başladı. Kumral, saçlarını üçe vurmuş, hemen hemen Yaman’la aynı boyda, kulağında küpe olan bir adamdı. Yaman’ın alternatif bir versiyonuna benziyordu, sadece daha sarıydı. Bir de ela gözlüydü. “Kuzu kuzu geldiniz bakıyorum da.”

“Bir piçlik vardı zaten, anladım sen olduğunu.” Bana döndü Yaman. “İn, yavrum.” Arabanın kapısını açıp indiğimde Viktoria da beni takip etti. Arabanın önünden dolanıp Yaman ve Savaş’ın yanına gittim.

Savaş Viran Saraylı’nın uzattığı eline küçümseyici bir bakış attım. Kaşlarını kaldırıp elini geri çekti. “Su’ya harbiden benziyormuş lan,” dediğinde ne dediğini anlayamadım. *Ne anlamda benziyordum?* “Senin tipinmiş. Güzellik algısı işte, insanın gözünü kör ediyormuş.”

“Ağzını yüzünü siktirme!” dedi Yaman. Sadece bunu söyledi.

Bense düşünmeden elimdeki silahla Savaş’ın topuğunu hedef aldım.

“Ne o?” diye sordu yine alayla. “Topuğumuza mı sıkacaksın, yenge?”

Konuşmadım.

Topuğuna sıktım.

Gırtlığı yırtılırcasına bağırarak yere basan ayağını kaldırdığında, ayakkabısında açılan delikten akmaya başlayan kan yerdeki beyaz taşları kıpkırmızı yaptı.

“Lan, aptal karı...” diye bağırdı bana gözleri fal taşı gibi açılırken. Yaman’a baktı. “Amına koyayım senin de, orospu

KAİNAT

çocuğu! Bulacağın karıyı si..." Cümlesini tamamlayamadan Yaman'dan yediğı yumrukla yere yapıştı.

"Konuşma lan!" Savaş'a bir çöpmüş gibi bakıyordu. Savaş yüzünde acı çeken bir ifadeyle yerde, Yaman'ın ayaklarının dibinde duruyordu. "Mehmet içeride mi? Niye hiç adam yok?"

"Karı topuğuma sıktı, amına koduğumun piçi!" diye gürledi Savaş. Şu an Yaman'ın derdinin başka bir şey olmasına sinirlenmişti. Tam bir eski sevgili gibiydi.

"O ağzına sıktırma amına koyayım, gevşek gevşek konuşmadan önce düşüneceksin. Senin karşında arkadaşın yok." Elimi tutup bana ve yanımda duran Viktoria'ya baktı. Ardından tekrar Savaş'a döndü. "Yardımın için eyvallah," dedi ayaklarının dibindeki Savaş'a. "Kardeşlerinden birini ara, seni gelip alsınlar. Sen alışkınsın yerlerde sürünmeye, bozmaz seni." Arabanın sürücü kapısını kapatıp Savaş'a arkasını döndü. Beni de peşi sıra çekecekti ki, hareket etmeyip onun da durmasını sağladım.

"Kusura bakma," dedim Savaş'a. "Tamamen telefonda verdiğim sözü tutmak için yaptım. Sakın yanlış anlama." Yaman'la beraber yerde acı içinde kıvranan Savaş'a arkamızı dönüp çiftlik evine doğru yürümeye başladık.

Viktoria, Savaş'a ifadesiz bir yüzle bakıp bizimle beraber yürümeye başladı. "Keşke yapmasaydın, güzelim," dedi Yaman sadece benim duyabileceğim kadar kısık bir sesle.

"Arkadaşına kıyamıyor musun?" diye sordum alayla.

"Gebersin."

"O zaman niye keşke yapmasaydın dedin?" Savaş'la arasındaki yüzde yüz bir düşmanlık mıydı, yoksa sadece eski bir husumetin ardından birbirini önemsemeyen birer tanıdık mıydılar, anlayamıyordum.

"Savaş bu, beni seninle sınamaya çalışacak. Tanıyorum."

Gözucuyla Yaman'a baktım. Doğrudan karşısına bakıyordu. Yüzü az önceki alaycılığın aksine ifadesizdi.

Sanki Savaş'ı vurmam tüm bu sebeplerden önce canını sıkmişti.

“Haris!” Ses arkamızda kalan Savaş Viran Saraylı'ya aitti. Yaman yürümeyi kesmedi. “Yerde mi bırakacaksın beni yine?” Yaman derin bir nefes aldı, hedefe yürümeyi kesmedi. Tuttuğu elimi biraz daha sıktı.

“İlk defa sürünmüyorsun ya, Saraylı!” Yaman bağırdığında irkildim. “Baban gelir, kaldırır seni.” Neyi kastettiklerini bilmesem de birbirlerinin yaralarını deşmeye çalıştıklarının farkındaydım. Yaman'ın söyledikleri Savaş'ı ne kadar bozuyordu, bilmiyordum. Fakat Savaş'ın söyledikleri karşısında Yaman'ın zorlandığını, elimi kırarcasına sıkmasından anlıyordum.

Başparmağımla elinin üstünü okşadığımda, ne kadar sıktığını fark edip tutuşunu gevşetti. “Mehmet denen adam içeride mi?” diye sordum. “Onu alıp götürmemize izin verecek mi?”

Yaman burnundan sert bir nefes verdi. “Sana izin isteyeceğimizi düşündüren ne?” Sesi buz gibiydi, sanki bir şey yapmış gibi hissettim. “Ben bir konuşacağım onunla. Paşa paşa verecek.” Elimi bıraktığında kaşlarım çatıldı.

Arkamızdaki Viktoria bana yaklaşıp kulağıma eğildi. “Kavga mı ediyorsunuz? İngilizce konuşmadığınız için anlayamıyorum.”

“Hayır,” dedim aynı ses tonuyla. “Bir anda tavrı ve konuşması değişti.” Birkaç dakika önce bana güzelim derken birden soğumuştur tavrı.

Çiftlik evinin kapısına geldiğimizde Yaman kapıyı çaldı. Kapıyı çalıyor gibi değil, daha çok kırmaya çalışıyormuş gibiydi. Bir elini belinin arkasına götürdü, omzunun üstünden bana bakarak elini açıp kapatınca demek istediğini anladım.

KAİNAT

Elini tekrar tutmamı istiyordu. Bir adımda tam yanında durdum. “Bırakıp duracaksan, hiç tutmayayım,” dedim gözlerimi ona çevirmeden.

Belinin arkasındaki elini çekip cebine soktu ellerini. Aca-ba bana bir mesaj mı vermeye çalışıyordu? *Savaş'ın topuk-larına sıktın, kaşınıyorum, benim de kafama sık, demeye mi çalışıyordu?*

“Triplere bak ya,” diye söylenirken kapı birden açıldı. Üs-tündeki kıyafetlerden hizmetçi olduğu belli, sarışın, genç bir kadın açmıştı kapıyı.

Yüzünde boş bir ifadeyle bize bakarken Yaman eliyle kapıyı sonuna kadar açıp içeri girdi. Kadın, “Pardon?” diye şaşkınca kaşlarını çatmıştı ki, ona attığım bakışla dudakları-nı birbirine bastırıp kenara çekildi. “Mehmet Bey salonda...” demesini kimse umursamadı.

“Geldin mi, Batıkan?” Ses girdiğimiz kapının biraz ileri-sindeki salondan geliyordu. Girdiğimiz çiftlik evinin içi daha çok bir sarayı andırıyordu. İçerideki kasvetli havanın aksine her yerde bitkiler vardı.

Çiçeklerle dolu bir koridor, camdan oluşan duvarların ar-dında görünen bir sera vardı.

“Geldim, geldim. Belli değil mi?” Yaman önümde yürü-düğünden salonun girişinde durduğumuzda konuştuğu kişiyi seçemedim.

“Belli,” dedi adam. “Senden önce silahının sesi geldi.” As-lında Yaman'ın silahının sesi değildi o...

“Yine benden bir orospu çocuğu çalmışsın,” dedi Yaman salona bir adım attığında. “Hâlâ öğretemedim size benden bir şey çalamayacağınızı.”

Ne demişti bana o gece? *Aptalsın, Kainat çünkü bir hırsız soymaya kalktın.*

Tam şu an farkındaydım. Önümde dikilen adam Haris'ti.

Ve bu evi, içinde benim ya da kendisinin olmasını umursamadan yakabilirdi.

“Eğer senden bir şey çalsaydım, onu almak için buraya gelemezdin. Ben bir şeyi çalacak olursam, önce sahibinden kurtulurum. Beni tanımıyor musun?” Adamın sözleriyle Yaman içeriye bir adım daha attığında konuştuğu kişiyi gördüm. Tekerlekli sandalyede oturan, boğazlı kazak giymiş esmer bir adam vardı. Saçları ensesine kadar uzun, gözlüklü, Yaman’dan biraz daha büyük olduğu yüzündeki çizgilerden belli olan bir adamdı.

“Oturduğun yerden konuş dur artık.” Bunu, başını eğip tekerlekli sandalyeye alayla bakarken söylemişti Yaman. Birkaç adımda adama iyice yaklaşıp koltuklardan birine oturdu.

Mehmet denen adamın bakışı benim üzerimde durdu. Gözleri kısıldı, kaşları çatıldı ve daha fazla beklemeden Yaman’a çevirdi başını. Rahatsız olarak Yaman’ın yanına oturdum. Viktoria şu an neden burada olduğunu bilemiyormuş gibi kollarını göğsünün altında birleştirmiş, doğrudan adama bakıyordu.

“Kırk yıl düşünsem,” diye mırıldandı adam. “Aklıma gelmezdi, Batikan.”

“Ne gelmezdi? Sinefilî yaşlı ortaklarından biri yok karşında.” Yaman için hem burası hem de karşısındaki adam katlanamayacağı kadar sıkıcı görünüyordu. “İstanbul Türkçesiyle *Godfather*’cılık oynama benimle konuşurken, Direkçi.”

Mehmet Direkçi.

“Babanın katilini kurtaracak kadar kör olabileceğin.” Mehmet Direkçi’nin kahverengi gözleri tekrar beni buldu. “Harun Kızılkaya’nın kızlarında böyle bir zehir var sanırım. Seni anlıyorum.”

Beni tanıyordu.

Harun Kızılkaya’nın kızları.

Aren'in kafaladığı adam buydu.

“Nerede?” Yaman adamın bana bakmasından rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Elini bacağıma koydu.

“Üst kattaki odalardan birinde,” diye cevap verdi Mehmet. “Kızlar oraya çıksın. Benim sana başka bir teklifim var. Savaş gelip konuşmasa, aklımın ucundan geçmezdi.”

Yaman'ın mavi-yeşil gözleri önce beni, ardından Viktoria'yı buldu.

“Sarah!” Mehmet Direkçi'nin bağırmasıyla girişte bizi karşılayan hizmetçi kız salona girdi. “Hanımefendilere eşlik et. Yedi numaralı odaya gidecekler.”

Kadın bize gülümseyerek döndüğünde Yaman'a bakma ihtiyacı hissettim. Yaman *sorun yok* dercesine gözlerini yumup açtığı anda ayağa kalkmışım ki, Mehmet Direkçi konuşmaya devam etti. “Silahlarınızı bırakın lütfen.”

Ona her an ayağa kalkacakmış gibi bakan Yaman'a döndü. “Evimde sigara içilmesine bile izin vermiyorum. Silahla girilmesine de izin yok.”

“Silahını bana ver,” dedim Viktoria'ya İngilizce. Tereddütle bir Yaman'a, bir de tekerlekli sandalyedeki adama baktı. Silahını bana uzattı. Kendiminkiyle beraber silahları koltuğun üzerine bıraktım.

Viktoria'yla birlikte önümüzdeki hizmetçi kızı takip ettik. “Keşke bir çatışmaya girseydik,” dedi Vicky bana eğildiğinde. Merdiveni çıkıyorduk. “Daha az gerilim olacağından eminim. Psikolojik gerilim filmlerinden birindeymiş gibi hissediyorum.” Boş kaldığımız her saniye dedikodu yapıyordu.

Üst kata çıktığımızda bir sürü odanın olduğu bir koridorda bulduk kendimizi. Her kapının üstünde numaralar vardı. *İki-den ona kadar.*

“Bu oda,” dedi hizmetçi kız. Yedi numaralı kapının önündeydik. “Ben on numaralı odadayım, bir şey isterseniz...”

Başımı sallayıp önünde durduğumuz odanın kapısını açtım. Kapıyı açar açmaz görüş alanıma giren ilk şey Harun Kızılkaya'ydı. Bir yatakta yatıyordu, hastane odasındaymış gibi koluna serum bağlıydı. İçeri girdiğimde Viktoria da arkamdan geldi.

Duyduğum topuklu ayakkabı sesiyle omzumun üstünden arkama baktım.

Aren Soyal. Buradaydı.

Bakır rengi saçları özenle maşalanmıştı.

Üstünde kahverengi bir elbise, ayaklarında aynı renk topuklular vardı. Ölüm döşeğindeki öz babasının başında değil de gece kulübündeymiş gibi giyinmişti. Yüzünde kusursuz denilebilecek kadar parlak bir makyaj vardı.

Gözlerinde küçümseyici bir bakışla beni süzdü. Dudaklarını aralayıp bana bir şey diyecekti ki, ondan önce davrandım.

“Hayatımı çalamayınca hayatımdaki insanları mı kaçırmaya başladın?” Sözlerim, yüzünde hiçbir ifade yaratmadı. Bana yönelttiği o küçümseyici ifadeyle ben de ona baktım. “Hâlâ ucuz bir yan karakter gibi görünüyorsun.”

“Hikâyedeki beceriksiz kötü karakter olacağıma, silik yan karakter olmayı tercih ederim,” diye mırıldandı. Öyle özgüvensizdi ki, yaratmaya çalıştığı imaj üstünde emanet duruyordu.

“İstesen de olamıyorsun zaten.” Harun Kızılkaya'nın başucundaki koltuğa oturdum, Vicky de yanıma geçti. “İstediğine ulaşmak için akli dengesi yerinde olmayan mafya bozuntularına orospuluk yapıyorsun, Aren. Sana acımamak elde değil.”

Öfkelendiğini hissettim, dizlerindeki titremeyi saklayamıyordu. Kafasında öyle yüksek bir konuma koymuştu ki beni, karşımda işe yaramaz bir piyon gibi hissettiğini biliyordum.

“Tir tir titriyorsun, Aren. Konuşmayı mı unuttun?” Baş-

KAINAT

mı iki yana salladım. “Bırak bu işleri.” Ellerimi açıp bulunduğumuz durumu gösterdim ona. “Burada savaşabileceğini düşünüyor musun sen?” Kendimi gösterdim işaretparmağımla. “Benimle yarışabileceğini sanıyor musun, Aren?” Alayla güldüm. “Yeterince acınacak durumda değilmiş gibi daha da batıyorsun.”

“Seninle yarışmak mı?” O da alay maskesini taktı; herkes gibi. “Benim hayatımı yaşadın sen, Kainat. Benim kaybettiğim hayatımı sahiplendin.”

“Öff.” O kadar sıkıcıydı ki, ona katlanamıyordum. “Sikeyim seni de, hayatını da, Aren. Para vereyim de sus lütfen ya. Gerçekten senin basit Türk dizisi repliklerine katlanamayacak kadar fazla şeyle uğraşıyorum. Senin gibi elimde olmayan durumların acısını bir çocuk gibi milletten çıkarmıyorum.” Kaşlarımı çatıp gerçekten ona bir şeyleri anlatabilmek istediğimi fark ettim.

Aren umurumda değildi, ciddi anlamda değildi. *Biraz bile.* Hayatımda o kadar şey olup biterken elimde olmayan bir sebebin sonuçlarını yaşaması, bazı zorunluluklara mahkûm edilmesi benden kaynaklanmıyordu.

O, suçu en kolay ulaşabildiği kişiye atmak istiyordu. Benden başka ulaşabilecek kimsesi de yoktu.

Bu yüzden amaçsız bir kötü varsa oydu. Söylediğim doğrular onun canını sıkıyor diye ben suçlu olmuyordum.

“Bak.” Başımın yanımda gözleri kapalı uzanan Harun Kızılkaya’yı gösterdiğimde ona baktı. “Defterine uzun uzun yazdığın adama bak, Aren. Şimdi gözlerini açsa seni tanımaz bile, bana kızım der.” Bu söylediğim canını mı yakmıştı? Halbuki sadece gerçeği söylemiştim. “Bana soracak olursan, bana kızım demesini istemezdim. Sandığın gibi bir ilişkimiz de yoktu.” Kime ne anlatıyordum ki, o benim arkadaşımdı. Kaç kez kovulduğumu, kaç kez kâbuslardan uyandığımı bi-

liyordu. Şimdi bir yabancıymış, beni hiç tanıımıyormuş gibi suçların tamamını bana yıkamazdı. “Hadi ama, Aren. Biraz cesur olsana. Bir kere şu saklanma huyundan vazgeçip açık açık konuşsana.”

“O kadar bencilsin ki,” dedi bana gülümseyerek. “İstedğin her şeyi yapabilirsin sen, Kainat. Benim çıplak fotoğraflarımı sırf bana öfkelendiğin için okulun internet sitesinde yayınlayabilirsin. Beni mental olarak tüketecek her şeyi yapabilirsin ve tüketebilirsin de. Ama öfken söndüğünde ben kıskanç bir çocuk oluyorum gözünde, öyle mi?” Kahkaha attı. “Bana orospu diyorsun ya.” Üstüme yürümeye başladığında ayağa kalktım. Viktoria gerildiğimi hissetmiş gibi ayağa kalktı. Konuştuğumuz dili bilmediğinden olaya çok yabancıydı. “Asıl orospuluk, para için sevmediğin adamın altına yatmak, Kainat. Ben sen değilim, para için kimsenin...”

Tokadım yüzünde patladı. “Yemin ederim, senin ağzını burnunu kırarım! Babanla aynı anda kafana sıkarım senin!”

Onun tokadı da benim yüzümde patladığında, muhtemelen bağırışımla Yaman kapının önünde bitti. Kapı savrularak açıldığında Yaman’ın tokat sesini duyduğundan emindim.

“Biraz aklın varsa, Aren,” diye sadece ikimizin duyabileceği bir sesle konuştum. Yüzlerimizin arasında fazla mesafe yoktu. “Bir daha karşıma çıkmazsın. Çünkü ben seni bir daha karşımda görürsem öldürürüm, Aren.”

“Gidiyoruz, Kainat.” Yaman’ı duymazdan geldim.

“Duydun mu beni?” Yüzüme alayla bakmaya devam ettiğinde turuncu saçlarını elime dolayıp başını geriye yatırdım. Canı yansa da acıdığını belli etmiyordu. Dişlerini sıktı.

“Gerçekler acıtır.” Bu kez sırtıttığında yüzüne bir tokat daha indirmiştim ki, ne ara yanıma geldiğini görmediğim Yaman kolumu tutup geri çekti.

“Bırak, Kainat.” Bırakmadım. “Kainat!” diye directti. “Bırak şunu.”

Bileğimi tutup hafifçe sıktığında, Aren’in saçlarındaki elimi gevşeterek çektim. Bileğimi elinden kurtardığımda Yaman’a baktım. “Onu da götürüyoruz, değil mi?”

“Çocuklar arkamızdan getirecek.” Aren’e kısa bir bakış attı, dudaklarının hafifçe kıpırdadığını fark ettim; konuşacak gibi oldu, sonra sustu. Viktoria’ya dönerek, “Gidiyoruz, Viktoria,” dedi, sesi soğuk ama kararlıydı.

Viktoria kaşlarını çattı, mutsuzluğu yüzüne yayılmıştı. “Aksiyon yok, beni sıkıcı sıkıcı yanınızda durmam için mi getirdiniz?” sorusu havada asılı kaldı, kelimelerinin arasında yorgun bir öfke vardı.

Aren’i ardımızda bırakarak önce o odadan çıktık, ardından evi geride bıraktık. Gece derinleşmiş, sokaklar boşalmıştı ve içime ağır bir yorgunluk çöküyordu. Arabanın kapılarını kapattığımızda metal ve lastik kokusu birbirine karıştı.

Savaş ne yapmıştı acaba? Umurumda değildi, sonuçta tanımıyordum ama iki ters lafına topuğuna sıkmama da gerek yokmuş gibi hissediyordum.

Araba sessizdi, motorun homurtusu dışında bir ses yoktu. Dikiz aynasında Viktoria’nın başını cama yaslamış, derin bir uykuya gömülmüş halini gördüm; yüz hatları gevşemiş, düşüncelerini saklıyormuş gibiydi.

“Nereye götürdüler?” diye sordum Yaman’a, sesim yorgun ve ufak bir merakla kırılmıştı.

“Güvenli bir yere. En azından iyileşene kadar kimsenin zarar vermeyeceği bir yere.” Cevabı kısa ve netti ama gözlerinin kenarında bir gölge vardı; endişe mi, yorgunluk mu, anlamak zordu.

“Tamam. Yani nereye?” Sorumu tekrarlarken sessizliğin ağırlaştığını hissettim.

“Çok soru soruyorsun, Kainat.” Yüzü hiçbir alay emaresi taşımadan düzleştirdi; ciddiyetle karışık bir tonla konuşuyordu.

“Genelde konuşmam için hevesli olurdun. Ne değişti bir günde?” Ona bakarken içimde hafif bir sızı hissettim, ne denli uzaklaştığını fark ettim. “Niye soğuk yapıyorsun sen ayrıca? Soğudun herhalde.”

“Sana soğuk yaptığım falan yok, Kainat.” Derin bir nefes alıp camı açtı, cebinden çıkardığı sigaranın ucunda yanan alevle kısa bir ışık saçıldı. Duman dudaklarının arasından geniş bir bulut gibi yükseldi. “Sadece kendi açımdan bakmayı bırakırsan anlayabilirsin. Sinirli değilim, yorulдум biraz.”

İlk kez böyle bir itiraf duyuyordum.

İlk kez yorulduğunu söylüyordu.

Onun perspektifinden bakmayı denemem gerektiğini fark ettim; kendi dünyamda kalmak, empatiyi daha da yorucu hale getiriyordu.

“Benim evime gidelim mi? Uyuyalım.” Teklifim hem basit hem de huzurlu bir rahatlama vaat ediyordu. Hafif bir buruklukla gülümsedim.

“Sizi bırakacağım,” dedi düz bir tonla. “Bir işim daha var, mekâna gitmem gerek.”

“Benimle uyumaz mısın? Ben seninle uyumak istiyorum.” Gözlerimi kapatıp koltuğun içine daha da gömüldüm, bir yandan da gözlerinin üzerimde dolaştığını hissettim. “Bana sarı olarak uyumak istemez misin?”

“Gelelim o zaman...”

“Yaman,”

“Hımm?”

“Seni seviyorum ben.”

Araba aniden durdu; arkadaki araçların korna sesleri yükseldi, metalin gerilmesi ve gece sessizliğinin parçalanması Viktoria'yı uyandırdı.

KAİNAT

YAMAN HARİS BATIKAN

Sokaklar bir evin veremediği çoğu şeyi verirdi insana. İnsan bir ev bulana dek sokaklara ait olabilirdi. Sokakların bana veremediği bir ev, bir de aşk vardı.

Artık ikisine de sahiptim.

Yine de bazen sokağın ortasında tek başımaydım. Belki de olmam gereken yer orasıydı.

Tanrı bir tür denge kuruyor, sahip olduklarımızın karşısına çekip alacaklarını getiriyordu sanki.

Kainat'ın evindeydim ama o yanımda olduğu her an her yer bana evdi zaten. O evdi. Bazen tamir edilmesi gereken, yine de asla gidilmeyen bir evdi. Küçükken hiç hatırlamadığım o evin ta kendisiydi. Benimdi ve istediğim her şeye sahipti.

İstediğim her şey kendisiydi.

Uyurken çok güzeldi. Uyurken, nefes alırken, bana bakarken, yürürken, yemek yerken, derin derin iç çektiğinde, ağlarken... O bu dünyada mucize gibi bir şeydi.

En sevdiğim hali de tam bu andan itibaren, bana sarılırken uyuduğu o andı. Kolunu gövdeme sarmış, başı göğsümdeyken uyuyordu. Ellerimi saçlarında gezdirdiğimde mırıldanıyordu. *Yaman*, diye mırıldanırken kesinlikle bir kedi gibi çıkıyordu sesi. Dudakları uyurken istemsizce büzülüyordu, ufacık burunun altında büzülen dolgun dudaklarıyla çok tatlıydı.

Uyanık olsaydı, yüzünün her zerresini boşluk kalmayacak şekilde öperdim. Fark ettiğim şey asla tam anlamıyla uykuya dalamamasıydı. Uyuyalı üç saat olmuştu; aralıklarla uyanıp su içmiş, benimle öpüşmüş, iki kez farklı pozisyona geçmiş, beş dakika kadar da benimle konuşmuştu.

Kâbus gördüğünü biliyordum. Onu kâbuslarından koru-

mak, kendi aklında gerçekleşebilecek bin türlü beladan kurtarmak istiyordum. Kainat'ı tüm kötülüklerden kurtarmak istiyordum fakat onun aksine farkındaydım.

Canavarla savaşmak istiyorsan, önce insan olmayı bırakmalıydın. Onun en başından beri yapmak istediği buydu; ara sıra pişman olduğunda kendine bunu söyleyip vicdanını rahatlatıyordu. Kainat içinde kalan masumiyetten de kurtulmak istiyordu. Ben istemiyordum.

Çünkü onun içinde kalan o küçük kız çocuğuna, bu dünyadaki herkesten daha çok değer veriyordum. Onu herkesten, bazen de kendimden korumak istiyordum. Onun diğer insanlardan korumama gerek yoktu çünkü o zaten kendini koruyabilirdi. Kainat insanları sevmiyordu.

Kendini çok sevdiğini bilmek, onu kendinden koruma isteğimi zorlaştırıyordu.

“Yaman,” diye mırıldandı. Yine uyanmıştı. “Niye uyumadın hâlâ? Yorgun değil miydin?” Başını göğsümden kaldırıp çenemi öptü. “Sakalların batıyor ya.” Uykulu uykulu biraz daha kaldırdı başını. Dudağımı öpüp başını tekrardan göğsüme koydu. “Çok hareketli yattığım için mi uyuyamıyorsun?”

“Aşkım,” dediğimde sesim kendime bile yabancı geldi. Yirmi dört senelik hayatımda *aşkım* kelimesini kullandığım tek kişi Kainat'tı. Çok çocukça, hatta ergence gelirdi eskiden. Şimdi, Kainat'a söylerken hiç sıırtmıyordu. Çünkü aşkımdı. İlk aşkımdı, son aşkımdı ve aşktı. “Uyurken üstümde de zıplasan rahatsız olmam.”

“Hımm,” dedi gülümseyerek. “Aşkın demek. Senin aşkın.” Bir daha öptüğünde geri çekilmesine izin vermeden karşılık verdim. Sanırım biraz abartmıştım çünkü çekildiğinde nefes nefeseydi. “Bana aşkım demen hoşuma gidiyor,” dedi. Boşta ki elimi tutup kalbinin üstüne koydu. “Bak nasıl attığına.”

KAINAT

“Heyecandan öldürüyorum seni,” dedim alayla. “Dikkat et, bu kadar çarpıntı iyi değil.”

“Gevezeliğin tuttu yine, Batıkan. Aşkından ne diyeceğini bilemiyorsun.” Başını göğsümden kaldırıp yüzünü boyun girintime yasladı. “Uyurken parfüm sıkmayı acilen bırakmalısın. Hem koklamaktan uyuyamıyorum hem de tıkanacağım bu gidişle.”

“Parfüm sıkmadım, Kainat. Parfüm mü taşıyorum yanımda?”

“Bu kadar güzel kokmayı bırak o zaman.” Ellerinden birini kaldırıp yüzüme dokundu. “Neden uyuyamadığımı buldum,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Uyumadığını bildiğimden, gidersin diye.”

Ciddi olup olmadığını anlamadığımdan geri çekilip yüzüne baktım. “Ciddi misin sen?”

“Bugün bana soğuk davrandın, elimi de bıraktın. Bir hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Ara ara uyanıp, gidip gitmediğine bakıyorum.” Bunu söylerken çekiniyormuş gibi gözlerini kaçırıp başını göğsüme yatırdı. “Uyuduğunu görürsem, rahat rahat uyuyacağım.”

Ona soğuk mu davranmıştım? Farkında bile değildim, Harun Kızılkaya’yı bir şekilde kurtarıyormuş gibi hissettiğim için kendimden nefret etmekle meşguldüm. Onu da yanımda sürüklediğimden kafamda bin türlü şey dönüp duruyordu.

“Bilinçli olarak yaptığım bir şey değildi.”

“Biliyorum. Uyuyalım mı?” Çocuk gibi sorduğu soruyla kafamı yasladığım yatak başlığından ayırıp yastığa koydum.

“Tamam,” dedim. “Uyuyorum.” Saçını öpüp gözlerimi yumdum. Uykuya hemen dalmadım, gözlerimi açmadan uyumadığını anlayabiliyordum.

Gözleri açtı; gözlerini kırıştırdığında tenimde hareket eden kirpiklerini hissediyordum. Farkında olmadan yaptığım

şeylerin onu uykusundan edebileceğini tahmin bile edememiştim.

O çok umursamazdı. Öyle görünüyordu, her anlamda. Ama görüldüğü gibi olmadığını da biliyordum.

Zaman bir tünel olup bizi içine aldığı anda, uykumu almış şekilde gözlerimi araladım. Tüm gece -gariptir ki- kâbus görmemiştim.

Yemin edebilirdim ki, Kainat senelerdir hiçbir ilacın yapamadığını yapmıştı. Huzurla uyumuştum. *Onun yanımda olduğunu bilerek.*

İlk gördüğüm tavandı, göremediğim şeyse Kainat'tı. Yanımda yoktu. “Kainat!” Seslendiğimde yanıt vermedi. Etrafa baktım, oda dün gecekiyle aynıydı.

Üstümdeki örtüyü bir kenara atıp yataktan kalktım. Salona geçtiğimde ev hâlâ sessizdi. Tüm odaları gezdim. Viktoria da yoktu.

Evde kimse yoktu.

Telefonumu alıp Kainat'ı aradığımda arama meşgule düştü.

Arka arkaya hem Viktoria'yı hem de Kainat'ı aradım. İkisi de açmadı. Üstümü giyinmek için yatak odasına dönmüştüm ki, telefonum çalmaya başladı. Arayan Savaş'tı.

“Ne var, sabah sabah?”

“Yine terk edildin sanırım,” dediğinde olduğum yerde öylece kaldım. “Neyse, sen alışkınsın yalnız kalmaya.”

Kainat Kızılkaya benden gitmiş miydi?

6

Biri İçin Kalmak

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden

10.12.2002

Hayat bir cehennem. Uzun süredir yakıyor beni. Bir rüyaymış mutluluğum. Uyandığım yetmezmiş gibi kâbuslara savrulup duruyorum. Hep kaçtığı düşünceler vardır insanların; kaçmaları yetmez onlardan kurtulmaları için. Yaşamaları gerekir bazen, arkalarında bırakmaları gerekir.

Bir lanet var bu yaşadığım hayatta, belli. Kaçamıyorum bile. Etrafımdakilere de bulaştırdım sanki bu laneti.

Ben kavuşamayınca öldüğümü sanıyordum, Vargı kavuştuğundan kopup ölüyor her gün. Nilüfer oğullarını doğururken öldü geçen yıl. Bu ölüm geride kalana ne lanetmiş, bir defa daha anladım. Vargı ortada öylece kaldı bir oğlan çocuğuyla.

Onu kıskanırdım bazen sevdiği kadınla mutlu mesut yaşıyor diye. Nazarım değil, lanetim değdi sanki. Nilü öldü ama oğlu olarak yeniden doğmuş gibi. Çocuk tıpatıp aynısı. Tanrı işte; bir Van kedisi gözlü kadını yanına aldı, oğlunu Vargı'ya emanet bıraktı.

Vargı'nın gözünün ferisi söndü, birbirimize dert anlatmıyoruz artık. Bir dert olduk çıktık, iş konuşuyoruz kafamız dağılsın diye. Merhametimi dediği kadın öldüğünden beri her işe benden önce atlıyor. Sıraç'la aynı masaya oturduğu gece

uyuşturucu sevkياتını onun arabalarıyla yapılması fikrine bile tamam dedi.

Ne garip şey şu aşk. Varken yetmiyor, yokken öldürüyor.

Oğlanın adını Yaman Haris koymuşlar. Küçücük, kedi kadar bir şey. Çocuğun yüzüne baktığımda içim cız etti. Annesinin kopyası. Vargi'nin sadece burnunu almış.

Bana gelecek olursam, bıraktım her şeyi. Kalleş bir orospu çocuğu oldum. İyi de oldu, rahatladım. Şaka yapıyorum. Sakin kalıyorum. Kafayı yiyorum içten içe ama aynada dünyanın en sakin adamına bakıyorum.

İzem hamile. Cihan'a evlenme teklifi edeceğini söyledi bana. Akşamına ağladım. Şimdi iyiyim ama Cihan'ın akademiden izin almasına bir hafta var.

Bir hafta. İzem'e söyledim, söyledim. Söyleyemezsem kafama sıkarım, olur biter. Dedim ya, çok rahatım. Çünkü çoktan bokun içine battım. Stres olurum sanıyordum ama yok; insan kana doydukça kendi kanının akmasından bile korkmuyor.

Haykıracağım ona. *Seni seviyorum, İzem. Benimle evlenirsen anneni yurtdışında en iyi hastanelerde tedavi ettiririm. Benimle evlen, çocuğunu kendi çocuğum gibi severim. Elimi bile sürmem sana istersen ama en azından aynı evin içinde, deli gibi severim. Hem belki... Sen de seversin.*

KAİNAT KIZILKAYA

Yaman Haris Batikan kollarını sıkıca belime sarmış, biraz daha sıkarsa nefes almamı zorlaştıracak şekilde bana sarılarak uyuyordu. Öyle derin bir uykundaydı ki, çalan alarmımı bile duymamıştı.

Oysa Viktoria'nın diğer odada uyanıp ayaklandığını duyabiliyordum.

KAINAT

“Yaman,” diye mırıldandığımda düzenli nefes alış verişleri bile bozulmadı. Kış uykusuna yatmış bir ayı gibi uyuyordu. “Yaman.” Yine duymadı. Yavaşça kolunun altından sıyrılıp yatakta ondan uzaklaştım. Komodinin üstünde duran telefonumu alıp odadan çıkarak salona geçtim.

Viktoria duşa girmişti, su seslerinden belli oluyordu.

Mutfağa geçip ısıtıcıya su koydum önce, ardından bir kupa kahve doldurup masanın etrafındaki sandalyelerden birine oturdum. Suyun kaynamasını bekliyordum.

Saatin tam kaç olduğuna bakmak için telefonumun ekranını açtığımda kaşlarım çatıldı.

Bilinmeyen bir numaradan on bir mesaj vardı.

Bilinmeyen Numara: Bu hayatta katlanamadığım tek şey saygısızlık.

Bilinmeyen Numara: Saygıya her şeyden daha çok değer veririm, Kainat Kızılkaya. Senin yapman gereken şey de buydu.

Bilinmeyen Numara: Bana saygı duymayan herkes günün sonunda kendine yapılan saygısızlıklarla yüzleşir.

Bilinmeyen Numara: Ve ben istersem istediğim her şeye ulaşırım. Senin geçmişini ya da geleceğini senden daha fazla öğrenebilirim.

Bilinmeyen Numara: Pedro Vasquez'in katili olduğunu biliyorum.

Bu mesajı okuduğum gibi nefesim boğazımda kaldı. Aldığım titrek bir nefesle toparlandım hızlıca.

Bilinmeyen Numara: Haris'i Diego'yla tanıştıran benim. Onun Diego'dan bunu özellikle istediğini ve karşılığında ona çaldığı en değerli iki eseri verdiğini de biliyorum.

Bilinmeyen Numara: Uyuyorsunuz fakat uyandığında bunu mutlaka araştır. Senin duyumlara göre ilerlemeyecek kadar zeki olduğunun farkındayım.

Bilinmeyen Numara: Ben Savaş Viran Saraylı'yım bu arada.

Bilinmeyen Numara: Üzerine yıkılan her şey onların manipülasyonlarından fazlası değil. Senin malları çalacağını biliyorlardı; en başından beri sizin karşılaşmanız, Diego'nun senden sevkiyat istemesinin hemen ardından Yaman'la tanışman. Hiçbiri tesadüf değil. O çok güvenip elini tuttuğun sevgilin senin zekânı öyle küçümsüyor ki, en başından beri Diego Perez'in sınavı sandığın her sınav onun tarafından sana sunuldu. Ama işler beklediği gibi gitmedi. Ona bu kadar çabuk düşmedin, değil mi? Aptal olmadığını biliyordum. O mükemmel bir manipülatör. Vicdan azabı çekmeni sağlayıp pişmanlık duyduğundan emin olduğunda seninle tekrar karşılaştı, değil mi?

Bilinmeyen Numara: Senin sevgilin çok yetenekli bir oyuncu. Onu herkesten daha iyi tanıyorum. Eminim sana hastalıklarından bile bahsetmemiştir.

Bir de ses kaydı atmıştı. Açtım.

“Ayağımın üstüne basamamamın bir telafisi olmalıydı,” diyordu alaycı bir şekilde. “Bana saygı duymadın ama bunun bir önemi yok. Söylediklerimi sevgiline sor, Kızılkaya. İnkâr edemeyeceğini ikimiz de iyi biliyoruz.” Es verdi, yutkunma sesi duydum. Bir şey içiyordu. “Ha, bu arada, nereden bildiğimi sorgulayacaktır. Sorgulama. Bunu etrafındaki kimse sorgulamıyor. Tanıştığımıza memnun oldum, Kainat. Artık bana borçlusun çünkü sana doğruları söyleyen ilk ve son kişiyim. Borç meselesini de kime sorsan anlatır.” Öksürdüğünde ses kaydı bitti.

Telefona bomboş gözlerle bakıyordum. Her mesajı en az beş kere okudum. Bahsettiği adam yatağında uyuyordu. Savaş Viran Saraylı'nın söylediklerini düşününce, hepsi bir şekilde mantık çerçevesine oturuyordu.

KAİNAT

Yaman Haris Batıkan sadece Haris'ti. Bana farklı, diğer insanlara farklı davrandığı falan yoktu. Tek bir kişiydi sonuçta.

Beynim durmuş gibiydi. Telefonun ekranını kapattım, su ısıtıcısından gelen ses bile boğuktu. Ellerimi dizlerimin arasına aldım, başıma inanılmaz bir ağrı girmişti. Şu durumda ne yapabilirdim?

Zaten çoktan yenilmiştim. Oyundaki yenik karakter bendim. Tuzaksa bu, tuzağa düşmüştüm. Ona âşık olmuştum, her şey için çok geçti.

Yaman Haris Batıkan'ın oyununa gelmişim çok fena. Şimdiden bir Kızılıkaya'yı nakavt etmişti bile.

Ya Savaş yalan söylüyorsa? Bu ihtimal için her şeyimi verebilirdim. Yaman'ı ve davranışlarını bilmesem...

Viktoría mutfığa girdiğinde gözlerim yerdeydi. "Benim çok acil İspanya'ya dönmem gerek," dedi aceleyle. Gözlerimi ona doğrulttum. Üstünü giyinmişti, ıslak saçları omuzlarına dökülüyordu. "Babam çok sinirli ve nedenini bilmiyorum."

"Tamam," dedim durgun bir sesle. "Seni götüreyim mi?" Özel jeti bıraktığımız pistten bahsediyordum.

"Sen gelmiyor musun?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

"Yaman'la bir işimiz var, akşam geleceğiz." *Yaman'la çok önemli bir işimiz var...*

"Tamam, beni arabayla bırakırsan mükemmel olur."

Sitenin önüne geldiğimde yüzümde hiçbir ifade yoktu. Bu sabah okuduğum mesajları düşünmediğim bir saniye bile olmamıştı. Eve girmeden önce bir sigara yakıp bordo *Lamborghini*'ye yaslandım. Derin bir nefes çektim sigaradan.

Gelirken fazla dolanmıştım daha geç gelmek için, telefonumu hiç açmamıştım. Sigaradan arka arkaya nefesler çektim oksijene fazla zaman tanımadan.

Ayağıma sürtünen şeyle irkildim. Tamamen görmek için biraz eğilmem gerekmişti. Çamurla kaplı olduğundan görünmüyordu fazla. Sadece mavi, ufak gözleri görünüyordu doğru düzgün. Yavru bir kediymiş. Çamurla kaplı...

Çömelip ona daha yakından baktım. Sigaramı yerdeki ufak su birikintisinde söndürdüm. Kedi neredeyse avucumla aynı boyuttaydı. Onu elime aldığımda elimin içinde kayboluyordu. En fazla bir haftalık olmalıydı; gözleri yeni açılmış gibiydi. Onu tutup ayağa kalktığımda sitenin güvenlik kulübesindeki görevli seslendi.

“Demek kendine anne buldun.” Sanırım kediye söylüyordu bunu.

“Annesi nerede? Yeni doğmuş,” dedim kulübeye yaklaşırken.

“Hiç sormayın, annesi kardeşlerini emzirirken araba çarp-
tı. İki gündür böyle dolanıyor tek başına.” Sırta sırta söylediğinden ona yönelttiğim ters bakışlarımı dizginleyemedim.

“Niye alıp beslemedin, marifetmiş gibi sırtıyorsun?”

“Alerjim var kedi tüyüne,” dedi aynı terslikle yüzündeki sırtış yok olurken.

Oflayarak sitenin giriş kapısını açıp içeri girdim.

“Siz bakacaksınız herhalde,” diye seslendi arkamdan.

“He bakacağım, bir mahsuru mu var? Burjuva alerjilerim yok çok şükür.” Aslında vişneye alerjim vardı ama konumuz bu değildi.

“Yok, Kainat Hanım, estağfurullah... Apartmanda hayvan beslemek yasak.” Sonlara doğru sesinin desibeli düşse de dediğini duymuştum.

Sitede kedi beslemek değil, köpek beslemek yasaktı. Geri zekâlı cahil cahil konuşuyordu.

KAINAT

“Senin karnını doyurduklarına göre istisnalar mevcut.” Arkamı dönüp apartmana girdiğimde elimdeki kedinin çıtı dahi çıkmıyordu. Arada başını okşuyordum.

Asansöre bindiğimizde onu biraz daha inceledim. Onu İspanya’ya götürebilir miydim? Daha çok küçük bir yavruydu, onun için sakıncalı olur muydu?

Burada da bakamazdım.

En kötü Melissa’ya verirdim, diyecektim fakat onunla da eski yakınlığımız yoktu. Ayrıca Sülo vardı.

Asansör durduğunda kapı yavaşça iki yana açıldı. “Sana ne isim versek ya?” Dairemin kapısını anahtarla açtığımda hızlıca atılan ayak sesleri doldu kulağıma.

Yaman gitmemişti. Elinde bir viski şişesiyle karşımda duruyordu.

“Uyanmışsın, aşkım,” diye mırıldandım umursamazca içeri girdiğimde. Kısıtıcı gözleriyle bir bana, bir de elimdeki kediye bakıyordu. “Çamur,” dedim elimde tuttuğum kediye kaldırdığımda. “Yeni kedim.”

“Neredeydin?”

“Hı?”

“Neredeydin, Kainat?” Sesinde bir merak vardı. Ona yaklaşıp dudaklarına bir öpücük bıraktım. *Yalancı piç.*

“Viktoria’nın acilen İspanya’ya gitmesi gerekiyormuş, onu bıraktım.” Üstümdeki ceket çıkarıp askılığa astım. Ayakkabılarımı da çıkarıp ayakkabılığa koyarken Yaman’ın gözlerini üstümde hissediyordum.

“Yeni kedin mi?” Jeton geç düşüyordu sanırım.

“Evet,” dedim. “Yeni kedim Çamur. Ona baba bulacağım.” Elimde tuttuğum Çamur’la lavaboya girdiğimde arkamdan geldi.

“Ne babası? Annesi kim ki?”

“Annesi benim.” *Ama kesinlikle düzgün bir babası olmalı.*

“E babası otomatik olarak ben olmuyor muyum lan?” Büyük bir özgüvenle konuştuğunda ona alaycı bir bakış attım. Dolaptan çıkardığım bir havluyu ılık suyla ıslattım. Çamur’u temizlemeye başladım.

“Ne münasebet? Ona maaşlı işi olan bir baba bulacağım. Yalan dolanla işi olmayan, yakışıklı bir baba.” Nazik hareketlerle Çamur’u çamurdan arındırarak temizledim. Tamamen geçmese de onu yıkamaya biraz korkuyordum; çok küçüktü.

“Sonra ben de vururdum o babayı, süper olurdu.”

Telefonumu ona uzattım birden. “Savaş Saraylı sabah bir sürü mesaj atmış, oku bakalım. Konuşacağız.” Ekledim: “Şifresi yok.”

Bön bön yüzüme baktı öylece. Çok fazla içtiğini gözaklarının kıpkırmızı olmasından anlayabiliyordum.

“Ne yazdı?” diye sorduğunda ona cevap vermedim. Sorunu tekrarladı. “Ne yazdı, Kainat?”

“Siktir git, içeride oku, Yaman! Verdim ya telefonu işte. Çileden çıkarma beni, git oku. Her şeyi mahvetmek üzeresin zaten. Defol git, içeride oku bana yazdığı şeyleri!” Çamur bağırmasından irkildiğinde başını okşayarak sakinleştirdim onu.

“Salona geç, beni bekle.” Emrimle önce kaşları çatıldı, karşı çıkıp yanımda bekleyeceğini düşündüm fakat Yaman Haris Batikan arkasını dönüp paşa paşa salona ilerledi.

Çamur’un rengi iyice ortaya çıkmıştı. Beyaz benekli, siyah bir kediymiş. Masmavi gözlerinde çapaklar vardı. Banyo dolabımdaki kulak temizleme çubuğuyla yavaş yavaş gözlerinin çevresini temizledim. Yeni doğan yavru kediler, kedi sütü tozuyla yapılmış sütlerle beslenirdi. Ondan almamız gerekiyordu.

Yatak odamdan küçük bir battaniye alıp salona geçtim.

Yaman elinde tuttuğu telefona pürdikkat bakıyordu. Viski şişesini dudaklarına götürüp bir yudum daha almıştı ki, şişeyi

KAINAT

elinden çekip aldım. Gözlerini yine ayırmadı telefonun ekranından.

“Ne kadarı doğru yazılanların?” diye sorarken sesim umursamazdı. Aslında bu sorunun cevabını her şeyden daha çok merak ediyordum.

“Gidecek misin?” oldu bana verdiği karşılık.

“Soruma cevap ver, Haris.” İşte bu cümle gözlerini bana dikmesine sebep olan şeydi.

Ona Haris demiştim.

“Gidecek misin?” diye sordu yine ve yine.

Battaniyeyi koltuğun üstüne serip Çamur’u yerleştirdim. Anında yattı, hareketli bir kedi değildi. Aç da olabilirdi, birazdan halledecektim.

“Soruma cevap vermezsen gideceğim. Ne kadarı doğru?”

Yüzü telefonun ekranına döndü. Yanına oturdum. “Ses kaydını dinlemek ister misin?” Cevabını beklemeden oynattım.

“Ayağımın üstüne basamamamın bir telafisi olmalıydı. Bana saygı duymadın ama bunun bir önemi yok. Söylediklerimi sevgiline sor, Kızılkaya. İnkâr edemeyeceğini ikimiz de iyi biliyoruz. Ha bu arada, nereden bildiğimi sorgulayacaksındır. Sorgulama. Bunu etrafındaki kimse sorgulamıyor. Tanıştığımıza memnun oldum, Kainat. Artık bana borçlusun çünkü sana doğruları söyleyen ilk ve son kişiyim. Borç meselesini de kime sorsan anlatır.”

Ses kaydı bittiğinde ekranını kapattığı telefonu bir kenara bıraktı. “Doğru.”

İkimiz de sessiz kaldık. Mavi-yeşil gözleri benimkilere bakıyordu. Yüzündeki ifadesizliğe rağmen gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

“Merak ediyorum,” diye mırıldandığımda derin bir nefes aldım. “Bana herkesin beni kullanmak istediğini söyleyip

duruyordun. Beni asıl kullanan kişi olmak sana kendini nasıl hissettiriyor?”

“Seni kullanmadım.” Şişeyi elimden çekti aniden, yine içti. Gözleri bu kez bana değil, doğrudan karşısındaki duvara bakıyordu. “Herkesi kullandım senin için ama seni kullanmadım, Kainat.”

“Beni manipüle ettin. Benim iğrençliğimi yüzüme vurarak yaptın bunu. Bana hayatımın en kötü günlerini yaşatarak yaptın.” Alayla gülümsedim. Onun gibi ben de karşısındaki duvara bakıyordum. “Bunu bana o bile yapmazdı.” Bahsettiğim *onun* kim olduğunu gayet iyi biliyordu. *Harun Kızılkaya tabii ki.*

“Sadece olmak istediğin kişi olmanı istedim.”

“Bunu beni mahvederek mi yaptın? Şu an olmak istediğim kişi gibi mi görünüyorum?” Artık cümlelerimde duygu barındırmıyordum. Öylesine konuşuyor, anlamaya da çalışmıyordum.

“Mahvolmadan olmak istediğin kişi olamazsın, Kainat.”

“Siktir git, Haris.”

Duvara bakan yüzü bana döndü, eli benimkine kapandığında onu durdurmadım. “Bana Haris deme.”

“Senin ismin bu.”

“Senin için ismim Haris değil. Bana Haris deme.” Ekledi: “Senin yanımdayken Haris olmak istemiyorum.”

“Sen asıl benim yanımdayken Haris’sin. Savaş’ın da dediği gibi sadece yetenekli bir oyuncusun.” Gözucuyla ona baktım. “Bana âşık falan değilsin, takıntılı bir manipülatörsün. Günün sonunda hevesin de takıntın da bitecek, herhangi biri olacağım senin için. Hastasın sen, onu bile yalanlamadın. Ruh hastasının tekisin.” Bunları söylerken boğazımda büyük bir düğümün oluşmasını beklemiyordum. Ama bir şeyler nefes almamı zorlaştırıyordu.

KAİNAT

Yüzümü iki elinin arasına alıp kendine çevirdi. “Değilim,” dedi. “Kainat, ben sana çok âşığım, yemin ederim. Hasta falan değilim, o...” Yutkundu. “Çok eski bir şey. Genetikti ama geçti. Yemin ederim âşığım lan sana! Allah belamı versin ki çok seviyorum seni!”

Başımı iki yana salladım umursamazca.

“Gideceksin diye ödüm kopuyor.” Elleri titriyordu sanki, bu da korkudan mıydı? Bilemedim. Onun hakkında hiçbir şeyi bilmediğim gibi bunu da bilemedim. “Sadece seni korumak istedim ve bak, haklı çıktım. İlk fırsatta sattı seni o Pedro denen yavşak! Onu öldürebileceğini düşünmedim bile. O gece sana bir şey yapma ihtimaline karşı silahını bile boşaltmıştık. Her şeyi düşündüm.” Eliyle yüzümü okşadı. “Ben sana kıyabilir miyim?” Bana birden sarıldığında ona karşılık vermedim. “Gittin sandım.”

“Gideceğim,” dediğimde benden ayrıldı.

“Ne?”

“Sadece tek bir şartım var.” Kurduğum cümle karşısında gözleri kısıldı.

Yaman’dan gidemezdim. Sinirden ölüyor dahi olsam, bir kez daha yalnız başıma kalmak istemiyordum. Ona gerçekten âşıktım. Bu düşünce karnıma sancıların saplanması sebep olsa da artık kabullendiğimden olsa gerek, bir zincir gibi hissettirmiyordu.

“Şartın ne?” Öyle bir sormuştu ki, ne dersem diyeyim anında kabul edecek gibiydi.

“Bana mağlup hissettirdiğin her an için bir galibiyet kazandıracaksın. Diego’ya neler verip Pedro’ya teklif sundurduysan, aynı şekilde benim ZARCON’a girmemi sağlayacaksın. Soygundan sonra ülkeye döndüğümüzde de çetenin ikinci lideri olmak istiyorum. Kaşıkçı Elması’nı da istiyorum. Kendi mekân zincirimi de kuracağım. Lacivert *Bugatti*’yi

de istiyorum.” Üstündeki tişörte baktım. “Üstündeki tişörtü de beğendim, onu da istiyorum.” Elimle çenesini tutup yüzlerimizi hizaladım. Bir kaşımı kaldırdım. “Tüm yaptıklarına karşılık hayatındaki her şeyi, hatta daha fazlasını istiyorum, Batikan. Bana bunları verebilecek misin?”

Konuşmadı. Tişörtünü ucundan tutup çıkardı ve bana uzattı. “Diğerlerini en geç üç günde halletmiş olurum.”

“İki gün.”

“İki güne halletmiş olurum.”

Başımı onaylarcasına sallayarak ayağa kalktım. “Çamur için kedi sütü tozu söyle. Ben de açım, bana da pizza söyle. Duşa giriyorum.” Arkamı dönüp kapıya ilerledim. “Akşam İspanya’ya döneceğiz, geldiğin jeti de ayarla. Çekmecemdeki vibratörümü de şarja koy.” Son cümlemden sonra yüzündeki ifadeyi görmek için her şeyimi verebilirdim fakat ona dönüp bir kez daha bakmadım.

Banyoya girip üstümdeki kıyafetleri tek tek çıkardım.

Elbette gitmeyecektim, öğrendiklerim kafayı yememe sebep olacak kadar ciddi şeyler de olsa yine mağlup olmuş gibi gitmeyecektim.

Artık bir şeyler kazanmam gerekiyordu.

İntikamımı yavaş yavaş, istediğim her şey gerçekleşene dek alabilirdim. Ne kadar öfkeli olursam olayım, bu saatten sonra ondan, etkisinden ya da hislerimden kaçmakla zaman kaybetmek istemiyordum.

O bu dünya üzerinde âşık olmak için en yanlış kişiydi, artık farkındaydım. Ama benim de doğru kişi olmadığım aşikârdı.

Biz en başından beri zıt kutuplar değil, eş kutuplardık.

Saçlarım çıplak sırtıma dökülürken sıcak suyu açıp altına girdim. Duşakabinin buzlu camını tamamen kapatıp sıcak suyun altında gevşerken gözlerimi yumdum.

KAINAT

Saçlarımı şampuanlayıp durulamıştım ki, banyo kapısı tıklatıldı.

“Efendim?” diye seslendim kapının önündeki Yaman’a.

“Vibratörünün şarjı varmış,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Vibratörüm falan yoktu. Onu sinir edip odayı karıştırması için söylemiştim.

“Yatağın üstüne koy, valizime atarım çıkınca.” Kapıyı açtığı anda gözlerimi devirdim. “Çık dışarı,” dedim soğuk bir sesle. “Duş alıyorum.”

“Ben de alacağım.”

“Beni çıplak görmem yasak. Duydun, isteklerimi yerine getirene kadar beni çıplak bile göremeyeceksin. Dokunmayacaksın da. Giderim, yüzümü de göremezsın.”

“Bakmam ben de zaten, dokunmam. Duş alacağım,” diye ısrar ettiğinde sıkıntılı bir nefes verdim.

“Ben çıktıktan sonra girersin, Yaman. Şımarma istersen.”

“Bu ülkede her gün ne kadar su boşa gidiyor, haberin var mı?” Tamamen içeri girip kapıyı kapattı. Buzlu camın ardındaki silüetini görebiliyordum. “İki gün önce ağzımın içindeydin, şimdi mi utanıyorsun?”

“Utandığımı söylemedim. Seninle sevişmeyeceğimi söylemeye çalışıyorum.” Gözlerimi ondan çekip duş jeline eğildim. Bu sırada kemerinin tokasından çıkan kısa sesi duydum. Fermuarını indirdi, ardından yerle buluşan kotun sesi kulaklarıma doldu.

Duş jeli döktüğüm lifimi vücudumda gezdirdim. “*Boxer*’ını çıkarmadan girebilirsin ve bana kesinlikle dokunamazsın.”

“Hı hı, evet.” Duşakabini açtığı anda gözlerimi ona çevirmeyip vücudumu liflemeye devam ettim. Gözlerinin doğrudan bedenime saplandığını hissediyordum.

Memelerimi lifledikten sonra bacaklarıma eğildim. Boynumu, kollarımı da lifledikten sonra lifimi durulayıp şampu-

anların olduğu küçük rafa bıraktım. “Üşüdüm. Geleceksen gel, yoksa kapat duşakabini.”

Yanıma girip duşakabini kapattığında derin bir nefes aldım. Duş başlığını vücuduma tutup bedenimi duruladım.

Kulağıma eğildiğinde nefesi boynuma çarptı. “Duş başlığını verir misin?” Ona dönmeden uzattım. Aldığı başlığı yukarıya sabitledi. Artık ikimiz de aynı anda ıslanıyorduk.

Saç kremine uzanıp saçlarımın uçlarına sürdüğümde, o da aldığı şampuanı eline sıkıyordu. Saç kremi kutusu elimden kayıp yere düşünce almak için eğildim. Kalçalarım Yaman’ın *boxer*’ına süründüğünde boğazını temizlediğini duydum. Sürtünmek demek yanlış olurdu gerçi; önündeki o kocaman, sert şey neredeyse beni dürtmüştü. “Biraz geri çekil,” dedim huysuzca. “Bana dokunmayacağın konusunda anlaşmıştık.”

“Sana ben dokunmadım zaten.” Başını duş başlığının altına soktuğunda yine bana sürtündü.

“Senin kontrolünde olan bir uzuv ya hani? Bana değişiyor şu an. Sürtünüyor.” Bacaklarımı sıkarak iyice birleştirdim. Kasığımda sinir bozucu bir sızı oluşmuştu.

“Benim kontrolümde mi? Sikimin kontrolü tamamen senin elinde, biliyorsun.” Burnundan sert bir nefes verdi. “Ayrıca sırf kalçalarının arasında hissetmek için saç kremi düşürüp bilerek domaldığının ikimiz de farkındayız, sevgilim.”

“Bana sevgilim deme.” Elini belimde hissetmemle beni anında kendine çevirmesi bir oldu. Sırtım buz gibi mermere dayandığında yutkundum. Birkaç dakikadır onu ıslak şekilde görmemek için özellikle bakmıyordum.

“Sen de karım dememi tercih edersin, değil mi?” Yüzünü benimkine yaklaştırdığında başımı çevirdim. “Kainat,” diye mırıldandı. “Ben seni mağlup düşürecek hiçbir şey yapmam.” Çenemi tutup yüzlerimizi aynı hizaya getirene kadar başını eğdi, dudaklarını benimkilere sürttüğünde titrek bir nefes al-

dım. Şu an ikimiz de çıplak ve ıslaktık ama azgınlıktan daha yoğun hissettiğimiz bir şey daha vardı.

“Yapmışsın, hem de birden fazla kez. Mağlup olup senin ayağına gelmem, beni pişman etmek için.”

“Soygun için İspanya’ya gittim,” dediğinde alayla gülümsedim. “Çünkü Diego’yla yaptığımız anlaşmaya göre, senin ZARCON’a girmen karşılığında kendi ekibinin asla kalkışamayacağı soygunu yapacaktım. Eğer Pedro itinin manipülasyonuna gelmeyip teklifimi kabul etseydin, İspanya’ya beraber gidecektik.” Kaşlarım çatıldı, yüz ifademdeki değişimi fark ettiğinde o da kaşlarını kaldırdı alayla. “Sen beni seçmediğinde bile ben seni seçtim. Pedro sayesinde olduğunu sandığın her şeyi senin için ben yaptım. O sadece zaman kaybıydı. Yanında ben varken başka bir anahtara ihtiyacın yok.” Başını yavaşça iki yana salladı. “Beni istediğin gibi kullanabileceğini biliyorsun, her konuda.”

“Pedro’yu öldür...” Daha sorumu tamamlamadan cevapladı.

“Sadakatini ölçmek istedim. O seni öldüremezdi çünkü ben vardım. Ama senin onu öldürebileceğini düşünmemiştim. Ölmesini isteseydim bunu ben yapardım, hem de büyük bir zevkle.” Bir eliyle boynumu okşadığında tüylerim diken diken oldu. Kulağıma eğildi. “Aklın alıyor mu?” diye fısıldadı. “Seni harcayacağıma kendi kafama sıkarım.” Eğilip boynumu öptü.

“Bana açık açık söyleyebilirdin.”

“Kaçardın. Kaçtın da.” Bir kez daha öptüğünde belimdeki eli kalçama kaydı. Kalçamı avuçlayıp beni kendine bastırdı.

“Sana ceza, Batikan...” Nefes nefese konuştuğumda kalçamı morartırcasına sıktı.

“Benden sana dokunmamamı isteme. Her şeyi iste ama bunu isteyemezsin. Bu senin için de ceza olur, Kainat.” Boy-

numun derisini dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. Kalçamdaki elini biraz daha kaydırduğunda serçeparmağmı girişimde hissettim. Oraya art arda vurup sırttı. “Nasıl ısladığına bak. Elim kalçandayken bile hissedebiliyorum.”

“Cezan bu değil.” Aldığım sık nefeslerden dolayı göğsüm hızla yükselip alçalıyordu. Başını boyun girintimden kaldırıp bana baktığında, ıslak kirpiklerimin altından mucize gibi görünen gözlerine baktım. “Bugün bana köle olmanı istiyorum, kraliçen olduğumu bana hissettir.” Beni yanlış anlamaması için ekledim: “En sert şekilde.”

Dudaklarının benimkilere yaklaştığı anı bile göremeden yapıştı. Öyle sertti ki bu hareketi, dişlerimiz birbirine çarptığında çıkan sesi duymuştum.

Başım mermer duvara çarptığında elleriyle bacaklarımı kavrayıp beni kucağına aldı. Ellerimi geniş omuzlarına koyup onun için dudaklarımı araladım. Dili ağılıkla benimkine dolandığında öpüşmemizin sesi suyun şırıltısını bile bastırıyordu. Elimi tam gözlerimi dövme yaptırdığı yerde gezdirdim. Kendimi sertliğine bastırduğimde öpüşmemiz daha da hırçınlaştı. O kadar ıslanmıştım ki, kumaşın varlığına rağmen onun her bir santimini, her bir damarını tamamen hissedebiliyordum.

“Şu an ne istiyorum, biliyor musun?” diye sordu nefes almak için ayrıldığımızda.

“Ne istiyorsun?” Şu an içinde bulunduğumuz durumdan daha çok ne istediğini merak ettim.

Beni duvara iyice sıkıştırıp yüzünü memelerimin arasına daldırdı. Sorumu tekrarladım: “Bundan daha çok ne istiyorsun?”

Memelerimden birini ısırıp gözlerini yüzüme doğru kaldırdığında nefesimin kesileceğini sandım. Gördüğüm en iyi şeydi. En seksi şeydi. Islak ve nefes nefeseyken insandan daha üst bir varlığa benziyordu. Isırdığı yeri öptüğünde ve konuşmak için nefes aldığı anda bile dudakları hâlâ oradaydı.

KAİNAT

Memelerime ayrı bir düşkünlüğü olduğunu biliyordum.

“Karım olmanı.” Bunu söylemesi öyle garip bir hisle doldurdu ki içimi, sadece yutkunabildim. Dudakları yeniden boynuma çıktı. “Karımı sikmeyi, onu doyurmayı istiyorum. Benim yüzüğümü takan, her gece yatağında uyuyan, benimle birlikte oyunun kötü karakteri olmayı göze alan kadın olmanı istiyorum.”

“Evlenme fikri seni korkutmuyor mu?”

Bacaklarımın altından tutup dizlerim duvara değene kadar araladı. Aralanan tek şey bacaklarım değildi. Dilini damağına vurduktan sonra kadınlığıma yaklaştı ve ıslak *boxer*’ının altında dimdik duran sikini kasılıp gevşeyen girişime sürttü. “Evlenme fikrinin bende yarattığı tek etki bu.”

Bacaklarımı hızla beline dolayıp sırtımı duvardan ayırdı. Duşakabini açıp ikimizi de dışarı çıkardığında soğuk hava vücutlarımıza çarptı. Tam banyo kapısını açacaktı ki, “Dur,” diyerek onu durdurdum.

Aynanın karşısında onun sırtı aynaya dönükken ve benim gözlerim sırtındaki gözlerimin dövmesiyle yan yanayken bu manzarayı hafızama kazımak istedim. Tırnaklarımı dövmenin üstünde gezdirdim. “Gidebiliriz.”

Kapıyı açıp ikimizi de dışarı çıkardığında üşümem arttı. Yatak odasına geçeceğimizi sanmıştım ki, salona doğru yürüdüğünde kaşlarım çatıldı. Aklında ne olduğunu merak ediyordum. Beni koltuklardan birine yatırdığında kafamda soru işaretleriyle onu izlemeye başladım. Koltuğun kenarına bıraktığı viski şişesini aldı.

“Ne yapıyorsun?” diye sorduğumda elindeki viskiyi üzerime dökmesiyle irkildim. Memelerime, köprücükkemiklerimdeki boşluğa, karnıma, kasığıma... Gülmeye başlarken kaşlarım çatıldı. “Manyak mısın?”

“Üç aydır yapmak istediğim tek şey bu.” Üzerime eğilip

dudaklarını köprücükkemiklerime yasladı. Derimin hücrelerine kadar işleyen içkiyi son damlasına kadar emerken dili ve dudaklarının yarattığı etkiyle gözlerimi yumdum.

Ona öfkeliydim. Ama bu öfkenin zerresini dahi hissedemiyordum. Nasıl bir şeydi bu? Beynim ona kızıyordu ama hislerim kesinlikle beynime ayak uydurmuyordu.

Köprücükkemiklerimi viskiden arındırdıktan sonra memelerime geçti. Burası yüzey genişliğinden biraz vakit alacakmış gibi görünüyordu.

“Soyguna kadar bekleyeceğimizi söylemiştin, senin evinde...”

Dudaklarını neredeyse memelerimden ayırmadan konuştu. “Sikerler soygunu.” Meme ucumu ağzına alıp oradan tadını alacağı viskinin her damlasına muhtaçmış gibi emdi. “Tapiyorum.” Öyle kısık bir sesle, nefes aralığından söylemişti ki, çok zor anlamıştım demek istediğini. “Her zerrene.” Diğer mememe geçtiğinde hırsla ısırды bu kez. Dudaklarımın arasından kaçan inilti zevke karıştı. Dilini meme ucumun etrafında döndürdü. Isırды, dudaklarının arasına alıp emdi. Bir eli boşta kalan mememle ilgilenirken, diğer eli kasığımdan daha aşağılara ilerlemeye başlamıştı. “Üç ay boyunca kaç kez okşadın kendini?” Sorusuyla kalbimin atışları hızlandı. Buna nasıl bir cevap versem; tamamen doğruyu mu söylesem, yoksa onun yaptığı gibi oyun mu oynasam, bilemedim.

“Hiç saymadım,” diye mırıldanırken elimle başını memelerime bastırdım. Aralarında boğulmak istiyormuş gibi görünüyordu. Bu, boğulmaya en yakın olduğu an olabilirdi. “Üç ay doksan gün mü ediyordu?”

“Cevap doksan mı?”

“Senin cevabın kaç?” Ona anında verdiğim cevapla gözlerini kaldırıp alaycı bir şekilde sırtıttı.

“Doksan olmasını mı tercih ederdin?” Verdiği bu kaçamak cevaptan kesinlikle sorunun asıl yanıtını almıştım.

Diliyle bir yol çizerek göbek deliğime indi. “Çok aç kalmışsın sanki.”

Göbek deliğimdeki viskiyi emdiğinde daha fazla zaman kaybetmeye tahammülü kalmamış gibi kasığıma indi. Oradaki kemiklerimin yarattığı boşluğa dolan viski miktarı biraz daha fazlaydı. Diliyle boydan boya yalayıp emdi. “Doyursana beni,” dedi ağzını kasığımdan ayırdığında.

“Tadı nasıl viskinin?” Ekledim: “Bu viski biraz acıdır.”

Önce beni duymazdan geldiğini sandım, bacaklarımı tutup iki yana açtı; birini koltuğun bir kolçağına dayadı, diğerini de omzuna attı. Parkede duyduğum camın sürtünme sesiyle viski şişesini tekrar eline aldığını anladım. “Amcığının viskiyi tatlandırarak kadar ıslandığını düşünüyorum.” Viskiye kasığımın biraz daha altına, onun için aralanmış kadınlığıma döktüğünde gözlerim yuvalarından fırlayacak kadar açıldı.

Doktorlar oraya sudan başka bir şey değmesinin sakıncalı olduğunu söylüyorlardı.

Viskinin istisna olduğunu sanmıyordum.

Elindekini öyle umursamazca yere bıraktı ki, cam şişe yere düşerken haddinden fazla gürültü çıkardı. Ağzını açıp tam oraya yasladığında nefesim neredeyse soluk borumda takılı kaldı. Dili kadınlığımanın her santimini gezdi önce, sonra yutkundu. Klitorisimi dudaklarının arasına aldığında, elim benden bağımsız bir şekilde başını daha da bastırdı. Klitorisimle öpüşüyordu ve kısık sesli bir mırıltıdan farksız olan iniltiğim çığlığa dönüştü. Dili yardımıyla klitorisimle, o küçük yumruyla oynuyordu.

Parmaklarını girişimde hissettiğimde, kendi parmaklarım koltuğun yüzeyini aşındıracak kadar sertçe tutundu. Bir elim hâlâ onun başındaydı. Öyle bir hazzın içindeydim ki, ne bitmesini istiyordum ne de boşalmayı.

“Aşkım,” diye inledim kesik kesik. Kalçalarımı kaldırıp başını bastırarak ona istediği şeyi yediriyordum. “Evet! Çok iyi, bayılacağım!” Ortaparmağını içime sokup çıkarmaya başladığında başımı geriye attım. “Aşkım...”

Birden başını geri çektiğinde afalladım. Kaşlarım çatılırken nefes nefese yüzüne baktım öylece.

“Yüzüme otur.”

“Hı?” Dilim tutulmuştu.

“Yüzüme otur, istediğin gibi yönlendir.” Çöktüğü yerden kalkıp koltukta yayılmış halde yatan vücudumu kucağına aldı. Koltuğa oturduğunda hâlâ boş gözlerle ona bakıyordum. Tam kucağında, aletin üstündeydim. Koltuğa uzandı ve elleriyle kalçalarımı kavrayıp beni aniden tam yüzüne oturttu.

Bu kez dili kadınlığımdan içeri sızdığında başım sarhoşlukla geriye düştü, ıslak saçlarım kırbaç gibi sırtıma çarptığında tam da istediği gibi -istediğimiz gibi- yüzünden yararlandım. Dili kadınlığımı doyururken burnu klitorisimle oynuyordu. Bir elim saçlarını kavradı bu kez. Dili ve burnunun üstünde kalçalarımı oynatırken, içimden akan sular yüzünü ıslatıyordu.

“Yeterince tatlı mı?” diye sordum sarhoş bir sesle. “Doyuyor musun?” Cevap olarak kalçama sert bir tokat attığında, tenime yayılan keskin acıyla inledim. Acıyı dindirmek istercesine kalçalarımı yoğurarak yüzüne bastırdı beni. Dilinin hareketleri öyle hızlıydı ki, karnım zevkten kasılıp duruyordu.

Kalçama bir tokat daha indirdi. Yüzündeki kıvranışım hızlandı. Başım gerideydi, inlerken gözlerim tavandaydı. “Yaman!” Dilini tamamen içime soktuğunda, tüm bedenim epilepsi krizine girmişim gibi titremeye başladı. “Yaman! Aşkım!”

Aşkım demem onu tahrik ediyordu; ona her bunu söyle-

KAINAT

diğimde avuçları kalçamı sıkarak beni yüzüne bastırıyordu. Kalçalarımı iki yana ayırıp dilini biraz daha aşağıya, kalçalarımın arasına kaydırduğunda şokla ne yaptığını algılayamadım. Zevkten baygın baygın tavana bakan gözlerim, altımda yatan Yaman Haris Batikan'ın gözlerine döndüğünde şaşkınlıkla aralanmıştı.

Beni yüzünden kaldırıp kucağına öyle hızlı ve kısa bir hareketle oturttu ki, zevkten titremeye devam eden bedenim bu yaptığını çok geç algıladı. “Tahmin ettiğim gibi,” dedi ıslak ağzıyla. Bizi koltukta hızla döndürdü. Artık ben onun altındaydım, o da üstümdeydi. “Yediğim en iyi şey sensin, bebeğim.”

Üstümden doğrulup bacaklarımın arasında durdu. Bacaklarım aralanmış, tamamen dağılmış, daha şimdiden terlemiş bir şekilde ona bakıyordum. *Boxer*'ını sıyırp çıkardığında hipnoz olmuşçasına ona baktım.

Onu her ortaya çıkardığında beni böyle hipnoz edeceğine dair en ufak şüphem yoktu.

O bu dünyaya ait değildi, her şeyiyle bu dünyadaki erkeklerin en gelişmiş versiyonuydu.

“Yaman...” Ona dokunmak istiyordum, beynim ve bedenim senkronize bir şekilde onunla birleşmek istiyordu. Onu ve beynini tamamen kendime ait kılmak istiyordum.

“Köpeğin olsun Yaman. Söyle.”

Böyle konuştuğunda daha çok istiyordum.

“İçime gir.” Mırıltımla dizlerimden tutarak bacaklarımı olabildiğince araladı. Bir dizim koltuğun sırtına değerken, diğer dizimi neredeyse yüzüme kadar götürdü.

“Daha açık konuşsana, yavrum.” Sikini sırlıslıkla olmuş, onun için gevşeyip kasılan kadınlığıma sürttü. “Daha pis konuşabildiğini biliyorum.” Üstüme eğilip boynumu öptü. “Utandığını söyleme.”

Burnumdan alaycı bir nefes verirken elimle uzanıp sikini tuttum. “Utaniyormuş gibi mi duruyorum?” Boşta kalan elimi yüzüne koyup altdudağını dudaklarımın arasına aldım. Emip ısırarak çekiştirdim. “Sikini içimde istiyorum.” Kalçalarımı kaldırıp ereksiyonunun başını kasılan girişime daha da sürttüm. “Onu ne kadar aç bıraktığına bak. Sadece seni istiyor, senin için... Sikeyim, Haris, kasıklarım ağrımaya başladı!”

Son cümlele sadece bir santim daha hareket etti ve artık ereksiyonunun başı içimdeydi. Hissettiğim yanmayla dişlerimi sıktım, boynum gerildi. “Off, biraz daha.” Bunu kendi kendime, acıyla mırıldanmıştım ama duyduğunu biliyordum.

Biraz daha içime girdiğinde zevke karışan keskin acıyla yüzümü buruşturdum. “Acıyor mu?” diye sorduğunda cevabı bildiğinin farkındaydım. Ortalamanın epey üstünde bir büyüklüğü vardı.

“Çok büyük.” Bu canımı sıkan bir detaymış gibi dökülmüştü dudaklarımdan. *Şimdilik.*

Keşke bunu söylemeseydim, diye geçirdim içimden; şerefsiz sınıtıyordu. “Gevşe, bebeğim,” diye fısıldadı kulağıma eğildiğinde. “Birazdan sadece zevk alacaksın. Biliyorsun.”

Klitorisimi başparmağıyla okşamaya başladığında gevşemeye çalıştım. Bacaklarımdan birini beline sardım, baskı uyguladığımda yavaşça içime girmeye devam etti; daha tamamen girmemişti bile.

İçimde bir boşluk doluyordu, bu tamamlanmak gibi hissettiriyordu. “Haris,” diye fısıldadım nefes nefese. Kaşları çatılıp gözleri kısıldığında üstümde yavaşça ileri geri hareket etmeye başladı. “Biraz daha hızlı, sonuna kadar hissetmek istiyorum.”

“Kökle diyorsun yani.” Burnundan sert bir nefes verirken dudağının kenarı kıvrıldı. “Parçalatacaksın şu amcığını. Yeterince küçük değilmiş gibi...” Geri çekilip birden tamamen

içime saplandığında acıyla yüzümü buruşturdum fakat zevk de oradaydı. Aşırı hızlı olmayan, yavaş da denilemeyecek bir ritim tutturduğunda ellerimi boynuna sarıp yüzünü kendimin-kine yaklaştırdım.

“Seni en çok sevişirken kışkanıyorum...”

“Şu an sevişmiyoruz,” diye hızla cevap verdiğinde gözlerim kısıldı.

“Ne yapıyoruz?”

“Sikişiyoruz. En ilkel şekilde.” Biraz geri çekilip birleştiğimiz noktaya baktı. Elini ensemin altından geçirip başımı kaldırdı. “Nasıl içine aldığına baksana, nasıl sardığına bak.” Onun tabiriyle *kökleğinde*, testisleri kalçalarımın çarptı; bu ses bile başlı başına tahrik ediciydi. Başparmağıyla göbek deliğime dokundu, *piercing*’imi tutup yavaşça çekti. “Tam buradayım.” Onu tam dokunduğu yerde hissediyordum.

Sadece inliyordum; konuşabilmek bu durumdayken çok zor geliyordu. “Lütfen,” diyebildim başımı ensemdaki avucuna bıraktığımda. Tamamen onun elindeydim. “Daha sert.”

Beni belimden tutup koltuktan kalktığında hâlâ içimdeydi. Bir eli belimden kalçama kaydığında tutarak beni sikinin üstünde zıplatmaya başladı. Kollarım boynuna, bacaklarım da beline dolanmışken ve o yatak odasına doğru yürürken sanki içimde olmadığı her saniye zaman kaybı olacakmış gibi derinlerime alıyordum onu.

Yatak odasına girdiğimizde beni kucağında biraz daha kaldırıp içimden çıktı ve yatağa bıraktı. “Arkanı dön, dizlerinin ve ellerinin üstünde dur.”

Aklıma gelen şeyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. “Kediyi unuttuk!”

“Ne kedisi?” Onun da kaşları çatıldı, sonra sıkıntılı bir nefes verip yatakta üzerime doğru gelmeye başladı.

“Çamur’u unuttuk, aç kaldı hayvan.”

“Ben şu an başka bir kediye doyurmak istiyorum.” Dudaklarım yapışıp iyice üstüme çıktı. “Dön arkanı, domal bana.”

“Kedi...” Bacaklarımı tutup beni yatakta döndürdü. Kendimi toparlayıp kalçalarımı bile dikleştiremeden içime girdiğinde, yüzüm yatağa yapışık halde dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. “Hassiktir...”

Eliyle başımı yatağa bastırdıkça nefesim kesildi. Tam şu an beni eze eze sikiyordu; nefessiz kalana dek.

Bir elini boynuma doladığında beni tutup kaldırdı. Sırtım göğsüne yapışmışken klitorisimdeki eliyle beni okşuyordu, kadınlığım ise sikini kavramıştı. Tamamen onunlaydım, onunla doluydum.

“Hâlâ canın yanıyor mu?” diye mırıldandı kulağıma. “Canın yansa amcığın sikimi böyle iştahlı kavrayamaz herhalde?” Sözleri öyle bir etki yarattı ki, sadece konuşmasıyla bile boşalabilirdim. Başım omzuna düştüğünde kucağında ters bir pozisyonda zıplıyordum. “Kızımın canı artık yanmıyor.” Burundan alaycı bir nefes verip boynumdaki ince deriyi dişlerinin arasına aldı. “Orospu gibi zıpladığına göre sadece zevk alıyorsun, Kainat. Değil mi, sevgilim? Yeterince genişlettim mi amını?”

Başımı hipnoz olmuş gibi hızla onaylarcasına salladım.

“Evet!...” Onun onca laf cambazlığına rağmen ağızımdan titrek bir nefesle dökülen bu kelime fazla çaresizdi.

“Bana kızgın mısın? Seni kandırdığım için?”

“Offf!” diye bağırdım kendimden bağımsız, bunu neden yaptığımı bilmiyordum. “Kes sesini! Daha hızlı olamıyor musun? Konuşmayı kes.”

İçime her çarptığında klitorisimdeki ortaparmağı da hızla-

* Not: İlişkide hakaret içerikli sözler karakterin kendi görüşü dahilinde değildir. Tahrik amaçlı kullanılır, karşı tarafın rahatsız olmayacağı ve tecrübesinden dolayı alınmayacağı ilişkilerde *dirty talk*'ta tahrik için yapılır.

nıyordu. Zıplamaktan bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Tutturduğumuz ritim onu yoruyormuş gibi görünmüyordu.

Boğazımdaki elini çekip beni tekrar yüzüstü yatağa bastırdı. Bu kez içime girmesini beklemeden dizlerimin üstünde kalçamı dikleştirdim, belimi neredeyse yatağa degecek şekilde büktüm. Avına atlamak üzere olan bir çita gibi hissetsem de av olduğumu biliyordum. *En azından şu an için.*

Sırtımı öptüğünü hissettim, ona aşkımı ilan ettiğim dövmenin üstünde biraz fazla takılı kaldı dudakları.

Bu kez içime daha şiddetli girdiğinde, inlemem daha çok yardım çığlığına benziyordu. Yatak başlığına tutundum. İleri geri içime girerken yatak başlığı da şiddetle duvara çarpıyordu. “Çok iyi! Evet, aşkım!”

Kalçama bir tokat atıp daha da hızlandı. Zevke tekrar acı karıştı. “Beni en çok sevişirken kışkırdığını söylemiştin,” dedi salonda ona söylediğim şeyi bana hatırlatarak. “Ne demek istedin?”

Ona bunun cevabını verip egosunu beslemek istemiyordum, şu an beni zevkten bayılmak üzere olduğunun farkındaydı ve bu bile ona yetiyordu.

“Söylemeyeceğim...” Bunu beş nefeste, neredeyse heceleyerek söylemiştim.

“Söyle.” Yavaşladığında hissettiğim hayal kırıklığıyla yüzümü buruşturdum.

“Niye yavaşladın?”

“Söyle.”

“Benden önce de...” Tekrar hızlandığında nefesim kesildi. Her ileri geri hareketinde yatak da bizimle birlikte hareket edip duvara vuruyordu. “Seninle benden önce sevişen herkesi kışkınıyorum.” Çünkü öyle tecrübeliydi ki, bunu kimlerle inşa ettiğini düşünmek bile beynimi yakıyordu.

Bir eli kalçamdaydı. Diğer eli sırtımdan karnıma, oradan

da memelerime uzandı. Bir gölge gibi yavaşça üzerime çöktü, dudakları kulağıma değdiğinde tüylerim diken diken oldu. “Senden öncesini siktir etsene. Senden sonrası olmayacağını bilmiyor musun?” Kulak mememi dişlerinin arasına alıp çekti. “Ayrıca senden önce sevişmedim; sevişmek ve sikişmek farklı şeyler, bebeğim.” Büyük bir sır veriyormuş gibi fısıldadı: “Amcığını yaladığım ilk kadınsın.” Bana ağırlığını vermese de dizlerim çözüldü yine, yatağa tamamen yüzüstü uzandım. Bana her çarpıp içime girdiğinde vücudum yatağın içine gömülüyordu.

“Kimseyle bu kadar çok sikişmek istememiştim.” Bunun ağzımdan dökülmesi gereksizdi, o böyle konuştukça benim de bir şeyler demem gerekiyormuş gibi hissediyordum.

“Biliyorum.” İçimden çıkmadan beni yattığım yerde ters çevirdi. Artık yüzünü görebiliyordum. Bacaklarımı tutup omuzlarına attı. Her çarpışmamızda tokat gibi çıkan ses oda da yankılanıyordu.

Kaşlarım çatılırken gözlerim geriye kaydı. Çok yaklaşmıştım. Altında kıvranıyordum. “Nereden biliyorsun?” diye sordum yine de inlemeden hemen önce.

“Genelde böyle derler. Gözlerini aç.”

Siktir. Ne dediğini idrak bile edemedi bacaklarım titremeye başladı. Belim kavislendiğinde doğrulan başım tekrar yatağa düştü. “Yaman! Geliyorum!” Baskıyla içimden çıktığında fişkırlarak boşalmaya başladım. Bacaklarım bir krizin ortasındaymışım gibi titriyordu.

Bunun ne olduğunu biliyordum. *Squirt.* Bu da benim ilkimdi.

Yaman bu yeterli değilmiş gibi parmağını içime sokup orada bir noktayı okşadığında yine çığlık eşliğinde fişkırlarak boşaldım. Öyle şiddetliydi ki, parmağı basınçtan dolayı kendi kendine içimden çıkmıştı.

KAİNAT

Kasığım bu boşalmanın ardından sızladığında ellerimden birini oraya götürdüm. “Yaman, karnım...”

“Daha bitmedi.” Üstüme gelip yeniden içime girdiğinde gözlerimi yumdum. Daha az önce hazdan dizlerim titrerken şimdi yine zevk oradaydı.

“Sikeyim, çok iyisin!” Gözlerimi daha sıkı yumdum, kalçalarımı oynatmadan duramıyordum. “Aşkım, yine...” Şiddetli basınçla içimden çıktığında karnına fişkirarak boşaldım yine. Gözlerim fal taşı gibi açıldı birden.

Sırıtarak bakıyordu. Kendi eseri olduğunun farkındaydı.

Ben iki kez boşalmışken o hâlâ oldukça rahat görünüyordu.

Yorgunluktan ölüyor, bacaklarımı ve kalçalarımı hissetmiyordum.

Gözlerini kısarak beni süzdü, mavi-yeşil irisleri parlıyordu. Bakışları gövdemden daha aşağı kısımlara indi; en çok ilgilendiği yere. “Kıpkırmızı olmuş,” diye mırıldandı erkeksi ve alaycı bir sesle. “Ama hâlâ kasılıp gevşiyor, içine bir şeylerin girmesini istiyor gibi. Baksana, nasıl da aç.” Eğilip bakışlarını ayırmadığı noktaya tükürdüğünde altdudağımı öyle sert ısırdım ki, ağzıma kan tadı gelmemesi şaşırtıcıydı. Eliyle klitorisime arka arkaya tokat attığında öyle hassastım ki, yatağın çarşafını sıkıca tuttum. Yine içime girdi.

Artık sadece kısık kısık inleyebiliyordum, hareketlerim kısıtlıydı çünkü Yaman hem çok sertti hem de o bu kadar hareketliyken kıpırdamama gerek kalmıyordu.

Telefon çalmaya başladığında yüzümü buruşturarak yatağın üstüne baktım. Zil sesi benim telefonuma ait değildi. İkimizin telefonu da salonda değil miydi? Ne ara buraya getirmişti?

Uzanıp telefonu eline aldığı anda meşgule atacağını sandım fakat bunun yerine bacaklarımı omzuna atıp eliyle ağzımı kapattı. “Ses çıkarmamaya çalış, bebeğim.”

Tepki bile veremedi telefonu açıp kulağına koydu. Bir yandan da beni sikmeye devam ediyordu. *Sikeyim!*

Nefes nefese, “Efendim, Cihan Baba?” demesiyle gözlerim kocaman açıldı. Adam beni sikerken öz babamın aramasını açıyordu. Hiç mi çekincesi yoktu?

Elini ağzımdan çekip klitorisime götürdü, ritmi düşürmemiştii ama artık tenlerimiz şiddetle birbirine çarpmadığından o tokat gibi yükselen ses yoktu. “Spordayım ben.” Klitorisimi okşarken bunu söylemesine gözlerimi devirdim.

İnlememek için çok zor duruyordum.

“Kainat mı?” diye sorarken gözleri benimkilerdeydi. “Evde, uyuyordu.” O da sona yaklaşmış olmalıydı ki, kaşları çatılırken gözleri kapandı ve dudakları aralandı.

Çok çekiciydi.

“Hıı hı.” Telefonu kulağından uzaklaştırıp birkaç kez hızlıca içime girip çıktı. Hâlâ devam etmesi beni şoka sokuyordu. “Aç değil, doyurdum karnını.”

Evet, doyuruyordu. *Ama karnımı değil.*

Bacaklarımı omzundan çektiğimde ne yaptığıma anlam veremiyormuş gibi bir bakış attı. Geri çekilerek içimden çıkmasını sağladım. Dizlerimin üzerinde yükseldiğimde kasığım ve bacaklarımdaki ağrıya rağmen doğrulabilmişim. İşaret-parmağımla ona yatağı gösterdim ve dudaklarımı sessizce oynattım. “*Otur.*”

Dudaklarının bir kenarı kıvrılırken ne yapacağımı merak ettiğine emindim. Yatağa oturup sırtını başlığa yasladı. Bu sırada telefonda karşı tarafı dinliyordu. “Hallettim ben onu, aldurdım çocuklara.”

Önünde durup dizlerimin üzerinde ereksiyonuna eğildim. Karnına uzanan siki dakikalardır içime girip çıkmıyormuş gibi sert ve şişkindi. Boşalmasına az kaldığını damarlarının iyice kabarmasından anlayabiliyordum.

KAİNAT

Elimle birkaç kez sıvazladığımda gülümsediğini gördüm. Gözlerinde öyle ilkel ve aç bir bakış vardı ki, günlük hayatımda birinin bana öyle baktığını görsem koşarak uzaklaşırdım. Dudaklarımı aralayıp önce ereksiyonunun başını ağzıma aldım. Gözlerim onunkilerdeydi. Dilimi etrafında döndürdüğümde konuşacak gibi oldu ama telefonda olduğunu hatırlamış olacak ki sustu.

Karşı tarafı cevapladı. “Bu akşam...” Tamamını ağzıma aldığımda lafı yarıda kaldı. Öğüreceğim kadar boğazımın içindeydi ama bu sefer tamamını alabilmiştim.

Sanırım lacivert *Bugatti*’yi öyle ya da böyle bana vermek zorundaydı.

Sonuna kadar almıştım. *İstediği gibi.*

“Bu akşam halledeceğim.” Sırtıma dökülen ıslak saçlarımı eliyle toplayıp avucuna sardı. Tam üç kez sarmıştı. “Kainat’ı sakinleştirdim ben, ağzını bile açmıyor.” Başımı biraz daha bastırdığında artık nasıl bir zevk alıyorsa, yine gözlerini yumdu. Dilimi etrafında döndüre döndüre, her seferinde daha derine alarak emiyordum. “Çok uslu.” Benden bahsettiğini alayla gözlerimin içine bakmasından anlayabiliyordum. “Ağırlık çalışıyorum, ondan. Kulaklıkla konuşuyorum.” Kaşlarını kaldırıp ona alaycı bakışlar atan taraf artık bendim. Ağzımı geri çekip sadece başını emmeye başladım, gövdesini elimle sıvazlıyordum.

Artık karşı taraf -Cihan Sırtepe- ne dediyse gözleri açıldı. “Kainat ile ben mi,” dedi birden. “Sevgili mi?”

Tekrar tamamını aldığımda nefesi kesildi. Kalçasını kaldırarak bana yardımcı oldu. Telefonu kulağından uzaklaştırıp fısıldadı: “Kusacaksın şimdi.”

Onu ağzımdan çıkardım. “Cevap versene Cihan Baba’na.” diye fısıldadım kaşlarımı kaldırıp imayla elinde tuttuğu telefona bakarken. *Yiyorsa cevap ver,* der gibi.

Bana kılıçümseyici bir bakış atıp telefonu tekrar kulağına dayadı. Elimle onu sıvazlamaya devam ediyordum. Uzanıp boynunu öpmeye başladım. Onun bana yaptığı gibi iz bırakan şekilde dişlerimin arasına alarak emiyordum.

“Evet, sevgiliyiz,” dediğinde dişlerim tenine saplandı ve dudaklarının arasından bir tıslama çıktı. “Şarjım bitiyor, araya-
cağım ben seni.” Telefonu aceleyle kulağından çekip aramayı kapattı ve yatağın üstüne geri fırlattı. Elleri hâlâ saçıma dolanmış haldeydi, başımı boynundan çekip yüz yüze gelmemizi sağladı. Dudakları hırçınca benimkilere yapıştı. Artık ikimiz de öyle hırslanmış ve yoldan çıkmıştık ki, normal öpüşemiyorduk. Kavgaya ediyormuş gibi dişlerimizi dudaklarımıza geçirerek öpüşüyorduk. Dilimi ağzının içine alıp emdiğinde inledim.

Yaptığı her hareket nefesimi kesmeye yetiyordu. “Ağzına al onu,” dedi dudaklarıma.

Söylediğini ikiletmeden istediği gibi ağzıma aldım. “Sikilmekten o kadar yoruldun ki, sonunda uslu bir kız oldun. Farkında mısın?” Onu büyük bir konsantrasyonla emmeye devam ettiğimde konuşmayı sürdürdü. “Artık sonuna kadar alabiliyorsun, bebeğim.”

Hareketlerimi hızlandırdığımda konuşmayı kesti, başımı sıkıca tutup sikine bastırdı. Ağzımın içindeki aleti seğiriyordu. “Yavrum benim,” dedi hırsla. “Aynen böyle.” Dişlerini sıkıp başımın aşağı yukarı ritmini hızlandırdı. “Ağzına boşalmamı mı istiyorsun?” Gözlerimi ona kaldırarak onaylarcasına yumup açtığında yüzünde gururlu bir gülümseme oluştu. Elimle onu tekrar sıvazladığımda dilimi uzatıp boydan boya yaladım. Ve sarsılarak boşalmaya başladı. Tuzlu menisi ağzımın her santimine dağılırken küfürler savurmaya başladı. “Aferin benim karıma,” dediğinde ne söylediğini algılayamamış olarak ona baktım. Bana karım demişti. Sanırım anın verdiği bir şeydi. Gaza gelmişti.

KAINAT

“Karım mı dedin sen?” diye mırıldandım yorgun bir umursamazlıkla. Oysa karım kelimesi kendime yakıştıramadığım bir şekilde içimde garip bir his yaratmıştı.

Onunla evlenmezdim, bu yaşta ve tecrübedeyken imkânsızdı. Ama bir gün onun kocam olabileceği, sadece bana ait olduğunun resmileştirilebileceği gerçeği garip bir şekilde kalbimi hızlandırıyordu. Beni çenemden tutarak doğrulttu ve tiksinsen dudaklarıma yapıştı yine. “Dedim. Bir gün olacak şey bu.” Bir kez daha öptü. “Seni seviyorum,” dedi kısık gözleri benimkilere daha da yakınlaşırken. “Âşığım sana, her zerrene.” Dudaklarını benimkilere sürtüp mırıldandı. “Ve seninle evlenmeden ölmeyeceğim. Taktım kafayı.”

Çırılçıplak göğsüne koydu kafamı.

“Savaş’ın bana attığı mesajları okuduktan sonra ne düşündüm, biliyor musun?”

“Sikeyim Savaş’ı,” diye ağzının içinde geveledi. “Ne düşündün, bebeğim? Söyle bana.”

“Senin akıl sağlığının yerinde olmadığını.”

“Hımm, başka?”

“Aynısını yapar mıydım, diye düşündüm. Seni ilk gören ben olsaydım, seni kafaya taksaydım... Yaptığını yapar mıydım diye.” Bunu gerçekten de düşünmüştüm.

“Cevabı buldun mu?”

“Yapmazdım. Çünkü sen beni fark ederdin. Bana bir şekilde âşık olurdun yani, bunun için uğraşmama gerek kalmazdı. Zamana bırakırdım, akışı bozmamak için seni görmezden gelirdim.”

“Ama sen beni fark etmedin.”

“Bundan nasıl bu kadar eminsin?”

“Fark etmediğini biliyorum, Kainat.” Göğsünden başımı kaldırıp dudaklarına hızlı bir öpücük bıraktım ve dizlerimin üzerinde ilerleyerek yatağın ucuna kadar gidip kalktım. “Kainat?” diye sordu yine emin olmak istercesine.

“Ben duşa gireceğim, akşam oldu neredeyse. İspanya’ya bu akşam kesin dönmemiz lazım. Ben çıkınca girersin sende.” O yataktan kalkmadan hızla odadan çıkıp kendimi banyoya attım. Kapıyı kilitledim.

Arkamdan gelip banyo kapısını yumruklaması bir oldu fakat ben çoktan duşakabine girmiştım.

“Kainat,” diye seslendi ısrarla. “Cevap versene, güzelim.”

“Soru sormadın ki, bebeğim.” Sıcak su vücudumdaki ıslak izleri kendi nemiyile götürürken yüzümü sıvazladım. En çok kalıntı yüzümde sayılırdı.

Kapının kolunu zorladı. “Kapı niye kilitli? İki dakika önce iç organın sayılabilecek birçok yer elimin altındaydı, farkındasın değil mi?”

“Çamur’a süt tozu sipariş etmek için sadece bir dakikan var. Yoksa ona daha sorumluluk sahibi bir baba bulmak zorunda kalacağım.” Tek kelime daha etmedi bu söylediğimden sonra. Uzaklaşmaya başlayan ayak seslerinden uslu uslu yatak odasına, telefonunu almaya gittiği anlaşılıyordu.

Geçmiş, sayfaları tartılamayan bir defterdi; kapatıldığında hafiflemeyiz, açıldığında insanın göğsüne çökerdi. Cihan Sırtepe bu yükü yıllarca omuzlarında taşımış, zamanla omuzlarında uyuşuk bir sızıya dönüştürmüştü. Yine de taşıdığı şeyin adı hayat değil, daha çok yarım kalmış ihtimallerdi. Kendini yalnızca yaşanmışlıklardan ibaret bir gövde olarak görüyordu; böyle bir ağırlığı kendi bile sırtında tutamazken, yaşının yarısına bile varmayan bir kızın bunu kaldırmasını beklemek akıl kârı değildi. Aklından geçen buydu. Kainat ise bitkinliğin en sessiz halindeydi; hesap sormaya gücü yoktu, anlamaya da hevesi kalmamıştı. Dünyaya karşı yavaşça ilgisizleşmişti.

KAİNAT

Günün sonunda İzem Kızılkaya'yla yan yana oturmuş, aynı koltuğu paylaşmışlardı. Mesafe yakın, ruhlar uzaktı. Harun'un hastaneye götürüldüğü günden beri İzem kendini Cihan'ın kapısında buluyordu; bu bir alışkanlıktan çok içgüdüydü. Cihan artık onu suçlayan cümleler kurmuyordu. Keşke kursaydı. Sitemle söylenen sert bir söz, yüzüne yerleşen merhametten daha az can yakıcı olabilirdi. İzem karşısındaki adamın bakışlarında kendine yer bulamıyor, yabancı muamelesi görmenin ağırlığını taşıyordu.

Çantasını dizlerinin üstüne yerleştirdi; duruşları, nefes alışları birbirini tanımayan iki insaninkine benziyordu. Cihan karşısında oturuyor, kahvesinden bir yudum alıyordu. Fincanın kenarına değen parmakları alışkanlıkla hareket ediyordu, zihni başka bir yerdeydi. İzem çantanın fermuarını açtı, içinden küçük bir kutu çıkardı. Kartondan sesi odanın sessizliğinde fazla belirgindi. Cihan'ın bakışları onun elindeki nesneye kaydı.

"Çocukluğunu merak etmiştin," diye mırıldandı İzem çekingen bir sesle. "Bunun içinde fotoğrafları var."

Sabahın erken saatlerinde uykusundan sıyrılmış, evin içinde sessiz adımlarla dolaşmıştı. Aile albümünü açarken kalbinin ritmi değişmiş, sayfalar arasında Kainat'a ait kareleri tek tek ayıklamıştı. Harun'un olduğu fotoğrafları ayırmış, geride yalnızca anne kızın zamana tutunmuş anlarını bırakmıştı. Kutunun kapağını kapattığında elinde tuttuğu şeyin yalnızca karton olmadığını biliyordu.

Cihan kutuya uzanmadan önce kısa bir tereddüt yaşadı. İçinde Harun'un yüzüyle karşılaşma ihtimali, göğsünde istemsiz bir daralma yarattı. Aile albümünün tamamını getirmiş olamazdı; yine de bu kuşku parmak uçlarına kadar ilerledi. İzem onun yüzündeki ifadeyi kaçırmadı.

"Yalnızca Kainat'ın fotoğrafları var, Cihan."

Yirmi yıl da geçse yirmi bin yıl da, onun zihninden geçen şüpheleri gözlerinden okurdu. Bu, aralarında hiç kaybolmayan nadir bağlardan biriydi.

Cihan kapağı kaldırdığında eski fotoğrafların kendine özgü kokusu burnuna doldu; zamanla sararmış kâğıdın, kapalı çekmecelerin, saklanmış anların kokusu. En üstteki kare, kundakta sıkıca sarılmış bir bebeği gösteriyordu. Bembeyaz örtünün içinden görünen teni açık renkti; yanakları canlı, gözleri iri ve mavi, dünyaya şaşkınlıkla bakan bir çift mercek. Yuvarlak yüzünde henüz hiçbir yük yoktu.

“Burada yeni doğmuştu,” diye mırıldandı İzem, sesi yumuşaktı.

Cihan fotoğrafı elinde tutarken bakışlarını ayıramadı. Ayrıntıları belleğine kazımak istercesine inceliyordu; yüzün kıvrımı, gözlerin açıklığı, minicik ağzın ifadesi. Albümün bir parçası olmayı dilediği çocukça bir düşünceye kapıldı. O karelerden birinde kendi yerini hayal etti; kucağında kızını tutan bir baba olmayı, sevdiği kadınla aynı çerçevenin içinde yer almayı, o anı ölümsüzleştiren kişi olmayı arzuladı. Bu istek içini sızlatıyordu.

“Güzel bir bebekmiş,” lafı çıktı ağzından.

Fotoğraftaki Kainat masumiyetin en saf halini taşıyordu. Cihan’ın hayatı boyunca gördüğü en güzel bebektir; bunu düşünürken yüzünde beliren ifade, hayranlıkla karışık bir hüzdü. Albümdeki her kare ona kaçırdığı bir ihtimali fısıldıyordu.

Cihan parmaklarını kutunun içinde gezdirirken başka bir fotoğraf aldı eline. Bu karede Kainat bir salıncağa oturtulmuştu; zincirler dizlerinin iki yanında uzanıyor, küçük bedeni ileri geri savrulurken donmuş bir anın içine hapsolmüştü. Bir elinde çilekli, pembe bir dondurma vardı; eriyip parmaklarına bulaşmış, dudağının kenarında ince bir iz bırakmıştı. Yanak-

KAINAT

ları soğuktan kızarmış, burnunun ucu hafifçe pembeleşmişti. Gözleri açık, neşeli, dünyayla pazarlık eder gibiydi.

“Bu fotoğrafta üç yaşında.”

İzem konuşurken sesi alışıldık bir hatıranın içinden gelmişti. Parmağını fotoğrafın köşesine uzattı, Kainat’ın üzerindeki pembe ceketi işaret etti.

“Bu ceketi ona ben dikmiştim.”

Bu bilgiyi neden paylaştığını kendisi de bilmiyordu. Di-kişlerin arasında saklı geceleri, parmaklarına batan iğneleri, kumaşı ölçerken duyduğu sabrı anlatmak istemişti belki. Cihan’ın karşısına geçip günlerce konuşma arzusu, içinde dizginlenemeyen bir ihtiyaç haline gelmişti. Aynı anda başka bir istek de büyüyordu; ona yaklaşmak, kollarını açmak, hiçbir açıklama yapmadan sarılmak. Bu düşünceyi bastırmak zorundaydı.

“Kış ayında çocuğa dondurma mı yedirdiniz?”

Cihan bunu mırıldanırken kaşları farkında olmadan birleşmişti. Fotoğrafı biraz daha yaklaştırdı; Kainat kalın giydirilmişti, ayaklarında botlar vardı, bu kare sıcak bir mevsime ait değildi.

“Sen onun inadını bilmiyorsun, o dondurmayı bir çizgi filmde görüp yiyene kadar ağlamıştı.”

İzem bunu söylerken dudaklarında bir tebessüm belirdi. O gülümseme, Cihan’ın göğsünde ince bir sızı bıraktı; kaçırılmış anların sızısıydı bu.

“Doğru,” dedi Cihan elindeki fotoğrafı kenara bırakıp yenisine geçerken. “Bilmiyorum.”

Cümle ağzından döküldüğünde utanç duygusu içini sessizce kapladı. Sanki eksik kalan her şeyin sorumlusu kendisiydi.

İzem içinden kendine ağır bir küfür savurdu; dili düşüncelerinden hızlıydı, bunu her defasında bedel ödeyerek öğreniyordu. Düşünmeden konuşmuştu, yine. Cihan’ın eline aldığı

yeni karede Kainat bu kez okul forması giyyordu; altı, belki yedi yaşlarında görünüyordu. Yanında bir oğlan çocuğu vardı. Kainat yan dönmüş, bir bacağını hafifçe kaldırmış, çocuğun yanağına küçük bir öpücük kondurmuştu. Fotoğraf çocuksu bir cesaret taşıyordu.

Cihan Sırtepe'nin gözleri kısıldı. "Bu oğlan kim?"

"İlkokulda hoşlandığı çocuk, her hafta başka bir oğlandan hoşlanıyorum diye gelirdi eve."

İzem kıkırdadığında Cihan başını ona çevirdi. Yeşil gözleri fotoğraf karesinde kalmıştı; güldükçe sesi yumuşak bir tınıyla Cihan'ın kulağında yer ediyordu.

"Saçlarını da hiç toplatmazdı bana, elimi süremezdim örmek için bile."

"Ne güzel," dedi Cihan, sesinde gizleyemediği bir imrenme vardı. Bu duygu İzem'e yönelmişti, hatta Kainat'a. "Adel'in saçlarını ben örerdim hep," diye ekledi zihninde eski görüntüler belirirken. "Kainat benimle büyüseydi belki bana izin verirdi." Cümleyi yarı alaycı bir tonla bitirdi, ardından başka bir fotoğrafa geçti. "Güzel saç örerim."

Kutudan çıkan diğer kare belli ki bir fotoğrafçı stüdyosunda çekilmişti. Arka fon nötr, ışık yumuşak, her şey kontrol-lüydü. İzem Kızılkaya üç yaşındaki Kainat'ın elini tutuyordu; parmakları küçük, sıkı, güven arıyormuş gibiydi. İzem'in uzun kahverengi saçları belirgin buklelerle omuzlarına dökülüyordu. Üzerindeki askılı beyaz bluz, düşük bel mavi pantolonla tamamlanmıştı; döneminin modasına hevesli, gençliğinin farkında bir kadındı. Kainat da annesiyle uyumlu giydirilmişti; renkleri, dokular bilinçli bir ahenk taşıyordu. Fotoğraf çekildiğinde İzem yirmi beş yaşındaydı, bu bilgi kareye bakınca hissediliyordu.

"Aa," diye hayıflandı İzem fotoğrafı gördüğünde. "Burada üç yaşında."

KAİNAT

Cihan'ın bakışları önce Kainat'ın yüzünde gezindi; çocuksu ifade, açık alın, dünyaya meydan okurcasına duran çene. Ardından gözleri yavaşça yukarı kaydı, İzem'in yüzünde durdu. O bakışı fark etmek zor değildi. İzem bunu yakaladı.

“Ne güzelmişim gençken,” dedi yüzündeki gülümseme yerini buruk bir ifadeye bırakırken.

İçinden devam etti: *Nasıl yazık etmişim gençliğime*, diye geçirdi aklından, söylemedi.

Cihan bu söze neredeyse gülecekti. Sanki şu an başka birine dönüşmüştü de gençliği ayrı bir varlıktı. Elbette bunu dile getirmedi.

“Evet,” dedi bunun yerine, sesi kayıtsız çıkmaya çalışıyordu. “Eskiden güzeldin.”

“Şimdi çürüdük gittik,” diye alayla karşılık verdi İzem. Canı yandığında hep böyle yapardı; konuyu hafife alır, yönünü değiştirirdi. *Çürüdük*. Cihan'ın zihninde, İzem'in kısa süre önce gösterdiği kollar belirdi. Morluklar, izler... İlkbahar gelmişti ama o hâlâ uzun kolluların arkasına saklanıyordu.

“Burada kaç yaşında?”

Sohbeti bu kez Cihan Sırtepe devam ettirmişti. Elindeki karede Kainat liseye yeni başlamış haliyle duruyordu. Beyaz gömleği eteğinin dışına salınmıştı; kravatı boynunda asılı kalmış, bağlanmaya zahmet edilmemişti. Siyah deri ceketini omuzlarına gelişigüzel alınmıştı. Fileli çoraplar, elde tutulan lolipop, yanındaki kız arkadaşının boynuna atılmış kol... Ayaklardaki siyah topuklular okul kurallarına meydan okur nitelikteydi. Fotoğraf başlı başına bir itirazdı.

“Lise birinci sınıfta, okul forması giymediği için disiplin cezası almıştı. Bir de anı olsun diye arkadaşının kamerasıyla bu fotoğrafı çektiymişti.”

İzem içinden, *Klasik Kainat*, diye geçirdi; bu yalnızca başlangıçtı.

“Okul forması giymedi diye hiç disiplin cezası mı verilir çocuğa?”

Cihan’ın aklına Yaman, Doruk, Fırat geldi. Neredeyse her gün okul yollarını aşındırır, müdürle konuşur, bir yolunu bulup meseleyi çözerdi. Bu anılarla fotoğrafı değiştirdi; hareketlerinde kısa bir heyecan vardı.

Yeni karede on yedi yaşındaki Kainat annesiyle yan yana şezlonglara oturmuştu. Deniz kenarındaydılar. İzem Kızılkaya’nın yaşına oranla dikkat çeken fiziği, üzerindeki bikiniyle saklanmıyordu. Kainat üşümüş olmalıydı; havluyu omuzlarına atmış, elindeki kokteylden küçük yudumlar alıyordu. Fotoğrafta rahatlık, yazın verdiği gevşeklik seziliyordu.

İzem bu kareyi kutudan çıkarmayı unuttuğu için içinden kendine kızdı. Üstelik Kainat ön planda değildi. Cihan’ın bunu bilerek koyduğunu düşündüğü yoktu. Yine de bakışları arsızca İzem’in üzerinde gezindi.

“Kaç yaşındasın burada?”

Cihan sorusunu bitiremeden İzem cevap verdi.

“On yedi.”

Söylediği an kaşları gerildi. Gözlerini fotoğraftan çekip Cihan’a çevirdi.

“Benim yaşım mı?”

“Hımm, senin yaşı? Fotoğrafta Kainat görünmüyor, senin yaşını sorayım dedim.”

Cihan Sırtepe açıkça alay ediyordu. Başını omzuna eğdi, başka bir kareye geçti.

Bu fotoğraf da aynı tatilden kalmaydı. Yine Kainat, yine İzem Kızılkaya... Bir restoranda yan yana oturuyorlardı. İzem kolunu Kainat’ın omzuna dolamıştı; ikisi de o gece biraz fazla içmiş sayılırdı. Dudaklarını büzüp mekânın fotoğrafçısına poz vermişlerdi.

KAİNAT

“İspanya’dayız burada.” Kaşlarını kaldırarak ekledi: “Otuz dokuz yaşındayım. İki fotoğrafta da.”

“İyiymiş.”

Cihan bunu neden söylediğini bilmiyordu; ağzından çıkmıştı.

“Ne iyiymiş?”

“Fotoğraf iyiymiş.”

Lafı dağıtmak istercesine kareyi değiştirdi. İzem bu kez peşini bırakmadı.

“Hangi fotoğraf?”

“Bikinili olduğun fotoğraf mı dememi bekliyorsun?”

Cihan Sırtepe’nin bu sorusu İzem’i hazırlıksız yakaladı; bir öksürükle karşılık verdi, sesi boğazına takıldı.

“Ne münasebet canım?” İzem bütününü önüne döndü, omuzları hafifçe gerildi; Cihan’ın eline aldığı karelere yalnızca gözucuyla bakmayı tercih etti. Sanki fazla ilgilenirse yanlış anlaşılacakmış hissi vardı. “O da atı. Milka.”

Fotoğrafta Kainat beyaz bir atın üzerindeydi. Sakin duran hayvanın kulakları dik, gözleri uyanıktı. Kainat’ın sırtı dimdikti; dizginleri tutuşu alışılmışın ötesinde bir güven taşıyordu. On, belki on iki yaşındaydı. Saçları toplanmış, yüzünde konsantrasyonla karışık bir ciddiyet vardı. Çocukluktan çok daha fazlasını barındıran bir duruştu bu.

“İyi binebiliyor mu?”

Cihan soruyu sorar sormaz kaşlarını çatı; kendi kendine kızdı. Ne saçma bir soruydu bu? Fotoğraf her şeyi anlatıyordu zaten. Yok, at yürürken yanında refakat ediliyordu herhalde...

“Yarışlara falan katılıyordu lisedeyken. İyi anlayacağın.”

İzem’in sesi alışıldık bir gururla doluydu. Fotoğrafın çağrıştırdıkları zihninde canlanınca yeniden Cihan’a döndü; bakışlarında canlı bir heves belirmişti.

“Silah kullanmakta, dövüşte falan da epey iyidir. Çoğu şeyde yetenekli.”

“Benim kızım ya, ondan normal.”

Cihan bunu söylerken sesinde en ufak bir vurgu yoktu. Dünyadaki en sıradan tespitlerden biriymişçesine/kareyi kenara bırakıp yenisini aldı.

“Hepsinin kursuna gönderip ders aldıldım, ondan normaldir.”

İzem’in tonu düz, neredeyse ilgisizdi. Söylediği şeyin arkasında yıllar, emek, para vardı; bunu açmaya niyeti yoktu.

“İnsanın içinde olması lazım.”

Cihan’ın karşılığı iğneleyiciydi. Sözü bitirdiğinde gözlerini fotoğraftan ayırmadı.

İzem kısa bir göz devirmeyle karşılık verdi. Tartışmaya girmeye değmezdi. Önlerine gelen yeni kareye baktı. Bu fotoğrafta Kainat eski erkek arkadaşı Rüzgâr’la dans ediyordu. Işık loştu, ortam kalabalık sayılırdı. Kainat’ın yüzü dönüktü, saçları omzundan aşağı dökülüyordu; Rüzgâr’ın eli belinde, aralarındaki mesafe samimiymiş.

“Bu oğlan kim?”

Soru Cihan’ın dilinde hazırdu. Kainat’ın bir erkekle yan yana olduğu her kare aynı refleksi tetikliyordu.

“Eski sevgilisi.”

“Ne çirkin bir şeymiş.”

Cihan fotoğrafı yüzüne yaklaştırdı; gözlerini kısarak daha dikkatli baktı.

“Şaşı mı bu?”

“Hayır, gayet yakışıklı ayrıca, Cihan. Ne alakası var?”

İzem, Rüzgâr’ı severdi. Eve her gelişinde elinde çiçek olurdu; göze girmek için çabalar, bunu da gizlemezdi.

“Ana kız zevksizsiniz demek ki.”

Cihan lafını soktuğu gibi hiç oyalanmadan başka bir kare-

KAINAT

ye geçti. İzem karşılık vermeye hazırlanıyordu ki, sehpanın üzerinde duran telefon titremeye başladı. Gelen aramanın sesi ortamı böldü.

İzem telefonu eline aldığı anda Cihan'ın bakışı istemsizce ekrana kaydı. Ekranda beliren isim Cihan'ın gözünden kaçmamıştı. *Çağrı Bey*. İzem'in avukatıydı. İzem bu noktada tereddüt etmemişti; Harun'un geçmişte kimi zaman sus payı niyetine verdiği birkaç evin tapusunu istemişti. Ne beklemiş ne de ertelemişti. Her şey yeterince dağılmışken daha fazla beklemenin anlamı yoktu.

İzem aramayı açıp telefonu kulağına götürdü. "Alo? Nasılsınız, Çağrı Bey?"

Ses tonu ölçülüydü, alışkanlıktan gelen bir resmiyet taşıyordu. Karşıdan söylenenleri dinlerken yüzünde kısa bir tebessüm belirdi. "Ben de iyiyim," dedi bu kez daha yumuşak. "Evet, akşam dokuz gibi eve gelebilirsiniz, bekleyeceğim."

Cihan Sırtepe kaşlarının çatıldığını fark ettirmemek için başını fotoğrafların bulunduğu kutuya eğdi. Elindeki kareyi gerçekten incelemiyor, bakıyormuş gibi yapıyordu. İzem konuşmasını bitirip telefonu kapattı, sehpanın üzerine bıraktı. Odada kısa bir sessizlik oluştu.

"Kimdi o? Kainat'la alakalı bir şey mi?"

Soru sakın çıkmıştı. Cihan aptal değildi; aksine detayları hızlı kavrayan bir adamdı. Bunun Kainat'la bağlantılı olmadığını da biliyordu. Merak başka bir yerden dürtüyordu. Yine de daha farklı sorsa yersiz kaçacaktı.

"Avukatım. Kainat'la ilgili bir şey değil."

İzem kolundaki saate baktı. Yediyi biraz geçmişti. Malikâne yolu, akşam trafiği derken zaman hesabı kafasında netti. "Benim şimdi kalkmam gerek, anca yetişirim."

Ayağa kalktığı anda Cihan da refleksiyle doğruldu. Bu hareket istemsiz bir eşlikti.

“Önemli bir şey herhalde.”

İzem onun nabız yokladığını fark etmişti.

“Yemek yiyeceğiz.”

Söylerken alaycıydı. Cihan ise bunu ciddiye almıştı.

“Hım, sevgilin yani?”

Cihan Sırtepe çoğu zaman filtresiz konuşurdu. Bu da onlardan biriydi.

“Sen her yemek yediğinle sevgili mi oluyorsun?”

İzem gözlerini devirerek kapıya yöneldi. Cihan peşinden gitti.

“Oluyorum. Münasebetimin olmadığı kadınla neden yemek yiyeyim?”

Bunu söylerken yüzünde en ufak bir utanma yoktu. Gerçektir bu; Cihan Sırtepe’nin bir kadınla son akşam yemeği yediği gün takvim 2010 yılını gösteriyordu.

“Sana iyi münasebetler o zaman.”

İzem hırkasını omuzlarına aldı, kapıyı açtı. Eşikten geçerken duraksamadan ekledi:

“Kutu ve fotoğraflar sende kalabilir.”

Cihan küçümseyen bir ifadeyle baktı. “Bende kalacak zaten. Benim kızım ya Kainat?”

İzem’in kaşları kalktı. İşaretparmağını önce kendine, sonra Cihan’a doğrulttu.

“Benim de görümcem değil herhalde, Cihan. İkimiz yaptık, hatırlar mısın bilmem ama.”

Cümle ağzından çıkar çıkmaz dondu. Gerçekten söylemiş miydi bunu? Yüzü hızla kızardı. Bir şey eklemekten arkasını döndü, arabasına doğru yürümeye başladı.

Henüz birkaç metre uzaklaşmıştı ki, Cihan arkasından seslendi:

“Hatırlıyorum, merak etme.”

Cihan Sırtepe istemsizce başını kaldırdı. Dudaklarından sessiz bir tövbe döküldü. Kapıyı kapattı.

KAİNAT

Bir süre olduğu yerde kaldı. Kapalı kapıya baktı. Hatırlıyor muydu gerçekten?

Evet.

Kesinlikle hatırlıyordu.

KAİNAT KIZILKAYA

“Çamur’a orada iyi bakacaklarından emin misin?” Soruyla telefonunun ekranına odaklanmış Yaman gözlerini kaldırarak bana baktı.

Uçağın içindeki sessizlik motorun derinden gelen uğultusuyla kesintiye uğruyor, metalin içinden geçen titreşim kemiklerime kadar ulaşıyordu. Camdan dışarıya baktığımda, aşağıda kalan dünya çoktan anlamını yitirmişti; yükseklik mesafeyi yalnızca mekânsal değil, zihinsel bir şeye dönüştürüyordu.

“Rahat ol sen,” dedi düz bir sesle. “Sen emrettikten sonra el bebek gül bebek bakarlar kediye.”

Bakışlarını üzerimde gezdirdiği sırada yüzündeki ifade değişmedi, buna rağmen cümlesinin altına gizlenmiş sahiplenme duygusu fazlasıyla açıktı. Parmakları telefonun kenarında gevşek duruyordu, dikkati tamamen bende toplanmış gibiydi.

“Ben emretmedim,” dedim omzumu silktiğimde. Ben emretmemiştim, o Hangar’da bekleyen adamlara kediye verirken söylemişti.

“Aynı şey. Sen bana emrettin, ben de onlara.”

Sesi jetin içindeki dar alanda gereğinden fazla netti. Bu kadar sade konuştuğunda içimde garip bir huzur oluşuyor, susup yalnızca onu dinleme isteği ağır basıyordu. Zaman kavramı anlamsızlaşıyor, dakikalar uzayıp saatlere dönüşüyordu.

Onu buraya getiren özel jete binmiştik. Bu jetin kime ait olduğu hakkında kesin bir bilğim yoktu fakat Viktoria’y-

la kullandığımız uçaktan çok daha ihtişamlıydı. Koltukların dokusu, ışıklandırmanın yumuşaklığı, her ayrıntı gösterişten uzak bir güç sergiliyordu. Kendimi bugüne dek varlıklı sanmıştım, bu düşüncenin ne kadar yüzeysel olduğunu ilk defa bu kadar net hissediyordum.

“Çete lideri olduğumu ne zaman duyuracaksın?” Tamamen alaycı bir tonla sordum. Bu fikrin onun dünyasında ne anlama geldiğini az çok biliyordum; böylesi bir unvan, sevgi uğruna bile kolayca devredilecek türden değildi.

“Onu duyurmak bir şey değil de,” dedi, cümlenin tam ortasında duraksadı.

“Ee?”

“Çete liderliği için senin de yapman gereken bir şey var.” Başını çevirip kabine doğru seslendi. “Anastasia!”

Kapı çok geçmeden açıldı. Bizi karşılayan sarışın hostes elinde lacivert bir kutuyla adımlarını kontrollü biçimde bize yöneltti. Üniformasının kesimi taşıdığı nesnenin ağırlığını gizlerken yüzündeki ifade neredeyse törenseldi.

“Dövme gibi bir şey mi?” diye sordum kaşlarım çatılırken. Kutunun rengi dikkatimi çekmişti; fazla ciddi duruyordu.

“Sayılır.” Anastasia’nın ona uzattığı lacivert kutuyu alıp önüme koydu.

Bir anlığına kutuya, sonra Yaman Haris Batıkan’a baktım. Ardından sessizce kabinine dönen hostesin arkasından kapanan kapıya çevirdim gözlerimi. “Bu ne?”

“Açsana, kızım.”

Tereddütle kapağı kavradım. Ne takı ne de giysi kutusuna benziyordu; daha ağır, daha iddialı bir anlam taşıyordu. Kapağı açıp masanın üzerine bıraktığımda içimdeki merak yerini donuk bir şaşkınlığa bıraktı.

Kutunun içinde bir çizim duruyordu. Karakalemle çalışılmıştı.

KAİNAT

Kâğıtta ben vardım. Tonlar siyaha yakın olmasına rağmen gözlerim bire bir renginde işlenmişti; bakışlarım fazlasıyla canlıydı. Karşımda kar maskeli, uzun boylu bir adam duruyordu fakat çizimin merkezindeki bendim. Adamın kimliği konusunda şüpheye yer yoktu. Elindeki çanta, geçmişteki sayısız anıya sessiz bir gönderme gibiydi.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda yüzü sakinliğini koruyordu. Tüm anlatım, bakışlarının derinliğinde toplanmıştı.

Çerçevenin etrafındaki taşların gerçek olup olmadığını ayırt edemedim; parlaklıkları göz alıcıydı.

Güzeldi. Hayır, bu kelime yetersizdi. Şimdiye dek aldığım en anlamlı hediye idi.

“Yaman, bu çok...”

“Çerçeveyi kaldır.”

Dediğini yaptım. Altından daha küçük bir kutu çıktı. Rengi bordoydu, kadifemsi dokusu parmaklarımda belirgin bir his bıraktı. Büyük kutuyu masaya bırakıp küçük olanı elime aldım.

Hiç beklemeden kapağını açtım.

Kalbimin durup durmadığını anlayamadım; hızının daha fazla artması mümkün değilmiş gibi geliyordu.

Örümcek formunda elmas bir yüzük duruyordu. Nefesim boğazımda takılı kaldı.

“Benimle şimdi evlenmeyeceğini biliyorum. Belki de hiç evlenmezsin. Yalancıyım, herkesin istemeyeceği...” Kendi sözünü kesip düzeltti: “Kimsenin kolay kolay kabul etmeyeceği...”

“Kabul ediyorum.”

7

Duba

Harun Kızılkaya'nın Eski Bir Günlüğünden

02.02.2008

İnsanı iyi ve kötünden ayıran şey baba olması. Artık emimim bundan. Kötü bir adamım, çekinceleri olmayan bir insanım. Gölgeden ibaretim. Sevdiği herkesin hayatını sikip atan bir insanım. Bencilliğinden şimdi dahi pişmanlık duymayan bir katilim.

Bir kızım var benim, adı Kainat. Artık İzem'le evliyim.

Ben onların canavarıyım. İzem'e tokat attım; onu Cihan'ın fotoğrafına bakıp ağlarken yakaladım. Hiç mi utanmıyordu? Nasıl bir aşktı lan bu? Benimle paylaştığı yatağın üstünde içi çıkana kadar bir adamın fotoğrafına bakıp ağlayacağı kadar... Kaç sene olmuştu?

İzem böyle yaptıkça ondan uzaklaştığımı hissediyorum, beni bir fotoğrafla aldatıyor neticede. Onu her ağlarken gördüğümde başka bir kadının yatağında açıyorum gözümü. O günün akşamında, günahlarımı kızımın saçlarını örerek temizliyorum.

Onun hayatında kötü biri değilim çünkü, biliyorum. Ona istediği her şeyi alıyorum. Sevkiyat işine girdiğim halde evden çıkmadan önce ona masallar okuyorum. Babalık benim gibi birine dahi kendini insanmış gibi hissettiriyor.

Kainat'ı bu yüzden çok seviyorum belki de. Bana ait ve beni seviyor. Bazı hareketleri tıpkı bana benziyor. Onu gözle-

KAINAT

rine bakmadan seviyorum, onunla konuşurken saçlarına bakıyorum. Gözleri şey gibi... Ona benziyor.

Bu, benim kızım olduğu gerçeğini değiştirmez. Benim kızım Kainat. Benden korktuğunu düşünüyorum fakat bu bana ileride saygı duymasını sağlayacak, biliyorum.

Onu parka götürdüğümde kızıl saçlı bir kız çocuğunun bana baktığını görüp beni kıskandı. “Sen benim babamsın, neden sana bakıyor? Annesi yok mu?” diye sordu dudaklarını büzerek.

Beni sevdiği için beni kıskanan tek kişi Kainat’tı. Eve gelmediğimde merak edip bana sorular soran Kainat’tı. Bugün dışarıda kar yağıyor diye gelip bana ağladı. Annesi dışarıda karla oynamasına izin vermiyormuş, gelip bana yalvardı.

Garip bir dürtüyle Kainat’ın beni annesinden daha çok sevmesini istiyordum. Olur da bir gün gerçek babasını öğrenirse, yine de en çok beni sevsin istiyordum. Öğrenmeyecekti. Öğrenecek olursa İzem’i yine tehdit ederdim. Bunu yapmayı hiç sevmiyordum ama Kainat’ı daha çok seviyordum.

İzem’e tokat attığım gece bana bir söz söyledi. Son zamanlarda bunu düşünüp duruyorum. O kadar anlamsız ve öfkeyle kurulmuş bir cümleydi ki, bu yüzden anlamlandıramıyordum belki de. “Sen kimseyi gerçekten sevmiyorsun; kalbin kötü, sevemezsin. Senin sevgin canın bir defa yanana kadar. Seni sevme ihtimali gördüğün herkesi sevdiğini sanıyorsun ama sevilmeyecek biri olduğunu gördüklerinde onlara düşman kesiliyorsun, Harun.” Bana dediği buydu, noktasına virgülüne kadar hatırlıyordum.

Gülmüştüm sadece. Gülmüş, sakince arkamı dönüp çıkmıştım. Arkamdan bağırdığını hatırlıyorum: “Babandan bile daha kötü bir adamsın sen! Kainat seni tanıyınca sevecek mi sanıyorsun?”

Sever, demiştim içimden. Ona bir şey yapmadım ki, neden sevmesin?

Herkesin canını yaktım, en yakın arkadaşımı bile öldürdüm. İzem'i kendime esir ettim ama Kainat benim kızım. Ona neden zarar vereyim? O beni neden sevmesin ki?

Onu benden daha güçlü biri yapacağım, Kızılkaya soyadını benden bile iyi taşıyacak. Kainat'ın cümleleri bile yaşıtlarından daha olgun. Çok zeki, bazen çok sinsi. Sinsi olduğu için ona kızmıyorum, o benim kızım ve onu diğerklerinden ayırıp kazanan yapacak olan şey de bu.

Yardımcım Haluk'a bağıırken beni kapının aralığında izlediğini gördüm. Gözlerini kocaman açmış, bana bakıyordu. Korkuyla karışık bir hayranlık yakaladım bakışlarında. Ona söylediğim sözü hatırlamış olmalı: “İnsanlar senden korkarlarsa seni daha çok severler.”

Bana, “Ya seviyormuş gibi yaparlarsa?” diye sormuştu. Ona onları ayırt edebileceğini söylemiştim. “Seviyormuş gibi yapanlar ihanet eder, onlara dikkat etmek gerek,” diye de eklemiştim. “Ürkütmemek gerek, ürkerlerse kaçarlara ve cezalandırılmazlar.”

“Peki, babacığım,” dediğinde onu kucağıma alıp saçlarını örmeye başlamıştım. Bana babacığım dediğinde mutlu oluyordum. “Ya kötü adamlar senden korkmazsa?”

Ona verdiğim cevap basitti. “Kötü adamlarla savaşman gerektiğinde, onlardan daha kötü olmazsan kazanamazsın.”

“Ama *Batman* her zaman kazanıyor *Joker*'e karşı. *Batman* kötü karakter mi o zaman?” Onunla en son *Batman* izlemiştik ve *Batman*'in *Joker*'den daha güçlü olduğunu söylemiştim ona.

“Filmlerde öyle olur, kızım. Masallarda, kitaplarda, dizilerde hep iyiler kazanır. Gerçek hayattaki adaletsizliğe öfkeli sıradan insanlar da biraz daha umut vaat ettiğı için bu filmleri izler,

KAİNAT

kitapları okur.” Ona bunu ancak bu basitlikte anlatabilirdim, zamanı geldiğinde kendisi ne demek istediğimi anlardı zaten.

“Nasıl yani?” Saçını örmeyi bitirdiğimde kucağımdan inip karşıma oturdu büyük bir adam gibi. “İyiler hiç kazanmaz mı?” Buna cevabımın ne olduğunu tahmin edebildiğini biliyordum, ona *hadi ama* der gibi bir bakış attığımda arkasına yaslandı. “Anladım, baba.”

Onunla yaptığım konuşmaları asla unutmuyordu. İzem odamın kapısını tıklatıp kapıyı araladı. Elinde bir tabak tutuyordu, içinde doğranmış domatesler vardı. Kainat’ın yemeyi en sevdiği şey domatesti. “Tuz döktün mü, anne?” Tuzlu domatese bayılıyordu.

“Döktüm, anneciğim. Burada yeme ama gel, içeride ye.” İzem bana kısa bir bakış atıp tekrar ona döndüğünde Kainat’ın beklentiyle bana baktığını görmüştüm. Odamda bir şey yenilip içilmesini sevmediğimi biliyordu, bu yüzden benden cevap almadan oturduğu yerden kalktı. Önümde durdu ve gülümsedi. “İyi geceler, baba.”

“İyi uykular, kızım.” Annesiyle odadan çıktıklarında benimle konuştuklarını çok büyük bilgiler veriyormuş gibi anlatmaya başladı.

“Anne, biliyor musun? İyi adamlar var ya, böyle *Batman* gibi. Babam onların sadece masallarda kazandığını söyledi.”

KAİNAT KIZILKAYA

Yaman Haris Batıkan’ın o büyük soruyu sormasının üzerinden tam yedi saat geçmişti. Saatlerdir süren o yoğun ve keskin duygu selinin etkisiyle şakaklarım zonkluyor, kalbimin sesi kulaklarımda uğulduyordu. Gözlerimi kapatsam, o anın sarsıcı neşesi göğüs kafesimi yeniden titretebilirdi.

Bana. Evlenme. Teklifi. Etmişti.

Bu bir hayal değildi. Tam karşımda, avucumda duran yüzük o anın kanıtıydı. O parlak, değerli taşı parmağıma takıp kendimi onun boynuna atmamı anımsadığımda, yüzümde istemsiz bir tebessüm oluştu. Yaşanan onca şeyden sonra tüm mantığım bunun en son yapmam gereken şey olduğunu söylese bile, içgüdülerimin beni sürüklediği o karşı konulamaz duyguya teslim olmuştum. Belki dışarıdan bakıldığında bu bir ahmaklıktı fakat böylesi bir duygusal savruluş benim için yabancı sayılmazdı. Kısa sürede toparlanmış, hemen şimdi evlenmeyeceğimizi, bu teklifi en az dört veya beş kez daha tekrarlaması gerektiğini tatlı bir sitemle belirtmişim. Ardından üzerimdeki tüm gerginlik uçup gitmiş, uçağın hafif ritminde kendimi uykunun kollarına bırakmışım. Galiba romantizm konusunda beklentileri karşılamayan bir yanı vardı kişiliğimin.

Şimdiyse İspanya'daydık. Hangar'dakilerin kaldığı villada...

“Burası da Hangar’ın yerini tutmuyor amına koyayım ya.”

Doruk Berahtaş geniş villanın gölgeli bir köşesine çökmüş, parmaklarının arasında tuttuğu sigaradan derin bir nefes çekiyordu. Dumana karışan hafif kederli ifadesi, bulunduğu ortamın lüksüyle tezat oluşturuyordu. Arada gözücüyle bizi yoklayıp yaramaz bir sırıtışla tekrar sigarasına dönüyordu.

“Siz gittiniz mi Hangar’a?”

Doruk’un sorusu boğazımda düğümlenen bir yumruya dönüştü. Başımı usulca sallayarak onayladım. Aklım hemen o kasvetli yere, Cihan Sırtepe ve annemi bıraktığım o mekâna kayd. Annem hâlâ orada mıydı, yoksa güvenli evlerine mi dönmüştü? Hiçbir fikrim yoktu.

“Bizsiz sıkıcı mıydı İstanbul?” Doruk’un bu kez sesi tamamen düzleşmiş, ifadesindeki o alaycı parıltı kaybolmuştu. Ciddiyetle sorduğu sorunun ardındaki merak, sessizliğin arasında kendini belli ediyordu.

KAİNAT

“Yoo,” dedim umursamaz bir edayla ayaklarımı önümüzde duran alçak sehpaye uzatırken. “Eğlendik bayağı, Yaman’a dövme yaptım.”

Doruk’un kaşları hızla yukarı fırladı. Şaşkınlığını gizlemeye gerek görmeden bakışlarını hemen Yaman’a çevirdi. “Stüdyoya mı götürdün? Adel’i bile götürmedin lan!”

Yaman bu duruma kayıtsız kalmadı. Kolunu anında omzuma dolayıp beni hızla kendine çekti. Vücudunun sıcaklığı tenime temas ettiğinde içim ısındı. “Tek başına ne işi var orada, oğlum? Başında bizden biri olmadan gidemez.”

“Senden gizli nerelere gittiğimi bir bilsen...” Adel’in fısıltısı diğerlerinin sohbetini aniden böldü. Sesindeki muzip tınıya rağmen Yaman’ın yüzüne çevirdim bakışlarımı. Kaşları hızla çatılmış, gözleri anında Adel’e kenetlenmişti. Yüzündeki ciddiyet, şakanın dozunu kaçırdığını belli ediyordu. “Şaka yapıyorum, bakmasana öyle.” Adel gerilen havayı yumuşatmaya çalıştı.

Adel ile Burak’ın arasındaki mesafe fiziksel olarak oturdukları yerlerde olduğu kadar, ruh hallerinde de belirgindi. İkisi konuşma sırası kendilerine gelmediği sürece birbirlerinin yüzüne dahi bakmıyorlardı. Özellikle Burak adeta sessizlik yemini etmiş gibiydi.

“Bizim kardeşimiz bizden habersiz bir şey yapmaz zaten.” Fırat’ın alakasız şekilde konuşmaya dahil olması dikkatimi anında ona yönlendirdi. Gözleri tüm ağırlığıyla Burak’a sabitlenmişti. Sesindeki ima da havada asılı kaldı.

Gözlerim üçünün arasında gergince mekik dokudu. Adel gözlerini zemindeki ahşap parkenin karmaşık desenlerine sabitlemiş, adeta orada bir sır arıyordu. Burak ve Fırat ise birbirlerine meydan okurcasına bakışıyorlardı. Fırat’ın dudaklarında alaycı, hafifçe kıvrılmış bir sırıtış vardı. Burak ise öfkesini zorlukla dizginliyordu; kaşları neredeyse birbirine değecekti.

Doruk oturduğu yerden yavaşça yere uzandığında aralarındaki gergin hava bir anlığına dağıldı. Hafifçe keyiflendiği her halinden belliydi. Gözlerini kapatmış, şarkı mırıldanmaya başlamıştı. “*Gel gel, sarışınım gel, gel sana âşığım, gel...*”

“Ne yapıyor lan bu?” Merdiveni ağır adımlarla inen Kağan’ın sesi durumu sorguladı. Kağan’ı İspanya’da ilk görüşmüdü. Belli ki ekibe yeni katılmıştı.

“Deli piç,” diye mırıldandı Yaman elindeki telefonun ekranını açarken. Doruk’un bu anlamsız neşesini umursamıyordu bile.

“Ne zamandan beri sarışınlar ilgini çekiyor senin?” Sorum Doruk’un gözlerini hafifçe aralamasına neden oldu. Bana dönüp sırttı. Melissa’yı ima ettiğimi, bu sorunun ardındaki gerçeği yalnızca ikimiz biliyorduk. Bakışlarımız kısa bir an için derin bir anlam taşıdı.

“Birkaç aydır. Niye sordun, Kainat’çıgım?” Cevabındaki yorgunluk, konuyu geçiştirme çabasını açıkça gösteriyordu.

“Sarışınlar ilgini çekmiyordu sanki, öyle bir şey dediğini hatırlar gibiyim.” Hafızamın beni yanıltmadığından emindim.

“Yanlış hatırlıyorsundur, ben oldum olası sarı severim.” Doruk gözlerini tekrar kapatmış, yalanının ardına gizlenmişti.

“Öyle mi diyorsun?” Boğazımdaki kahkahayı zar zor tutarak hınzır bir kıkırtı çıkardım. Doruk bu tepkime karşılık kaşlarını daha da derinden çattı.

Yapmacık bir abartıyla sesini incecik bir tonda kullandı. Dudakları hafifçe bükülmüştü. “Sen de herkes esmer, erkek dediğin sarışın olacak diyordun,” dedi, cümlesinin sonuna gizlediği imayla gözlerini direkt Yaman’a kaydırды. Yaman’ın tepkisini ölçüyormuş gibiydi. “Seni yine kandırmaya çalışıyor olabilir. Böyle demişti çünkü, hatırlıyorum ben.”

“Şakaydı o, benim hiç sarışın sevgilim olmadı.” Söylediklerim tamamen doğrudu. İlişkilere mesafeli duran, bağlan-

KAİNAT

maktan kaçınan biri olmuştum her zaman. Bu yüzden hayatımda Rüzgâr dışında ciddi bir sevgili figürü yer almamıştı. Rüzgâr da kumraldı.

Bu sözlerimle birlikte Yaman'ın gözucuyla bana attığı ters bakış, yüzümdeki gülümsemeyi daha da büyüttü. Gözlerindeki hafif kıskançlık kırıntıları keyif vericiydi. “Esmer oldu yani?” Sesi sorgulayıcı bir tını taşıyordu.

“Yok,” dedim yüzüme masumiyetten örülmüş bir ifade yerleştirerek. Parmaklarımı telefonumda gezdirdim. “Kumrallar favorimdi.”

“Uzak mesafe ilişkisi,” diye sarhoşluğun ağırlaştırdığı bir sesle mırıldanmaya başladı Doruk. Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. Elindeki telefona odaklanmıştı. “Kainat, *red flag* ne demek ya? Bu kız bana kırmızı bayrak hareketlerin var diyor. Ne demek bu?” Doruk'un bu sorusuyla dikkatim tekrar tamamen ona yöneldi. Ciddiyetle yanıt bekliyormuş gibiydi.

Elindeki telefonun ekranı ters dönüktü; belli ki ne okuduğunu tam olarak anlamıyordu.

“Şerefsiz demek. İngilizce bir kullanım,” diye net bir şekilde açıklama yaptım. Yüzümdeki ciddiyet onun durumuyla tezat oluşturunuyordu.

“Ben şerefsiz miyim?” Sorusunda hafif bir kırgınlık vardı.

Kaşlarımı usulca kaldırıp omuz silkmekle yetindim. “Bilmem, öyle misin?”

“Bence yalan söylüyorsun. Kırmızı bayrak demek istiyor.” Doruk o kadar sarhoştı ki, elindeki telefon bir an dengesini kaybedip yüzüne düştü. Gözlerini tekrar açmakta zorlandı. “Kırmızı seksi çağrıştırıyor ya, seksi falan demeye çalışıyor olabilir.” Kısa bir düşünme anının ardından kaşları tekrar çatıldı. Yüzünde, bulduğu bu açıklamayla gurur duyan bir ifade belirmişti. “Çok mantıklı.”

Yaman elindeki telefonu kucağına bıraktıktan sonra ba-

şını hızla Fırat'a çevirdi. Gözlerinde yorgunlukla karışık bir sorgulama vardı. "Seninkilerden mi içti bu mal?" Doruk'un anlamsız neşesinin kaynağını merak ediyordu.

Fırat teslimiyetini belirtircesine iki elini de havaya kaldırdı. Omuzları düştü. "Ben bıraktım," diyerek kendini akladı.

"Burak'inkilerden almıştır," dedi Adel, bakışları Burak'ın yüzüne dümdüz sabitlenmişti. Bu dümdüz bakış aslında içerde fırtınalar koptuğunu gösteriyordu. Gözlerinde derin bir öfke gizliydi fakat bunu mimiklerine yansıtmamak için büyük bir çaba harcıyordu. Adel'in sözü Burak'ın yüzünde en ufak bir değişime yol açmadı.

"Kırmızı bayrak," diye yeniden yükseldi Doruk kendi keşfini herkese ilan ediyormuş gibi.

"Çenesinin yayını sikeceğim şimdi!" Fırat'ın sabrı tükenmişti. Bakışları Doruk'a karşı ters ve keskin bir hal almıştı. "Siktir git, odanda aşk acısı çek!"

Doruk uzandığı yerden hızla kalktı. Kocaman açtığı masmavi gözleri bana odaklanmıştı. O anki ifadesi, bir tiyatro oyuncusunun dramatik rolüne bürünmesi gibiydi. "Yenge, bana dediğini duydun mu? Aşk acısı çekmek eziklik mi? Sen aşk kadınısın, versene cevabım."

"He," diye mırıldandı Yaman tekrar telefonunun ekranına dönerken. Sesi umursamazdı. "Aşk kadınıdır yengen."

"Ne?" Bu soru doğrudan Yaman'a yönelmişti.

"Aşk kadını değil miyim?" Ona bir meydan okuma gibiydi bu soru.

"Aşk kadınıdır dedim zaten." Yaman yüzü telefondan kaldırmadan cevap verdi.

"Alayla dedin." Sesimdeki sitem onun bu konuyu ne kadar hafife aldığını gösteriyordu.

"Ciddiydim."

"Değildin."

KAİNAT

“Of!” Doruk’un sesi yine yükseldiğinde Fırat sabırsızlıkla sehpanın üzerinde duran su şişesini kaptığı gibi Doruk’a fırlattı. Plastik pet şişe Doruk’un alınına hafifçe çarpıp yere yuvarlandı. Doruk darbenin etkisiyle dizlerinin üstünde doğruldu ve aynı şişeyi hızla yerden alıp Fırat’a fırlattı. Yüzündeki abartılı mimikler durumun ciddiyetini kaybetmiş, komik bir hal almıştı. “Bana ilgi gösterin diye çabalıyorum burada!” Tiyatro sahnesindeymiş gibi kollarını kaldırdı. “Aşkımı örseleyip durma, ayı!”

Fırat kaşlarını hayretle kaldırdı. İşaretparmağıyla hızla kendini gösterdi. Şaşkınlığı ve öfkesi bir aradaydı. “Bana ayı mı dedi o?”

Fırat öfkeyle ayağa kalkıp Doruk’a doğru ilerlemeye başladığında, Doruk hızla pozisyon değiştirdi. Dizlerinin üzerinde, adeta emekleyerek bir sığınak bulmuş gibi Yaman’ın ve benim yanıma kadar geldi. Yüzündeki sarhoş ifade tehlikeden kaçan bir çocuğunkine dönüşmüştü. “Kainat, beni de dokunulmaz yapar mısın Diego’yla konuşup? Seninle bir olup örgütü ele geçirelim, sonra da bu çeteyi bitirelim, ne dersin?” Sesi ciddiyetten uzak, muzip bir teklif sunuyordu.

“Hainsin oğlum zaten sen...” Fırat’ın lafım hızla kestim. Gözlerimi Doruk’a çevirerek onun oyununa ortak oldum. “Amacım bu zaten.”

Yaman dahil salonda oturan herkesin bakışları donuk bir şekilde bana kilitlendi. Bir an için söylediklerimi ciddiye aldıklarını düşündüm. Hatta Doruk bile az önceki neşesini kaybetmiş, tereddütle bana bakıyordu. Sessizlik ortamın gerilimini artırmıştı.

“Şaka yapıyorum,” derken yüzümü buruşturdum. Bu kadar ciddiye alınmayı beklemiyordum. “Neden yöneteceğim...” Cümlem daha bitmeden Doruk birdenbire elini hızla ağzıma kapattı.

“Kainat yenge,” dedi, sesi sarhoşluğun etkisiyle boğuk çıkıyordu. Gözlerinde anlık bir ciddiyet parıltısı belirmişti. “Benimle bir mutfağa gelsene, sana konuştuğum kızı göstereceğim.” Hızla arkamda bir noktaya baktı, sonra aceleyle tekrar gözlerimi buldu. “Acil.” Vurguladığı *acil* kelimesi durumun gerçekten önemli olduğu izlenimini yarattı.

“Hadi, Kainat,” dedi Yaman kulağıma eğilerek. Nefesi tenime değmişti. “Siz mutfağa gidin Doruk’la da kessin sesini.”

Doruk kolumu sıkıca tutarak beni ayağa kaldırdığında Yaman hemen Doruk’a bağırdı. Sesinde ciddi bir uyarı vardı. “Hayvan, yavaş çeksene. Öküz!”

“Sizsiniz öküz. Uzak durun benden.” Doruk, Yaman’a aldırmadan beni hızla tutup mutfağa sürüklemeye başladı. Ben de onun peşinden sıkıntılı nefesler alarak hızla yürüyordum.

“Ne var, Doruk? Melissa’nın neyini göstereceksin bana?” Mutfak kapısından içeri adım attığımızda hemen yan taraftaki bar sandalyelerinden birine oturup sabırsızlıkla yüzüne baktım.

Doruk kapıdan dışarıyı aceleyle kontrol etti. Gözleriyle dışarıdaki herkesi süzdükten sonra rahatlamış bir ifadeyle bana döndü. “Kağan’ın yanında önemli şeylerden bahsetme,” diye fısıldadı, sesi alçak ve gergindi. Vücudunu bana yaklaştırmıştı. “Savaş’a laf götüren oymuş.”

“Bunun için mi mutfağa geldik?” Söylediği şeyin şaşırtıcı olması gerekirdi fakat şaşırmamıştım. Kısa bir duraksama yaşadım, gerçekten şaşırp şaşırmadığımı sorguladım. Hayır, şaşkınlık yoktu içimde. Pedro’ya mekândaki değerli malların nerede olduğunu söyleyerek işbirliği yapan da oydu. Kağan’ın bu çeteden bağımsız hareket ettiğini, kendi çıkarlarını gözettiğini en başından beri içten içe seziyordum. “Ayrıca ha-inse neden aranızda tutuyorsunuz bir şey olmamış gibi?” Bu mantık çerçevesinde sorduğum bir soruydu.

“Niye tutmayalım?” Doruk soruma soruyla karşılık verdiğinde burnumu hafifçe kırıştırdım. İfadelerindeki rahatlık sinir bozucuydu.

“Geri zekâlı mısınız, niye tutuyorsunuz?” Sesimdeki sitem açıktı.

“Bizi ele verecek bir şey yapmadı henüz. Yaptığı şey sadece Yaman’ı ele vermektir. Aynısını daha önce Savaş’a da yapmıştı.” Omuzlarını silkti. “Onu joker gibi düşün. Birimize bir şey olduğunda aileyiz fakat çıkar söz konusu olduğunda o bağımsız, kime ne borcu varsa çıkarına göre onunla olur. Savaş eski dostumuzdur. Biz onunla bağımızı kopardık diye Kağan’dan da koparmasını beklemeyiz.” Açıklaması, kendi çarpık ahlak kurallarını yansıtıyordu.

“Hâlâ mantıksız geliyor. Şimdi ben çıkıp senin sırrım düşman olduğun fakat benim bağlı olduğum birine söylesem, kızmayacak mısın?”

“Ama Kağan bizim kardeşimiz, aileden yani,” dedi anında.

“Doğru.” Benim bu gruba ait olmadığımı, aileden sayılmadığımı bir an için unutmuştum. Bu önemli detayı atladığım için içten içe kendime kızdım. Bakışlarımı mutfak girişine çevirdim. Aklıma gelen bir düşünceyle kaşlarımı çattım ve tekrar Doruk’a döndüm. “Sen de şerefsizsin, iki gün önce bana olan kızgınlığının hızlı geçtiğini falan söyledin. Meğer benim yüzümden hiçbir şey yaşadığınız yokmuş, her boku kendiniz yazıp oynamışsınız.”

“Yani?” Doruk’un sorusu umursamazdı. Yüzünde alaycı bir ifade vardı.

“Doruk, siktir git ya!” Oturduğum bar sandalyesinden hızla kalkıp mutfak kapısına ilerleyecektim ki, kolumu yakalayıp beni durdurdu.

“Şaka şaka,” dedi, sesindeki ciddiyetsiz tını devam ediyor-

du. “Ne yapsaydım, Yaman ayısını ele mi verseydim?” Gözlerimi devirip kapıya doğru bir adım daha atmıştım ki, aniden bana sarıldı. Vücudunun tüm ağırlığı üzerimdeydi. “Özlemişim kız seni, yılan.”

“Ben miyim yılan?” O kadar sıkı sarılıyordu ki, kollarının arasından kurtulup ona bağırımıyordum bile.

“Senden âlâ yılan mı var?” Sarılışı biraz daha sıkılaştığında kaburgalarımın iç içe geçtiğini hissettim. Nefes almak zorlaşmıştı. “Siktir et, yenge dediğin yılan olur zaten. Enayi kardeşim sevdiyse biz de severiz.”

“Sal beni ya...” Sesim boğuk çıkmıştı.

“Vallahi seviyoruz, yenge ya...” Cümlesindeki samimiyet sarhoşluğunun ardına gizlenmişti.

“Oğlum, bıraksana beni!” Artık sesimi yükseltmeye başlamıştım.

“Sen de seviyor musun beni? Seviyorum de.” Tırnaklarımı koluna geçirdim. O kadar kalındı ki, bunu hissettiğinden bile şüpheliydim. “Doruk...”

“Seviyorsun değil mi beni? Öldürmezsin kafan atınca?”

“Öldüreceğim seni, bıraksana!” Kurtulmak için çırpınıyordum.

“Seviyorum seni dersin bırakırım. Ben sevilmeyecek insan mıyım?” Saçlarım kolunun altında sıkışmıştı. Biraz daha eğildiğinde saçlarımı da çekmiş oldu.

“Seviyorum lan! Seviyorum, bırak beni!” Acıdan kurtulmak için söylemiştim.

“Çok zoraki söyledin ama böyle...”

“Ecdadını...” Tam ağzımdan bir küfür çıkacakken Doruk aniden geri çekildi. Derin bir nefes aldım. Hava ciğerlerime dolduğunda rahatlamıştım.

“Sen çok terbiyesiz bir kadınsın. Yazıklar olsun, az kalsın küfredecektin bana.” O söylenirken elimle yüzümü sıvazladım. Nefesimi düzene sokmaya çalışıyordum.

“O ne lan?” Doruk ellerimle yüzümü ovuşturmayı bıraktığım anda bakışlarım bir noktaya sabitledi. Gözlerinin nereye takıldığını hemen fark ettim. Elime bakıyordu.

Hayır, yüzüğüme bakıyordu. *Parmağımı saran, örümcek şeklinde özel tasarlanmış o görkemli pırlantaya.* Işığı yansıtan taşlar Doruk’un dikkatini tamamen çekmişti.

“Kafan kadar,” dedim, yüzüğün büyüklüğünü vurgulamak için elimi yüzümün hizasına kaldırdım. Gururla parlıyordu. “Nasıl? Güzel mi?”

“Sen büyücüsün lan!” diye mırıldandı, sesi kendi kendine konuşuyormuş gibi alçaktı. Gözleri yüzüğe kilitlenmişti. Yavaşça bana yaklaşıp elimi nazikçe tuttu ve incelemek için kaldırdı. “Bunu kendi tasarlatmıştı, sana mı verdi?” Sorusundaki şaşkınlık ve inanmazlık belirgindi.

“Başka kime verecekti?” Bir kaşımı sorgulayıcı bir ifadeyle kaldırdığımda başını kaldırıp bana ters bir bakış attı, ardından tekrar yüzüğe odaklandı. Yaman’ın bu özel tasarımı başkasına vermeyeceği gerçeği onu biraz sinirlendirmişti.

“Yakışmış,” dedi yarım ağızla, sesi isteksizdi. Sonra aniden ciddileşti. “Satma. Şimdi adama sinirlenip bozdurursun sen.” Alaycı uyarısı beni ne kadar tanıdığını gösteriyordu.

“Ben senden zenginim, yüzük bozdurmaya ihtiyacım varmış gibi mi duruyorum?” Dudaklarımı büktüm. Gururla devam ettim. “Üç ayda Türkiye’deki çoğu Kızılıkaya mülkünü sattım, sizden epey fazla zenginim.” Bu inkâr edilemez bir gerçeğin ilanıydı.

İddiam üzerine gözlerini devirdi. Daha fazla konuşmak istemediğini belli eden bir hareketle masanın üstündeki su dolu bardağı kafasına dikip tek seferde içti. Suyu bitirdiğinde ko-

nuyu kapatmak istercesine konuştu. “Hadi içeri geçelim. Sana dünya üzerindeki en büyük sırrı verdiğimi anlamasınlar.” Fısıltısı bile abartılıydı. Benden önce mutfaktan hızla çıktı.

“Seni bozmaz zaten, Burak Ağabey,” diyordu Adel. Sesi Burak’ı kızdırtmak istiyormuş gibi tatlı bir iğnelemeyle doluydu. “Sarışın seversin sen.” Tam olarak ne üzerine tartışıklarını bilmiyordum fakat aralarındaki gerginliğin ve kavganın varlığını hissetmek zor değildi. Hava elektrik yüklüydü.

“Yok, artık esmer seviyorum, ağabeyciğim. Biri gider, biri gelir; biliyorsun beni.” Burak’ın bu cevabı Adel’in sözlerini direkt hedef almıştı. Alaycı bir tavırla oturduğu geniş koltukta ayaklarını uzatmış, elindeki telefonun ekranına boş gözlerle bakıyordu. Ancak rahat görünüşünün ardında, dikkatle Adel’in her hareketini izlediği belliydi.

Adel’in telefonu çalmaya başladığında, Burak gözlerini nihayet ekranından ayırdı. Gözucuyla hızlı ve keskin bir bakış attı Adel’e.

Adel ise Burak’ın ilgisini umursamazcasına telefonu açıp kulağına dayadı.

Salonda sadece Yaman, ben ve Fırat kalmıştık. Doruk mutfaktan çıkar çıkmaz merdiveni çıkıp üst kata gitmişti. Yaman da telefonunda biriyle mesajlaşıyordu.

Fırat ise tekli koltukta gözlerini yummuş, vücudunu hafifçe yayarak dinleniyordu.

“Efendim, Serkan?” Adel telefona konuştuğunda Burak’ın bakışları artık kaçamak değildi. Doğruca Adel’e odaklanmıştı. Onu baştan aşağı, keskin bir dikkatle süzdüğünü fark ettim. Gözleri Adel’in omuzlarına dökülen parlak sarı saçlarından üzerindeki haki yeşili askılı *body*’ye ve altına giydiği kamuflaj pantolona kadar her detayı inceledi.

“Hayır, Türkiye’de değilim, okulu bu senelik dondurdum. İspanya’ya tatile geldim.” Adel karşı tarafı dinlerken dudakla-

rında hafif bir tebessüm belirdi. Yüzündeki bu ifade Burak'ın gerginliğini daha da artırıyordu. "Ben de özledim, ne unutmaması?" Samimi tınısı Burak'ın yüzündeki kasları iyice gerdi.

Burak uzandığı koltukta birdenbire oturur pozisyona geçti. Telefonu hâlâ elindeydi fakat bakışları tamamen Adel'in üzerindeydi. Ekrandaki her şey önemsizleşmişti.

Adel kıkırdadığında Burak'ın kaşları hızla çatıldı. Yüzündeki gerginlik vücut diline yansımıştı.

Bu sahneyi izlemek inanılmaz keyifliydi. O kadar açıktı ki, Burak'ın kıskançlıktan delirdiğini ben bile kolayca anlayabiliyordum. Diğerleri bunca zamandır bu durumu fark edememiş miydi? Gerçi içimden bir ses Fırat'ın bu ikisi hakkında kesinlikle bir şeyler bildiğini fısıldıyordu. Fırat ara sıra onlara çok dikkatli, sorgulayıcı bakışlar atıyordu.

"Beni sen çalıştıracaksan neden olmasın?" Adel, Burak'ın olduğu yöne hiç bakmamaya özen göstererek konuşuyordu. Bu Burak'ı daha da çileden çıkarıyordu. Esmer teninin öfkesinden dolayı hafifçe kızarmaya başladığını görebiliyordum. "Bana özel ders vereceksin yani... Tamam."

Burak dudaklarını oynatarak tehditkâr bir şekilde mırıldandı. Sadece dudaklarını okuyarak ne dediğini zar zor anladım. "Gel, ıstırabımı sik diyor." Sözlerindeki ham öfke Adel'e olan yoğun duygularının yansımasıydı.

"İspanya'ya mı geleceksin?" Adel bunu söylerken şaşkınlıkla kaşlarını kaldırmıştı. Sesindeki şaşkınlık durumu ciddiye aldığını gösteriyordu. "Saçmalama, okulun var, benim için mi..."

Yaman elindeki telefonun ekranını kapatıp başını Adel'e çevirdi. Bu Serkan olayı belli ki onun da ilgisini çekmişti. Gözlerini hafifçe kısarak Adel'e odaklandı. Bakışlarında bir sorgulama, merak vardı.

O an az önce gözlerini yummuş uyuklayan Fırat'ın bile

gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Vücudunu koltukta doğrultmuş, Adel'i izliyordu. Ortamdaki gerilim tüm salonu sarmıştı.

Burak elinin ayasıyla yüzünü sıvazladı. Ardından kollarını göğüs hizasında kavuşturup Adel'e dik dik bakmaya başladı. Vücut dili tamamen tehdit ve kıskançlık yayıyordu.

"Ben gelirim İstanbul'a zaten, çok kalmayacağım." Adel böyle dediğinde Yaman, Fırat ve Burak'ın kaşları aynı anda kalktı. Üçünün de yüzündeki şaşkınlık ve rahatsızlık ifadesi birbirinin aynıydı.

"Adel'in manitası mı var?" Bunu Yaman'ın kulağına söyledim. Fısıltı değildi. Diğerlerinin de rahatlıkla duyabileceği bir tondaydı. Kasıtlı olarak Burak'ın duymasını sağlamıştım.

Burak'ın öfkeli bakışları anında beni buldu. Gözlerinin içindeki ateş beni yakacakmış gibiydi. Bense, *Hayırdır?* dercesine bir gözümü kırptım ve başımı hafifçe iki yana salladım. Onu kışkırtmaktan keyif alıyordum.

"Senin için mi?" Adel de bu oyuna katılmaya hazırdı. Çocukla kıkırdayarak, cilveli konuşuyordu. "Hımm," diye mırıldandı flörtöz bir tonda.

Adel'in gözleri Burak'ı buldu. Onun tepkisini ölçüyordu. "Neden olmasın? Olabilir. Bana ders çalıştıracaksın hem." Başım utangaç bir tavırla eğdi. Bu hareket Burak'ın öfkesini tavan yaptırmıştı. "Bekle, başka odaya geçiyorum..."

Adel ayağa kalktığı anda koltuklarına yayılmış Fırat, Yaman ve Burak inanılmaz bir senkronizasyonla, "Otur," dediler. Üçünün sesi de aynı anda, sert ve otoriter çıkmıştı. Bu beklenmedik tepki karşısında Adel koltuğa gömülürcesine hızla geri oturdu.

"Aa," dedi Adel telefondaki Serkan'a. Yüzünde yapmacık bir panik ifadesi vardı. "Kapı çalıyor, ben seni sonra arasam olur mu? Ağabeyim gelecekti de." Yine gülümsedi, Serkan her ne dediyse hoşuna gitmişti. "Öptüm, görüşürüz." Telefo-

nu kapattığında, üç davar yine senkronize bir şekilde konuşmaya başladılar.

“Öptüm?” Burak’ın sesi diğerlerinden biraz daha sert, daha tehditkâr çıkmıştı. Bakışları Adel’in üzerinde fırtına gibiydi.

Adel gerçekten ne olduğunu anlamıyormuş gibi kaşlarını çatıp başını iki yana salladı. Masumiyetle karışık bir sinir vardı yüzünde. “Ne var? Niye öyle bakıyorsunuz bana?” Suçlu değil, sorgulanan oydu.

Üçü yine aynı anda konuştu. Bu senkronizasyon aralarındaki bağın ne kadar kuvvetli olduğunu gösteriyordu. Yaman ve Fırat meraklı ve korumacı bir tonda, “Kimdi o?” diye sormuşlardı. Burak ise öfkesini gizleme gereği duymadan, “Niye arıyor o lavuk seni?” diyerek doğrudan bir saldırı başlatmıştı.

“Size ne? Ben size soruyor muyum kimlerle konuştuğunuzu?” Adel bacak bacak üstüne atarak koltuğun arkasına yaslandı. Tavrı meydan okuyucuydu. Onların otoritesini kabul etmeye niyeti yoktu.

“Kız haklı,” dedim kendimi tutamayarak. Adel’e destek vermek istiyordum. “Koskoca kız, istediğiyle flörtleşir.”

“İşte medeni insanın hali farklı oluyor. Sağ ol, Kainat.” Adel’in verdiği karşılıkla gözlerimi yumarak minnetle ona ricamı belirttim.

“Lan kızım, bizimle tanıştırmadığın, anlatmadığın için sorguluyoruz zaten.” Yaman bu savunmayı yaparken konuşması bir anlığına kaymıştı. Neredeyse belirgin Adana ağzıyla konuştuğunda boşluğuma geldi ve ağzımı açmadan kıkırdadım.

“Yoo,” dedi Burak, Yaman’ın açıklamasını reddederek. “O piçle konuşamaz!” Sesi kararlı ve sertti.

Fırat, Yaman ve Adel aynı anda ona sorgulayıcı bir ifadeyle baktılar.

“Buna sen mi karar veriyorsun?” diye sordu Adel öfkeyle. Sesindeki titreme ne kadar sinirlendiğini gösteriyordu. “Kim olarak?”

Burak’ın dudakları konuşmak için aralandı. Önce bir şeyler söyleyecek gibi oldu fakat ağzı hemen geri kapandı. Verecek mantıklı bir cevabı yoktu.

“Bir piçliğini mi gördün?” diye sordu Yaman, sesi tereddütlüydü.

Burak, Yaman’ın sorusunu tamamen duymazdan geldi. Gözlerini Adel’e dikerek konuşmaya devam etti. “Sevgilisi yok muydu bunun?” Konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

“Yoktu,” derken Adel çok netti. Gözlerini Burak’ınkilerden kaçırmıyordu. “Sen benim arkadaşlarımdan ilişkileriyle niye ilgileniyorsun ya? Sana ne ki?” Sesi net bir sınır çiziyordu.

“Bana ne lan arkadaşlarından? Senin için...” Burak cümlesini tamamlayamadı. Duygusunu açığa vurmaktan son anda vazgeçmişti.

“Yirmi yaşına gireceğim, etrafımdaki insanları seçebiliyorum. Karışmana gerek yok. Ben nasıl senin etrafındaki insanlarla ilgilenmiyorsam, sen de ilgilenme!” Adel hışımla kalkıp merdivene doğru yürümeye başladığında hepimiz onun öfkeli çıkışını izliyorduk.

“Sizin aranız niye kötü?” diye sordu Fırat şüpheyle. “Niye sinirlisiniz?”

Burak yüksek sesle oflayarak ayağa kalktı ve Adel’in peşinden merdivene doğru yürümeye başladı.

“Kavak yelleri,” diye mırıldandım kısık bir sesle.

“Hı?” Yaman duymamıştı.

Onun omzuna yaslandım, duruşundan yayılan güven duygusu içimi ısıttı. İçimdeki ağırlığı iki saniyeliğine unutturdu. Başını eğip saçımı öptüğünde nefesim hafifçe tutuldu. “Oh,”

KAİNAT

dedi ardından, dudakları saçlarımda dolaşırken bir kez daha öptü. “Seviyorum.”

“Ben de seviyorum.”

“Öp bakayım beni, ne kadar seviyormuşsun?”

Yanağına usulca eğilip dokundum, parmaklarımla çenesini kavradım ve bir öpücük daha kondurdum. “Oldu mu?”

“Oldu.”

Tam o esnada telefonuna gelen bildirimi fark ettim; ekranı kapatıp cihazı kenara itti. Yüzündeki gölge hoşuma gitmedi.

“Akşam bir işimiz var seninle,” dedi. “Seni otele bırakayım. Hazırlanırsın. Uyumadın da. Uyursun biraz.”

“Aa,” dedim bir şeyi hatırlayınca. “Sen bana soygun planını bile anlatamadın. Çok az kaldı.” Omzumdaki kolunu çekmesi içimde ters bir his bıraktı. Duruşumu düzelttim. “Ne oldu?”

“O plandan seni çıkardım.” Tonu öylesine bir şey söylüyormuş gibiydi. Umursamazdı.

“Niye?” diye sordum hızla. “Neden ki?”

“Limana gelen mallar bir şirkete bağlı olarak geliyor,” diye anlatmaya başladı. “Benim hazırladığım sahte belgeler de bu malların gideceği şirkete ait olarak görünüyor. Yani bizim giriş yaparken kullanacağımız şirket. İçeride de bir adamımız var, ondan haber alıyoruz. Aynı zamanda gemilerde de adamlar ayarladık.”

“Benimle ilgisi olan kısmı bekliyorum.”

“Bizim kullandığımız şirketin sahibi İspanya’daymış. Hem soygunun tarihini erkene çektik hem de artık diken üstündeyiz. Adam malların transferini kontrole gelen takıntılı bir tip.”

“Benim size yük olduğum kısım neresi?” Kaşlarımı gevşettim ama içimdeki sıkışma durmadı. Planın neresine dahil edildiğimi hâlâ bilemiyordum.

“Diego’yla konuştuk. İkimiz de senin bu soygunda olmanın daha mantıklı olduğunu düşünüyoruz. Seni tehlike...”

“Anladım,” dedim başımı sallarken. “Tamamdır.”

“Bu *tamamdır*, trip *tamamdır*’ı mı?” Saçlarımı karıştırırken omuz silktim.

Üstlerine abanıyormuşum gibi görünmek istemiyordum. Onların dünyasına bir gecede karışamayacağım çok belliydi. Tecrübem yoktu, güvensizlikleri yerindeydi.

“Hayır, haklısınız. Ben de sizin soygununuz için kendimi tehlikeye atmak istemem. İyi düşünmüşsünüz, boş ver.” Çetenin arasında var olmak güzel hissettirse de önceliklerim başka tarafta duruyordu. Örgüt vardı; daha büyük hesaplar, daha karanlık planlar.

Bu soygun da aslında Yaman’ın beni örgüte sokabilmek için kabul ettiği bir işti, kendisi söylemişti. Benim içindi. Koruma isteği, tavırlarına ince ince işliyordu.

“Seni otele bırakayım mı?”

Tam o sırada merdivenlerden inen ayak sesleri ortalığı yerinden oynattı.

“Ağabey! Ağabey!” Adel bağırarak indi; sesi kırılmış cam gibi sertti. Fırat’ın uyuklayan gözleri bir anda açıldı, Yaman oturduğu yerden dikildi. “Sıçtık! Ağabey!” Elindeki telefona bakışı panik doluydu. “Siki tuttuk!”

“Ne oldu lan?” Ardından Doruk, Burak ve Kağan indiler. Üçünün adımları kurşun döker gibi gür geçti.

“Yüzümüz ifşalanmış! Şuna bak!” İki adımda yanımıza geldi, telefonu bize doğrulttu.

“Ne oldu, amına koyayım?” Doruk’un kızarmış gözleri ateş topu gibiydi, nefesi sertti.

Fırat koltuktan kalktı, yanımıza sokuldu. Hepimiz başımızı bir yana uzatıp ekrana baktık. Ortam buz kesti. Herkesin nefesi birkaç saniyeliğine tutuldu.

KAİNAT

Türkiye'nin en büyük ajanslarından birinin logosu ekranda belirince odanın içindeki gerilim gizlenemez bir kıvama ulaştı. Haber bir saattir yayındaydı.

Kırmızı uyarı bandı gözleri yakan bir aciliyet taşıyordu, ekrandaki başlığın keskinliği akıllara kazınır cinstendi.

“Ülkeyi zarara sürükleyen çete.”

Kurumun istihbarat birimini işaret eden kısa açıklama başlığın hemen altında duruyor, metnin soğukluğu ortama daha karanlık bir hava yayıyordu. “Tarihi soygun organizasyonunun mensupları tespit edildi.” Cümlenin devamında yer alan fotoğraflar çerçevelenmiş halde alt alta dizilmişti, her birinin yanında sınır kapılarına gönderilen arama notları bulunuyordu. *Parliament* adlı bağımsız platform, iddianın kaynağı olarak gösterilmişti. Platformun detaylı raporunda çetenin dış ülkelere tarihi eser, kaçak silah ve uyuşturucu aktardığı yazıyor, depoların derinliklerinde çekilmiş görüntülerde karanlık ışığa rağmen net biçimde seçilen koliler görülüyordu. Rapora eklenen bilgi notunda bu kişilerin yılın ilk aylarından itibaren ülkeden ayrıldığı belirtilmişti.

Yaman'ın elindeki telefonu kavrayışı sertleşti; başparmağı ekranda kayarken isimler alt alta akıyor, fotoğraflardaki yüzler tek tek bakışlarımıza meydan okuyordu. Sessizliği bozan hiçbir şey yoktu, herkesin nefesi birkaç saniyeliğine bile ağırlaşmıştı.

YAMAN HARİS BATIKAN. Yaş: 24. Boğaziçi Üniversitesi Mimarlık Bölümü. Kameraya bakan gözlerinde taş kesilmiş bir kararlılık vardı. Altında küçük bir uyarı: ÇETE LİDERİ.

DORUK BERAHTAŞ. Yaş: 24. Marmara Üniversitesi Tarih Öğretmenliği. Biyometrik fotoğrafındaki sert hatlar belirgindi. ARABA KAÇAKÇISI.

ADEL SARIHAN. Yaş: 20. İstanbul Teknik Üniversitesi Bilgisayar ve Bilişim Fakültesi, Bilgisayar Mühendisliği. Yüzündeki hafif yorgunluk ifadesi, çetenin en gençlerinden biri olduğunu gösteriyordu. HACKER.

BURAK GİRAN. Yaş: 23. Bilişim Güvenliği Teknolojisi. Tıp Fakültesi. Gözlerindeki ince parıltı, bilgisayar ekranlarının başında geçen gecelerin yorgunluğunu gizlemiyordu. HACKER.

FIRAT DUMAN. Yaş: 25. Avukat. Soğuk ışıktaki belirginleşen yara izleri fotoğrafın içine sert bir gerçeklik katıyordu. UYUŞTURUCU SATICISI.

KAĞAN ÇELİK. Yaş: 23. İstanbul Bilgi Üniversitesi Psikoloji Bölümü. Resmi bir duruşla kameraya bakıyordu, dudaklarının kenarındaki hafif gülümseme alayla karışık bir özgüven taşıyordu. Altına herhangi bir not düşülmemişti, bu belirsizlik daha da rahatsız ediciydi.

Metnin devamında çete üyelerinin sosyal medya hesaplarından alınan paylaşımlar görünüyordu. İnternette bıraktıkları her iz detaylıca eklenmişti. Eski fotoğraflar, konum etiketleri, kısa videolar, takip hareketleri... Hepsi özenle toplanmıştı.

Alt kısımda bir video vardı. Yaman ekranı hafifçe eğip oynattı, kalabalık nefesini tutmuş halde telefona baktı. Kadın muhabir Hangar'ın önünde duruyor, arka planda kapalı kepenkler gri bir duvar gibi yükseliyordu. Sesi titrek bir aciliyet taşıyordu: "Çete üyelerinin kaldığı ev..." Cümlesi gerilip havada asılı kaldı. Açının değiştiği noktada binanın önündeki polis bariyerleri görünüyordu.

Birileri çeteyi tüm detaylarıyla ifşa etmişti; hem içerideki oda hem dışarıdaki dünya aynı anda üzerimize kapanıyordu.

Yaman telefonu Adel'e uzattığında herkesin ağzından kontrolsüz bir küfür döküldü. Koltuktan doğrulup adımlarını ağırlaştırdı, omuzları geniş bir kararlılık çizgisi oluşturuyordu.

“Sakin olun,” dedi. “Adel, Burak,” diye seslenince ikisi de başını kaldırdı. “Şu *Parliament* midir ne sikimse, siteyi inceleyin. IP adresini bulun, sonra da kapatın.”

Yaman’ın sesi keskinleşmişti, Doruk’a dönerken yüzündeki kararlılık herkesin dengesini bozdu.

“Çetenin tüm şehirlerindeki topluluklara haber ver, ortalıkta görünmesinler. Şehir içi soygunları yasakla.”

Salondaki hava gerildi, Fırat’ın bekleyen bakışları Yaman’ın üzerinde asılı kaldı.

“Savcıyı ara, bilgi al. Site harici bir ihbarla mı ifşalamışlar, öğrenmeye çalış.”

Kağan’la göz göze geldiğinde duraksadı; o kısa bekleyiş boyun kaslarına kadar yayıldı, tonunu ağırlaştırdı.

“Dua et, Kağan,” dedi. “Dua et, listede sen de varsın.” Sonra telefonu aldı, bahçe kapısına yöneldi. Parmaklarındaki gerginlik yürüyüşüne sert bir ağırlık katmıştı. Kapıyı kapatırken metalin çıkardığı tını duvara çarpıp kaldı. Dışarıya adım attığı anda içerideki bakışlar bir noktaya, yani bana çevrildi.

Herkesin yüzünde saklanmış bir kuşku vardı, zamkla yapıştırılmış gibi gözlerini benden ayıramıyorlardı.

“Bana şöyle bakmayı kesin,” dedim, sesim daha sert çıktı. Elimdeki yüzüğü kaldırıp gösterdim. “Lideri olduğum çeteyi mi ifşalayacağım?”

Elim havada kaldı, hepsinin bakışı yüzüğe kilitlendi. Doruk dışında herkes şaşkınlıktan nefesini tutmuş gibiydi. Oturduğum yerden kalkmaya bile ihtiyaç duymadım; suskunluk ağırlaşp aramıza yerleşti. Adel gerginliği dağıtmak için dudaklarını araladı. “Sosyal medyaya baksanıza, çoğu haber orada...”

“Üniversiteli altı lavuğa mı kaptırdınız Kaşıkçı Elması’nı, amına koyayım?” Kağan elindeki telefondan okumaya başlamıştı; yüzünde alayla karışık bir öfke dolaşıyordu. Ekranı

kaydırıp bir yorum daha okudu: “Sarışın benim eski *fuckbuddy*’mdi, hırsız çıkmasına şokum...”

Kaşları çatıldı, bakışı anında Doruk ile Adel’e kaydı.

Adel gözleri büyümüş şekilde irkildi. “Saçmalama,” diye yükseldi.

Doruk ise kendini beğenmiş, gevşek bir gülümsemeyle yanına çöktü.

“Ben *fuckbuddy* yapmam, tek geceliktir,” dedi.

Adel de telefonu açtı, diğer yanına oturdu. Parmağı hızla ekranı kaydırıyordu, yaşını unutturacak bir ciddiyetle X’e daldı.

Ülkenin gündemi dakikalar içinde bu eve çöreklenmişti; sokaklar, forumlar, kulisler, *hashtag*’ler... Her yerde aynı infial dönüyordu.

“Cihan Baba niye bize haber vermedi lan? Biz niye şimdi öğreniyoruz bunu? Hangar ifşa olurken nerede?” dedi Adel yine en mantıklı soruyu ortaya bırakarak. Sesinde öfkeyle karışık hayal kırıklığı vardı, hem akıyla durumu tartıyor hem içten içe yanıyordu.

Kağan elindeki telefonda birkaç tuşa bastı, yüzüne düşen loş ışık yanaklarını keskinleştirdi, telefonu kulağına dayayınca içeriye bir beklenti yayıldı. Adamın çenesi gerildi, nefesi kısaldı. Bir dakika dolmadan telefonu kulağından çekip yüzünü buruşturdu.

“Telefonu kapalı.”

Sözleri ortamın içine soğuk bir bıçak gibi saplandı.

Burak ellerini dizlerine vurup hırladı. “Bu dalyarakların derdi ne lan? Soygunu da erkene çektik bir şekilde, biri fena oynuyor bizimle.” Adel’in eline uzandı. Adel anında geri çekti. Burak yine tuttu, bu sefer daha inatçı bir tonda konuştu. “Şu siteye bakalım, kızım.” Adel yeniden çekti elini, siniri yüzüne ince ince yayılmış halde.

“Bakarız.”

İkisi merdivene yöneldi. Adel önde, Burak arkada, adımları gergin ipli bir saat gibi salona çarptı.

Bacak bacak üstüne attım. “En azından sadece Türkiye’de aransaydınız işiniz daha kolay olurdu,” dedim. “Ama merak etmeyin, ben liderinizim ya, liderlerinizden biri ülkeye girebilir.”

Doruk yana kayıp gözlerini kıstı. “Çok sevinme. Üstümüze oynayan kimse seni de tanıyordur. Yakında patlarsın.”

“Patlarsak toptan patlarız. Dünya da bizimle tutuşur. Hiç fena olmaz. Bizi tutuklayacak kimse kalmaz.”

Doruk tam göz devirecekti ki, bahçe kapısı açıldı ve Yaman içeri adım attı.

“Yakarız, istiyorsan.”

Doruk’un yüzü bir çocuğun bozulmuş oyuncağına bakışını andırıyordu.

“Hem kırosunuz hem suçlusunuz. Beni de bu suçlarınıza sürüklediniz. Şimdi sevgilimi hiç göremeyeceğim.” Son cümledeki içlenme öyle belirgindi ki, gözbebekleri bile düşmüş gibiydi.

“Sen öğretmenlik hayallerini de siyah poşete koy, memuriyetin yandı artık,” dedim omzumu geriye yaslayıp içimdeki alayla.

Eliyle yüzünü sıvazladı, boğazındaki iç çekişi gizleyemedi.

“Yaman, şu sevgilin olacak zehirli akrebi al götür başımdan. Felaket tellalı gibi ötüp duruyor.”

Yaman gülümsemeye yakın bir alayla döndü. “Düzgün konuş, o senin liderin.”

Doruk söylenerek başını çevirdi. “Ne lideri, bir de lider mi yaptın bunu? Her yüzük takan lider oluyorsa...” Bana kısa bir bakış attı, “Neyse...”

“Başka kim yüzük taktı?” diye sordum, ayağımı hafifçe sallayıp bakışımı Yaman’a çevirdim.

Yaman derin bir nefes verdi, gerginliği omuzlarına çöken bir ağırlık gibi taşıyordu.

“Şu an kırmızı bültenle aranıyorsun sen. Farkındasın değil mi, geri zekâlı?”

Doruk omuz silkerek yanıtladı.

“Türkiye’de hapis yatacaksam olur, manitam da ziyarete gelir.”

“Bok gelir,” dedim gülerek. “Akraban olmadan gelemes.”

“Evlenirim o zaman ben de,” dedi kendinden aşırı emin bir edayla.

Bu güvenini görünce kahkaha patlatmak üzereydim.

“Melissa evlenmez seninle. Evlenmeye karşı bir kere.”

Doruk o sırada gülümserken yüzündeki tüm mimikler çöktü, çenesini sertçe geriye çekti.

Yüzü taş kesildi.

“Lan,” dedi yükselen bir panikle. “Asude!”

Herkes ona döndü, ne dediğini anlamayan bakışlar havada asılı kaldı.

Yaman kaşını kaldırdı. “Ne Asude?”

Doruk belli belirsiz bir telaşla göz kırpıp kaşlarını oynattı. “Asude diyorum.”

“Ne Asude lan? O kim?” Yaman, Doruk’un bahsettiği kişiyi hiç tanıımıyormuş gibiydi. “Hatırlamıyorum.”

“Ne Su’yu bitiyor ne Asude’si...” Bunu söylendiğimde bu kez ihanete uğramış gibi bir bakış attı bana.

“Vallahi tanıımıyorum, kızım.” Doruk’a döndü. “Asude kim amma koyayım?”

“Ya vardı ya...” Doruk, Yaman’a kaş göz yapmaya başladı; tam olarak bir sirk maymununu andırıyordu. “Asuuuu,” diye mırıldandı u harfini uzatarak.

KAİNAT

“Ha.” Yaman hatırlamış olmalıydı. Öyle bir tepkiydi bu. “Yok lan.”

Diğerleri bu konuşmaya olan ilgilerini kaybetmiş, telefonlarına gömülmüşlerdi. Yaman’ın aceleyle verdiği görevleri yapıyorlardı sanırım.

“Kim. Bu. Asuuuuuu. DE?”

“Geçmiş,” diye atladı yine Doruk. “Geçmiş geçmişte kalır. Kalmıştır. Geleceği ilgilendirmez. Asude isimli bir dansöz bizi ifşa etmiş olamaz. Değil mi, Yaman?”

Oturduğum koltuktan kalktım. “İnşallah Asude ifşa etmiştir sizi. İnşallah yakalarlar o zaman!” Yaman’ın yanından sıyrılıp mutfığa ilerledim. “Resmen sizin yanınızda özgür bir kuş gibi hissetmeye başladım şimdiden.”

“Ne kuşu?” Yaman öylesine mırıldanmıştı fakat yine de duydum.

Doruk tekrardan açtı o ağzını. “Sultan papağanıdır. Andırıyor.”

Mutfaktaki büyük dolabı açıp dolaptan bir şişe viski çıkardım ve salona döndüm. Yaman beni görür görmez elimdeki viskiye imalı bir bakış attı. Döndüğümde Adel ve Burak koltuktaydı, burada büyük büyük *hacker*’lık oynayacak bilgisayarlar olduğunu sanmıyordum zaten. Başka bir yerde halledebilirlerdi.

“Alkolik kadın,” dedi Doruk zafer kazanmışçasına. Parmaklarını şıklatarak karşısındaki Burak’ın dikkatini çekti. “Ben kazandım iddiayı.”

“Doruk, Allah’ın varsa sesini kessene ya!”

Oflayarak bu kez Adel’in yanına oturdum. Gözünü telefonundan ayırmadan başını omzuma yatırdığında kaskatı kesildim. Viskiden bir yudum alıp gevşeyerek ben de başımı Adel’inkinin üstüne yerleştirdim.

“Tamam, sustum,” dediğinde Doruk’u uyardığım için ken-

dime kızdım istemsizce. Çünkü tüm bu şakaları ve boş muhabbeti gerildiği için yapıyordu. Maskesiydi bu.

Yaman oflayarak üstündeki tişörtü çıkardı. Doruk'u ayağının ucuyla dürtüp koltukta kaymasını sağladı ve uzandı. Ayakları Doruk'un kucağına uzanıyor ve koltuktan fazlasıyla taşıyordu.

İçimde bastıramadığım bir üstüne uzanma dürtüsü oluştu. Bir şekilde direndim. "Bu Asude çeteyi falan biliyor o zaman bayağı. Niye ifşalasın ki sizi?"

Odadaki herkes işlerinden başlarını kaldırdı ve Fırat'a baktı.

"Tüm çete olarak çağırıp oynatıyordunuz kadını herhalde. Herkesin bir bağı var." Burnumdan sert bir nefes verdim. En azından bunun altından da Yaman Haris Batikan çıkmamıştı.

"Fırat kafası güzelken kadını tehdit etmişti de... Bize pek bir kinli." Kaşlarımı çatığımda Adel açıkladı. "Kadınla karşılıklı göbek atıp oryantal yaptığı bir video..." Fırat bir kırlent alıp Adel'e fırlattığında, onunla kafa kafaya durduğumuzdan ben de nasibimi almıştım.

Bir Fırat'a baktım, bir Adel'e. Tekrar Fırat'a döndüğümde boğazım yırtılırcasına attığım kahkaha salonda yankılandı. "Ne?!" Fırat gülmeme yüzünü buruşturarak bakıyordu. "Kadını bu yüzden tehdit mi ettin?"

"Evet," diye onayladı Adel. "Kadını korksun da bir daha buraya gelmesin diye -yapacağından değil de- bir sürü şeyle tehdit etti. Videoyu da sildirdi." Adel omzumdan başını kaldırıp Fırat'a baktı. "Ama video bende var tabii ki, bana sil-dirttiler bir de. Bana yani. Bana. En güvenmemeleri gereken kişiye." Fırat kaşlarını kaldırıp gözlerini kısmıştı.

"Siz kafayı yemişsiniz. Bu hayat, hayat değil bak." Bu dediğim kimsenin umurunda değilmiş gibi görünüyordu.

"Sıkıldım bu arada," dedi Doruk. "Mekâna gidip, içip sıçıp dağıtalım mı?" Bu söylediğine en çok yükselen kişi bendim.

KAİNAT

“Evet, ölmüş ile olacağı çare yok.” Bunu alayla söyledimde Doruk hariç hepsinden ters bir bakış yedim.

“Aynen, sevgilim, öldüğümüzde de çare olmayacak.” Yaman da aynı şekilde alayla söylese de kaşlarım çatıldı.

“O anlamda söylemedim. Sussana.” Aklıma takılan soruyla konuyu değiştirdim. “Bugün ayın kaçı? Soygun tarihi ne zaman?”

Doruk telefonunun ekranına bakıp cevapladı. “25 Nisan. Soygun yirmi yedisinde, yarından sonra.”

Şaşkınlıkla gözlerim açıldı. “Hiçbir şey kalmamış.” Bunu Yaman’a bakarak mırıldanmıştım ama onun gözleri yerdeydi, kısılmıştı. Dudakları belli belirsiz kıpırdadığında ne mırıldandığını anlayamadım. “Bir şey mi dedin?” diye sordum.

Başını yavaşça iki yana salladı. “Uyuyacağım.” Koltuktan yavaşça kalktığında ona birden ne olduğunu anlayamadım.

“Beraber uyuyalım mı?” Sorumu duymadı bile. Arkasını dönüp üst kata çıktı. Onun ruh halini birden değiştiren şeyin ne olduğunu asla anlayamamıştım. Herkes onun arkasından bakakalmıştı. “Ne oldu ki şimdi?”

“Boş ver,” diye yanıtladı Adel. “Yorulmuştur, uzanınca kafasını toparlar.”

“Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz soygun konusunda?” Merak ediyordum. Boka batmışlardı fakat kimse umursaması gerektiği kadar umursamıyordu sanki. Dünyada aranıyorlardı, ifşa olmuşlardı.

“Yaman ile Cihan Baba hallederler. İçeri girecek halimiz yok ya.” Doruk bunu söylediğinde Fırat onu onaylayarak başını salladı.

“Bize bir şey olmaz, ayrıca Yaman içeri gireceğine kafasına sıkar amına koyayım.” Gülererek söylemişti. İnsan hiçbir şeyi ciddiye almaz mıydı?

“Kendinize değil, Yaman’a güveniyorsunuz yani?” Tavrım sarkastikti.

“Boşuna lider değil ya,” diyen Kağan’dı. “Gerçi sen de lider oldum diyorsun. Garip olan, lider güveni vermemen.” Söylediğim ters cümleye aynı terslikle cevap verince kaşlarım havalandı. Kol saatine bakıp ayağa kalktı, gözleri bana değmiyordu. Kardeşlerine bakarak, “Cihan Baba’ya ulaşmaya çalışacağım. Dışarıdayım,” dedi.

Kapıya doğru yürürken ben konuştum. “Yaman’a o güveni vermişim demek ki, haliyle sana güven verip vermememin pek önemi yok.” Beni duymazdan gelip kapının önüne gitmişti ki, devam ettim. “Savaş’a söylemeye mi gidiyorsun?”

Kapıyı açtı Kağan. Omzunun üstünden bana baktı. “Yaman’ın seni sevmesi çok garip. Birinin seni sevebilmesi yani.” Kapıdan çıkmak için bir adım atıp duraksadı. “Yaman sana güvendiği için değil, seni sevdiği için buradasın. Sana lidere sin dediği için bizden biri olmayacaksınız.” Kapıyı çarpıp çıktı.

Bir başkasının söylediği sözlerin bende bir etkisi olmazdı. Özellikle de kendi kardeşini düşmanına ifşalayan biri böyle bir etkiyi bende yaratamazdı.

Yine de Yaman’ın bana tam anlamıyla güvenmediğini birinden duymak rahatsız edici, içimi buz gibi kesen bir hisle doldurdu. Öyle ki kalbim sıkıştı biraz, bilmediğim bir şeyi duymuşum gibi. Halbuki biliyordum, onun benimle konuşurken dahi tereddüt ettiğini az çok görüyordum.

“Ben de biraz yorgunum,” diyerek koltuktan kalktım. “Yaman’ın yanına gideyim.” Hepsi bana böyle bakarken utanç duymam mı gerekiyordu?

“O öyle demek istemedi, Kainat.” Doruk Berahtaş çocuk kandırıyordu sanırım.

“Harbiden o hep öyle, hepimize karşı.” Adel de Kağan’ın

söylediklerini toparlamaya çalışıyordu. Sanki bir şey beni kırmıştı da onun parçalarını topluyorlardı. Merdiveni hızlıca çıkıp teker teker odaların kapılarını araladım. Yaman ilk iki odada yoktu. Üçüncü kapıyı araladığımda karanlığın arasındaydı, perdelerin dışından gelen loş ışık sayesinde silueti fark edilen Yaman'ı gördüm.

Odaya girip kapıyı sessizce kapattıktan sonra ilerledim. Yatağın kenarına yaklaşırken onun nefes alışındaki ritim kulaklarıma doldu; huzursuz ama kendi içine kapanmış bir haldiydi. Yüzü görünüyordu sayılmazdı, karanlık her şeyi örtmüştü; yalnızca duruşunda bir kırgınlık, yorgunluk seziliyordu. Yatağı hafifçe ittirip yanına geçtim, örtünün altındaki sıcaklık tenime değdiği anda içimde tuhaf bir sıkışma oldu.

“Ben mi sıktım canını?” diye sordum, sesim boğazımda takılıp yumuşadı. Yanıt gelmedi, göğsünün her yükselişini duydum.

“Yaman? Bir şey soracağım.”

Yine sessizlik. Ona yaklaşıp başımı göğsüne bıraktım; kalbinin ağır atan sesi kulağımın dibinde dolaşıyordu. O sessizliği delmek istemeden, içimdeki kuşkuyu bastırmak istercesine fısıldadım:

“Benden şüphelenmedin, değil mi ifşalanma olayında? Ben yapsam yaptım derdim. Yapmak için sebebim yok.” Bir an durdu cümlelerim. “Var. Var ama ben yapmadım. Şüphelenmedin, değil mi?”

O yine konuşmadı. Yalnızca nefes alışındaki o yavaş ritim sürdü; odanın karanlığına karışmış, insanın içine ağır ağır oturan bir ritimdi. Sağ yanımdan hafif bir ses geldi, sonra bir titreşim. Başımı kaldırıncaya kulağındaki tek kulaklığı fark ettim, telefonun ekranında şarkının adı parlıyordu:

Müslüm Gürses - Nilüfer.

Karnımın ortasında bir düğüm oluştu. O gün anlattığı o

küçük detay geldi aklıma: Annesinin adı Nilüfer’miş. İçimdeki tüm sözler birden duruldu, sanki üzerime sessiz bir örtü çekildi. Başımı tekrar göğsüne yaslayıp kollarımı onun çevresine sardım.

“Her şeyi düşünmek, her şeyi halletmeye çalışmak, tek başına çok zor değil mi?” dedim, ardından parmakları saçımın arasında dolaştı; sert ellerinin o beklenmedik yumuşaklığında bir huzur saklıydı.

“Bunaldın mı?”

Yaman’dan hâlâ tek kelime çıkmamıştı. Nefesi omuzuma vurdukça içimdeki gerilimi biraz daha çözen bir sıcaklık yayıldı. Odada ağır bir yalnızlık vardı ama ikimizin arasında kalan o sessiz temas, insanın kalbini taşıyabileceği bir yer yaratıyordu.

Hâlâ benimle konuşmuyordu.

Sonunda yine derin bir nefes aldı ve dudaklarını konuşmak için araladı. “Ondan değil de...” Sesi hasta gibi çıkmıştı. Hayır, hasta gibi değildi. Ağlıyordu sanırım. “Annemin doğum günü.” Sonra sustu.

“Ağlıyor musun?” Bu zihnimden geçen bir düşünceydi, birden dudaklarımın arasından çıkmıştı.

Bana cevap vermek yerine göğsündeki başımın yanında duran elimi tuttu, yüzüne götürüp elmacıkkemiğine koydu. Gözyaşları elimi yaktı. Elimi tekrar aldığı yere, göğsüne bıraktı. Cevabını vermişti.

Yaman Haris Batıkan ağlıyordu.

Annesi için.

Sanırım bu dünya üzerinde onu ağlatabilecek tek şey annesiydi. Bana dünya yanacak ve Yaman Haris Batıkan ağlayacak deseler inanmazdım. Çünkü bilirdim; dünya yansa o oturup alevler bedenini yakarken bile ateşi izlerdi.

Erkekler ağlar mı, Yaman? Ağlamasan olmaz mı?

KAİNAT

Önceleri ağlamaktan nefret ederdim, şimdilerde korkmadan ağlıyordum. Çünkü yeterince yenilmiş hissediyordum hayata.

Şimdi Yaman ağlarken neler hissettiğini bilememek göğsümde garip bir sancı yaratıyordu.

“Annem için ağlamıyorum,” dedi nefes verirken.

“Niye ağlıyorsun o zaman?”

“Mezarına gidemediğim yetmiyormuş gibi bokun içine battığımı gördü. Bunu bildiğimden ağlıyorum.” Sanki benden güç alıyormuşçasına saçlarımı okşamaya devam etti. Başımı kaldırıp ona baktığımda yüzünü pencereye çevirdi. “Her doğum gününde Adana’ya, mezarına gidip özür diliyordum. Artık bir anlamı kalmadı.”

“Anneler hisseder, Yaman. Bence hissederler. Zorunda kaldıklarını da, pişman olduklarını da hissederler.” Saçımdaki elini tuttum ve öptüm. “Ve affederler. Ne olursa olsun, anneler çocuklarını affeder. Çünkü bir hayata mahkûm kalmayı en çok bilenler belki de onlar.” Onunla beraber bir süre sustum. Yatakta uzanırken tavanı izledik.

Birkaç dakikanın sonunda sessizliği o bozdu. “En güzel çiçekler mezarlıkta açarmış,” dedi. Sesi öyle kısıktı ki, boğazından gelen bir fısıltı gibiydi. “Benim gördüğüm en güzel çiçek sendin. Şimdi hiçbir çiçek senin mezarında açmayı hak etmiyor sanki.” Burnundan verdiği alaycı bir nefesti fakat bu alaydan çok buruk bir gülümsemeyi andırdı bana. “Babam annemin mezarında söylemişti bunu. Son gidişi oldu.” Başını bana çevirip gözlerime baktı. “Sonra yanına gömdük.”

Yutkundum. Sonra Harun Kızılkaya onun babasını öldürmüştü. Tüylerim ürperdi bu gerçeğin zihnime çarpmasıyla.

Yaman kimsesiz kalmıştı. Annesiz, babasız... Çocuktuk.

Şimdi de hikâyenin kötü adamı olduğunu sanıyordu. Buna mecbur bırakıldığının farkında olduğu halde, annesine özür dilemeye gidiyordu.

Gözlerim dolsa da yaşların akmasına izin vermedim. “Hikâyenin kötüsü sen değilsin. Mecburdun.” Diyebildiğim tek şey buydu.

Göğsünden kopan buruk, kısık bir gülme sesi duydum. “Her pisliğin kendini teselli etme cümlesi budur, Kainat. Belki yaptıklarım boktan şeyler ama ben değilim. Henüz. Pişman da değilim, bu dünyada hiçbir şey beni pişman etmiyor.” Yatağın yanındaki komodine uzanıp bir paket sigara aldı. “Öbür dünyada pişman olacağımız aşikâr. Burada gerek yok.” Bir sigara yakıp dudaklarımın arasına sıkıştırdı. Bir tane de kendine yakarak komodindeki küllüğü karnının üstüne koydu.

“Sence hayatımızın sonuna kadar böyle mi olacak? Bir şeyler yapacağız, sonra bokun içine daha da batacağız. En sonunda bir mezarda herkesten özür dileyip öleceğiz. Bu mudur?” Ben de bunu alayla söylemişim. Resmen ağlanacak halimize hem ağlıyor hem gülüyorduk.

“Hayatımızın sonu neresi ki?” Artık gülüyordu Yaman da. “Bir de bok var, ifşa olmuşuz,” dediğinde ben de güldüm. “Hadi bu salaklar kaçak göçek yaşar. Ama şu gözlerime bak, direkt enselenirim amına koyayım.”

Kahkaha attım bu dediğine. “Ben de seni öyle tanımıştım. Gözlerin ele veriyor seni, Batıkan.”

“Kendimi ele vermek için bu gözlerle çıktım karşına zaten. Fark et diye.” Bunu küçük bir çocuk gibi söylemişti. Dizlerimin üstünde doğrulup dudaklarından öptüm. Karnındaki küllüğü kenara bırakıp elimdeki sigarayı söndürdüm ve kucağına kurulup ona sarıldım.

“Seni seviyorum.” *Bunu her söylediğimde çok yabancı hissettiriyor ama seni seviyorum Yaman Haris Batıkan. Öyle*

KAINAT

bir şey ki, iki yabancıyken bile biliyordum sanki seni seveceğimi. Bu yüzden kaçtım hep.

“Kainat,” diye fısıldadı kulağıma. “Sana güveniyorum.” Bu, *seni seviyorum* demesinden daha çok duymaya ihtiyacım olan şeydi. Çenemi tutup ikimizi yüz yüze getirdi. “Soygun-
dan sonra,” dedi az önce ağlamıyormuş gibi sert bir sesle. “O örgüte gireceksin, sevgilim.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Ben.” Gülümsedi ve dudaklarımdan öptü. “Sanırım dünyayı yakacağım, dünya beni yakmadan.”

Düzenleme
Ny.ozlem

8

Bir Avuç Hirs

Göz kapaklarımı araladığım saniyede bedenimdeki ağırlığın dağıldığını fark ettim. Yalnızca kaslarım değil, düşüncelerim de toparlanmıştı. Uykunun kaç saat sürdüğünü kestiremiyordum, buna gerek de yoktu; içimdeki dinginlik yeterince açıklayıcıydı. Nefesim düzenli, zihnim berraktı. Başımı sol tarafa çevirdiğimde bakışlarım Yaman'ın üzerine kilitlendi.

Yüzüstü yatmıştı; kolları yastığın altında kaybolmuş, omuzları yatağın sınırlarını zorlayan bir genişlikle uzanıyordu. Çehresi bana dönüktü, kirpikleri birbirine değecek kadar yakındı. Ona biraz daha sokuldum. Bu halini izlemek zaman algımı bozan tek uğraştı; hareketsizliği bile dikkat çekiciydi. Dağılmış saçları alnına düşmüş, uyku yüz hatlarını sertlikten arındırmıştı. Avuç içimi kaldırıp saçlarını geriye ittim ve tenime temas eden sıcaklığı hissettim, yine de uykusu bölünmedi. Yüzünde en ufak bir kas kıpırtısı belirmedi.

Dünyanın yarısında aranan bir adam bütün geceyi koyunumda geçirmişti. Bu düşünce dudaklarımın kenarında belirgin belirsiz kıvrılmayı açıklamaya yetiyordu.

Telefonumu yastığın altından çıkarıp doğruldum, sırtımı başlığa yasladım. Ekran aydınlandığında karşıma düşen bildirimler sabrımı zorladı. Annem, Melissa, Viktoria... Üst üste gelen aramalar ekranı doldurmuştu. Sayı arttıkça içimdeki huzur ince bir gerilime dönüştü. En ısrarcı olan yine Vicky'ydi. Hepsi bekleyebilirdi.

Uygulamayı açtım. Gündem hâlâ aynı isim etrafında dönüyor, ülke sınırlarını aşan bir merak ve kontrolsüz bir kalabalık hissi taşıyordu. Parmaklarım ekranda ilerledi.

helenagcaa: Kaşıkçı Elması sana emanettir ama içeri giren hırsız buna benziyordur

Altında Yaman'ın eski bir fotoğrafı vardı. Hesaplarını didik didik etmişlerdi, ulaşılması zor olan ne varsa çekip çıkarmışlardı.

caglayilmaz: Ben halk olarak kaşıkçı elmasını falan istemiyorum mümkünse van kedisine benzeyen adamı ülkeye getirin

berilduran: Onun görüş gününe don götürmek istiyorum

Satırlar ilerledikçe alnımda toplanan çizgiler belirginleşti. Tepkiler birbiriyle yarışıyor, ölçü kavramı hızla kayboluyordu. Bir sonraki gönderi video formatındaydı; hayran sayfaları ortaya çıkmıştı. Bu hız gerçek dışıydı. Ülkeyi felakete sürükleyen bir yapılanmanın üyeleri, hayranlık barındıran bakışlarla izleniyordu. Elbette öfkesini saklamayanlar da vardı fakat sayıları bu coşkun kalabalığın gölgesinde eriyip gidiyordu. Telefonu biraz indirdim, Yaman hâlâ aynı pozisyonda uyuyordu; dışarıdaki karmaşa buraya ulaşamıyordu.

Yaman'a, Doruk'a, Kağan'a, Adel'e ve Burak'a düşen paylaşımlar ekranı işgal etmişti; neredeyse her kaydırışında başka bir yüz, başka bir müzik, başka bir kurgu karşıma çıkıyordu. En fazla etkileşim alan isimse Fırat'tı; özellikle İspanyol hesapların yoğunluğu dikkat çekiciydi. Yorumlar yabancı bir dilde akıyor, emojiiler art arda sıralanıyordu. Dünya gerçekten garip bir yerdi.

Yaman'ın gözleri çoktan simgeleşmişti. Herkes o bakışlardan söz ediyor, gönderilerin altına aynı lakabı bırakıyordu. *Van Kedisi Hırsız*. Bir insanın bakışları bu kadar hızlı efsaneye dönüşebilir miydi? Olup biteni izlerken içimde beliren his hayretle sınırlı kalmadı; işin vardıği nokta ürkütücüydü.

sahin.serap: onun için boğaziçi mimarlık'a katlanırdım...

Yine Yaman. Yine aynı fotoğraf. Sanki dünya üzerindeki tüm erkekler silinmiş, geriye yalnızca bu yüz kalmıştı. Parmaklarım ekranın kenarında duraksadı, bakışlarım saatin üzerine kaydı. Öğlen çoktan geçmişti. İkiyi gösteriyordu. Telefonu kapatıp yastığın altına ittim, ardından ona döndüm.

“Bayağı değerlenmişsin yattığın yerden,” diye söylendim Yaman’a ters bir bakış atarak. Hâlâ uyuyordu.

Bu rahatlık sinir bozucu denecek kadar sakindi. Onu uyandırmam gerekiyordu. Geniş sırtı tüm dikkati üstüne topluyordu; insanın bakası geliyordu. Avuç içlerimle omuzlarından beline doğru gezindim, kasların altındaki sıcaklık tanıdık. Maşallahı vardı. Dokunması da bakması da aynı derecede keyifliydi. Üzerimdeki örtüyü toparlayıp sırtına yerleştiğimde bedenimin ağırlığını hissetmedi bile.

Derin uykusu neredeyse cansızdı.

“Yaman,” diye mırıldandım tatlı bir ses tonuyla. “Uyansa na.” Sırtına uzanıp başımı tam gözlerimin dövmesinin olduğu yere koydum. “Aşkım, uyan.”

Aşkım kelimesi ağzımdan çıkar çıkmaz boğazından erkeksi bir mırıltı yükseldi; uyku ile uyanıklık arasındaki o ham ses. Dudaklarımı omzuna kondurduğumda vücudu hafifçe hareketlendi.

“Akşam oldu neredeyse, Yaman.”

Bu cümleden sonra omuzları gerildi, nefesi değişti.

“Saat kaç?”

Gözlerimi kapatıp gülümsedim, yüzümü boynuna biraz daha yaklaştırdım.

“Çok güzel kokuyorsun.”

“Hımm,” dedim cilveli bir ses tonuyla. “Nasıl kokuyorum?”

Kendi kokusunu duyabilse, muhtemelen bu kadar özel

KAİNAT

gelmezdi; yine de bana göre pahalı parfümlerin ulaşamadığı bir yerde duruyordu. Tenine özgü, akılda kalan bir koku...

“Yasemin,” diye cevapladı beni anında. “Yasemin çiçeği.”
Annem gibi. Yasemin çiçeği.

Bileğimi kavrayan eli kararlıydı; tek bir hareketle dengeleri değiştirdi. Sırtının üzerinden çekip yatağa aldı beni. Çarşafın serinliği tenime değdi. Sırtüstü uzanıp ona baktım. Yattığı yerden doğrulurken üstüme eğildi, mesafe kapanırken bakışlarımız birbirine tutundu.

Gözleri tam uyanmamıştı, kirpiklerinin arasından yorgunluk sızıyordu. Gözaklarında beliren kızılık dikkatimi çekti. Avuçlarımı yüzüne yerleştirdim. Daha yakından bakmak istedim; yüz hatlarını aklıma kazıma ihtiyacı hissettim. Sanki bakmayı bırakınca silinecekmiş gibi geliyordu.

“Ben senin kokunu henüz çözemedim ama.” Dudaklarımı büzdüm.

Sözlerimle birlikte zihnim geçmişe gitti. Dar bir dolabın içindeydik. Nefeslerimiz çarpışıyordu. Polislerin ayak sesleri yakındı. Kokusu orada yer etmişti. Üzerine düşünmemiştim. Yalnızca daha çok yaklaşma isteği uyandırmıştı. *Güvenle karışık bir çekim.*

Bakışlarını gözlerimden ayırmadı. O an fark ettim: Bana her bakışı aynı etkiyi yaratıyor muydu, ileride de böyle mi olacaktı? Yanında dururken içimde beliren sakinlik tesadüf değildi. Ona güveniyordum. Sevgim netti. Karşılığını aldığımı hissediyordum. Bu his kalıcı olabilir miydi?

“Kainat,” dedi gözlerini benimkilerden ayırmadan. “Kollarımın arasında olmanı seviyorum.” Başını boynumdaki boşluğa yasladı. Nefesi tenime yayıldı. “Yaşadığımı hissediyorum.” Dudakları boynuma değdi. Tüylerim hafifçe kabardı. “Hep burada kalsana.”

Sözleri dudaklarımda bir gülümseme yarattı. Başını tutup

boynumdan ayırdım. Yüz yüze geldik. “Sanki kaçacakmışım gibi konuşuyorsun.”

Bu cümleyle boğazı hareketlendi. Bakışları yüzümde dolaştı; her ayrıntıyı hafızasına kazımak istiyormuş gibiydi.

“Baksana sen bana.” Sesi alay taşıyordu. “Seni elimden kaçırarak göz var mı bende?”

Başımı omzuma yatırdım, gözlerimi kısarak onu süzdüm. Bakışları gerçekten farklıydı. “Dur bir bakayım,” dedim. “Çok güzel gözler var sende, kaçırmazsın beni elinden herhalde.” Kaşlarımı imayla kaldırdım. “Sen kaçma da benden.”

Dilini damağına vurdu. “Cık, senden kaçarsam vurursun beni.”

Sözlerinin ardından dudakları benimkilere kapandı. Elleleriyle yüzümü sabitledim. Üstdudağını dudaklarımın arasına aldım. Yavaş başlayıp kararlı bir ritme geçtim. Dişlerimle hafifçe ısırdım, ardından öpüşe bıraktım. Karşılığında alt dudağımı sertçe yakaladı. Ayrıldığımızda nefeslerimiz birbirine karışmıştı. Gözleri yarı kapalıydı, hâlâ dudaklarıma odaklıydı. “Benim kadar delirdin, farkında mısın?”

Boğazımdan kısa bir kıkırtı çıktı. “Hıı hı,” diye onayladım. “Delirttin beni.”

“Henüz hiçbir şey yapmadım sana.”

Boynuma yöneldi. Dişleri hassas deriyi kavradı. Eli örtünün altına girip belimi sardı. Kaşlarının çatıldığını hissettim; yüzü tamamen boynumdaydı. Ardından başını kaldırdı, bakışları bana döndü. “Üşümüyor musun sen böyle?”

Üzerimdeki *body* uzun kolluydu, buna rağmen neredeyse yok hissi veriyordu; kumaşı tenimde durmuyor, yalnızca varlığını hatırlatıyordu. Altımdaki pantolonu da gece rahatsız olunca çıkarıp kenara bırakmışım. Konfor benim için her zaman soğğun önüne geçerdi. Mevsim de bunu destekliyordu, baharın hafifliği kemiklerime işlemişti.

KAİNAT

Başparmağı kaburgama yerleşti. Bastırmadı. Yalnızca hissetti. Parmak uçları belirginleşmiş kemiklerin üzerinden yavaşça ilerledi; sayar gibi, kaçmadan, acele etmeden. Tenim bu temasa alışkındı, yine de içimde küçük bir gerilim oluştu.

Kaşları birbirine yaklaşmıştı. Yüzüne bakınca düşüncesini anlamamak mümkün değildi. Bedenime yönelttiği bakış sorgulayıcıydı; sağlıksız bulduğu bu inceliği daha önce açıkça dile getirmişti. Şimdi gördüğü hal, o zamankinden de ileri bir noktadaydı. Eli kaburgalarımın belimdeki oyuklara kaydığında irkildim. Bilinçli bir hareket değildi. Tepkimin farkına vardı.

“Kainat,” dedi. Sesi yumuşarken yüzündeki sertlik dağıldı. “Sen benim gördüğüm en güzel şeysin. Her halinle, her şekilde, her koşulda. Mucize kadar güzelsin.”

Elini belimden çekti. Örtünün altından çıkararak saçlarıma yöneldi. Parmakları yatıştırıcı bir hareketle saç diplerimde gezindi. “Hiçbir masada fazlalık değilsin.”

Bakışlarım yüzünde asılı kaldı. Sözleri zihnimde yankı bulmadan duruyordu; anlamak zaman istiyordu. “Sana attığım ses kayıtları...” Cümlem yarım kaldı.

“Dinledim hepsini.”

Kalbim göğsümde sertçe attı. Ses kayıtlarını gerçekten dinlemişti. İçlerinden birinde sustuğum, kaçtığım, sakladığım hikâyeyi anlatmıştı. *Yeme bozukluğumun başladığı noktayı. Kırıldığım yeri. Susturulduğum anı.* Artık biliyordu. *Eksiksiz.* Saklanacak hiçbir şey kalmamıştı.

“Hepsini...” Kelime dudaklarımdan dökülür dökülmez ağırlık kazandı. Hepsini dinlemişti. Ne zaman dinlediğini sormadım. “Peki dinlediğinde ne düşündün?”

“Çok şey düşündüm, sen neyi soruyorsun?”

Kaşlarım kalktı. “Benim hakkımda ne düşündün?”

“Seni tanımadığımı düşündüm.” Parmakları saç tellerim-

de yavaşça dolaşmayı sürdürüyordu. “Seni kimsenin tanımadığından emin oldum. Seni sen bile tanıımıyorsun. Yaptığın şeyleri gerçekten isteyerek yapmıyorsun çünkü -en azından bence- senin yaşamak istediğin hayat bu değil. Sadece o kadar öfkeliisin ki, bunu güçlü olma hırsı sanıyorsun.”

Sözlerinin ardından sessiz kaldı. Bakışları yüzümdeydi. Bir karşılık bekliyordu. Boşluğa düşmüş gibi hissettim. Cevap üretmek kolay değildi. Düşündükleri zihnimde gizli kalmış alanlara dokunmuştu. Kendi içimde bunları kurmak daha güvenliydi. Uzun süredir sorguladığım şeylerdi bunlar. Bir istegin gerçekliği benim için çoğu zaman belirsiz olurdu. Yakın durmaktan kaçınmamın sebebi de buydu.

Gerçekten istiyor muydum, yoksa istemem gerektiğine mi inanıyordum?

Yaman Haris Batıkan’a karşı hissettiklerim bile günler süren tartının sonucuydu. Zihnim net cevaplar sunmazdı. Hisleri sıralar, anlamlandırır ve sonuca kendim ulaşırdım. Yaman bu süreçte ulaştığım en kesin karardı.

Buna rağmen içimde bildiğim bir gerçeği onun ağzından duymak göğsüme baskı yaptı. Nefesim daraldı.

İnsanları çözme konusundaki yeteneğini küçümsemek mümkün değildi. Bu yüzden söyledikleri hafife alınamazdı.

Seni sen bile tanıımıyorsun.

Bu cümle içimde dönüp durdu.

Beni ben bile tanıımıyorum.

Bu kabul edilemez değildi. Asıl mesele farklıydı. Kendimi çözememişken onun beni anlayabildiğine inanmıştım. Duvarlarım hâlâ yerindeydi. Onun bakışı bile içeri sızamamıştı.

“Bir şey demeyecek misin? Merak ettiklerin bu kadar mı?”

Sesiyle gülümsedim. Hayır, bu kadar değildi.

“Bu kadar. Karnım aç sanırım, yemek yiyelim mi?”

“Doyuralım karnını.” Dudaklarını yanağıma bastırdı, ya-

KAİNAT

takta doğrulup ayağa kalktı. “Bakalım bugün dünyada ne oldu.” Alay barındıran bir tonla konuşmuştu. *Herkes uzaktan bakan bir yerden.*

“Ben sabah biraz baktım,” derken yataktan kalkmışım. Kenara attığım pantolonu bacaklarımdan geçiriyordum. “Dünyadaki genç kız kitlesini bayağı tavlamışsınız. Hırlı mısınız, hırsız mısınız; kimsenin gram umurunda değil.”

Dolaba yöneldi. İçinden valizi çekip açtı. Siyah bir tişört aldı. “Genelde umursamazlar zaten.”

Gözlerimi devirirken dudaklarımdan arasından sıkışmış bir nefes bıraktım. İçimde biriken sabırsızlık sesime taşı. “*Şu takıldığım kızların ortalamasını alarak konuşuyorum* tavrını bırakmayı düşünüyor musun ya? Komik değil. Hoşuma da gitmiyor. Sevişirken söylediğinde bozuntuya vermedim de sikeceğim artık genellemelerini!” Pantolonun düğmelerini iliklerken hareketlerim sertti. Sesimi özellikle kalınlaştırdım. “*En çok ben seviştim. Genelde böyle derler, genelde şöyle yaparlar. Tüm kızlar bana âşık zaten.*” Ardından kendi tonuma döndüm. “Sen Adanalı bir hırsızsın ya, buldukları yerde ters kelepçe yiyeceksin. Terör eylemine giriyor yaptığın şeyler! Hâlâ eşek gibi kız konuşuyorsun. Yanında da sevgilin var yani! Ne bu rahatlık? Ben diyor muyum sana, onunla seviştim, erkekler genelde bana böyle derler diye? Demiyorum.”

Yatağa oturup çoraplarımı ayağıma geçirirken söylenmeyi sürdürdüm. “Ha, diyemez miyim? Derim ağabey, niye demeyeyim? Başımızda elli tane sikten, boktan iş var; onları düşünmekten sıra paşamızı kiskandırmaya gelmiyor yani.”

Yataktan doğrulmak üzereyken belime dolanan kol dengemi bozdu. Bir anda baş aşağı omzuna atıldım. “Ne yapıyorsun ya?” diyebildim yalnızca. “Manyak mısın?”

“Çok konuştun, bir de yürüyüp yorulma. Her hareketin bir kalori yakıyor, yemek yedikten sonra söylen.” Beni omzunda taşıyarak kapıyı açtı, koridora adım attı.

“Şimdi ikimiz de merdivenlerden düşeceğiz. Saçmalama.” Merdivenlerin darlığı aklımdaydı; bu halde inmeye kalkması ayrı bir akılsızlıktı.

“Ben iki omzumda ayrı ayrı eşek kadar adamları taşıyabiliyorum, sen merak etme.” Yüzümü buruşturdum. Bunun gereği neydi ki?

Zihnimden geçenleri görmüş gibi konuştu. “Adamları bayılttıktan sonra evlerine bırakmam gereken bir durum olmuştu.”

“Ben de hangi geri zekâlı böyle bir durumda kalabilir diye düşünüyordum. Fazla düşünmeme gerek yokmuş.” Alayım sözlerime yapışmıştı. O ise çoktan basamaklardan inmeye başlamıştı. Kalçama indirdiği tokatla irkilip inledim. “Hayvan, yavaş! Yavaş!”

Sadece kulağıma degecek kadar alçak bir sesle, “Biraz daha zevkten bayılacakmış gibi inle de odaya geri çıkalım,” dedi. Bu cümleyle eşzamanlı gelen ikinci tokat karşısında elimi kaldırıp sırtına sertçe indirdim.

“Bekle sen,” dedim başımı iki yana sallayarak. “Bitti, oğlum, bitti. Başka kızlardan bahset, terbiyesiz terbiyesiz konuş, götümüze başımıza vur. Bitti.”

“Ne bitti?” Duraksayıp sordu. İnsan böyle korkutulurdu işte.

“Üç ay karşı karşıya gelemedik diye iyi davranıyordum sana. Bundan sonra deccal gibi davranayım hepinize de benden kurtulmak için polislere teslim olun. Öyle çirkinleşeceğim. Bekle.” Basamakların sonuna gelmişti. “En başta da o mal kardeşin Kağan’dan kurtulacağım. Doruk ve Adel hariç herkese de kötü yenge olacağım.”

KAİNAT

“Farkındaysanız yine yırttım,” diyen Doruk’tu. Sesim salona kadar taşmış olmalıydı. Tonundan memnuniyeti seziliyordu; kenardan sıyrılmayı başarmış birinin rahatlığıyla konuşuyordu.

“Bana bir şey yapma da diğerlerine yapabilirsin. Benlik bir sıkıntı yok,” dedi Yaman. Beni yere indirirken sesi olağan bir sakinlik taşıyordu. Ayaklarım zemine değdiğinde başım hafifçe döndü; kan beynime yeni ulaşmıştı sanki.

“Bize niye deccallik yapılıyor durduk yere?” Bu soru salona adım atar atmaz Fırat’tan geldi. Bilgisayar başındaydı; ekranın ışığı yüzüne vuruyor, gözlerini daha da keskin gösteriyordu.

“Uyandığımız gibi başka kızlardan bahsetmeye başladı. Konuyu *sen gidersin ama zaten yedekte bir sürü kızla konuşuyorum* demeye getirdi.” Koltuklardan birine geçip oturdum. Cümleyi bilerek sivriltilmişim. Tam olarak böyle söylememişti, yine de içimdeki huzursuzluk başkalarına da bulaşsın istemiştim.

“Piç.” Doruk’un ağzından kaçan kelime havada asılı kaldı. Yaman’ın kaşlarını kaldırıp attığı kısa bakışla Doruk’un gözleri hızla başka yöne kaydı. “Yani yanlış anlaşılma olabilir.”

“Ee,” diyerek söze giren Yaman yanıma oturdu. Dizleri koltuğun kenarına değdi. “Var mı bir gelişme?”

“Var. Vallahi siz camış gibi uyurken o kadar çok şey oldu ki, bir ara uyurken beni de siktiler mi acaba diye kontrol ettim.” Fırat’ın sözleriyle yüzümü buruşturdum.

“Ne oldu ya?” Bu kez soruyu ben yönelttim. Sesimdeki merak, az önceki öfkeyle karışıp tuhaf bir ton oluşturmuştu.

“Cihan Baba’dan haber yok. Adel evden kaçtı. Burak ve Kağan onu aramaya gitti. Cihan Baba’nın gidebileceği her yeri aradık ama kimsenin bir şeyden haberi yok. Millet Hangar’ı müze gibi gezmeye başlamış, polislerin çektikleri

şeritleri parçalamışlar. Şu bizim bilgilerimizi paylaşan *Parlament*'in IP adresini sabaha kadar bulamadık. Sıçtık, bizim yerimize birileri sıvıyor.”

Fırat kelimeleri art arda diziyor, nefes almadan konuşuyordu. Omuzları gergindi, sırtı sandalyeye yapışmış halde klavyeye uzanmıştı. Cümlelerin arasına sıkışan küfürler bile yaşadığı baskıyı gizleyemiyordu. Karşısındaki Doruk ise tam tersine, sanki başka bir evrende yaşıyormuş gibi rahattı. Tekli koltuğa yanlamasına kurulmuş, bacaklarını kolçağın üzerinden sarkıtmıştı. Ayağını ritimsiz biçimde sallıyor, olan biteni izlemekle yetiniyordu.

“Gece yarısından sonra soygun var, şu ayarttığımız kadından haber yok, sadece Yaman’ın telefonlarını açıyor. Bizimle iletişime geçtiği de yok, sik gibi kaldık ortada. Buradan da çıkamıyoruz.”

Sözleri salona yayıldı. Bilgisayarın uğultusu dışında kimse konuşmadı.

“Bu niye bu kadar rahat?” diye sordum. Bakışlarım Doruk’un üstündeydi.

Kendisini kastettiğimi anlaması uzun sürmedi. Dudakları kıvrıldı, kendinden emin bir sırıtış yerleşti yüzüne.

“Bence Cihan Baba, İzem Hanım’ı kaçırıp ikinci bahar balayına çıktı. Burak ve Kağan, Adel’i bulur. Adel tek başına dışarı çıkıp beni merak etmeyin diyorsa, ona güvenirim. Gölgesinden tırsan kız, gerileceğimiz bir şey olsa elli kere haber verirdi bize.”

Gözleri kısılırken kolçaktan sarkan uzun bacaklarını çocuk gibi salladı. Rahatlığı sinir bozucuydu.

“*Parlament*’in IP adresini bulamayacaktık zaten, adamlar bizi ifşalıyorsa bir zahmet bunun önlemini de almışlardır yani. Buna şaşırılmasını biraz saçma buldum.”

KAİNAT

O kadar net konuşuyordu ki, içimdeki gerilim bile duraksadı.

“Casus diye ayarttığımız kadın da Yaman’ın bir, *Gel sabahlar olmasın*, mesajına kapımıza gelir zaten.”

Kaşlarım çatıldı. Doruk bunu fark edince daha da keyiflendi. Şu an kıskançlık çıkarma sırası değildi; not edip ileri bir tarihe bıraktım.

“Hangar da müze olmayı hak eden bir mekân bence. Özellikle benim yatak odamı gezmelerinde bir sorun görmüyorum.”

Bize baktı. Bakışlarımızdan rahatsız olmuş olacak ki, yüzünü ekşitip yeniden süzdü.

“Niye öyle bakıyorsunuz? Haksız olduğum bir mesele yok bence. Daha kötü ne olabilir?”

“Heh,” diye lafa girdi Fırat. “Bu şom ağızlı bunu dediyse daha kötüsü her türlü olacak. Ne bok yemeye konuşturuyorsak bunu?”

“Bir şey soracağım ya,” dedim merakla. “Siz devlete çalışmıyor muydunuz? Nasıl ifşalandınız ki?”

Hepsinin yüzünde aynı ifade belirdi. Belli ki cevabı biliyorlardı. Açıklamayı Yaman üstlendi.

“Bizi devletin ifşalamadığı kesin zaten,” dedi alayla. “Devlet halihazırda halka ifşalanan, suçlu olduğu bilinen kişileri açık açık korumaz. Ha, Cihan Baba’nın başına bir şey gelmemiş olsaydı.” Kaşlarını kaldırdı. “Ki geldiğine eminim, bizi kesin haberdar eder, olayın üstünü daha haber yayılmadan kapatırdı.”

Demek Cihan Baba bu kadar güçlüydü. Bilmediğim çok fazla şey vardı. Yorum yapmadım, dudaklarımı yalnızca kısa bir hayretle büktüm.

“Adel ne deyip gitti?” Yaman’ın sorduğu soru benim zihnimden geçenle bire birdi.

Fırat masasının üzerindeki kâğıdı alıp kaldırdı.

“Ağabey, ben dışarı çıkıyorum, işim var. Beni merak etmeyin, akşam gelirim.”

“Ee kız haber vermiş işte size, ne diye telaş yapıyorsunuz?” dedim.

Doruk dahil hepsi aynı bakışı attı.

Ciddi misin? bakışıydı bu.

Başımı salladım. “Doğru ya, siz aranıyorsunuz.” Ardından Yaman’a döndüm. “Adel’in numarasını atsana bana.”

“Biz sabahtan beri arayıp yazıyoruz, görüldü atıp geçiyor. Sana mı söyleyecek?”

Fırat’ın bu çıkışına küçümseyerek baktım.

“Neyine?”

“Ne neyine?”

“Neyine iddiaya giriyorsun, Fırat?” Sesim sakindi. “Eğer öğrenirsem, şu Asude’yle karşılıklı göbek attığınız videoyu Vicky varken salonda oturup izleriz ama.”

Rengi anında değişti. Çenesi kasıldı. Kabul etmeyi istemediği belliydi. Aramızdaki sessizlik uzadı.

“Kabul,” dedi sonunda.

“Attım numarasını, öğren bakalım yerini,” diyen Yaman’ın sesi de şüpheliydi.

Adel’in numarasını kaydettim.

Ona yalnızca üç mesaj attım.

Kainat Kızılkaya: *Neredesin?*

Kainat Kızılkaya: *Yaman’ın Burak ve seni öğrenmesini istemiyorsan bana konum at.*

Kainat Kızılkaya: *Nerede olduğun aramızda kalacak.*

Mesajlar neredeyse anında görüldü.

KAİNAT

Adel: ?

Adel: *Yok öyle bir şey*

Dudaklarım keyifle gerildi.

Kainat Kızılkaya: *Evet, tuvalette gizlice işi pişiren benim zaten*

Kainat Kızılkaya: *Konumu at, tek bilen ben kalayım.*

Bir süre ekranda yalnızca *görüldü* yazısı kaldı. Arkadan homurdanmalar yükseliyordu.

“Ne oldu? Alamadın herhalde konumu?”

Yaman’ın sesi sabahkine benzer bir güvensizlik taşıyordu.

Adel: **Konum**

Gülümseyerek mesajları sildim. Konuşmayı Yaman’a gösterdim, konuma bakmasına izin vermeden telefonu geri çektim.

“Ben bir şeyi alırım diyorsam, alırım. Bunu öğrenmiş olman gerekirdi.”

Ayağa kalktım. Yaman ile Fırat bana bakıyordu.

“Beni bilirsiniz ya,” dedim kendimden emin bir tavırla. “Neyse, çetemin kırmızı bültenle aranan üyesi dışarılarda tek başına kalmasın. Ben hiçbir yerde aranmayan lideri olarak onu korurum.”

Yaman’a eğilip bir öpücük kondurdum. Kolumdan çekip beni kucağına aldı.

“Hayırdır? Nereye?”

“Kardeşini korumaya?” Bir kaşımı kaldırdım. “Buradaki yerinin ifşalanmasından korkuyorsan seni de korurum ama.”

“Sen kendini koru,” dedi sıkıntılı bir sesle. “Sen yine de bana konumu at, ben bir şey olmadığı sürece gelmem zaten.”

Gülümsedim. Atmayabilirdim.

“Kainat?”

“Atarım.” Dudaklarına bir öpücük daha bırakıp hızla uzaklaştım. “Ya da atmam. Keyfime bağlı.”

Topuklularımı giydim, omzuma deri ceketimi attım ve askılıktan anahtarı kaptım. Kapı arkamdan kapandı.

Arabaya biner binmez Viktoria’yı aradım. İlk çağrıda açmadı. İkinci kez bastım. Villa geride kalırken Adel’in gönderdiği konuma yöneldim.

Ekranda parlayan adres bir gece kulübünün yanındaki *pub*’ı gösteriyordu.

“Efendim, Kainat?” diyerek açtı telefonu Vicky.

“Beni aramışsın, ne yapıyorsun?” Koltuğu biraz daha ileri aldım. Belli ki benden önce Yaman binmişti; uzun boyu yüzünden koltuğu neredeyse bagajla birleşecek kadar geriye itmişti. Direksiyona yaklaşmak için ayarlarken dizlerim gerildi.

“Beni boş versene! Haris’i gördüm televizyonda!” Sesi fazlasıyla şaşkıındı. Tonundaki yükseliş, yaşananların onun zihninde henüz oturmadığını belli ediyordu. Ben bu manzara-ya çoktan alışmıştım.

“Evet, tüm çete ifşa oldu. Aranıyorlar. Soygun işinin içinde yokuz bu arada, iyice boka battılar. Ne yapacaklar soygunda bakalım.” İçerisi bunaltıcıydı; camları indirdim, yüzüme vuran hava bile rahatlatmadı. “Sana bir konum atacağım, oraya gelsene. Orada konuşuruz.”

“Yes, sabah öğrendim. Soyguna fazla meraklı değildim zaten.” Kısa bir duraksama yaşandı. “Sen nereye gidiyorsun?”

“Adel nereye giderse oraya. *Pub* tarzı bir yerde oturacağız galiba. Sen de gel.”

Ekranda annemin araması belirdi. Gün içindeki kaçınıcı arayışı olduğunu saymayı bırakmıştım. “Çok acil kapatıyorum, annem arıyor. Konumu atarım.” Beklemeden kapattım, annemin çağrısını açtım.

KAİNAT

“Bir şey mi oldu, anne?”

Önce sessizlik oldu. Ardından nefesler geldi. Ağlıyordu annem. “Cihan...” dedi. Devamı hıçkırıklara karıştı.

Mideme bir ağırlık oturdu. “Ne oldu ona?”

“Gözümün önünde...” Yine cümlesini tamamlayamadı.

“Ne olduğunu söyler misin?” Sesimin sertleştiğini fark edince bilinçli biçimde yumuşattım. “Lütfen.”

“Başına silah dayayıp bir arabaya bindirdiler. Koskoca İstanbul’da, yolun ortasında!”

Kaşlarım çatıldı. Kulağa iyi gelmiyordu. Yine de annemin tepkisi fazlasıyla yoğundu; sanki bir cenaze haberi vermişlerdi.

“Arabanın plakasını aldım ama,” dediği an nefesimi tuttum. “06 SVS 32.”

Kırmızı ışıktaki frene bastım. Gözlerim yola sabitlendi. “Nasıl yani? Plaka ne dedin?”

“Sivas, Van, Sivas. Kainat, neyi anlamadın?”

“Beni niye azarlıyorsun, anne? Ben mi kaçırdım adamı?” Sabır çekip başımı salladım. “Kapatıyorum şimdi. Sen benim eve geç. Konumu atarım sana, şifreyle girebilirsin. Yazacağım şifreyi de.” Yanıt beklemeden kapattım.

Aranacaklar listesi uzayıp gidiyordu.

Savaş Viran Saraylı’yı görüntülü aradım.

Sivas, Van, Sivas. Boğazımdan kısık bir gülüş çıktı. Arama açıldı.

“Kızılıkaya,” dedi neşeli bir sesle. Üzerinde koyu kırmızı bir gömlek vardı. Kim böyle giyinirdi ki? Kumral saçları kazınmıştı, kulağında bir küpe vardı.

“Haberi ilk sen almışsın gibi görünüyor. Beni tebrik etmek için mi aradın?”

“Niye tebrik edeceğim ya seni?” Gözlerim yoldaydı; görüntülü aramayı etrafı kontrol etmek için açmıştım.

“Ülkede yeni bir düzen yaratma kararı aldım. Orospu

çocuklarını ifşalıyorum. Aslında ilk devlet başkanlarından başlayacaktım da tanıdık piçlerden başlayayım dedim. Duymadın mı?” Sırtınca köpekdişlerindeki gümüş kaplamalar parladı. “Duymuşsundur ya.”

“*Parlament* senin işin herhalde, ha?” Direksiyonu kırıp konumda gözüken sokağa girdim. “Cihan Sırtepe’yi de sen kaçırmışsın.”

“Orospu çocuğu deyince nasıl da tanıdı sevgilisini.”

“Yok,” dedim. “Ondan değil. Senin kuyruk acının kaynağı olabilecek tek kişi benim sevgilim. Oradan tahmin ettim.” Yüzümü buruşturdum. “Harbiden sen niye kıskanç eski sevgili gibisin? Rahat bıraksana Yaman’ı amma koyayım! Ne yüz­süz bir şeysin? Umurunda değilsin Yaman’ın, seni arkadaş­ı olarak bile görmemiş ama sen hâlâ onunla uğraşıyorsun.”

Gülmeye başladım. O da güldü. Alaycılığı benimkini aratmıyordu.

“Bence yüz­süz olan ben değilim. La ben sana daha iki gün önce adamın sana söylediği yalanların listesini attım ya! Yine elini tutup çıktın. Sensin asıl yüz­süz.” Kaşlarını vurgulu biçimde kaldırdı. “En azından biz karşılıklı hamleler yapıyoruz. Sen durduğun yerde yalan dinleyip fino gibi yanında geziyorsun.”

“Sen dua et,” derken doğruca kameraya baktım. “Sadece topuklarına sıktım. Yaman yanımda olmasa, o ellerine de sıkıp boynunda tasmayla yanımda gezdirirdim seni. Fino nasıl olunuyormuş görürdün.” Sesimi incelttim. “Yerde mi bırakacaksın beni yine?” diyerek taklidini yaptım, ardından kahkaha attım.

Telefonun kamerası yön değiştirdi. Aynı anda araç kullanmak dikkat istiyordu. Ekranda Cihan Sırtepe belirdi; ayaklarını uzatmış, elinde bira, son derece rahat duruyordu. Çevresinde üç koruma vardı.

KAİNAT

“Öz babanı kaçırmadık,” dedi. Sonra kendini düzeltti. “Yani kaçırdık da benim saygı duyduğum üç beş kişiden biri olduğu için kendimden fazla yetki verdim. Sadece iletişime kapalı durumda şu an. Dünyadan haberi yok yani.”

Kamera tekrar yüzüne döndü. “Yani hepinizin hayatı siki-min keyfine bağlı.”

“Ben pek sanmıyorum öyle olduğunu ya.” Sesim sakindi. Ne demek istediğimi anlamadığını biliyordum. “Anlarsın yakında.”

Telefonu yüzüne kapattım.

Bu kez Yaman’ı aradım. Çok sıkılmıştım bu telefonla konuşma işinden. Sekreter gibi hissediyordum.

Telefon anında açıldı. “Öldün mü özlemimden?”

Sesini duyduğum an omuzlarım istemsizce gevşedi. Sinirle sıkılmış çenem açıldı, kelimeler boğazımdan dökülmeye hazır bekliyordu. “*Parlament* sitesini...” Daha ben cümlemi tamamlayamadan lafımı kesti.

“Biliyorum kim olduğunu, bebeğim. Cihan Baba’nın nerede olduğunu da tahmin edebiliyorum. Sorun yok.” Tonu hafif, hatta keyifli sayılırdı. Bunca karmaşanın ortasında bu rahatlık aklımı kurcalıyordu. Hiçbir şey ona dokunmuyordu, hiçbir kriz zihninde iz bırakmıyordu. “Soygundan sonrasını bekle sen. Şu örgüte seni sokalım, ben bizim işi halledeceğim, sorun yok. Takma kafana.” Konuşurken gülümsediğini sesinden bile anlayabiliyordum. “Onun ne yapmaya çalıştığını anlayabiliyorum. O, bu kafa yapısını bile benden aldı. Yapabileceği her şeyi o daha yapmadan tahmin ediyorum. Kendini benim karşımda duran bir rakip haline getirmeye çalışıyor. Aklınca benim Türkiye’deki işlerimi baltalayıp kendi örgütünü besleyecek.” Kısa bir ara verdi, kelimelerini tartıyordu. “Benden istediğin şeyler hazır bu arada. Örgüt garanti, soygundan hemen sonra toplantıya gireceğiz. Üyelerin olduğu ZARCON toplantısına.”

“Gireceğiz mi?” diye sordum. Sesim beklediğimden daha temkinli çıktı. “Sen de mi?”

“Ben koruman olarak gireceğim. Her şey hazır benim kafamda. sen sadece yaşamaya bak. Biz yan yana olduğumuz sürece dünya bir olup ikimize karşı da gelse bizi yenemez. Rahat ol.” Bu cümleleri kurmak için çaba sarf etmiyordu; güven onun doğal haliydi. “Önce sana verdiğim sözü, sonra Hangar’a verdiğim sözü, en son da kendime verdiğim sözü tutacağım.”

Ne demek istediğini biliyordum. Beni örgüte sokma vaa-di-ydi bu. Bilmediği şeyse artık o vaadin eskisi kadar anlam taşımadığıydı. İçimde bir yerlerde öncelik listesi sessizce değiş-mişti. Güç, konum ve gelecek planları arka sıralara itilmişti.

Artık tek istediğim onun benimle kalmasıydı.

Nefes almasıydı.

Bu kadar basitti.

Hangar’a verdiği söz kafamda bir boşluk olarak duruyor-du. Kendine verdiği sözleri ise tahmin edebiliyordum.

Benim dileğim farklıydı. Sözünü tutmasından çok kendini korumasını istiyordum. Dünyayı karşısına alacaksa bile bunu hayatta kalarak yapmasım diliyordum. Çünkü ilk kez -gerçek-ten ilk kez- kaybetmekten korkuyordum.

“Kapatmam lazım,” dedim. Gözlerim önümdeki yola odak-lıydı. Direksiyonun altındaki titreşim parmak uçlarıma kadar çıkıyor, asfalt çizgileri farların altında birbirini kovalıyordu.

“Tamam,” diyerek aramayı kapatacakken onu durdurdum. Kelime boğazımda düğümlendi, sustuğum her saniye pişman-lık ihtimali genişledi.

“Yaman?”

“Hı?”

Derin bir nefes verdim. Ciğerlerim doldu, göğsüm sıkıştı ve sesim beklediğimden daha net çıktı. “Seni seviyorum.”

KAINAT

Söyledikten sonra dünya yerinde durmadı, araba savrulmadı, kalbim durup yeniden atmaya başlamadı. Yine de içimde bir eşik aşılmıştı. Cevabı dudaklarının arasından çıkmasa bile biliyordum; sesinin altındaki sıcaklıktan, kelimelerin arasına gizlenen sakinlikten anlamıştım. Yine de duydum.

“Ben de seni seviyorum. Dikkat et. Adel’in yanına gidince beni ara.”

Arama kapandı.

Adel’in bana attığı konuma gelmiştim. Arabayı mekânın tam karşısına bırakıp indim. Sokak İspanya’daki seçkin gece hayatını çağrıştıran türdendi; taş döşemeler, loş vitrin ışıkları, her adımda burna dolan alkolle karışık parfüm kokusu. Hava yavaş yavaş kararıyor, gökyüzü mavi ile siyah arasında kararsız bir ton alıyordu. Günün kalıntısı henüz silinmemiş, gecenin ağırlığı ise kendini hissettirmeye başlamıştı.

Pub’ın kapısını itip içeri girdiğimde mekânın beklediğim kadar kalabalık olmadığını fark ettim. Ortamda dingin bir uğultu vardı; birkaç masa doluydu; kendi içine kapanmış genç gruplar fısıltılar eşliğinde konuşuyor, bar tarafında orta yaşlı iki çift ağır ağır içkilerini yudumluyordu. Işıklar fazla parlak değildi; ahşap yüzeyler sıcak bir ton yayıyor, fondaki müzik dikkat çekmeden varlığını hissettiriyordu.

Bakışlarım içeride dolaşmaya başladı. Adel salonun en kuytu köşesindeki masada oturuyordu. Üstünde siyah bir gömlek ve etek vardı. Dizlerinin üzerinde biten siyah çizmeler giymiş, yüzünde kusursuz bir makyajla heykel gibi görünüyordu.

Elindeki telefona odaklanmıştı, parmakları ekranda seri hareketler çiziyordu. Masasına doğru birkaç adım attığım sırada başını kaldırdı, bakışları benimkilerle buluştu. Bir kaşını kaldırışı, söze gerek duymayan bir soru işareti gibiydi.

Sandalyelerden birini çekip karşısına oturduğumda ortamın sessizliği daha belirgin hale geldi. “Bir şey mi oldu?” diye sordum sıkıntılı bir sesle. Hayatımızda bu soru çoğu zaman cevabını kendi içinde taşıyordu.

“Bir şey olmadı, oturuyorum,” dedi düz bir tonla, ardından sırtını sandalyeye bıraktı. Omuzlarındaki yorgunluk, kelimelerden daha net konuşuyordu.

“Görüyorum onu.” Yanımızdan geçmek üzere olan garsona elimi kaldırdım. “Bir *La Bonita* istiyorum.” Garson kısa bir tebessümle başını eğdi, masadan uzaklaştı. Yeniden Adel’e döndüm. “Burak’la mı bir sorun...”

“Sen nereden biliyorsun?” diye sözümü kesti. “Burak ve beni?”

Dudaklarımda yarım kalmış bir gülümseme belirdi. “Çok belli ediyorsunuz.” Sözlerime ağırlık katmak ister gibi kaşlarımı hafifçe kaldırdım. “Âşıksınız bayağı, belli. Diğerleri nasıl anlamadı, ona şaşıyorum.” Kısa bir düşünme anının ardından devam ettim. “Özellikle Yaman. Burak sana, Yaman’ın bana baktığı gibi bakıyor. Kendinden yola çıkarak da mı anlamadı?”

Adel önündeki viskiden küçük bir yudum aldı, bakışlarında buruk bir kıvrım oluştu. “Bir şeyi anlamak için görmek gerekir, Kainat. Gözlerin kapalıyken göremezsin.” Bardağı ağır bir hareketle masaya bıraktı, elini cebine atıp sigara paketini çıkardı. “Ağabeyim çok uzun süredir kendini görüyor sadece.” Gözleri paketten ayrılıp bana yöneldi. “Bir de seni.” Başını yavaşça iki yana salladı, yüzünde sinirle karışık tuhaf bir gülümseme belirdi. “Hep yanımızda ama değil de. Savaş Ağabey’e davrandığı gibi davranıyor.”

Savaş’tan *ağabey* diye söz etmesi dikkatimi çekmişti. Demek ki orada da derinliği olan bir bağ vardı; dışarıdan görülemeyen türden.

“Savaş’la düşman değiller mi? Nasıl aynı davranıyor? Sizi sevdiğini görebiliyorum ben.” Onların kendi iç dinamiklerine tam anlamıyla hâkim sayılmazdım, yine de Yaman’ın etrafındaki insanlara duyduğu bağlılığı hissedebiliyordum. Bakışlarında sertlik kadar sahiplenme de vardı, bunu görmemek mümkün değildi.

Adel’in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Onların düşman olduğunu mu sanıyorsun?” Güldü bu dediğine. “Onlar savaşmıyor ki, birbirlerinin yaralarını kaşıyorlar. Çünkü bunu birbirlerine yapabilecek tek kişi onlar.” Sigarasını yakıp dudaklarının arasına yerleştirdi ve derin bir nefes aldı. Onu hiç sigara içerken görmediğimi fark ettim. “Savaş Ağabey’e davrandığı gibi davranıyor derken... Onlar tamamen arkadaşlıklarını bitirmeden önce Yaman onu da görmezden gelirdi. Savaş’ın öz annesi öldüğünde yanında değil, bir partideydi.” İçkisinden bir yudum daha alıp başını omzuna yatırdı. “Bazen onun dünya üzerindeki en kötü insan olduğunu düşünürdüm.”

“Şimdi?” diye sordum. “Şimdi öyle düşünüyor musun? Yaman dünya üzerindeki en kötü insan mı sence?”

“Bilmem ki,” diyerek omuz silkti soruma. “İyiler ve kötüler yok bence. Bir insanlar var benim için, bir de insanlara savaş açan insanlar.” Yüzündeki gülümseme soldu. “Yaman Ağabeyim insanlara savaş açan tarafta. Önceden öyle değildi ama. Sonra işte... Bizi de o tarafa aldı, biz bile anlayamadık.”

“İnsanlar da az değil ama.” Ben güldüm bu sefer. “Bazen savaş açmaya zorluyorlar, Adel.”

“Haklısın. Bu yüzden artık kötü demem herkese. Yaman merhametlidir zaten sevdiğine, bizi sever.” Kolunu masaya koydu ve çenesini eline yasladı. “Kendini daha çok sever.” Kaşlarımın çatıldığını gördüğünde gülümsedi yine dişlerini göstererek. “Merak etme, seni kendinden de çok seviyor. En-dişelenme.”

Bu konudan bahsetmek ona kendisini daha da değersiz hissettiriyordu; bakışlarından belliydi kırılganlığı. Bu yüzden konuyu değiştirdim. “Burak’la nasıl beraber oldunuz?”

Adel’in gözleri içki bardağına daldı. “Bilmiyorum ki ben de. Oldum olası seviyorum onu.” Bardağını kaldırıp dudaklarına dayadı, hemen arkasından sigarasından derince bir nefes çekip yoğun dumanı havaya üfledi. “Çocukluk aşkım Burak benim.” Yanakları pembe pembe olmuştu bunu söyledikten sonra. “Onu hayatımdaki insanlardan ayıran bir şeyler vardı hep. Hangar’daki herkesin gözbebeğiyim, beni hep arkalarında tutup kollarlar.” Dudakları iki yana gerildi. “Görmüşsündür zaten.” Gözleri yine daldı bir yerlere. “Beni tehlikeden korurlar.” Burnundan sert bir nefes verdi. “Burak beni kâbuslarımdan korur, kâbuslarıma giren babamdan korur, Kainat. Bazen kendimden korur.”

Ne demek istediğini anlayabiliyordum. Yaman da beni kâbuslarımdan koruyordu, bundan haberi yoktu fakat öyleydi. Hatta bazen o yokken bile öyleydi.

“Ne güzel,” dedim ona özenerek. “Savaşmadan sevmeyi biliyorsunuz. Hem ailen de var, bence her şey o kadar da kötü değil. Herkese biçilen bir rol var, herkes bu rolü yaşıyor işte. Hem insanlara savaş açan taraftayken sevilme bir ayrıcalık bence.” Masadaki paketten ben de bir sigara çıkardığımda garson kokteylimi masaya bıraktı. “Ağabeylerin var seni tehlikeden koruyan, seni kâbuslardan koruyan bir sevgilin var.” Gülümsedim. “Baban var...”

Baban var, dediğimde Adel’in gözleri daldığı yerden ayrılp benimkilere saplandı. “Saydıklarının hepsi sende de var.”

Sigarayı yakarken kıkırdadım. “Benim ağabeyim yok ki.”

“Şimdilik,” dedi bardağın dibindeki içkiyi kafasına dikip garsona işaret etmeden önce. “Fırat ve Doruk senin olmadığın yerde bile seni savunuyor bazen. Sana tamamen güvendi-

rinde,” diye ekledi. “Eğer sen bizimle kalmayı seçersen, sana ağabey olacaklarını biliyorum.” Ona nasıl bir ifadeyle bakıyorsa gözleri kısıldı. “Kimsesiz insanlar kimseyi kimsesiz bırakmaz.”

“Benim için sorun değil,” derken omuz silktim. Gerçekten de değildi. Etrafım kalabalıkken daha çok sorun yaşadığıma inanıyordum. Şimdi pek kimse yoktu, en azından sadece kendi sorunlarım vardı. “Yalnız olmak yani.” Kaşlarım çatıldı birden, bir başkasından bunu duymak benim için garipti. “Çok mu yalnız görünüyorum?”

“Yani,” derken gözlerini kaçırdı Adel. “Biz konuşurken bize nasıl baktığını görmüştüm. Hangar’a geldiğin ilk günden bahsediyorum.” Kuruyan altdudağını ısırdı. “Hiç yakın arkadaşın olmadı mı?” Bunu yanlış anlayabileceğim bir şekilde değil de gerçekten merak ettiği için sorduğu belliydi.

“Melissa vardı.” Benim yüzümden yoktu artık, onu kendim uzaklaştırmıştım. Hiçbir şey anlatmamıştım, her şeyden habersizdi.

“Demek ki yokmuş,” diye karşılık verdi anında. “Önceden yakın arkadaş olsaydınız şimdi de yanında olurdu, zor anında.” Ne demek istediğini anlayabiliyordum fakat her şeyin karşılıklı olduğuna dair bir inancım vardı.

Melissa’yla aramız yavaş yavaş açılmıştı ve sanırım artık arkadaş değildik. Bu durumda, ben böyle bir durumun içindeyken onun yanında olamazdım. Onun da olmamasını sorun etmemeliydim.

Bu bencillik olurdu.

Zaten yeterince bencil hissediyordum.

“Her arkadaşlık aynı değil ki,” derken tamamen böyle düşünüyordum. “Bazı arkadaşlıklar pek güçlü olmaz ve kopmaları doğaldır bence. Benim tüm arkadaşlıklarım böyleydi. Alışkınım yani.”

“Farkındayım. Bak mesela örnek vereyim.” Arkasına yaslandı. “Savaş bizim içimizden geçiyor, şu an Yaman’ı bitirebilecek tek düşmanı. Biliyorsun.” Başımı salladım o konuştukça. “Birbirlerini öldürmek istiyorlar hatta.” Güldü bunu söylerken. “Karşı karşıya kaldıklarında ikisi de o kadar komik ki...” Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Ama olur da ikisinden biri ölümün eşiğine gelirse, diğerinin onun için canını verebileceğini herkes biliyor.” Kahkaha atmaya başladığında merakım arttı. “Ya Yaman ağabeyim Savaş’a atılan kurşunun önüne atlamış adam, nasıl kıyabilir ki?”

İkisi de onun için aynı gibi konuşuyordu. “Sen Savaş’a öfkeli değil misin?” diye sordum. “Hepinizin hayatını bitirdi.”

Gülmesi durduğunda durgunlaştı birden. “Hayatımızın bitmesi için önce başlaması gerek. Hiç kimse endişelenmiyor Burak ve Kağan dışında. Çünkü zaten biz adımızı duyuracaktık. Hatta bunu Savaş’la planlamıştık, elimizdeki tüm verileri paylaşacaktık.”

“Nasıl yani?” Kafam iyice allak bullak olmuştu. “Kendinizi mi ifşalayacaksınız? Deli misiniz siz?”

“Aslında Savaş bizi de sırtımızdan vurmasaydı, her şey tıkırında gidecekti. Bu büyük bir avantaj olacaktı bizim için. Ama o en savunmasız noktada yaptı bunu, ona öfkeli olduğum tek kısım bu. Kör oldu. Yaman’ın hırsına öfkeliyken şimdi öfkesinde boğuluyor.” Adel ikisini de tanıyordu, cümlelerinden belliydi, çok iyi tanıyordu. Ve sanki onun tek ağabeyi Yaman değildi. Savaş’ı da seviyordu.

“Savaş’ın hiçbirinizi sevdiğini düşünemiyorum buradan bakınca,” diye mırıldanırken dürüsttüm. “Sevse kıyamazdı çünkü. Yaman’ın sizi ifşalaması kadar saçma olurdu bu.”

“Biz onunla aynı tarafta değiliz ki,” derken güldü Adel. Buruktu gülmesi. “Kimse Savaş’ı seçmedi, onun öfkesi buna.”

“Neden Yaman’ı seçtiniz peki? Savaş’a da ağabey diyorsun.”

KAİNAT

“Çünkü Yaman hem bizi hem Savaş’ı seviyordu. Hepimize değer veriyordu o zamanlar; birini seçmemiz gerekmeden önce. Savaş ise Yaman’a göre hareket ediyordu ve kardeşi olarak gördüğü tek kişi Yaman’dı.”

“O size sizin ona verdiğiniz değeri vermedi mi yani? Ama sen Yaman için de aynısını söyledin.” Bunu bir soruymuşçasına söylemiştim.

“Aslında bu kadar kafa karıştırıcı değil.” *Tam olarak kafa karıştırıcı, Adel.* “Yaman’ın bizi seçme şansı yoktu, ne bizi ne de kim olduğumuzu biliyordu kardeşi olarak kabullenirken. Bizi öylece sevdi, değer verdi, vermedi demiyorum. Ama tanıyordu artık, biz de onu tanıyıp güveniyorduk.” Öksürerek boğazını temizledi. “Savaş da Yaman onu seçtiği için mecburen takıldı bize. O bir insanı sevmek isterken bunu görev gibi yapıyor. Benim başımı beladan kurtarmışlığı vardır, Yaman’ı zaten her hafta topladığı bir dönemleri vardı. Ama bunu değer vererek yapmıyordu işte. Kendini bize borçlu hissettiği için yapıyordu. Ona kendisini yalnız hissettirmiyorduk. Hata yaptı ve onu yalnız bıraktık. O da kendince intikam aldı. Sonra Yaman onun yaptıklarının üstünde şeyler yapmaya başladı. Şimdi de ortalık yangın yeri, sırf Savaş’ın ihaneti için.”

“Savaş ne diye ihanet etti Yaman’a?” Yaman bana bunu hiç söylememişti.

“Tamamen olayın iç yüzünü detaylı bilmiyorum ama Savaş, Yaman ağabeyimi yarı yolda bıraktı. Babasına güvendi, babasını seçti. Ona zor gününde yardım eden Yaman’ı yüzüstü bıraktı.” Önüne yeniden konan içkisinden bir yudum aldı ve devam etti. “Yaman olmasa Savaş akıl hastanesinden bile çıkamazdı, Kainat. Savaş’ın şu an arkadaşı varsa, o bile Yaman sayesinde. Yaman da Savaş’ın ona yaptığına karşılık onun emeklerini ziyan etti. Tamamen Savaş’ın sorumluluğunda olan bir iş yapıyorduk. Her şeyi iptal etti, aldığımız malları

da yaktı. Savaş bu kez gerçekten babasına yalvarmak zorunda kaldı adamlar onu öldürmesin diye.”

Bizim Yaman’la olan ilişkimiz bile bu kadar toksik değildi.

“Boktan bir arkadaşlıkmış,” deyip gülümsedim. “Boş ver onları. Senin canını sıkan ekstra bir durum var mı?”

Sorumla bir kaşını kaldırdı. “Ne o? Sorunumu hemen çözecekmiş gibi söyledin.”

“Kelin ilacı olsa kendi başına sürer gerçi. Haklısın, ben de benden bir çözüm beklemezdim.” Gülümsemem sırtıta dönuştü. “İşleri daha da batırabilirdim.” Özgüven yerlerde, asfaltı zorluyor...

“Demesene öyle, o anlamda demedim.” Bu kez elleriyle oynamaya başladı. “Sen halledersin zaten. Yani hallettin işte, istediğin yerde değil misin?” Örgütten bahsediyordu.

“Değilim. Henüz değilim. Girersem de Yaman sayesinde olacak. Bu beni tatmin etmiyor.” Duraksadım. Bu cümleyi daha önce içimden bile geçirmemiştim.

Adel tam bir şey demek için dudaklarını aralamıştı ki, kol saatine kilitlendi bakışları ve kaşları çatıldı. “Hassiktir!”

“Ne oldu?” diye sordum anlamayarak.

“Buraya gelme amacımı unuttum.” Gözlerini saatten ayırıp masada bana yaklaştı. “Bak şimdi, beş dakikam var. İyi dinle.”

Gözlerimi devirdim, sanki dakikalardır başka bir şey yaptığım vardı.

“Bu yarın geceki...” Kendini düzelitti. “Gece on ikiden sonra yarın sayılıyor, yani bu gece yapılacak soygunda malları teslim almaya gelecek bir şirket var. Şirketi denetlemek için bir iş adamı gelecek. Şirketin büyük adamlarından.” Adel konuştukça başımı onaylayarak salladım. “Adamın bu gece orada olmaması gerek.”

“Bunu nasıl yapmayı...”

“Dur,” diye yükseldi. “Anlatıyorum.” Derin bir nefes aldı. “Adamı araştırdım ben. Bu gece adamı devre dışı bırakacağım.” Kaşları çatıldı. “Adamın nasıl kadınlarla takıldığına baktım. Madrid’e sadece ithal malları kontrol etmeye geliyor. Yan taraftaki bar onun Madrid’te takıldığı tek mekân. Erkek kardeşinin mekânı.”

Gözlerim kısıldı. Ne yapacağı konusunda az çok tahminlerim oluşmaya başlamıştı. “Adam için bir eskort buldum. Bu gece yarısından önce adamı yatağa...”

“Aynen, huri falan herhalde bu kız, seksten sonra adam ayılamayacak.” Dalga geçmemle daha da gerilmişti. Duyduğum en klişe plandı.

“Hayır.” Alayla mırıldanırken elini cebine attı ve küçük bir tüp çıkardı. “Adam bunu içtikten sonra üç gün boyunca ölü gibi uyuyacak.” Evet, artık tamamen klişeydi. Eski Türk dizilerinde zengin adamın paralarını çalıp tüyen kadın taktiği idi.

“Nerede peki bu yürek yiyen kadın? Ayrıca sen neden Yamanlara söylemeden böyle bir işe kalkıştın acaba?” Benlik bir durum yoktu, arkama yaslanıp kollarımı göğsümde birleştirdim.

“Seninle konuşmaya daldığım için kızın telefonlarımı açmadığını unuttum!” Adel’in müthiş morali bozulmuştu bir anda. Aptal gibi hissettiğine emindim. “Sen beni aramadan önce aramıştım, telefonu kapalıydı, hâlâ kapalı.” Telefonunu açıp telaşla birkaç şeye bastı ve kulağına yasladı. Yüzünde komik bir ifade oluştu. “Açmıyor... Hat kapalı.”

“Boş ver, zaten duyduğum en boktan plandı. Ayrıca Yaman sana çok kızardı, emin ol.” Cebimden çıkardığım birkaç avroyu masanın üstüne bırakıp ayağa kalktım. “Hadi villaya dönelim, en azından soygun falan konuşursunuz. Başka plan yaparsınız.”

Ben masanın önünden sıyrılıp çıktığımda o da ayağa kalkmış arkamdan geliyordu, hemen bana yetişip koluma girdi. “Vakit yok, Kainat. Sen onların adam için yaptığı planı duydu mu ayrıca? Benim planımdan daha boktan bir plan.”

Yüzümü Adel’e çevirip *nedir* dercesine bir kaşımı kaldırarak baktım.

“Adamı bayılıp denize atmayı planlıyorlar!” Evet, onların planı daha boktanmış... “En azından mekâna gidip bir bakalım, lütfen. Belki kız oradadır, telefonu falan bozulmuştur.”

Kolumu tutup yürümeyi bıraktığında ben de mecburen duraksadım. “Mekân nerede?” diye sorarken keyifsizdim.

“Hemen yan tarafta.” Bana gözlerini büyütmüş, yavru bir kedi gibi bakıyordu.

“Çamur ne yapıyor acaba?”

“Hı?”

Sesli söylemişim sanırım. “Sana demedim. Gidelim bakalım.”

Mekândan çıkıp yan taraftaki yere girmemiz birkaç dakikayı bile bulmadı. Kapıdan adımımı attığım anda içerideki yoğunluk farkını tenimde hissettim; az önce çıktığımız *pub* neredeyse bir prova sahnesiymiş de burasıysa ana gösteri alanıydı sanki. Gürültü tek bir noktadan değil, her köşeden yükseliyor; kahkahalar, bardak sesleri, müzikle birbirine dolanıp kulak zarımı dolduruyordu. Işıklar loştu fakat karanlık sayılmazdı, daha çok dikkat dağıtmayı amaçlayan bir karmaşa hâkimdi içeriye. İnsanlar bilinçli olarak yakın duruyor, omuz omuza gelmekten rahatsız olmuyor ve kalabalığın verdiği anonimlikten cesaret alıyordu.

Adel’le birlikte bara yöneldik. Yüksek taburelere oturduğumuzda mekânın büyük bölümü görüş alanıma girdi. Localar hafif yükseltilmişti, içeridekiler hem kalabalığın parçasıymış

KAINAT

gibi hem de ondan kopuk görünüyordu; izleyen ama izlenmeyen bir pozisyon. Bakışlarımı bilinçli biçimde yavaşlatıp etrafı taramaya başladım. Panik belli edilmezdi, özellikle de burada kesinlikle olmazdı.

“Adamı gördün mü?” diye sordum sesimi sıradan bir merak tonunda tutarak.

“Yok, ben miyobum.”

Elim yüzüme gitti. Alnımdan burnuma kadar yavaşça sıvazladım. “*Zekâ genetik mi sizde?*” demek istedim Doruk’la akrabalık kısmını da ekleyerek fakat cümle dudaklarımın arasında kaldı. Kısık sesle çıkmış olmalıydı ki, Adel’in kulaklarına ulaşmadı.

“Bir şey mi dedin?”

“Adam neye benziyor?” dedim bu kez sesimi biraz yükselterek. Adel yüzünü buruşturdu, belli ki ses ayarı kaçmıştı.

“Miyobum dedim, Kainat. Sağır değilim.” Derin bir nefes verdi. “Şu karşıdaki localardan birinde oturuyor olmalı, fotoğrafların tamamında tek başına.”

Bakışlarımı localara çevirdim. Çoğunda küçük gruplar vardı, kahkahalar masalara çarpıp geri dönüyordu. En sondaki loca ise garip biçimde sakindi. Tek bir adam oturuyordu koltuğa yayılarak. Işık oyunları yüzünü netleştirmese de ense hizasında biten saçlarını seçebiliyordum.

“Saçları uzun mu bu adamın?”

Adel benim baktığım yöne gözlerini kısarak baktı. “Evet.”

Elimi çenesine götürüp yüzünü hafifçe başka tarafa çevirdim. “Bu kadar dikkatli bakmayı kes. Herkes senin kadar kör değil.”

Stresle altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Kız buralarda mı acaba?”

“Kız neye benziyor?” diye sordum.

“Siyah saçlı, esmer. Yeşil gözlü.”

Bakışlarım tekrar kalabalığın içine daldı. İnsanları tek tek seçmeye çalışmadım, aksine gözümün kenarlarını kullandım. Dikkat çeken biri yoktu. “Yok,” dedim net bir sesle. “Öyle biri gözüme çarpmadı.”

“Kainat...”

“Hı?”

“Siyah saçlı, esmer, renkli gözlü.”

Bu kez ona baktım. Yüzümdeki ifade yeterince açıklayıcıydı. “Yok dedim. Sen kulaklarına da bir baktır.” Gözlerini irileştirdiğinde içimden sabrımın sonuna geldiğimi hissettim. “Eve gidiyoruz, Adel.”

Tabureden inmeye yeltendiğimde koluma sarıldı, neredeyse üstüme tırmanacakmış gibiydi.

“Sen bunun bir parçası olmak istemiyor musun?” Bir kaşını kaldırmıştı.

Manipülasyon gerçekten bulaşıcıydı.

“Adel,” dedim sakın bir tonla. “Bak, bir düşün. Ben Burak’a benziyor muyum? Sence bu numaralar bende işe yarar mı?” Kolumu kurtarıp indim.

Tam arkamı dönmüştüm ki, sesi sertleşti.

“Sen siktiğimin örgütüne girebil diye bu soygunu üstlendiğimizi biliyorum. Yapamayacağım söyleyen anlardım.” Boğazını temizledi. “Ben giderim öyleyse adamın yanına.”

Durdum. Nefesim ağırlaştı. Dönüp kolunu tuttum, sırtını bara yasladım. Sesim alçaktı.

“Adam pedofil bir orospu çocuğu değilse, kızı gibi duran birini yatağa atmaya kalkışmaz.”

Bakışları sert, inatçıydı.

“Şu ilacı ver bana,” diye mırıldandığımda ifadesi çözüldü, elindeki küçük tüpü uzattı. “Adı ne adamın?”

“Samuel Alcalá.” Artık sırtıyordu.

Tüpü aldım. “Güzel.” Sesim sakın, bakışlarım ciddiye.

KAINAT

“Şimdi buradan çıkıyorsun. Telefonuna gelen her mesaja cevap veriyorsun, Yaman’a da ne yaptığımızı söylüyorsun.”

Gözlerini kaçırınca çenesini tuttum. “Duydun mu?”

“*Okay*, ben gidiyorum.”

Bu kez kolunu ben tuttum. Eğilip kulağına fısıldadım.

“Bunu beni kandırdığın için değil, bu planın diğerinden daha az salakça olduğunu düşündüğüm için yapıyorum.”

Cevap beklemeden arkamı döndüm. *VIP* locaların olduğu tarafa yürürken beden dilimi değiştirdim. Omuzlarımı düşürdüm, adımlarımı dengesizleştirdim. Ayağım burkulmuş gibi sendeleyerek ilerledim. Her locanın önünde kısa süreli durup içeriği süzdüm kaybolmuş biri izlenimi vererek.

Samuel’in locasına geldiğimde adımlarım daha da yavaşladı. Belimden hafifçe eğildim, koltuğun kenarına tutundum. Saçlarım yüzüme düştü.

“Pardon,” dedim sesimde titrek bir sızlanmayla. Saçlarımı geriye attım. “Nicholas sen misin?”

Adam bakışlarını kaldırıp beni baştan aşağı süzdü. “Kim soruyor?”

“Mateo’nun eski kız arkadaşı Camila.” Sesim yumuşaktı. “Arabasının anahtarını almak için senin geleceğini söyledi. Locada tekmişsin.” Kaşımı hafifçe kaldırdım. “Eğer Nicholas sensen...”

Ayağımı sabit tutmaya çalışıyormuş gibi yaptım, yüzümü hayali bir acıyla buruşturdum. Oyun başlamıştı.

“Hayır, Nicholas ben değilim.”

Bu yanıtla yüzümdeki umut kırıntısı dağıldı. Aynı saniyelerde kalabalığın içinden geçen biri omzuma sertçe çarparak akıp gitti, dengemi yitirmişim hissiyle istemsizce geriye kaydım. Gözlerim çarpıp geçen bedenin arkasında kısa süre asılı kaldı, başım hafifçe dönüyormuş izlenimi vermeyi ihmal etmedim. Az önce tutunduğum koltuğu bırakırken yüzümdeki

rahatsızlık ifadesini korudum. Kaşlarım düşük, dudaklarım aralık kaldı.

“Burası çok kalabalık, karıştırdım sanırım.” Sesim yumuşak, neredeyse çekingen bir tona bürünmüştü. Altdudağımı dilimle ıslatıp bakışlarımı etraftaki insanlara kaydırdım göz gezdirmiş gibi. “İyi eğlenceler.”

Locadan ayrılmak üzere adım attığım sırada seslendi.

“Camila?”

Omzumun üzerinden baktım, yüzümde yarım kalmış bir gülümseme vardı.

“Mekânda başka boş loca yok. Nicholas’ı burada beklemek ister misin?”

Bir anlık tereddüdü bilerek uzattım. “Ayağım bu durumda olmasa kesinlikle seni rahatsız etmek istemezdim.” Bakışlarımı yere indirip sonra tekrar kaldırdım, kararsız rolünü sürdürerek çevreyi süzdüm. Tam vazgeçecekmişim izlenimi verirken bir adım daha yaklaştı.

“Emin ol, şu an bu mekânda beni rahatsız edecek tek şey senin gibi bir kadının yanımda olması.”

Dişlerini göstererek gülümsediğinde mesafeyi kapattım, locaya geçip yanına yerleştim. Mekânın tamamı önümde açıldı, ışıkların karmaşası artık kontrolüm altındaydı. Samuel de yanı başımdaydı. Elini uzattı.

“Samuel.”

“Bu bir iltifat mıydı?” diye mırıldanarak elini kavradım. Ceketimi omuzlarımdan sıyırıp bıraktım. Yakam biraz daha açıldı, bacak bacak üstüne atarken rahat bir pozisyon aldım.

“Gün içinde binlerce kez iltifat almıyormuş gibi mi yapacaksın?” Konuşma tarzı hafif, tanıdık, romantik filmlerden fırlamış bir karakter havası taşıyordu.

“Genelde psikomanyak eski sevgililerimle uğraştığım için küfür işitiyorum.” İçimde Yaman’ın yokluğunu hissettim. Bu-

KAİNAT

rada olsaydı bu sohbet daha az yorucu olurdu, bundan emin-
dim.

Kolumu koltuğun arkalığına dayayıp Samuel'e döndüm. Bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Benden birkaç yaş büyük duruyordu, kıyafet seçimi fazlasıyla derli topluydu. Tuhaf biçimde resmiyet ile flörtözlük aynı bedende birleşmişti.

“Çocuklarla uğraşıyorsun o halde,” dedi, sesi kulağıma yakın bir mesafede dolaştı.

“Genelde biraz daha büyük erkekler ilgimi çeker aslında.” Dudaklarımı büzdüm, kısa bir duraksama bıraktım. “Son zamanlarda ergenlerle ilgilendiğim doğru.” Başımı hafifçe yana yatırıp yüzüme utangaç bir gülümseme kondurdum. “Hem olgun hem yatakta iyi erkeklerle karşılaşmak zor. İmkânsıza yakın.”

Konuyu ne kadar hızlı özel bir alana taşırsam, plan o kadar çabuk ilerleyecekti.

Samuel'in gözleri kısıldı, beni daha dikkatli incelemeye başladı. “O halde hiçbir şeyin imkânsız olmadığını tesadüfler sayesinde öğreneceksin.”

İçimden kısa bir değerlendirme geçti. Bu adam kelimelerle oynamayı iyi biliyordu. Laf cambazlığı konusunda ustaydı.

“Hımm.” Cilveyle ona biraz daha yaklaştım. “Bu da bir imaydı sanırım?”

Samuel kolunu omzuma atıp parmaklarını tarak gibi saçlarımın arasından geçirdi. “Asla ima değildi. Genelde açık sözlüyümdür.”

Söylediği her şeye sırtıyor, ona kaçamak bakışlar atıyordum.

“O halde bu araba anahtarından hemen kurtulmam gerekiyor mu gibi görünüyor.” Kıkırdadığımda gözleri hareket eden memelerime indi. “Ava giderken avlanmış gibi hissediyorum.”

Samuel bu söylediklerime şaşırmış olmalıydı ki, yüzündeki keyifli ifadeye şaşkınlık bulaştı. “Bugün olmasını çok isterdim...”

“Evli değilsin, değil mi?” Bunu aniden aklıma gelmiş gibi yükselerek, endişeyle söylemiştim.

“Hayır,” dedi hemen. “Evli değilim. Bu gece bir sevkıyatı kontrol etmem gerek.”

Yüzümü düşürerek kalabalığa çevirdim. “Tamamdır, sanırım biraz hızlı davrandım.” Saçlarımı diğer omuzuma attığımda boynum ve dekoltem tüm çıplaklığıyla onun gözleri önündeydi. “Bu gece için bir başkasını ayarlamam sorun olmaz.” Telefonum titrediğinde pantolonumun cebinden çıkardım.

Benim umutsuz sözlerimle Samuel de telefonunu açıp bir şeyler yazmaya başladı.

Telefonum arka arkaya bildirim yağmuruna tutulduğunda sessize aldım. Mesajın kimden geldiğini tahmin etmek zor değildi.

YHB: *Adel'in lafiyla kuyuya mı indin gerçekten?*

YHB: *Otele geçmiyorsun.*

YHB: *Ben geliyorum şimdi.*

YHB: *Umarım o kart orospu çocuğunun yanında değildir.*

“Şu eski sevgilinle mi konuşuyorsun?” Sorusuyla Samuel'e baktım.

“Evet,” dedim eğlenen bir yüz ifadesiyle. “Nicholas denen arkadaşının son dakika bir işi çıkmış. Gelemeyecekmiş.”

Yaman'a mesaj yazdım.

Kainat: *Hallediyorum ben.*

Kainat: *Yazma*

Kainat: *Gelme de.*

KAİNAT

Telefonun ekranını kapatıp tekrar cebime attım. “O halde,” diye fısıldadım Samuel’in kulağına. Bu esnada bir elimi bacağına koyup okşamıştım. Artık son denemeydi, daha fazlası dikkat çekerdı. “Bu işkolik adama iyi geceler dilemek dışında başka bir seçeneğim yok.” Bacağını okşamam onu ne kadar tahrik ettiyse kolunu belime, memelerimin biraz altına sardı ve bedenimi kendininkine yapıştırdı. Bacağındaki elim gömleğinin yakasına gitti. “Yoksa yine biraz hızlı mı davrandım?”

“Kesinlikle hızlı değilsin.” Yanağıma bir öpücük bırakarak dudaklarını kulağıma yasladı. İspanyol erkekleri yürümüyor, uçuyorlardı. “Ve tam benim tipimsin.” Gözlerini şimdi yakından görebiliyordum. *Koyu yeşil*. “Eğer bana ne yapmak istediğini açıkça söylersen, mekândan çıkabiliriz.”

Bir de şart koşuyordu yaşlı bunak!

“Beni tecrübeli sikinle duvardan duvara vurarak sikmeni istiyorum.” Yakasındaki elim boğazına dolandı yavaşça, boyununu okşadım. “Sen kulağıma fısıldadığında ne kadar sulandığını tahmin edemezsin.”

Yaman’ı özledim, Yaman’ı istiyorum, Yaman. Yaman! Hatta Haris’i bile istiyorum. Eminim şu an burada olsa bu adamın ecdadını sikerdi.

Yanımdaki adamın pantolonunun önündeki kabarıklığa baktığımda yüzümü buruşturmamak için zor durdum. En azından ereksiyon problemi yoktu.

Sözlerim ona her nasıl etki ettiyse, geri çekilip kolunu belimden ayırdı ve ayağa kalktı. “Otele gidelim.”

Pekâlâ, ayakta boşalacak hali yoktu herhalde... Kızarmıştı. *Utanç verici*.

Ceketimi aldım ve sendeleme oyunumu sürdürerek onunla birlikte mekândan çıktım. Valenin arabayı getirmesini beklerken kulağıma eğildi yine. “Ayağın seni sikerken daha kötü hale gelmesin?”

“Beni siktikten sonra yürüyemeyecek hale getirmeni istiyorum.” Kaç yaşında adama neredeyse kalp krizi geçirtcektim. Onunlayken Yaman o kadar baskındı ki, böyle cesur konuşamıyordum. İnsan hiçbir şey hissetmediği birine bunları daha rahat söylüyordu sanırım.

Yaman’a bunları söylesem, beni sakat bırakabilirdi.

Vale önümüzde siyah bir ciple durduğunda Samuel elimi tuttu ve yolcu tarafına doğru hareket ederek bana kapımı açtı. Koltuğa geçip kemerimi bağladığımda Samuel çoktan şoför koltuğuna kurulmuştu.

Araba asfaltın üzerinde ilerlemeye başlamadan hemen önce dikiz aynasında gözümün takıldığı detayla dehşete düştüm.

Arkamızda uzay gemisi büyüklüğünde bir motosiklet vardı. Üzerindeki kişi kaskını açmıştı. Gözleri görünüyordu.

Mavi-yeşil.

Telefonumu pantolonumun cebinden çıkarmıştım ki, Samuel elini bacağıma koydu. “Üstündekini çıkarsana.”

Nasıl yani? “Hava biraz soğuk,” dedim cilveli bir ses tonuyla. “Kendimi senin evine saklıyorum.”

Telefonumu açıp Yaman’ın yazdığı mesajları okudum.

YHB: *Ben gavat mıyım lan!*

YHB: *O elini onun götüne sokacağım*

YHB: *Orman yoluna çekmesini sağla.*

YHB: *Onu azdırmadan.*

YHB: *BANA YAZDIRDIĞIN ŞEYLERE BAK O PİÇİ ÖLDÜRTECEKSİN BANA*

Kıkırdamamak için kendimi zor tutuyordum. Beni kıskanmasından keyif almadığımı söyleyemezdim.

Kainat: *Sanırım evine gidiyoruz.*

KAİNAT

Kainat: *Şu an soyunmamı istiyor*

Kainat: *Dediğim her şeye azması çok garip*

Araba henüz şehrin içindeydi, orman falan yoktu önümüzde.

Yaman'a yazdığım mesajların okunduğunu *görüldü* tiklerinden değil, motosikletin gök gürültüsü gibi bir ses çıkararak arabanın hizasına gelmesinden anladım.

“Serseriler,” dedi Samuel, Yaman’ı kastederek. “Her yer-
deler.”

“Deme öyle,” diyerek camı açtım. “Serseriler de hoşuma gider.” Gözlerimi kısarak ona döndüm. “Senden çok karizmatik bir serseri olabilir aslında.”

Motosikletten güçlü bir ses daha duyduğumda yan gözle dikiz aynasına baktım. Yaman Haris Batıkan neredeyse dibimdeydi. Kaskındaki detaylar korkunçtu. İlk defa boynuzu olan, iskelet kabartmalı bir kask görüyordum. Özel tasarım olduğu belliydi, bir sataniste aitmiş gibi duruyordu.

Samuel’in bakışlarım üzerimde hissetsem de Yaman’m gözlerinin şu an benimkilerde olduğunu bildiğim için bakışlarımı aynadan ayıramadım.

“Arkadaki serseri aklını kaçırdı herhalde,” dedi Samuel karanlık bir sesle.

Camı kapattım. Yaman’ın bu harekete deli gibi öfkelen-
diğini biliyordum. Bence şu anda bu arabayı ateşe vermek istiyordu.

Elimi Samuel’in bacağımdaki elinin üstüne koydum. “Artık çocuklarla ilgilenmiyorum sanırım.” Elini okşadım. “Evine ne kadar kaldı?”

Bir yola saptı, ormanlık değil fakat ıssız bir yoldu. Motosiklet bir kez daha kükredi ve bomboş yolda önümüzü kesti. Karşımızda yan durduğunda Samuel ani bir fren yaptı ve ikimiz de öne savrulduk.

Yaman kaskını çıkarıp motosikletten indiğinde Samuel de arabasının kapısını açtı. Oyunumu bozmayıp dehşete düşmüş halde Samuel'e bir bakış attım.

Gözlerimde korku vardı ve sanırım tamamen sahte değildi. Samuel daha arabadan iner inmez Yaman belindeki silahı çıkardı.

“Aptal,” diye inledim öfkeyle. “Aptal!”

Samuel de düşündüğüm gibi boş değildi, o da silahını belinden çıkarıp doğrulttu. Telaşla torpidoları karıştırdım. Yaman'ın torpidosunda her zaman bir silah olurdu. Bu adamın yoktu!

Kolçağı kaldırdım. Burada bir çakı vardı. Yolcu koltuğunun yanındaki kapıyı değil, sürücü kapısını kullanarak indim. Samuel'in tam arkasındaydım. “Arabaya bin, Camila,” dedi bana dönmeden Samuel. Yaman'a çok dikkatli bakıyordu. “Sen...” dedi Yaman'a. “Hırsızısın. Televizyona çıkan.”

Bunu dediği anda çakıyı tam ensesine sapladım.

Çakının saplanma sesini daha duyamadan ne olduğunu şaşırarak silahı tuttuğu elini indirdi. Acıyla inlemesine bile zaman tanımadan Yaman birkaç adımda Samuel'in dibinde bitti ve elindeki silahı çekip aldı. “Orospu çocuğu!” dedi ensesindeki çakıyı çekip açık sürücü kapısının içine atarken. Kan yüzüne sıçramıştı.

“Beyinsiz piç!” diye mırıldandığımda benim de Samuel'e sövdüğümü sanarak güldü fakat saniyeler içinde gözlerimin onda olduğunu fark edince gülmesi durdu.

Samuel hâlâ bilincini kaybetmemişti. “Camila...”

“Sensin lan Camila!” Yaman arka kapıyı açıp Samuel'in zar zor ayakta duran bedenini arabadan içeri fırlattı. Adel'in bana verdiği ilaç tüpünü hatırlayınca arabanın diğer tarafına dolandım ve kapıyı açıp Samuel'in başını tuttum. Gözleri hâlâ kıpırdanıyor, ağzı belli belirsiz hareket ediyordu. Kesin-

likle sinirleri zarar görmüş olmalıydı fakat çakıyı çok da derine saplamamıştım.

Samuel'in çenesini tutup araladığımda gözleri benimkileri buldu. "Herkes'e güvenmemelisin, fazla azgınlık iyi değildir," diye mırıldandım kapağını açtığım tüpü dudaklarının arasına yerleştirip tamamını ağzından içeri dökerken. "Bu bir ilaç." Yalan değildi. "Yutarsan daha fazla yaşama şansın olacak." Bu yalandı. Fakat öyle bir ses tonuyla söylemiştim ki, anında yuttu. "İyi uykular." Cebindeki telefonu aldım. Yaman da arabanın anahtarını almıştı.

Arabayı kilitleyip motosiklete yöneldiğinde kaşlarım çatılmış halde arkasından gittim. "Sen benim gördüğüm en aptal adamsın!" diye bağırdım arkasından. "Neden bir kere güvenmek yerine her şeyi sikinin keyfine göre mahvediyorsun ki?"

"Arkama geç, Kainat." Kaskını başına geçirecekti ki, ona nasıl baktığımı görüp duraksadı. Kaşları alayla kalktı. "Ha, sen gerçekten o adamla evine falan gidebileceğini düşündün yani? Bu süper zekice klişe fikir Adel'den çıktı sanırım?" Bana küçümseyici bir bakış attı. "Motora bin."

"Klişe olduğunun farkındayım, Adel ısrar etti!"

"Tamam, ben de motora binmen için ısrar ediyorum. Kendi iraden olmadığına göre binersin diye düşünüyorum." Ona birkaç adımda yaklaştığımda çatık kaşları düzeldi. İyice yaklaştım, bir elini belime koydu. Boştaki eline uzanıp Samuel'in cipinin anahtarını kaptığımda ne yaptığımı anlayamadı.

"Siktir git!" Ondan uzaklaşacağım sırada belimdeki elini sıkılaştırdı.

"İçinde on dakikaya ölecek bir adamla mı gelmeyi düşünüyorsun?" diye sorduğunda elini tutup belimden çekmeye çalıştım. Daha da sıkılaştırdı.

"Kendi iradem şu an böyle istiyor. Kırmızı bültenle aranan bir hırsızla dönmemden daha tehlikeli olamaz herhalde?"

Benden bu cevabı beklemiyor olmalıydı ki, yüzündeki kendinden emin ifade sekteye uğradı.

“O arabaya binersen, ikimizin de istemeyeceği şeyler olacak, Kainat.” Kıyafetimi süzdü. “Onun yanında böyle mi oturdun sen?” Göğüs dekoltemden bahsediyordu.

Kolunu gevşettiğinde ondan kurtulup arkamı döndüm. “Evet, çok etkiledi beni,” diye seslendim sürücü koltuğuna geçmeden önce. “Hatta sevişip öyle bayıltacaktım. Geri zekâlı!” Koltuğa oturup kapıyı kapattım ve arabayı çalıştırdım. Bu sırada telefonum çalmaya başladı. Arayan Viktoria’ydı.

Girdiğimiz ıssız yoldan çıktığımda Yaman’ın motosikleti etrafta görünmüyordu. Aramayı açtım. “Efendim, Vicky?”

“Bebğim, attığın konuma geldim ama yoksun.” Sesi fazla keyifliydi.

“Arabamda yanı ceset biriyle villaya dönmem gerekiyor.” Dikiz aynasından arka koltuğa baktım, Samuel mışıl mışıl uyuyordu. Veya ölmüş de olabilirdi.

“Aa, süpermiş,” derken kahkaha attı. “Villaya mı geleyim direkt?”

“Anacaddeye çıkıyorum, sen arabadaysan beni takip et. Beraber gidelim.” Aslında villanın yolunu bildiğinden emin dim. Fakat üniversite arkadaşlıklarımın kalma bir alışkanlığı bu.

“Yapacağınız işi sikeyim!” diye söylenerek villadan içeri girdim. “Siz bok soygun yaparsınız bu kafayla.” Cipin anah-tarını kenara bırakıp yorgunca içeri girdiğimde Viktoria’nın eve benden önce geldiğini biliyordum. “Bok var ya işte.”

“Silah zoruyla yaptı sanki.” Yaman’ın karşılığıyla salona bir adım attım.

Gözlerim Adel'deydi. Bana özür diliyormuş gibi bakıyordu. "Senin plan da çok farklıymış, Adel," dedim alayla. "Mal ağabeyinin olduğu herhangi bir senaryoda adam ölüyordu zaten."

Adel'in gözleri büyürken koltukta dikleşti. "Nasıl yani, adamı öldürdü mü?"

"Üzüldün herhalde?" diye soran Burak'tı.

Adel, Burak'a döndü. "Ben cani değilim ya, kusura bakma. Üzülebiliyorum falan. Sende..." Kendini düzeltti. "Sizde olmayınca garipsemeniz normal."

"Bir dakika, bir dakika," diye doğruldu Yaman. Bana bakıyordu. "Adamın enseye çakıyı sen geçirmedin mi? Ben nasıl cani katil oldum şimdi amma koyayım?"

Gözlerim nankörlüğüyle fal taşı gibi açıldı. "Mal gibi bok yoluna gidecektin. Seni vurmasın diye sapladım herhalde. Beynin yok senin, beyinsizsin sen." Viktoria ve Fırat'ın yanına oturmayı tercih ettim. İki eski sevgilinin arasına oturmuşum. Parmağımı Yaman'a doğrulttum. "Bana bir kere güvenmeyi denemedin sen ya!"

"Lan sen bana güvenseydin, ben adam oradayken de yapardım soygunu! Beynimi sikip attın." Ellerini iki yana açtı. "Artık beyinsizimdir muhtemelen. Senin sayende." Mavi-yeşil gözlerini kısmış, ihanete uğramış gibi bakıyordu.

Orta sehpayı kafasına geçirmek istiyordum.

"Sikeyim soygunu." Bacak bacak üstüne atıp kollarımı göğsümde birleştirdim. "Adel, Samuel'i öldürüp denize atacağını söyledi bana." İğneleyici bir ses tonu kullandım bir sonraki cümlede. "Malum, yapamayacağın şey değil."

"Kavganızı bölmek gibi olmasın," diye araya girdi Fırat. Yaman'a bakarak elindeki telefonu kaldırıyordu. "Şu içeriden ayarladığın kadın sadece seninle iletişime geçeceğini söyleyip duruyor. Bir ana avrat sövmediği kaldı bana."

Bunu yanlışlıkla olsa gerek İngilizce söylemişti.

Viktoria burnundan alaycı bir nefes verdi. “Sevgilisi varken kendi konuşurdu,” diye mırıldandı kulağıma. “Şimdi kadınların ilgisini çekemiyor sanırım.”

Fırat’ın duyabileceği bir tonda konuşmuştu, duydu da. Fakat cevap vermek yerine arkasına yaslanıp sıkıntılı bir nefes vermeyi tercih etti.

“Konuşurum birazdan,” diyen Yaman’ın umursamazlığına güldüm.

“Bak, bu konuda güveniyorum sana işte.” Başımı onaylarcasına salladım. “Ağzın iyi laf yapar, manipüle edersin kadını iki yalan söyleyip.” İşte bu dediğime söyleyebilecek bir lafı yoktu.

“Kadın diğerlerinden korktuğu için benimle konuşmak istiyor,” diye lafı çevirip kendini açıklamaya çalıştı.

“Niye, biz deccal miyiz amına koyayım?” Fırat haklıydı.

“Kadına deccal gibi davrandın, oğlum. Korkuyor senden, konuşmaz tabii lan.” Yaman bunu Fırat’a söylemişti fakat her nedense bana açıklıyormuş gibi doğrudan yüzüme bakıyordu.

“Öyledir tabii, kardeşim benim.” Fırat kaşlarını kaldırarak öne eğildi. “Asla mavili yeşilli gözlerine, on metre boyuna falan istemiyor.” Fırat bir anlığına bana baktı. “Yeme bunları, yenge.”

“Ben yemiyorum zaten, Fırat,” dedim sert bir sesle Yaman’a bakarak. “Artık kimin kimi yediği belli değil zaten. Benim adamı yiyorlar artık iş ayağına.”

Doruk da salona girdiğinde kadro tamamlanmıştı. “İş dediğiniz şey de soygun, sanki şirket toplantısı yapıyorsunuz.” Gözlerini devirerek gevşekçe Yaman’ın yanına oturup kolunu onun omzuna attı. “Niye kavga ediyorsunuz siz yine?”

“Bıraksaydım da adam seni yemeyi düşünseydi, değil mi? Gavatım ya ben, oturup bekleseydim burada!” Yaman Haris

Batıkan yine kendini haklı çıkarmaya çalışıyordu.

“Ben gavatım o zaman, kadını ayartmanı oturup bekleyeyim burada!” Sesim yükseldiğinde Doruk ve Yaman neredeyse oturdukları koltuğa sinmişlerdi.

“Al, sen konuş,” dedi Yaman telefonunu bana uzatarak.

“Yok,” diye yine araya girdi Fırat ısrarla. “Seninle konuşmak istiyor kadın.”

Yaman telefonunu Fırat’ın karın boşluğuna fırlattı. “Çenenin bağına sikeceğim şimdi!” Tekrar bana döndü. “Kadın beni istiyorsa ben ne yapayım?”

İyice çıldırmıştım bu dediğiyle. “Sen seni her isteyenle konuşuyor musun? Ben de her beni isteyenle...”

“O anlamda mı diyorum?” Yaman artık bağıırıyordu. Teni kıpkırmızı olmuştu.

“Ben yanlış anlıyorumdur,” dedim teslim oluyormuş gibi ellerimi kaldırarak. “Ben aptalım ya, öyle demiştin bana.” Burnumdan sert bir nefes verdim. “Siktir git, konuş. Konuş da ayrılalım.”

“Soygunu senin için yapıyorum, kızım! Şu an kavga etme sebebin ne?” Pekâlâ, tamamen çileden çıkmıştı.

“Ne bağıırıyorsun ya, sen? Soygunu benim için yapıyorsun, eyvallah. Ağzıma sıç ama soygun yapıyorsun diye. Her soygunda elin kadınlarıyla mı flörtleşıyorsun sen?”

“Sen herkesin fikrini önemseyip elin adamlarını bayıltmak için evlerine mi gidiyorsun?” Bir an kendi de kurduğu cümle- nin saçmalığına kaşlarını çattı ama bozuntuya vermedi.

“Öyle yapıyorum.” Karşılığım buydu, sinirlenecekse de umurumda değildi. “Sana mı soracağım? Gerçi sormam artık.”

“LAN BEN SENİN SEVGİLİNİM! EVLENME TEKLİ- Fİ ETTİM SANA! KABUL ETTİN!” Rengi kırmızıdan mora kaydı. “Bana sormayacaksın da kime soracaksın? Bu normal bir şey mi?”

“Yok,” dedim ısrarla. “Kimseye bir şey sormayacağım. Evlenme işini de bu gidişle rüyanda görürsün.” Omuz silkip gözlerimi başka yöne çevirdim.

“Yıkmayın yuvanızı,” diyen Doruk’tu. “Uzak mesafede olabilirdiniz. Değilsiniz.”

“Ne yuvası ya? Sevgilisi yok onun artık,” diye mırıldandım inatla. “Beni kısıtlayıp aynısını yapan adamla konuşmam bile.”

“Kadına soygun için soru soracağım, yatağa atacakmışım gibi triplere giriyor!” Ben çoktan sakinleşmişim, o daha da çıldırıyordu.

“Bir de yatağa atsaydı bari.” O kadar sakin konuşuyordum ki, gözlerim üzerinde olmasa bile sinirlendiğini anlayabiliyordum.

“İyi o zaman,” dedi benim gibi aniden sakinleşerek. Anlamıştı ne yapmaya çalıştığımı. “Yatağa atarım artık, bir sevgilim yokmuş zaten.”

Kahkaha attım bu söylediğine, yanımda oturan Viktoria’ya döndüm. O ne konuştuğumuzu anlayamıyordu. “Şu an haklı olarak trip attığım için başka biriyle yatacağını söylüyor.” Aslında bunu kastetmediğini herkes biliyordu.

“Evet.” Şimdi Yaman da İngilizceye dönmüştü. Sözde Viktoria’ya konuşuyordu. “Tam olarak bunu dedim.” Benimle dalga geçiyordu. Sanki bir düğmesi vardı ve bir anda kişilik değiştiriyordu. Şu anki tavrı onunla ilk tanıştığımızdaki soğuk, alaycı haliydi.

“Samuel bazı konularda haklıymış aslında.” Viktoria’ya bakıyordum fakat dediklerimin nereye gittiğinin farkındaydım. “Sersericilik oynayan çocuklarla değil de daha olgun erkeklerle takılmam gerektiğini söylemişti.” Omuz silktim. “Haklıymış, boşuna bıçaklamışım. Bana daha fazla akıl verebilirdi.”

KAİNAT

“İspanyol erkekleri zeki olur,” derken Viktoria ortamdaki en eğlenen kişiydi. Herkesten bağımsız benimle konuşuyordu.

“Aynen,” diyen Fırat ise doğrudan Viktoria’ya demişti bunu. “Hepsiyle flörtleştiği için iyi bilir.”

Vicky, Fırat’ı daha iyi görebilmek için biraz eğildi, ben önlerinde paravan görevi görüyordum. “Aslında senden sonra takıldığım her erkek için aynı şeyi düşünmüştüm. Hepsi senden zeki.”

Fırat dudaklarını aralayıp kapattı. Vicky’nin dediklerine karşı herkes kaşlarını kaldırıp ona bakakalmıştı. Fırat’ın ise verebilecek hiçbir cevabı yokmuş gibiydi.

“Ben de öyle tahmin etmişim,” diye mırıldandı Viktoria eğlenen, alaycı ses tonuyla. “Altımda kalacağın laf savaşına bir dahakine girmezsın.”

“Altımda kalmayı sevdiğini sanıyordum.” Fırat birden bunu söylediğinde tartışmayı başlatan Yaman ve ben bile birbirimize bakmıştık. İkimizin de yüzünde aynı ifade vardı; kaşlarımız kalkmıştı, *böyle kavga eden tek biz değilmişiz* der gibi bakışıyorduk. Aklıma az önce söylediği şey geldiğinde *hayırdır* dercesine bir gözümü kırıp somurtkan bir yüz ifadesiyle başımı iki yana salladım. Buna tepkisi gözlerini devirmek oldu.

Viktoria’nın bu lafı karşılayacağını, aldığı derin nefesten anladım ve öne eğilmemesi için arkama yaslandım. Tam da beklediğim gibi yüzünde küçümseyici bir ifadeyle baktı. “Seni de sevdiğimi sanıyordum,” dedi. Bu ağırdı. “Sonra geçiyor. Beni bilirsin, alışkanlıklarım hızlı değişir.”

Bunlar Fırat sakatat yiyor diye ayrılmamış mıydı? Sanırım o tamamen işin şakasıydı çünkü aralarında başka bir sorun varmış gibi görünüyordu.

Bu ilişki benim kafamı güzel dağıtırdı, bir ara Viktoria’yla oturup yalnızca bu konuyu konuşmalıydım.

Yaman'ın ayağa kalkmasıyla herkesin dikkati dağıldı. Fırat'ın önüne geçip elini uzattığında Fırat telefonu avucunun içine koydu ve o da ayağa kalktı. Önümden geçip gidecek sanmışım ki, hiç beklemediğim anda üzerime eğilip bileğimi tuttu ve bir oyuncakmışım gibi oturduğum yerden kaldırdı beni.

“Gel bakalım sen,” dedi kısık sesle. Bileğimdeki eli avucuma kaydı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirip elimi tuttu. Fırat'la beraber gideceğimizi düşündüm fakat Fırat kapıya ilerlerken biz merdivenlere yöneldik.

Şimdi iki ihtimal vardı. Ya düşman gibi kavga edecektik ya da düşman gibi sevişecektik.

Şu an ikincisi için havamda değildim, birincisi içinse fazla yorgundum.

İsteksizce onunla beraber üst kata çıktım. Bu eve geldiğimden beri hiç girmedığım bir odanın önünde durup kapıyı açtı. Onun bir adım arkasından içeri girdim. Burada yan yana dizilmiş iki bilgisayar vardı, iki tane de karşılıklı konumlandırılmış tek kişilik koltuk.

“Niye geldik buraya? Aşağıda ağzına geleni söylüyordun zaten. Özel mi kaldı?” Belki de bugün sadece onun ayarlarıyla oynamak istiyordum.

“Bize özel kalan bayağı bir şeyimiz var bence, Kainat. İlla göstereyim mi?” Bunu söylerken tekli koltuklardan birine oturdu. Herhangi bir yere oturduğunda boyunun uzunluğunun farkına daha da varıyordum. O sırtı tamamen yaslayabilmesi için özel üretilmiş bir koltuğa ihtiyacı vardı.

“Yok, göstereceğin başka biri varmış. Benden güzeldir, aklın kaymıştır. Sevgili değiliz ya artık, onu da unuttun herhalde.” Önünden geçip karşısındaki tekli koltuğa oturmayı hedeflemişken pantolonumun bel kısmından yakaladı beni. “Manyak mısın sen ya? Bıraksana, koltuğa oturacağım.”

Elini pantolonumdan çektiği birkaç salise içinde belimin

iki yanında ellerini hissettim. Ayaklarım yerden havalandı ve artık kucağındaydım. “Oturuyorsun şu an. Bir sakinleşsene sen.” Bir elini karnıma koyup baskı uygulayarak sırtımı göğsüne yasladı.

Beni geren o değilmiş gibi bunu söylemesi çok ironikti.

“Sakinleşsene mi? Beni geren sensin, farkındasıdır umarım.”

Kulağıma mırıldandı. “Hımm, farkındayım. Bir dur, anlayacaksın şimdi neden seni buraya çıkardığımı.” Eli tişörtümün altına girip hafifçe tenimi okşadı. “Senin aklın alıyor mu?” diye sordu. “Senden başka birine bir şey hissedebileceğimi?” Ve ekledi: “Başkasına dokunabileceğimi?” Diğer eli telefonu benim görebileceğim şekilde kaldırdı. Ekranda bir kadın fotoğrafı ve altında da arama butonu vardı. Kadının adı yazıyordu. *Elena*. Saçları karamel renginde, esmer, otuzlarının başlarında, olgun bir kadına benziyordu. Latin güzelliği vardı. “Bazen kendinin hiç farkında olmadığını düşünüyorum, Taş Bebek. Ne bu dünyada ne de cennette rastlayabilirim senin kadar güzeline.” Burnundan alaycı bir nefes verdi. “Delirdin iyice.”

Bir kolumu boynuna dolayıp yüzümü ona yaklaştırdım. “Onu arayacak mısın?”

“Arayacağım.” Sesi kararlıydı. “Onu kandırmak için güzel şeyler söyleyeceğim. Flört edeceğim onunla. Ama bu onu kandırmak için olacak. Dolandırmak için, bize hangi girişin güvenli olduğunu söylemesi için.” Gözleri dudaklarıma kaydıığında dudağının bir kenarı kıvrıldı. “Çünkü, bebeğim.” Gözleri yeniden benimkileri buldu. “Benim işim bu.”

Yüzümü buruşturdum. Flört kelimesinden sonrasını pek dikkatli dinleyememiştim. “Kadınlarla flört etmek mi senin işin, Allah aşkına ya?”

Dilini damağına vurdu. “Cık.” Yanağımdan öptü. “Birilerini kandırmak.”

“İşinden nefret ediyorum o zaman.”

Başını onaylarcasına sallarken gülümsedi. “Ben de ediyorum, Taş Bebek.”

Aslında bunun farkındaydım. İçten içe hem bunu yapmaya mecbur hissediyordu çünkü kendi demişti, yeterince boka batmıştı. Bir de annesi... Annesinden de utanıyordu. Çünkü annesinin gurur duyabileceği biri değildi. Bana kalırsa, bazen kendisinden de utanıyordu. Neye sahip olursa olsun, onun için değerli olamayacağı, neticede kendine ait olmayan bir şey olarak kalacaktı.

Bir insanın gözünü intikam hırsı bürüdüğünde hayatının istemediği bir yöne sapacağını ve freni bozacağını biliyordum artık, yaşıyordum çünkü. Bu yüzden ne kadar hoşuma gitmese de Yaman’ın yaptığı hiçbir şey beni utandırmıyordu. Sonuçta ondan da çok şey çalınmıştı, o çalmayı kendinden çalınanlarla öğrenmişti.

Arama tuşuna bastığında gerildim ve gözlerimi ondan ayırarak sırtımı göğsüne yasladım. Gözlerim karşımdaki duvardaydı.

Karşı taraf aramayı anında açtı, bunu bekliyordu sanki. “Alo?”

Kadının sesi o kadar inceydi ki, tınısından rahatsız oldum. Ya da şu an rahatsız olacak bir şey arıyordum.

“Bebeğim,” dedi Yaman anadiliymiş gibi İngilizce konuşarak. Tam bir yavşak gibi konuşuyordu. “Özellikle benimle konuşmak istemişsin.”

“Evet,” diye karşılık verdi kadın, sesinin az öncekiyle alakası yoktu. Artık daha hevesli konuşuyordu. “Biz seninle konuşup anlaşmıştık, hatta yemeğe çıkacağımızı söylemiştin ama telefonlarımı hiç açmadın bile. Sadece iş için mi konuşuyordun?” Şimdi de biraz sitemliydi.

Yemek yemek mi? Daha önce bayağı konuşmuştu yani... Doğrulup kucığından kalkmak için hareketlendiğimde, kar-

KAİNAT

nımdaki elinin baskısıyla sırtım tekrar göğsüne yapıştı. Karnına geçirmek için dirseğimi bük müştüm ki, karnımdaki eli kolumu yakalayıp karnıma kenetledi. Beni resmen kendine esir etmişti.

“Saçmalama.” Yaman ekrana, kadının adına baktı. İsmi ni hatırlamıyordu bile. “Saçmalama, Elena. Seni unutmak mümkün mü? İşlerim çok yoğun du, İspanya’ya dün geldim.” Erkeksi, boğazdan gelen bir sesle güldü. “Sana ulaştığım telefonum buradaki bir arkadaşımı daydı.”

Öyle gerçekçi ve hoşlanmış gibiydi ki sesi, kalbim kasıldı. Yalan olduğunu bildiğim halde iğrenç hissettim.

Sonuçta... Benim için yapıyordu.

“Sana inanmalı mıyım?” Kadının sesi cilveliydi, sırtıttığını anlamak zor değildi. Sesi bile gülüyordu.

Benden başka birinin üzerinde böyle bir etki yaratmasından da nefret ettim.

“Soygundan sonra benden başka hiçbir şeye inanamayacaksın.” *Yaman’ı öldüremem. Yaman’ı öldüremem. Yaman’ı öldüremem. Yaman’ı öldürmek istiyorum. Ama muhtemelen öldüremem.*

Vücudum sinirden ve duyduklarımdan uyuşmuştu. Öyle ki, pantolonumun düğmesini açan elini bile pantolonumu biraz sıyrıncaya kadar hissedememiştım. Kulağıma eğildi. “Gerilme, sadece senin olduğumu biliyorsun. Ona sadece bir rüya gördürüyorum.”

Elena, telefonun diğer ucundan ne kadar etkilendiyse öyle bir nida çıkardı ki, inliyormuş gibiydi.

Dişlerimin arasından tıslama gibi bir sesle nefes verdiğim sırada Yaman boğazından gelen hafif bir hırıltıyla güldü. Eli pantolonumu aşarak iç çamaşırımın altına sızdı. Parmağı gideceği yeri çok iyi biliyordu; ortaparmağı doğruca klitorisime sürtündü.

“Şu an yanında olmak istediğimi söylesem?” Elena iyice cozutmuştu.

“Yanımda olsan iş konuşamazdık ama,” diyen Yaman’a elimin tersiyle bir tane çarpmak istiyordum. Islaklığın biraz üstündeki yumruyu daha sert ovduğunda yutkundum. “Son konuştuğumuzda bana limandaki yük gemilerinin farklı kapılarda durduğunu söylemiştin, bebeğim. Hatırlıyor musun?”

“Bebeğim?” Elena otuzlarının başında görünmesine rağmen ergenmiş gibi konuşuyordu. “Benimle böyle konuşursan, kaçıracağın malların arasına sızmayı düşüneceğim.”

Yaman kulağıma fısıldadı: “Biraz daha aralasana bacaklarını.”

Ardından telefona döndü. “Eğer bana istediğimiz gemilerin önünde durduğu kapı numaralarını söylersen, istediğin yere sızabilirsin.”

Telefonun ekranına uzanıp mikrofonu kapadım. Elena artık duyamazdı bizi. “Biraz daha abartmayı aklımdan bile geçirme,” dedim kalçalarımı orgazmı hızlandırmak için oynattırken.

“Niye, ne olur geçirirsem?” Bunu demesi ile iki parmağının aynı anda içime girmesi bir oldu. Bunu yaptı ve aramadaki tuşa basıp sesini açtı. Kısık bir ses, inilti olamadan boğazımda eridi. Parmakları hızla içime girip çıkmaya başladığında altımdaki siki daha da sertleşinceye kadar kalçalarımı oynattım.

“Sana mesaj olarak atacağım, Haris. Ama soygundan sonra bana söz verdiğin gibi yemek yiyeceğiz, benim evimde.” Yine kıkırdadı. “İş konuşmamıza gerek olmayan bir ortamda beni nasıl kendine inandıracaksın, görmek istiyorum.”

Bunlar flörtleşmiyor, resmen bu azgın kadın işi *dirty talk*’a sürüklüyordu.

“Peki, bebeğim. Sana bir sorum daha var,” dedi Yaman. Bebeği şu an karşımda olsa, ikisini de kafalarını birbirine

KAİNAT

çarpa çarpa mahvedecektim. Kadında da suç bulamıyordum ki! “Benim için şirketin güvenlik ekiplerini yanlış kapılara yönlendirmen kaç bin dolara mal olur?” Telefonu kendinden uzaklaştırıp içimdeki parmaklarını hızlandırdı, avucunun ıslak klitorisime vurmasıyla çıkan ses yavaş yavaş duyulmaya başlıyordu. Başını kulağıma eğdi; yine ve yine. “O kadar sulanmış ki, amcığının çıkardığı ses yüzünden ifşa olacağız.” Bunu alayla söylemişti ama o kadar hassastım ki, sadece kulağıma fısıldaması bile beni daha fazla tahrik etmişti.

“Zaten bana verdiğiniz payla konuştuğumuz gibi tüyeceğim, hayatım. Bu suçumu artırmaz diye düşünüyorum.” Bunu dediği gibi bir kapı sesi duyuldu. “Hoş geldin, bebeğim.” Bunu Yaman’a söylemediği kesindi; sesi biraz uzaktan gelmişti, telefonu kulağından çekmiş olmalıydı. “Ben sana yazarım birazdan.” Telefon kapandı.

“Hiç bitmeyecek sandım, amına koyayım.” Yaman telefonu karşımızdaki koltuğa fırlattı ve hışımla pantolonumun tamamını sıyırıp yere bıraktı. Hemen arkasından da tangam yeri boyladı. “Aç şimdi şu bacaklarını tamamen.” Artık boşta olan eliyle bir bacağımı koltuğun bir tarafına, diğerini öbür tarafına attı. İçinde olmak istediği şey tamamen aralanmıştı; öyle ki, parmağı içimden her çıktığında soğuk hava ıslak girişime çarpıyordu. “Ne kadar pembe olduğuna bak... O kadar ıslak ki, cam gibi parlıyor.” Bunları söylerken kendinden geçiyor, altımdaki sertliğini daha da bastırıp kalçalarımı artık kendisi ileri geri hareket ettiriyordu.

“Şu an sana çok sinirliyim.” Ağzım kapalıyken inledim. “Şu an böyle... Sikeyim!” Ofladım. “Bu durumda olmamam lazım!”

Tamamen aralanmış ve iyice hassaslaşmış kadınlığıma arka arkaya tokat attığında bir elimle ağzımı kapattım. Aşağıda insanlar vardı ve sesim biraz bile yüksek çıksa duyulacağını bili-

yordum. Başparmağı kasılıp duran kadınlığımın etrafında daireler çizdiğinde oradan akan ılık sıvının kalçalarımın arasından süzüldüğünü hissettim. “Sinirli olduğun için mi amcığın kasılıp gevşiyor, Kainat? Suların pantolonumu ne hale getirdi? Bak.” Bakmak için başımı öne eğdiğimde, klitorisime attığı hafif bir tokatla birlikte sarsılarak titremeye başladım.

“İçimi doldur.” Ona bunu söylememiş, resmen farkında olmadan yalvarmışım. İki dakikada nefes nefese kalmışım. Dudaklarımın arasından dökülen nefes önce dişlerimden süzülüp tıslamaya yakın bir ses çıkarıyordu.

“Sikişmek mi istiyorsun?” Bunu söylediğinde başımı yana çevirip dudaklarına yaklaştım. Onu öpmek istiyordum. Onu her zaman öpmek istiyordum. O ise dudaklarıma yaklaşmadı, kedinin fareyle oynadığı gibi burnunu boynuma sürttü. Derin bir nefes çekti boynumdan ve dudaklarını da sürttü. “Az önce çok istemiyor gibiydin.”

“Hıı hı.” Başımı hızlı hızlı onaylarcasına salladım. Elinin altında kıvranıyordum. Kasıgım o kadar yanıyordu ki, üstüne su dökülse fokurdardı. “Sikişmek istiyorum.” İnlemem daha da yükselecekmiş gibi olduğunda telefonu bırakan eli ağzıma kapandı.

“Başka biriyle flörtleşmem mi azdırdı seni?” Kulağımın dibindeki erkeksi mırıltısıyla gözlerimi yumdum. Cevap vermem için elini ağzımdan çekti.

“Evet,” diye çıktı önce ağzımdan. Sonra gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yükseldim. “Hayır! Hayır...”

“Evet mi, hayır mı?” İçimdeki parmağını çıkarıp kalçalarımın arasındaki ıslaklığa ilerledi ve o ıslaklığı kalçalarımına dağıttı.

“Hayır,” diye ısrar ettim bir elim arkaya uzanıp onun ensesine sarılırken. “Sadece bir başkası seni böyle isterken senin beni yalvarırcasına istemen çok azdırıcı.”

KAİNAT

Orta ve yüzükparmağı çıktığında soğumuştı, bu yüzden cayır cayır yanan klitorisime değdiğinde ve yavaşça okşadığında karnım kasıldı. “Hassiktir ya!” Dişlerimi öyle sıkıyordum ki, inlememek için yanağımın içe çöktüğünü biliyordum. Bir eli beni okşarken diğer eli yine *body*’nin içine girdi ve memelerimi avuçlamaya başladı. “Lütfen,” diye inledim. Bu sözlerin uyuşan aklımın ürünleri olmadığına yemin edebilirdim; dudaklarımın arasından kendiliğinden çıkıyordu.

“Şu an kim kimi yalvarırcasına istiyor, sevgilim?” Bir kez daha içime girdi ve bu sefer hiç duraksamadan parmakları içime girip çıkmaya başladığında bacaklarım vibratör gibi titremeye başladı. Sanki bir krizin tam ortasıydım; deli gibi titriyordu her hücrem.

“Kes sesini!” Neredeyse hecelelemek zorunda kalmıştım zira dilim tutulmak üzereydi. İki parmağını biraz büktüğünde ve başparmağı klitorisime çarptığında gözümünden bir damla yaş süzüldü. Boğazımdan gelen ince bir sesle beraber titremeler eşliğinde sarılarak eline geldim. “Off!”

“Tüh, kızım ya,” diyen Yaman’ın sesi çok eğleniyordu. “Çok ses çıkardın. Şimdi aşağıdaki herkes seni boşalttığını biliyor.” İçimden çıkardığı parmaklarını yüzümün hizasına getirip makas gibi açtı. Parmaklarındaki ıslaklık uzadığında gözlerimi elinden ayırıp gözlerine çevirdim. Bu sefer parmağını kendi yüzüne yaklaştırdı, ne yapacağını izlerken dilini hafifçe dışarı çıkardı ve... Islak parmaklarını yaladı. Tüm ıslaklığımın tadına baktı. Ardından parmaklarını ağzından çıkardı ve çenemi tutup dudaklarıma yapıştı. Dili benimki- ne dolandığında kendi tadımı aldım. Tatlı, ılık bir su gibiydi. Şimdi neden tatlı deyip durduğunu anlayabiliyordum. Öyle pis öpüşüyorduk ki, ağzımızdaki sıvılar dudaklarımıza değil, çenemize kadar yayılıyordu. “Ne fark ettim, biliyor musun?”

Ona neyi merak ettiğini sormadım, sadece gözlerimi kal-

dırarak baktım. Kendi sorusuna cevap verdi. “Fantezilerim konusunda hiçbir fikrin yok.”

Bunun ne demek olduğunu bilmiyordum, yalnızca tekrar dudaklarına yapıştım.

Dakikalarca sadece öpüştük. Doruk onu arayıp soygun için arabaların gelmek üzere olduğunu söyleyene dek...

Hepsi takım elbise giymiş, kahverengi lensler takmışlardı. Gece yarısı olduğu için ne kadar tanınabilirlerdi ki zaten? Soygun planı hakkında da en ufak fikrim yoktu. Sadece Yaman büyük *Vito* arabaya binmeden ona sarılıp öpmüştüm.

Bir avuç hırs, bin adamı etrafında kördüğüm eder. Bir avuç hırs, aynı anda bin kapıyı aralar ve eğer çoğalırsa yüzlerine kapanır. Bin adam takılır bir hırsın peşine; bu hırs önce ruhlarını emer, sonra adlarını yok eder. Ve sonunda bir kişiyi seçip onun bedenine girer.

Yaman Haris Batikan'ı seçer; önce ruhunu emer, sonra bir adını yok eder. Kalan Haris'ten görünmez bir canavar var edip bedenine girer. Bu bir büyüdür, kişiyi kördüğüm eder.

Kılıfına uydurur, sahteliğiyle bütünü mahveder.

Ağlarıyla ördüğü bir geçmişi ev gibi yakar ve içine herkesi hapseder. Bu bir zehirdir, kişiyi ölüme sürükler. Kader değil, seçimden ibarettir; belki de herkesi yener

Beş takım elbiseli adam, onlara söylenen kapının önünde lüks araçtan indiler. Yüzlerindeki kaskatı, bir yandan da hep yaptıkları rutin, sıkıcı bir şeyi yapıyorlarmış gibi görünmelerini sağlayan ifade sadece hırsı.

Hırsızlık dedikleri şeyin köküydü hırs onlar için. *Bir şeyi*

KAINAT

sev ya da sevmeyi, çalmayı iste ya da isteme. Sahip olma hırsıdır elini kaldıran, ölümün eşiğinde dahi olsun. Hırsındır kafanı çalıştıran, sana o planları yaptıran, günün sonunda istemediğin o adam da olsun.

Çok çalışılmış, ezberlerinde olan, sayfalarca bir tiyatro metni vardı zihinlerinde. Bu birinci perdeydi. Yaman Haris Batikan arabadan ilk inendi. Elinde tuttuğu belgelerle kapının girişindeki adama doğru ilerledi. Kendine güveni, attığı adımların çıkardığı sestten dahi belliydi.

Ona göre bu oyundaki kedi kendisiydi. O kovalanmıyor, baştaki büyüklerin akıllarıyla oynuyordu. Farelerin önüne atılmış, hepsini yemeyi bekliyordu.

Yaman Haris Batikan'ın sağında Doruk Berahtaş vardı. Onun elinde tuttuğu çantanın içindeki belgeler diğer kapılar içindi. Şimdi hiç olmadığı kadar ciddiydi çünkü başka birisiydi.

Teslimat için erken gelmişlerdi, kopyaladıkları şirketin asıl adamlarından önce davranmışlardı. Kapıların önündeki güvenlik ordularına bunu söylediklerinde teyit için şirketi arayacaklardı.

Fakat her nasıl olmuşsa, güvenliklerdeki şirket numarası ayarladıkları sahte numarayla değiştirilmişti.

Adamların konuşacakları kişi Adel Sarıhan'dan başkası değildi. Ondan onay aldıkları gibi aralayacaklardı kapıyı ve çetenin aylar önce ayarladığı tırlar, milyon dolarlar eden mallarla doldurulacaktı.

Doruk Berahtaş'ın hemen yanında, Yaman Haris Batikan'ın solundaki kişi Fırat Duman'dı. Onun gözleri etrafı ko-lağan etti. Aralarında en rahat olan oydu.

Buradaki herkesin bu soygundan elde edeceği bir şey vardı. *Özgürlükleri. Güçleri. Halkı ayaklandırabilecekleri bir isimleri.*

Onun böyle büyük istekleri yoktu. Onun için hayat olmasa da olur sözünden ibaretti. Fazlasıyla rahattı. Kağan, Doruk ve Burak gibi Kainat'ın örgüte girdiğinde kazandığı güçle onları kurtarmasına ihtiyaç duymuyordu. *Eninde sonunda*, diyordu içinden sadece. Neden dediğini kendi de bilmiyordu. *Eninde. Sonunda*. İki kelimeyi içinden geçirip duruyordu.

Onların arkasında ise Burak Giran ve Kağan Çelik vardı. Kağan emir adamıydı; ona bir emir verirdiniz ve onu yapardı. Görev odaklıydı. Burak ise içinden *Bella Ciao* söylüyordu.

Yaman hariç hepsinin elinde iş adamlarının taşıdığı siyah, deri dosya çantaları vardı. Hepsinin içi en ufak detayına kadar kopyalanmış şirket evrakıyla doluydu.

Yaman'ın ayarttığı Elena ise bilgisayardaki kayıtları değiştirmek için masa başındaydı. Onun sayesinde, kayıtlarda konteynerler hâlâ limanda görünecekti. Gerçeğin fark edilmesi günler sürecekti.

Çetenin kurduğu sahte şirket ise soygun bittiği gibi birkaç tuşla Adel tarafından kapatılacaktı.

Yaman Haris Batikan'ın hesaplamalarına göre beş saat içinde tırların hepsi farklı şehirlerdeki depolara dağıtılmış olacaktı.

Yaman güvenlik görevlilerinin ordu gibi durduğu yere geldiğinde adamların başındaki kişiye yaklaştı. Her kapının kendi güvenlik kodu vardı. Bu kod şirketler tarafından belirleniyordu ve burada da Adel devreye girmişti. Orijinal şirketin liman şirketiyle iletişim kurduğu e-posta hesabını *hack*'leyerek öğrenmişti.

Yaman güvenlik görevlisine günlerce çalıştığı İspanyol aksanıyla kodu söyledi. "İki bin yedi yüz seksen iki."

Adam kendi kafasında kodu doğrulayarak Yaman'ın ona uzattığı belgeleri eline alıp incelemeye başladı. "Bana üç saat sonra geleceğinizin bilgisi verilmişti," dedi şüpheli bir sesle,

KAINAT

tam da çetenin plana eklediği gibi. Dosyaları aldı ve yanındaki diğer görevliye uzattı. “Teyit için şirketi aramalıyım.” Telefonunu çıkardı ve kulübeye girdi. Yaman içinden sayıyordu, adam tam üç dakika sonra kulübeden çıktı ve Yaman’ın önünde durdu. “Geçebilirsiniz,” dedi limanın kıyısında duran büyük yük gemisini göstererek. Güvenlik görevlisi başka bir adama baktı. “Beyefendilere yüklenecek konteynerleri göster.” Yaman arkasına dönüp *Vito*’nun arkasında duran tırdaki adamlara işaret verdi ve arkasından ilerleyen on iki adamla beraber yük gemisine girdi.

Ve ilk konteynerler tırlara yüklenmeye başladı.

Tam bu sırada Kainat Kızılkaya ve Viktoria Angelo, Angelo Malikânesi’ndelerdi. Kainat, Viktoria’nın babası Antonio Angelo’yla tanışmıştı. Büyük bir masanın etrafında toplanmış, yemek yiyorlardı.

Bu yemek fikri aniden Kainat’ın aklına gelmişti. Zaten yapacak başka işleri yoktu. Örgüte gireceğini de biliyordu çünkü Haris’in herhangi bir soygunda başarısız olacağı aklının ucundan geçmiyordu.

Örgütten birileriyle tanışmak, birilerinin kendi tarafında olmasını istiyordu. Hedefleri daha tehlikeli yönler sapıyordu ve bunun farkındaydı. En büyük hedefi örgüte girmektir. Bunu başarmıştı ve sırada örgütte güçlü olmak vardı.

Yaşam tam olarak böyleydi. Her seferinde hedef daha da yükselecekti; asıl sorun, başka bir hedef bulamamak olurdu.

“Dürüst olmak gerekirse, Diego bana örgüte yeni birinin gireceğini söylediğinde kafamda oluşan profil asla senin gibi genç biri değildi.” Antonio haklıydı çünkü Kainat’ın Pedro’dan aldığı bilgilere göre örgütteki herkes Kainat’tan çok büyüktü. En gençleri bile ondan yaklaşık on beş yaş büyüktü. Diğer örgüt üyeleri ise babası yaşında bile değil, daha büyüklere. “Örgüte girebilmek için çok şey feda etmiş olmalısın.

Diego herkese güvenmez.” Antonio Angelo’nun tahminleri bu noktada pek tutmamıştı.

“Aslında,” diye lafa girdi Kainat. “Diego Perez’in asıl dikkatini çeken, feda edebilecek hiçbir şeyimin olmamasıydı. Ayrıca evet, güvenmesi için bir şeyler yapmamız gerekti.” Pedro’yu öldürmesi gerekmişti. Asıl güveni sağlayan kişi de o değildi. Yaman ve çetesiydi.

“Yapmanız? Örgüte yalnızca sen girmiyor musun?” Antonio biraz yanlış anlamıştı.

“Evet,” diye onayladı Kainat onu. “Fakat elim kolum uzundur, genelde birileri benim için çoktan halletmiş olur.” Yalan söylüyor sayılmazdı. Birilerini manipüle etmek ona her zaman daha kolay geliyordu. Yine de oyundaki asıl taş onun için Yaman’dı.

Bu kadar iddialı olması Antonio Angelo’nun hoşuna gitmişti. Gülümseyerek başını onaylarcasına salladı. “Kendine güveniyorsun. Diego’nun hoşuna gitmiştir bu tavrın.”

“Aynı zamanda Haris’in çetesinin de lideri,” diyerek Kainat hakkında yeni bir bilgi verdi babasına Viktoria. Viktoria bunu dediğinde Kainat’ın kaşları havalandı. Demek Antonio Angelo da Yaman’ı tanıyordu.

Aslına bakılırsa, ZARCON Örgütü’ndeki her üye Haris’in adını en az bir kere duymuştu. İki üye ise çeteyle işbirliği yapmıştı. Yaman’ın Kainat örgüte girmeden önce ona yüzük takıp onu örgüt lideri yapmasının diğer bir sebebi de buydu. Bu yaptığı Kainat’a saygınlık katacaktı. Örgüt, liderlerin toplandığı bir kuruluştı. Lider olmayanın ezilmesi kaçınılmaz olurdu ve diğer örgüt üyeleri için Kainat bir soygun, ticaret bağlantısı olacaktı bu sayede.

Kainat’ın adım atacağı her taşlı yola daha kolay geçsin diye yeni bir yol inşa ediyordu Yaman.

“Şu isimsiz örümcek çetesi,” diyerek güldü Antonio. Mavi

KAİNAT

gözleri gülümserken kısıldı. “O halde örgütte hızlı yer edineceksin.” Kainat’ta merak uyandıran sözlerini açıkladı Angelo. “Herkes adını duyurmuş, profesyonel bir çeteye çalışmak ister.”

Kainat için çete küçük bir yapıydı, binlerce çete olurdu. İsim duyurmak yakalanma kararı çıkan bir çete için bile mi önemliydi? Adel’in bahsettiği avantaj bu muydu?

Antonio Angelo, Kainat’ın Diego’ya milyar dolarlar kazandırdığından emindi.

Madrid Limanı’ndaki çeteye bakılırsa, kesinlikle kazandırıyordu. Yaman Haris Batikan yavaş yavaş strese girmeye başlamıştı. Çünkü tüm yük gemilerine çıkan beş kapıyı da açmışlardı ve vakitleri gittikçe daralıyordu.

Orijinal şirket gelmeden buradan tüymeleri gerekiyordu ve konteynerlerin tırlara yüklenmesi sandıklarından daha yavaş oluyordu. İki tır tamamen dolmuştu. Bir tırın tamamı elektronik lüks eşyalarla doluydu. Liman’dan anayola çıkmaları sadece yarım saatlerini alıyordu. Bu da hesaplanmıştı.

Konteynerler tırlara yüklenirken çetenin her üyesi kapının yanında, güvenliklerle birlikte bekliyorlardı. Vardiya değişimi olduğu gibi girmişlerdi limana, bu yüzden o sırada yaşanacak karmaşaya maruz kalmayacaklardı.

Vardiya karmaşasında giriş ve çıkış kapıları ekstra yoğun oluyordu. Yaman sigarasını içerken yanındaki güvenlikler kendi aralarında sohbet ediyorlardı. Güvenlik kulübesinin içinde duran adam Adel’i arayıp teyit eden kişiydi ve Yaman’a çok dikkatli bakıyordu. Yaman adamın dikkatli bakışını yakalayıp ona aynı bakışlarla karşılık verdiğinde, güvenlik görevlisi konuşma ihtiyacı duydu. “Çok tanıdık bir yüzün var,” dedi Yaman’a umursamazca.

Yaman’ın umurunda olan tek şey saati kaçırmamaktı. Bu

yüzden adamın bu dediğine pek de önem vermedi. Nereden tanıdık geldiğini biliyordu. Yüzleri pek çok ülkenin televizyonuna çıkmıştı. Sokağa çıkmaları bile riskken sahte kimliklerine ve lenslere güvenerek soyguna gelmişlerdi.

“Olabilir,” diye cevapladı Yaman kısaca. İçinden de adamın gereksiz konuşmasına küfrediyordu.

“Siz bu ay mı girdiniz işe?” Yeni bir soru daha gelmişti Yaman’a aynı adamdan.

Evet, dedi Yaman içinden. Evveliyatını sikmek için girdik işe, geveze piç, diye de ekledi. Dışından söylediği farklıydı tabii. “Evet, yeni güvenlik şirketi ekibiyiz.” Bunu öyle soğuk bir ses tonuyla söylemişti ki, adam başını sallayarak onaylayıp bilgisayara dönmüştü. Başka bir soru sormaya cesareti yoktu.

Yaman’ın başında beklediği yük gemisinin içindeki konteynerlerin şirkete ait olanları iki tıra yüklenmişti. Yaman diğerlerini bekliyordu, başını çevirip otuz metre ilerisindeki kapının önünde tırların dolmasını bekleyen Doruk’a baktı. Ellerini takım elbisesinin ceketinin cebine sokmuş, ayaklarıyla yerde ritim tutturuyordu. O da stresliydi çünkü doldurması gereken iki tırdan biri daha yeni dolmuştu.

Doruk Berahtaş tarafında işler biraz daha farklı ilerliyordu çünkü o, güvenlik görevlisi adamla bayağı sohbet ediyordu. O da Yaman’ın dediği gibi yeni bir güvenlik şirketi ekibi olduklarını söylemişti, İspanyolcası Yaman kadar iyi değildi fakat sohbet edebilecek kadar çözmüştü. Asıl sohbetleri Doruk’un beklediği kapıdaki güvenlik görevlisi şef adamın Doruk’a, “Evli misin?” diye sormasıyla başlamıştı.

Şimdiyse Doruk adama kafasında Melissa’yla ilgili kurduğu evlilik hayallerini gerçekmiş gibi anlatıyordu. “Geçen hafta bir bebeğimiz oldu,” dedi. Yüzünde bir gülümseme oluştu bunu söylerken. “Adı Naz.” Ölen kardeşinin adıydı Naz.

“Naz mı? İlk defa böyle bir isim duyuyorum. Kız mı?”
Tabii ki duymadın, diye geçirdi içinden Doruk bu soru karşısında. İsim Türkçeydi.

“Karım Türk,” diyerek sıyrıldı Doruk bu konuşmadan.

Doruk’un biraz ilerisindeki kapıda ise Fırat Duman bekliyordu. O güvenlik görevlileriyle belgeler haricinde bir konuşma yapmamıştı. Mimiksiz ve hareketsiz, karşısındaki tırın dolmasını pürdikkat izliyordu. Adamlara biraz daha hızlı olmaları gerektiği söylemek için can atıyordu. Hatta bir ara konteynerleri tıra yükleyen adamlara yardım etmeyi dahi düşünmüştü.

Hepsinin kulağında birbirleriyle bağlantılı küçük, görünmez kulaklıklar vardı; bunları tırlara bindiklerinde kullanmaları gerekecekti.

Kağan ve Burak’ın kapıları ise Yaman’ın sağında kalan diğer taraftaydı. Hepsi koca Madrid Limanı’nda dizilmiş, bir saate ortadan kaybetmeleri gereken yüzlerce konteynerin tırlara yerleşmesini izliyorlardı.

Doruk kulaklığına tıkladığında sesi tüm çete üyelerinin kulağındaydı. “Benim ikinci tır dolmak üzere,” dedi kısık bir sesle ağzının içinde mırıldanır gibi.

Yaman kulaklığına tıkladığında onun da sesi diğerlerindeydi. “Ben sizi bekliyorum, biteli oldu bayağı.”

Ardından Fırat’ın oflaması doldu kulaklarına. “Bu orospu çocuklarını nereden buldunuz lan? Şimdi ben sırtlanacağım malları.”

“Benim tırlar doldu,” diyen Kağan’a, Burak’ın, “Bitmek üzere, on dakikası falan kaldı,” demesi eşlik etti.

“Geminin arkasından getirdikleri için uzun sürüyor,” dedi Doruk, kendi ağzının içinde öylesine söyleniyormuş gibi etrafı kolaçan ederek sakince konuşurken.

Yaman yeterince stresliydi, dikkat çekmek istemediği için, “Kapatın kulaklıkları,” dedi ve kulağının içine basarak mikrofonunu kapattı.

Yaklaşık yirmi beş dakika içinde tüm tırlar dolmuştu. Malları tırlara doldurmaları tam iki buçuk saatlerini almıştı ve yarım saat içinde orijinal şirketin tırları burada olacaktı.

Yarım saat limandan anayola çıkma süreleriydi.

Kulaklıktaki cızırtı kısa bir anlığına kesilip geri geldiğinde Yaman Haris Batıkan’ın sesi kulaklarının içine doldu. “Tırlar önden gitsin,” derken çoktan *Vito*’ya doğru ilerlemişti. “Biz tırların arkasını kollayacağız. Erken fark edip peşimizden gelmeleri ihtimaline karşı.”

Bu karar planın en kritik noktalarından biriydi. Mallar uzaklaştıkça işin geri dönüşü kalmıyordu. Soygunun özü kapıdan içeri girmek değildi; asıl mesele, çıktıktan sonra kaybolabilmektir. Limanın ışıkları arkada kaldığında oyun başka bir evreye geçiyordu.

Hepsi *Vito* arabaya doluştuğunda içerideki hava yoğunlaştı. Motor çalıştı, farlar yanmadı; birkaç saniye boyunca karanlığın içinde beklediler. Tırlar birer birer hareketlenirken Yaman dikiz aynasından konvoyu izledi. Her şey hesaplandığı gibi ilerliyordu. Fazla kusursuzdu. Bu kusursuzluk onun zihninde her zaman bir alarmdı.

Araba yerinden kıpırdamadan geçen dakikalar Fırat’ın sabrını sınıyor. Nabızı hızlanmıştı. Kapalı alanlar, beklemek, kontrolsüz geçen saniyeler... Hiçbiri ona göre değildi. “Amına koyayım,” dedi sonunda, sesi koltukların arasına sertçe düştü. “Ter içinde kaldım, orospu çocukları kaplumbağa sanki.”

Fırat’ın huzursuzluğu bulaşıcıydı. Kağan ön camdan gözünü ayırmadan çevreyi izliyor, Burak ayağını yere ritmik biçimde vuruyordu. Zaman uzadıkça her küçük detay tehdit gibi görünmeye başlıyordu.

KAİNAT

Doruk ise tam tersiydi. Ceketini sırtından çıkarıp koltuğun arkasına attı, gömleğinin üst düğmelerini açtı. Beden dili fazlasıyla rahattı. Saçlarını geriye tararken yüzünde hafif bir gülümseme vardı. “Sakin olun ya,” dedi gülerek. “Bize kim yetişebilir?” Ardından cümlesini ağır ağır tamamladı. “Biz Kaşıkçı Elması çaldık, oğlum, tır mı kaçıramayacağız?”

Bu cümle arabadaki kimseyi rahatlatmadı. Aksine, Doruk’un bu kadar umursamaz olduğu anlar geçmişte hep bir aksaklıkla sonuçlanmıştı. Yaman gözlerini yoldan ayırmadan dişlerini sıktı. İçgüdüğü konuşmaya başlamıştı. Planlar ne kadar sağlam olursa olsun, şehir her zaman kendi hamlesini yapardı.

Dakikalar saat gibi aktı. Konvoy yeterince açıldığında *Vito* arabayı hareketlendirdi. Mesafe korunuyordu, hız sabitti. Her şey olması gerektiği gibiydi.

Tam bir saat sonra dikiz aynasında beliren farlar bu düzeni paramparça etti. Üç ayrı araba, aynı mesafede peşlerine takılmıştı.

9

Akrebın Zehrine Kapılmak

Alnındaki teri elinin tersiyle silip arabanın camından girdi ve elindeki silahın şarjörünü değiştirdi. Yaman Haris Batıkan'ın an itibarıyla öldürdüğü kişi sayısı yirmi sekize yükselmişti. Tekerleklerini patlattığı aracın içindeki iki kişi sayılmazsa... Çünkü zamanlamaya göre o kişinin alnının çatından art arda vurulması ile arabanın binaya girmesi eşzamanlıydı. Adamları alnından vuran kişi ise Fırat Duman'dan başkası değildi. Adamlara küfrederek ateş ediyordu.

Yaman'ın emrinden sonra tırlar başka yollara saparak kendilerini kaybettirmişlerdi. Çetenin içinde olduğu *Vito* dikkatleri dağıtmıştı. *Vito*'yu süren şoförü koltuğundan kaldırmışlardı, arabayı Kağan Çelik kullanıyordu. Çünkü arabaya zikzak çizdirerek kurşunlardan sıyrılmada onun üstüne yoktu. Her seferinde böyle olurdu, şoför koltuğuna Kağan geçerdi.

Yaman şarjörünü değiştirdiği silahla birden ön taraftan arka koltuklara atladığında kimsenin dikkati dağılmamıştı bile. Yere düşen başka bir silahı daha eline aldı. Hepsi arabalara ateş ediyordu ve arabalar nasıl oluyorsa devamlı artıyordu. Yaman, Kağan'a bağırdı: “Bagajı aç!” Kağan, Yaman'ın söylediğinin üstüne bir saniye bile düşünmeden arabanın bagajını açtığında bu kez Fırat'ın dikkati dağıldı. “Ne yapıyor bu deli, amına koyayım?”

Bagaj açıldığı gibi arka koltukların üstüne çıktı Yaman.

Elindeki iki silahla beraber arkalarındaki arabalara ateş açtı. Kurşunlar camlara, bagaj kapağına ve bagaj kapısı açık olduğu için koltuklara geliyordu. Elbette bu dikkatlerini dağıtmıyordu.

Arabanın içinde, koltukların altındaki dolap şeklindeki bölmede ne olur ne olmaz diye koydukları silah stoku vardı. Fırat'ın aklına bu bölme geldi ve başını dolaba sokup otomatik bir tüfeğe uzandı. Bunu o dolaba koyma fikrini ortaya attığında, *Keleş de koyalım mı?* diyerek kendisiyle dalga geçmişti. Tüfeğini eline alıp ayağa kalktığında araba sarsıldı.

Kağan arkaya seslendi ayağını frenden çekmeden. “Polisler var, ara sokağa giriyorum. Tutunun.” Direksiyonu var gücüyle çevirdiğinde arabanın tekerlekleri asfaltta çığlık gibi bir ses bıraktı.

Fırat koltuk başlığına tutunup çıktığında, Yaman gözücüyle ona dönüp baktı ve tekrar önüne döndü. Kaşları çatılırken tekrar dönüp baktı. Fırat, Yaman'm bu bakışını yakalayıp sırttı ve onu koluyla kenara itti. “Çocukları pistten alıyoruz, ağabeyciğim.” Otomatik tüfekle arkadan gelen aracı enlemesine taramaya başladığında, araçtan gelen silah sesleri duruldu.

Doruk Berahtaş hedefindeki adamı bir türlü vuramamıştı. Refleksle başını içeri sokup Fırat'a baktı. “Ağabey, şu sağdaki sarı iti vur!” Normalde *ağabey* demiyordu, Fırat onlardan sadece bir yaş büyüktü ama ağzından kaçırmıştı.

“Vururum, *ağabeyciğim*,” dedi Fırat alayla, sağ taraftaki arabayı hedef alırken.

Arabalar duraksayarak kenardaki apartmanlara çarptığında önce rahat bir nefes aldılar fakat sınavları bitmemişti. Önlerinde bir yol, iki yanlarında da hem sağa hem sola sapan iki yol vardı. Kağan kulağına dolan siren sesleriyle iki taraftan da gelen polis arabaları olduğunu anlamıştı. Yine bağırdı: “Sıkı

tutunun. Uçacağız, amına koyayım!” Var gücüyle frene yüklendiğinde on metre ötelerindeki sapakları geçti.

Fakat arkalarında daha büyük bir gürültü kopmuştu. Hem sağdan hem soldan gelen iki polis arabası çarpışmıştı.

Polisleri atlattıklarında hıza rağmen yavaşça toparlandı hepsi. Hiçbir şey olmamış gibi koltuklara oturdular. Üstlerindeki siyah takım elbise ceketlerini çıkarmışlar, beyaz gömlekle otuyorlardı.

Arabada sağlam kalan tek şey fren ve direksiyonu.

Doruk karşısındaki koltukta oturan Fırat’a bakarken kaşları çatıldı. Fırat’ın gömleği beyaz değildi. “Hassiktir lan!” diye mırıldandı. “Vuruldu mu sen?”

Camdan dışarıyı kolağan eden Fırat başını iki yana salladı dikkatini Doruk’a verirken. “Yoo, vurulmadım.” Üstünü başını kontrol etti hızla, kahverengi gözleri sol kolunda durdu. Gömleği parçalanmış, kol kısmı koyu kırmızıya bürünmüştü. “Vurulmuşum,” lafı çıktı ağzından. Adrenalinden vurulduğunu hissetmemişti. *Diğerleri gibi.* Fırat gözlerini karşısındaki Doruk’a çevirdiğinde bu kez onun kaşları çatıldı. “Sen de vurulmuşsun.”

Doruk telaşlandı, yerinde kıpırdanarak eliyle vücudunu kontrol etti. Adrenalinden uyuşmuş vücudu omzundaki yarının acısını ona hissettirmiyordu. Eli tam omzunda durdu ve yüzünü buruşturdu.

“Hepimiz vurulmuşuz amına koyayım!” Burak’ın sesini yükseltmesiyle hepsi vücudunu kontrol etti.

Burak ve Doruk omuzlarından, Yaman ve Fırat da kollarından vurulmuşlardı.

“Ben vurulmadım.” Şoför koltuğundan keyifle seslenen Kağan çok eğleniyordu. Tüm bunlar o şoför koltuğuna geçtiği andan itibaren bir oyun gibiydi onun için. Hepsi arabanın içinde birbirlerini kontrol ederlerken şoför koltuğundan kal-

KAİNAT

dırdıkları adamı yeni fark etmişlerdi. “Sen iyi misin?” diye sordu Yaman gözlerini kocaman açıp koltuklardan birinde başını eğerek oturan adama bakarken. “Evin ne tarafta?”

Adamı evine yakın bir yerde bırakmışlardı. Ara yollardan hızla geçerek villanın olduğu sokağa yaklaştılar. Arabayı kuytuda bir deponun içine park edip çıktıklarında, kan kaybı ve acıdan birbirlerine halsizce söverek villaya doğru yürüyorlardı.

“Baba, bizi deli mi sikti ya?” Doruk kolundaki acıya hiç dayanacak gibi değildi. Kravatını çıkarıp yaranın altına bağlamıştı. “Evde pansuman mı yapacaksınız kurşunlu yaraya?”

Eve gelmek Fırat’ın fikriydi. Viktoria daha önce yarasını tedavi etmişti ve evde her ihtimale karşı bir ilkyardım dolabı olduğunu biliyordu. Diego bilerek koydurmıştu; nihayetinde evde kalacak adamlar çete üyeleri idi. İstemeye istemeye dile getirdi bu fikrini. “Viktoria bir sağlıkçı bulana kadar halleder. En azından gebermezsin, geri zekâlı!” dedi ters bir sesle.

“Gündüz kıza söylediklerinden sonra bizi bok tedavi eder!” diye karşılık verdi Burak.

Fırat yanında yürüyen Burak’ı gömleğinin ense kısmından tuttu ve kulağına eğilip fısıldadı: “Adel tedavi eder seni, sen endişe etme.” Burak karnının tam ortasına bir yumruk yemiş gibi sarsıldı Fırat’ın iğneleyici sözleriyle. “Yürü, dalyarak,” diye devam etti Fırat ve gömleği bırakarak adımlarını hızlandırdı.

“Kainat ile Viktoria evdeyse ben piçim,” dedi Doruk düz bir sesle. “O ikisi rahat durur mu sanıyorsunuz?”

“Kainat evdedir,” diyerek karşı çıktı Yaman kendine güvenerek. Neye dayanarak bunu söylediğini kendisi de bilmiyordu.

“Evdelerse de çok hayırlı değil.” Doruk bu sefer gülerek konuşmuştu. “Kainat en son ben biseksüelim falan diyordu.”

Yaman'ın adımları aniden durdu. "Ne?" Doruk'un yüzündeki alaycı ifadeden yola çıkarak şaka yaptığını düşündü. "Bir siktir git!" diyerek yürümeye devam etti.

Villa karşıdan görünmeye başlamıştı, evin ışıkları yanıyordu.

"Gerçek diyor bu arada." Fırat konuştuğunda Yaman'ın gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Neyi gerçek diyor lan? Kainat biseksüel miymiş?" Yaman'ın sorusuyla Doruk kahkaha attı fakat omzundaki yarasızladığında hemen sustu.

"Evlenme teklifi ettiğim kızı tanıma seviyem," dedi Doruk alayla.

Burak gergince gözleri yerde yürüyordu. Kağan'ın elleri cebindeydi ve Fırat'ın da Burak'ın kulağına fısıldadığı andan itibaren yüzünün kaskatı kesildiğini fark etmişti. Eve gidince onu kuytu bir yere kısıtıp ne olduğunu soracaktı.

Villaya ulaşip evin kapısını çaldıkları anda Adel hazırda bekliyormuş gibi kapıyı açtı. Açtığı gibi de kan revan içindeki ağabeylerini ve Burak'ı gördü. "Ne oldu size?" diye bağırdığında tiz sesinden hepsi yüzünü buruşturarak içeri girdiler.

Kapıdan en son giren Doruk, "Vurulduk," diye mırıldandı omzunu tutarak. "Vicky ve Kainat yok mu?"

"Yok," dedi Adel kapıyı kapatıp arkalarından salona girerken. "Siz beceriksiz misiniz? Nasıl hepiniz vuruldunuz, ağabey ya?"

Yaman'ın önemsedığı tek kısım Kainat'ın nerede olduğuydu. "Nereye gittiler?" diye sordu sehpanın üzerinde bıraktığı telefonunu eline alıp.

"Antonio Angelo'yla akşam yemeği yiyeceklerdi." Bilgi veren Adel diken üstündeydi. Hepsinin rengi bembeyaz ol-

KAINAT

muştı ve çaktırmamasalar da acı çektikleri yüzlerinden belliydi. Ne yapacaktı herkes yaralıyken? Oturup doktor da bekleyemezlerdi.

Yaman, Kainat'ı görüntülü aradığı gibi telefon açıldı. Kainat bir arabanın içindeydi. "Yaman!" diye bağırdı eğlenen bir sesle. "Biz Vicky'yle evlenmeye karar verdik!" Telefonu Viktoria'ya çevirdiğinde direksiyon başındaki Viktoria telefona kahkaha attı. "Çaldım kızını, Haris!"

"Ne oluyor, amına koyayım?" Yaman kaşlarını çatmış, dudakları biraz açılmıştı. "Ne evlenmesi lan? Nasıl?"

"İspanya'da eşcinsel evlilik yasal," diye ek bir bilgi verdi Doruk.

"Sen nereden biliyorsun, araştırdın herhalde," diyerek Doruk'a sataştı Fırat. Bu esnada Kainat çoktan telefonu Yaman'ın yüzüne kapatmıştı.

Burak... Burak ise yanlış bir düşünceye kapılarak başka bir şey söyledi. "Ben Adel'i seviyorum." Bunu yükselerek söylediğinden Fırat ve Adel hariç hepsi ona umursamazca bir bakış attı.

"Biz de seviyoruz Adel'i, oğlum. Ne alaka şimdi?" Doruk, Burak'ın bunu neden dediğini anlayamamıştı haliyle.

Burak sıvama aşamasına geçti. "Sevgiliyiz biz." Yaman Haris Batikan tarafından, tam sol yanından bir darbe yiyerek gözü kararmadan önce dediği son şey bu oldu.

"Ne biçim konuşuyorsun lan sen?" Yaman yaralı koluna rağmen ayağa kalkıp Burak'ın üstüne çullandı. Art arda yediği şok etkisinden kolunun acısı umurunda bile değildi. Başını bir saniyeliğine kaldırıp Doruk'a çevirdi. "Bir şey mi içti bu yine?"

"Ne bileyim lan? Bıraktı diye biliyorum ben," dedi Doruk oturduğu yerden kalkarken.

"Doğru söylüyor," diyen Fırat'tı. Koltukta rahatça arka-

sına yaslanmış. Yaman'ı izliyordu. "Biraz daha vur, benim içimde kalmıştı."

Yaman, Burak'ın suratına bir yumruk daha indirdi. Burak'ın gözleri kararmalarına rağmen aralıktı. "Vur," dedi belli belirsiz. "Seviyorum, ne yapayım?"

"Adel lan, Adel! Kardeşimiz lan Adel!" Yaman başını çevirip Adel'e baktı. Adel kocaman gözleriyle sessizce Burak'a bakıyordu. Onun Burak'a nasıl baktığını gördüğünde Burak'ın yakasını bıraktı. Kaşları çatık, gözleri kısılmış halde bir Adel'e, bir Burak'a bakıyordu. Birbirlerine her zaman böyle mi bakıyorlardı? Kör müydü de görmemişti?

"Sen biliyor muydun?" Yaman'ın gözleri bu soruyu sorduğu sırada Adel'in üzerinde olsa da Fırat kendine sorulduğunu anlamıştı.

Fırat, "Şüpheleniyordum," demekle yetindi.

"Niye bana söylemediniz amına koyayım?" diye soran Yaman'dı. Bağırıyordu. Aklı almıyordu; bu ikisi hepsini aptal yerine mi koymuştu onca zaman? "Ne zamandır böylesiniz siz?"

"Kolun kanıyor," diye mırıldandı Adel sakince. "Onu rahat bırak. Otur."

"Kızım, sen taşak mı geçiyorsun bizimle? Biz aile değildik, amına koyayım lan?" Yaman kendi kendine söyleniyordu, diğerlerine baktı. Böyle öfkelenen sadece kendisi miydi?

Doruk doğrudan Burak'a kilitlenmişti. İlk kez kendi aralarındayken bu denli ciddi duruyordu. Kağan'ın pek umurunda olmamıştı ama şaşırmadığı da söylenemezdi. Fırat daha çok rahatlamış gibiydi; günlerdir bir şeylerden şüpheleniyor, kafasında kurup kurmadığını düşünüyordu. Adel ise öylece duruyor ve utanıyordu.

"Ne zamandır?" diye Yaman'ın sorusunu tekrar etti Doruk.

KAINAT

“İki buçuk sene,” derken sesi öyle kısıktı ki Adel’in, ortamda ölüm sessizliği olmasa kimse duyamazdı. “Ben gizlemek istedim.”

“Bu dalyarak da sana uydu, öyle mi? Niye lan, niye?” *Yanlış soru, Batıkan.* “Nasıl lan? Siz birbirinize nasıl baktınız o gözle? Biz nasıl anlamadık?”

“Anlasaydın,” diye çıkıştı Adel öfkeyle. “Kainat bile anlamış! Gözünü açsaydın biraz, biraz bizimle burada olsaydı o kafan, anlardın zaten!”

Kainat bile anlamış. “Kainat biliyor muydu?” diye sordu Yaman gözlerini yumup koltuğa geri oturmadan önce. Duruldu biraz. “Dua edin siz benim koluma.” Yanındaki Burak’a eğildi. “Dua et lan!”

“Ederim birader bir ara.” Burak’ın omzu çok fena kan kaybediyordu. Uykusu gelmişti fakat acı onu biraz ayık tutuyordu.

“Doktor arayın, öleceğiz şimdi yanlışlıkla.” Doruk’un cümlesiyle Yaman telefonunu açtı.

Yaman şu an ölse daha az derdi olurdu sanki.

Telefonunun rehberinde dolaşmaya başladı, bu rehberde istediği herkese ulaşabilirdi. Çok geçmeden eski bir sağlıkçının numarasını buldu; adamı nerede, ne zaman gördüğünü bilmiyordu. *Doktor-İspanya* diye kayıtlıydı. Yine böyle bir vukuatta ihtiyacı olmuştu muhtemelen.

Arama tuşuna basıp beklemeye başladı. Kafasında zibilyon tane soru işareti vardı ve her biri bir başkasına aitti. Arama açıldığında gözlerini yumdu. “Adın ne?” Sorduğu ilk soru bu oldu, talihsiz bir soruydu.

Bir kadın sesi karşılık verdi. “Merhaba,” dedi iğneleyici bir ses tonuyla, Yaman’ın söylemesi gereken ilk şeyin bu olduğunu vurgulayarak. “Haris,” diye devam etti bu sefer, Yaman’ın adını bildiğini de ekleyerek. “Ben Camila.”

Camila mı? Evet, dünya tesadüflerle doluydu. Aklına yine Kainat'ı sokmuştu; böyle bir durumda bile.

“Merhaba, Camila,” dedi Yaman aceleyle. “Yaralıyız, hastaneye gidemeyiz. Atacağım konuma gelebilir misin?”

KAINAT KIZILKAYA

Viktoria'yla kıkırdayarak villanın bahçesine girmiştik. Sendeleyip yere düşmek üzere olduğumda kolumu tutarak beni dengede tuttu. “Önüne baksana, Kainat,” dedikten sonra tekrar güldü. Bense zile yetismeye çalışıyordum. Zile bastığımda ve elimi çektiğimde tekrar dengemi kaybettim. Tam elimle kapıya dayanarak dengemi sağladığımda kapı açıldı. Bu sefer beni tutan yine Viktoria olmuştu.

Kapıyı açan Adel'di. Yüzü beş karıştı. Kapıyı açarak içeri girdi bizimle konuşmadan.

“Hayırdır?” diye mırıldandım içeri bir adım attığımda. “Cenazemiz mi var?” Viktoria kapıyı açıp bana yetiştirdi ve yeniden koluma girdi. Birbirimize tutunarak salona girdik.

Her koltuğa biri yığılmıştı. Doruk'un yanı başında bir kadın vardı. Kolunu sarıyordu ve odanın içindeki herkes sızlanıyordu kısık sesle.

Doruk, “Birazdan olabilir,” diye acıyla inledi. Başındaki sarışın kadın ona yumuşak bir sesle İspanyolca, “Birazdan ağrı kesici iğne yapacağım, sakın ol,” dedi. Doruk onu onaylarcasına başını sallayıp başka bir yöne baktı.

“Aşkım,” dedim Yaman'ın uzattığı bacaklarının ucuna otururken. “Ne oldu size?” Bana herhangi bir cevap vermek yerine sabır çekercesine gözlerini yumdu.

Vicky'ye dönmüştüm ki, onun Fırat'ın hemen yanına, omzuna çarparak oturduğunu gördüm. Fırat hiçbir acı nidası atmadan ona ters bir bakış attı. “Git başımdan.”

KAINAT

“Başka boş yer yok, geri zekâlı,” diyen Viktoria haksız değildi. Başka yer yoktu. “Bayılmıyorum senin yanına oturmaya.”

Fakat şöyle bir bakınca Fırat’ın oturduğu koltuk genişti; Viktoria bilerek Fırat’ın koluna çarpmak için dibine oturmuştu. Hatta neredeyse kucağına oturacaktı.

Fırat, Viktoria’ya hiçbir karşılık vermedi. O da tıpkı Yaman gibi gözlerini yummuştu.

Aklıma birden soygun geldi; aylarca uğraşıp sahte şirket bile kurdukları soygun. “Ee,” diye daldım konuşmaya, öylesine bir şeyden bahsediyormuş gibi. “Soygunu ne yaptınız?”

Sarhoş kafama birden dank etti. “SİZ SOYGUNDA VURULDUNUZ MU?”

Yaman tarafından, “Jeton biraz geç düşüyor,” diye terslendim. Aşırı öfkeli görünüyordu. Soygunda başarısız mı olmuşlardı? “Hallettik,” dedi zihnimi okumuş gibi. “Sen ne yaptın? Evlendin mi?”

Evlendim mi? Kaşlarımı çatarak Viktoria’ya döndüm. “Kiminle evlendim ben?” Viktoria’yı çift görünce gözümü yumup bir daha açtım. “Vicky? Biz evlendik mi?”

“Hayır, bebeğim, maalesef,” dedi Viktoria eğlenen bir sesle, benden biraz daha az içmişti. “Kalkıştık ama evlilik vizesi gerekiyormuş.”

Yaman’a gözücüyle baktığımda, onun gözlerinin Burak’ta olduğunu gördüm; yavaşça Adel’e baktı ve yine sabır çekmesine gözlerini yumdu.

Bu detayla gözlerim fal taşı gibi açıldı. Adel’e bakıp kaş göz yapmaya başladım ama beni fark etmiyordu. Doktor olduğunu düşündüğüm kadın bakışlarımı yakalayıp bana garip bir bakış attığında onu umursamadım.

“Bu kim?” diye sorarken sarışın kadına bakıyordum. Çok güzeldi, böyle doktorlar ne zamandır vardı?

“Bizi tedavi etmek için gökten indi kendisi.” Doruk sırıttı-yordu, kaşlarımı kaldırdığımda sırıtışı durdu.

“Melissa’yla ayrıldınız herhalde, yoksa sen sarışın sev-mezsın,” derken de ben eğleniyordum.

“Yoo, Melissacığım la aramız gayet iyi, bu hanımefendiyi gökten indiren Yaman.” Doruk bunu söylerken Yaman’a sinir bozucu bir bakış atmıştı.

Yaman’a bakıp gülümsedim, çok sarhoştum ve bu his tam şu an çok güzeldi. Alkolün damarlarımı yaktığını dahi hissediyordum, her an kanatlanıp uçacakmış gibiydim. Ona gülümsediğimde yüzündeki ifade kaybolmuştu, daha durgun bakıyordu artık; çok yorulduğunu anlayabiliyordum gözlerin-den. “Yaman,” diye mırıldanırken sesim kedi miyavlamasına benziyordu.

“Hımm?”

“Ben seni çok seviyorum.” Kollarımı açıp onu ne kadar sevdiğimi göstermeye çalıştım fakat asla istediğim kadar açıl-mıyorlardı. “Bu kadar... Hayır, bak.” Daha çok açmaya ça-lıştım. “Bu kadar seviyorum.” Dişlerimi göstererek sırttım, kollarım kucağıma düştü. “Sen beni ne kadar seviyorsun? Göstersene.” Gözlerimi yumsam uyuyacaktım.

“Ben gösteremem, Taş Bebek,” dedi gözüyle kolunu işaret ederek.

“Çok acıyor mu?” Sorum saçma olabilirdi ama hiç canı yanıyormuş gibi durmuyordu. Bu yüzden ağrısı varsa da yü-zünden anlayamıyordum.

“Acıyor,” dediğinde benimle alay ettiğini düşündüm ama sonra mangalındaki kanla dudaklarım büzüldü. Çok komik bir durumda hissettim kendimi, alkol yüzünden neredeyse ağ-layacaktım.

“Yaa.” Mırıltımla gözlerim doldu. “Acımasın.” Bu sefer Fırat’ın yanı başında dikilen doktora döndüm. İspanyolca ona

seslendim. “Doktor, sevgilime ağrı kesici yapar mısın? Canı acımasın.” Bu dediğimle Yaman uzadığı yerden doğruldu, dikkatimi ona verdim.

“Şaka yaptım, kızım. Acımıyor canım. Sen niye ağlıyorsun?” Bunu demesiyle daha çok ağlamaya başladım. Ağladığım şey onun canının yandığını düşünmem miydi, yoksa başka bir şey miydi bilmiyordum. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum birkaç dakika sonra.

“Bilmiyorum, sana ağlıyorum sanırım,” dedim hıçkırıklarımla artarken. Öyle çok ağlıyordum ki, ortamdaki sesleri bile duymuyordum. “Neden ağlıyorum ben, salak mıyım?” Omuzlarım sarsılıyordu ağlarken, halbuki aklımda başka bir şey de yoktu.

“Kainat,” dedi sert bir ses, kimin dediğini başta pek algılayamadım fakat ikinci kez adımı telaffuz ettiğinde anında sağıma baktım. Fırat’ın sesiydi. “Sen iddiayı kazanmıştın, unuttun mu?”

Ne iddiasından bahsediyordu?

“Ne iddiası?” diye sordum gözyaşlarımla arasında. Hemen telaş yapıp Yaman’a baktım. “Yaman, durduramıyorum şu an. Çok utanç verici.”

“Şışt.” Yaman sağlam eliyle yüzümü okşadı, bu halime gülüyordu. “Sarhoşsun sadece.”

“Benim Asude’yle oynadığım videoyu izleyecektik,” dedi Fırat, yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. “Unuttun mu?”

Odanın içindeki herkesin kanı donmuştu sanki, hepsi Fırat’a bakakalmıştı. Fırat omuz silkti. “Kız ağlıyor, amma koyayım. Bayılmıyorum oryantal yaptığım videoyu izlemeye.” Türkçe konuştuğundan Viktoria anlayamıyordu ne dediğini. Fırat da onun inadına Türkçe konuşuyordu. Vicky’ye bakıp, “Bu izlemeyecek ama,” diye eklemeyi ihmal etmedi.

“Hayır, izleyeceğim.” Viktoria İngilizce konuşarak Fırat’a

cevap verdiğinde ağlamam kesildi. Benimle birlikte herkesin odağı Viktoria oldu. Doruk küfrederek gülmeye başladı, Yaman'ın bile kaşları çatıldı Vicky'ye bakarken.

“Sen Türkçe biliyor muydun?” diye sordu Adel yüzünde garip bir ifadeyle. Hepimiz şok içindeydik.

“Arkamdan konuşulanları anlayacak kadar biliyorum ama konuşamıyorum.” Viktoria, Fırat'a küçümseyici bir ifadeyle bakıyordu. “Ben de izlemek istiyorum nasıl kıvırdığını.” Bir şeyi unutmuş gibi sahte bir ifadeyle gözlerini büyüttü. “Gerçi nasıl kıvırttığını ucuz tartışmalarından biliyorum ama fiziksel olarak da izlemek istiyorum.”

“Bu izlemeyecek.” Fırat çaktırmasa da telaşlanmıştı. Dayanamayıp Viktoria'ya konuştu. “Sen ne zamandır Türkçe biliyorsun lan?”

Omuz silken taraf bu kez Vicky'ydi. “Seni ilgilendirmez.” Vicky bana dönüp eliyle yüzünü gizledi. Dudaklarını oynattı, *ağla* diyordu.

Bunu görür görmez ellerimi yüzüme kapattım, zaten ağlamaya yer arıyordum. Gözyaşlarım yeniden boşalmaya başladı. “Fırat, lütfen o da izlesin.” Parmaklarımın arasından Fırat'a baktığımda yüzü kaskatıydı. Daha sesli ağlamaya başladığımda bakışları Yaman'da durdu. Ellerimi yüzümden çekmeden Yaman'a döndüm. Kısık bir sesle, “Destek olsana sen de,” diye ekleyerek ağlamaya devam ettim. “Yine ağlamaya başladım, durmuyor bu.”

Doruk ne yaptığımı anlamış olacak ki, “Kız ağlamaktan katılacak şimdi. Vicky de izlesin oğlum, ne olacak?” diye bize destek oldu.

Ellerimi çektim, yüzüm şu an kıpkırmızı olmalıydı.

Doktor, “Bitti,” diyerek bizi böldü. Gözleri Yaman'daydı, bakışları kısa bir süre için bana düştü. “O da mı yaralı?”

“Hayır,” diye cevap verdim doktora. “Sarhoşum ben.”

KAINAT

“Aferin sana.” Yaman kulağıma mırıldandığında ağlamıyormuş gibi gülümsedim. “Büyük marifet, sevgilim.”

“Yiaa, sevgilinin, değil mi?” Kollarımı Yaman’ın boynuna doladım hızlıca. “Çok seviyorum seni.”

“Ben de seni seviyorum, ayyaş sevgilim benim.” Mavi-yeşil gözleri benimkilere dalmıştı anında.

Fırat’ın doktorla konuştuğunu duyuyordum ama odağım o kadar Yaman’daydı ki, konuşulanları anlayamıyordum bile. “Uygun mu geldi?” Yaman’ın sorusuyla başımı onaylarcasına salladım, bu sırada kapının kapandığını duydum. Doktor gitmiş olmalıydı. “Uyutalım mı seni?” Başımı bu sefer iki yana salladım.

Ağlamam şimdi tamamen durmuştu, nefesim düzene giriyordu. “Fırat’ın oynadığı videoyu izleyelim, sonra uyuruz.” Sesim biraz fazla yüksek çıkmış olmalıydı ki, odanın içindeki herkes güldü bu dediğime.

“Yarın dünyanın en tehlikeli mafyalarıyla toplantı yapacak çete liderine bakın siz,” diyen Doruk’a Yaman bile gülecek gibi oldu ama dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

“Ben sizin liderinizdim artık, değil mi?” Elimi yüzümün hizasına kaldırıp parmağımdaki yüzüğe baktım. “Doğru ya! Ben sizin liderinizim.” Kollarımı Yaman’ın boynundan çektim ve salondakilere döndüm. “Bana itaat edeceksiniz.”

“Önce şu videoyu izleyelim,” diyen Adel’di, kucağındaki bilgisayar bize çevirdi. Burak’ın oturduğunun yanındaki diğer tekli koltukta oturuyordu. Burak’ın bir gözü mosmordu ve içimden bir ses bunun soygun esnasında olmadığını söylüyordu.

Çok nadir açılan televizyonun kumandasına uzandı ve açtı. Hemen ardından bilgisayarda hızlı hızlı birkaç tuşa bastı ve bilgisayardaki görüntü doğrudan televizyona yansıdı.

Henüz videoyu başlatmamıştı ama daha şimdiden ekran-

daki görüntü beni güldürmeye yetmişti. Fırat karşısındaki dansözle sırt sırta vermiş, başını geriye atmıştı. “Bu ne amına koyayım?” Doruk tepinerek gülmeye başlamıştı bile. Yaman’a baktığımda onun da dudaklarını birbirine bastırarak gülmemek için zor durduğunu fark ettim.

“Bir daha sana ağabey diyenin şerefini...” Doruk cümlesini tamamlayamadan Fırat sigara paketini Doruk’un kafasına fırlattı.

“Senin şeref mi var, pezevenk?” Fırat çocuk gibi bana döndü. “Şuna bir şey de, yoksa izleyemezsin.”

“Doruk, kes sesini,” dedim gözlerimi Fırat’tan kaçırırken. O ağır ağabey görüntüsünün altından böyle bir dijital ayak izi çıkması beni her an gülme krizine sokabilirdi.

Adel sırtarak videoyu başlattığında yüzümdeki ifadeyi ciddi tutmaya çalıştım. Bu çok zordu. Fırat, Asude’yle sırt sırta vermiş kıvırtıyordu. Asude döndüğü sırada onunla gerdan kırarak geriye eğildiğini görünce kendimi daha fazla tutamadım. Neredeyse bağıra bağıra gülüyordum. “Ya bir siktir git! Bu ne?”

Odada kopan ikinci kahkaha Viktoria’ya aitti. “Bu kadar güzel kıvırdığını bilmiyordum.” Hemen arkasından Rusça bir şeyler daha dedi fakat Yaman hariç kimsenin anladığını sanmıyordum.

Başımı Yaman’ın kulağına eğdim. “Ne dedi?” diye sordum Viktoria’yı kastederek.

“Küfrediyor.” Yaman’ın sesi umursamazdı, bence Viktoria arada Rusça’ya dönüp herkese ana avrat sövüyordu zaten.

“Küfür mü ettin sen?” Fırat, Vicky’ye dönüp sesini yükselttiğinde fazlasıyla eğleniyordum.

“Hah,” dedi Yaman keyifli bir sesle. “Başladılar yine.”

“Evet, küfrettim.” Viktoria, Fırat’ı bilerek sinirlendirmeye çalışıyordu; hepimiz farkındaydık. “Sen ne zaman Rusça öğrendin?”

KAINAT

“Rusça değil, küfürlerini biliyorum sayende! Beyinsiz piç dedin bana!”

“İyi de yalan söylememişim ki?” Vicky bir kaşını kaldırıp başını televizyona çevirdi. “Sesini kes, ben şu an hayatımın en iyi soytarılığını izliyorum.”

Televizyonda ise işler pek iyi gitmiyordu. Fırat gömleğini çıkarmış, birkaç kızın ortasında dansözle kıvırtıyordu. Kalçalarını bile sallıyordu, ne içmişti böyle?

“Sen uyuşturucu mu kullanıyorsun? Alkol kafası değil bu, belli.” Yüzümü buruşturarak dehşet içinde izliyordum, gelecek halim de kalmamıştı. Şekilden şekle girmiştım.

“Kokainman,” diye geçiştirdi beni Viktoria. Yine Fırat’a laf sokuyordu.

“Seni ne ilgilendirir, kızım?” Fırat Türkçe konuşuyordu artık Viktoria’ya. Vicky ona cevap vermeyince rengi daha da kızardı. “Rus cadısı, tipe bak.” Fırat da önüne döndü önce. Televizyondaki gösteri pek hoşuna gitmemiş olacak ki, daha da kızarıp bozarak başını giriş kapısına çevirdi.

“Cadı olsaydım, seni o yediğin hayvan organlarıyla lanetlerdim.” Vicky’nin ses tonu oldukça umursamazdı, gözleri doğrudan televizyondaydı. Televizyonda oynayan videoda Fırat eğilip dansözün göbek deliğini öptüğünde, “Haah,” diye bir ses koptu Viktoria’dan. “Biz ayrıldıktan bir hafta sonrası değil mi bu? Ben hastanede yatarken kadınlarla sevişiyormuşsun.” Viktoria bozuk bir Türkçeyle, “Sen adam mısın lan?” diye sorduğunda gözlerim kocaman açıldı. İkisi de en ufak bir lafımda üstüme atlayabilecek kadar korkutucuydu şu an. Ateşle barut gibilerdi. Yaman’ın koluna daha sıkı sarıldım.

“Ayrılan sendin, bir de arkandan yas mı tutacaktım?” Fırat bu sözleri imkânı olmayan, komik bir ihtimalden bahsediyormuşçasına kurmuştu. “Önüme gelenle sevişirim, bir de hesap mı vereceğim sana?”

“Aşkım, bakın!” Doruk telefonun ekranını bize çevirdi. Ekranda ev haliyle duran Melissa vardı. Doruk ayağa kalkıp herkese tek tek gezdirdi telefonu. Melissa, “Kolunda niye sarı var?” diye sorduğunda, “Cam kapıya omuz attım da kanadı,” diyerek duyduğum en saçma yalanla Melissa’yı geçiştirdi. Önce Adel’e gösterdi telefonu. “Bu bizim biricik kız kardeşimiz Adel.” Yüzünde keyifsiz bir ifadeyle çok kısa Burak’a çevirdi ardından. “Burak’la sevgililermiş. Burak da kardeşimizdi bu arada ama Yaman deli gibi dövdüğü için her an ölebilir.”

Yaman’a şaşırarak baktığımda, “Boşuna oynama, bildiğini biliyorum, Kainat,” diye beni tersledi.

Doruk telefonu Yaman ve bana çevirdi. “Yaman ve yengem Kainat. Sen tanıyorsun zaten, eskiden en yakın arkadaşındı.” Ne yapacağımızı bilemeyip Melissa’yla birbirimize el salladık. İkimizin de yüzünde durumun garipliğinden kaynaklanan hem şaşkın hem de tuhaf bir ifade vardı.

Telefonu Fırat ve Viktoria’ya çevirdi bu sefer. “Bu da eski ağabeyim Fırat ve eski yengem Viktoria. Gerçi her an yeni yengem olabilir; haddinden fazla kavga etmeye başladılar, aşkım.” Ekranı hızlıca onların önlerinden çekip koltukta telefonuna bakan Kağan’ı gösterdi Melissa’ya. “Eski en yakın arkadaşın Aren’e âşık dediğim vardı ya, bu o işte. Adı Kağan.”

Aren’e âşık mı? Gerçekten herkes tanıdığım diğer bir kişiye âşık olmak zorunda mıydı? Benden neden hazzetmediğini şimdi daha iyi anlıyordum.

“Bunlar arkadaşların mı?” Melissa haklı olarak garipsemişti.

“Yoo, kardeşlerim. Manevi ama korkma, genetik hiçbir benzerliğim yok kendileriyle.” Doruk’a ağrı kesici dokunmuş gibiydi. Benden daha fena durumdaydı.

“Hadi size iyi geceler,” diyen Yaman, elimden tutup beni de kaldırdı. “Kainat’ın çok uykusu gelmiş, uyuyacağız biz.”

KAİNAT

“Daha video bitmedi ki!” Gözüm hâlâ televizyondaydı. Fırat’ın pantolonuna para takıyorlardı.

“Ben sonra Fırat’ı bir daha oynatırım,” derken Yaman da Fırat’la dalga geçiyordu.

“Yarağımı oynatırsın, beni ayağa kaldırma,” oldu Fırat’tan aldığı karşılık.

Viktoria ise terminatör gibiydi, ağzı hiç durmuyordu. “Sakin ayağa kaldırma, Haris. Şimdi yine oynamaya başlar. Biraz daha izlemeyi kaldıramam.”

Yaman’m başı ağrımış olmalıydı, benim sarhoş zihnimi bile ayıltmışlardı. Yaman sağlam kolunu belime sardı ve benimle birlikte merdivenlere doğru yürümeye başladı. “Başım, beynim sikildi,” diye söyleniyordu.

“Bunlar hep böyle kavga mı ediyorlardı?” Dilimin ucundaki soruyu sorarken merdivenleri çıkıyorduk. “Ayrıca pek de Fırat’ın beslenme alışkanlıkları yüzünden ayrılmış gibi görünmüyorlar.”

“Ben de tam sebebini bilmiyorum zaten, Fırat’ın söyleyip beni geçiştirdiği sebep buydu.” Odamıza çıktığımızda ilk yaptığım üstümdekilerden kurtulmak oldu. Kaldığımız odanın ebeveyn banyosu vardı ve biraz daha duş almadan uyumak istemiyordum.

Ben banyoya girerken Yaman doğruca yatağa girmişti. Sıcak suyun altına girer girmez tüm hücrelerimin gevşediğini hissettim. Saçımı dört kez şampuanlamış, vücudumu tekrar tekrar liflemiştim. Evi ayarlayan Diego burayı bir otel odasından daha fazla şeyle doldurmuştu. Duştan çıkıp bornozumu giydim ve saçlarımın suyunu sıktım. Dişlerimi paketini yeni açtığım diş fırçasıyla fırçalayıp banyodan çıktım.

Yaman yatakta, üstünü bile örtmeden uyuyakalmıştı. Üs-

tümdeki bornozla beraber yorganı kaldırdım ve yatağa girdim. Muhtemelen başımı koyduğum gibi uyuyacaktım, bu yüzden sırtımı yatak başlığına yaslayıp telefonumu elime aldım.

Annemi görüntülü aradım. Arama biraz geç de olsa açıldığında yüzüme bir tebessüm takındım. Annem yatakta uzanıyordu, benim evimdeydi.

“Ne yaptın?” diye sordum yüzümde yorgun bir gülümsemeyle.

“Geldim eve. Başım çatlıyor ağrıdan, Kainat,” diye cevapladı beni. “Sen yalnız mısın şu an? Sana bir soru soracağım.”

“Hı hı,” diye onayladım. “Yalnızım. Ne soracaksın?”

Lafa böyle giriyorsa kesin nutuk çekecekti. Aslında âdeti de değildi böyle konuşmalar ama... “Senin yanındaki Yaman televizyona çıktı burada, hırsızmış o.” Çok gizli bir sır veriyormuş gibi kısık sesle konuşuyordu. Altdudağını ıslattı. “Sen onun yanında değilsin, değil mi? Cihan’ın da böyle çocuklarla ne işi olur, anlamış değilim ki!”

“Yok anneciğim, değilim.” *Yanımda uyuyor ama şu anlık sana açıklama yapmakla uğraşmak istemiyorum.* “Cihan Sırtepe de iyi, yabancı birinin yanında değilmiş yani. Güvenliği için alelacele almışlar.”

“Güvenliği için mi?” diye sorarken yeşil gözleri şüpheyle kısıldı. “Hiç de öyle gibi değildi, basbayağı kaçırdılar adamı.”

“Yok, yok, iyiymiş. Merak etme.”

“Bak, şu Yaman mıdır Haris midir nedir, ondan uzak dur, anneciğim. Baban gibi adamlardan ne olduğunu gördün. Şimdi iyi görünüyor, başta benim de gözüme girmişti ama başta herkes iyidir zaten.” Kolunu oynattığında dediği hiçbir şeyi algılayamadım.

Ne? Annem neden peruk takıyor? Saçı kolunun içine sıkıştığından kolunu oynattığında saçları da hareket etmişti. Saçı de-

gil, peruğu. “Sen niye peruk takıyorsun?” Sorumla annemin yüzündeki ifade dondu. “Anne?”

“Şeyden...” Es verdi. “Kuaför çok kötü kesti.” Güldüğünde daha da gerildim. Annem buna gülmezdi, sadece kuaföre sinirli olduğunu belli eden milyonlarca cümle kurardı. “Saçım kısacık kaldı, yurtdışından peruk getirttim ben de. Onu takıyorum.”

“Peruğu bir çıkar da bakayım nasıl kestiğine.” Özellikle söylemiştim bunu çünkü yalan söylediği ortadaydı. Harun Kızılkaya ona bir şey yapmıştı. Onunla en son Hangar’da karşılaştığımızda, Harun Kızılkaya’yı vurduğunda da saçında bu peruk vardı. “Sana yakışmıştır, sen evham yapıyorsundur kesin.”

“Şarjım çok az,” diye sahte bir telaşla yataktan kalktığında gözlerimi devirdim. “Yarın arayayım seni, şarj aletini arayacağım şimdi.”

“Anne...”

“Şarjım bir kalmış. İyi geceler, annem.” Arama yüzüme kapandı.

Telefonu yastığımın altına attım. “Çok sıkıldım artık.” Biraz aşağıya kayarak başımı yastığa gömdüm. Yatakta yan dönüp Yaman’ı izlemeye başladım.

Yaman’a baktım sadece. Zaten etrafımda değilken bile görüp düşünebildiğim tek şey o olmaya başlamıştı. *Annemin Harun Kızılkaya’ya benzettiği adama da bakın! Bana cehennem-i tattıramayacak kadar cennete benziyor.*

Annem bilmiyordu ki; ben artık kendi yasımı değil, Yaman’ın yasını tutuyordum. Yaman’ın kaybettiklerine ağlıyordum.

Öyle gri hissediyordum ki, ona bakarken renkleri görmek için içiyordum. Ya da gözlerini izliyordum sadece.

Eskiden olsa kendime gelemeyeceğim şeylere yanımda

o var diye mi ağlayamıyordum, bilmiyordum. Bana bu koca dünyada doğabileceğim tek yer onun kalbiymiş gibi hissetti-riyordu.

Annemin dediği gibi olduğunu biliyordum. Kötü adam rolünün ona ait olduğunu farkındaydım. Bu dışarıdan böyleydi; şimdi onun yanında, onun kuytusunda uzanırken onun kötü adam olmasının imkânı yoktu.

Nasıl beni şimdiki halime sürükleyen birtakım olaylar varken onun daha fazlasına sahip olduğuna emindim? Yine de artık sadece onun geleceğini bilmek istiyordum. Geçmişin kimseye faydası yoktu bu dünyada. Geçmiş sadece ağlatıyor, yalanları ortaya çıkarıyordu.

Ben geçmişten çok yorulmuştum. Geleceği yaşamak istiyordum, geleceğe baka baka ölmek değil.

Ağlamaktan nefret ederdin eskiden, şimdi ağlamaktan başka bir şey yaptığın yok, Kainat. Çok sevdiğin için mi ağlıyorsun, yoksa daha önce hiç şimdiki gibi sevilmediğin için mi?

Kötü adama ağlarken kötü adamın seni öldürmesinden mi korkuyorsun? Sana yalan söyleyip manipülasyonlarına devam etmesinden mi, yoksa ona dönüşmekten mi... korkuyorsun?

Harun Kızılkaya gözlerini araladığında tek görebildiği bembeyaz bir tavandı. Derin bir sessizliğin içine açmıştı gözlerini. Her gün daha da ölen hücreleri, gözlerini araladığında biraz daha ölmüştü. İçinde tarifsiz bir rahatlık vardı, kahverengi gözlerinin etrafı kıpkırmızı kesilmişti.

En son olanları hatırladı. Sırtından vurulmuştu, karısı tarafından. Arkasında eşi, onun yanında Cihan Sırtepe... Önünde Kainat, onun yanında Yaman...

KAİNAT

Sırtından vurduğu adamın oğlunun önünde sırtından vurulduğunu hatırladı. Hemen sonrasında Kainat'ı görmüştü yarım yamalak. Kainat onun yanında diz çökmüştü. Ağladığını hatırlıyordu, sonrası zifiri karanlıktı.

Sadece sesler vardı. Hiç duymadığı genç bir kızın sesi vardı, ona baba diyordu. Gözyaşları Harun Kızılkaya'nın yüzünü ıslatıyordu. Harun ise onu tanıımıyordu bile.

Uyanık mıydı, yoksa ölü müydü, başta anlayamadı. Bembeyazdı tek gördüğü. Ölmüş olamazdı, ölseydi kor ateşlerin ortasında yanardı. Yandığını hissetmiyordu; sadece göğsünün ortasında ağır, nefes almasını zorlaştıran yoğun bir ağrı vardı.

Dudaklarını oynatmaya çalıştı fakat ağzının üstündeki oksijen maskesinden bunu beceremedi. Elini kaldırmaya çalıştı, bunun için hiç gücü yoktu.

Artık sıfırdasın, Harun, dedi içinden. Yüze kadar gelemersin. Sayamazsın bile.

Göğsünün ortasındaki ağrı, aldığı her nefeste yavaş yavaş vücudunu esir aldı. Ölecekmiş gibiydi ama ölemiyordu. Hissettiği buydu. Bitmişti, tekrar başlayamazdı. Bin ah, tek kurşunla üstüne çullanmıştı. Ruhu yükselsemezdi bu ahların ağırlığından. Günah yuvası olmuştu bir kere defteri.

Duyduğu son tanıdık ses Kainat'a aitti. Onun kabulleneemediği, sahiplenmek isteyip de öldürmeye yeltendiği kızı... *Kainat.*

Kızı. Ne garip, sesli söylenmekte zorlanırdı. Kainat'ın ona baba derken zorlandığı gibi...

Gözlerini yumdu, nefes aldı. Tekrar açtı. Bu bir saniyeydi onun için fakat saatler geçmişti. Ve başında dikilen bir adam vardı.

YAMAN HARİS BATIKAN

“Birkaç haftadır konuşuyoruz, Haris. Yaşadığın duygusal iniş çıkışları, duygularındaki yoğunluğu, terk edilme korkunu ve kendinle ilgi yaşadığın dalgali algıyı... Hepsini değerlendirdim.” Adını hatırlamadığım doktor gözlüğünü çıkarıp bir kenara bıraktığında, dikkatim arkasındaki denize kayıyor. Bu eski anının bir rüya olarak tekrar karşıma çıktığının farkındayım ama doktorun yüzü yavaş yavaş Kainat’a dönüşmeye başlıyor. Tüm dikkatim artık doktorda. Hayır, Kainat’ta. “Bunların bir ismi var, Haris. Bu seni tanımlayan bir şey değil, davranışlarına konan bir tanı.” Kaşlarının çatıldığını hissediyorum çünkü karşımda psikoloğum olarak oturan Kainat, ben bu anının içindeyken hayatımda değildi.

Rüyaydı. Rüya. Benim klasik paranoyalarımın doğan bir rüya. Kainat.

“Sana *Borderline* Kişilik Örüntüsü tanısını koyduk.” Kainat’ın yüz ifadesi öyle donuk ki, beni neredeyse tanımadığını düşünüyorum. Bu bir rüya ama o kadar gerçekçi ki, çoktan avucumun içini kaşımaya başladım.

“Bunu zaten biliyorum.” Gözlerimi doktordan kaçırıyorum çünkü orada oturanın Kainat olmadığını farkındayım. Bu anı sekiz sene öncesine ait.

Konuşuyorum fakat sesim doktora asla ulaşmıyor. “Duygusal olarak kontrolsüzsün. Bunu konuşmuştuk seninle, ya tapar gibi seviyorsun ya da o kişiyi anında silip atıyorsun. Tanıyı seninle ilk konuştuğumuzda koymuştum ama başka bir tanı daha koyabilir miyim diye biraz bekledim.” Yüzümü tekrar doktora çevirdiğimde, Kainat bana öfkeli gözlerle bakıyordu. Doktor olarak değil, kendi kıyafetleriyle Kainat olarak duruyordu.

“Yazık sana,” diyor Kainat alayla. Doktor yok. “Beni kay-

KAINAT

betmemek için bunca yalan, manipölasyon...” Gülererek başını iki yana sallıyor. Bir şeyler diyorum ama sesimi kendi kulaklarım bile algılamıyor. Ne diyorum? “Takıntılı olmanın sebebi, bunca şey, hepsi bir hastalık yüzünden, öyle mi?”

Rüya.

“Babanla annen seni terk edip öteki tarafa gittikleri için mi delirdin peki, Haris?” Kainat bana Haris demez. Kâbus görüyorum. Benimle alay ediyor. Daha önce Haris demişti ama. “Belki de seni sevmiyorum, bu da beni manipüle etmenden kaynaklı; sana bağlandığım için, yalnız olduğum için...” Kainat başta sakın, benim gibi. Ben de öylece oturuyorum çünkü bana bu soruları sormasını, bunları söylemesini uzun zamandır bekliyorum.

“Bana yalan söyledin!” Ayağa kalktığında sandalye geriye düştü. Bense öylece onu izliyorum çünkü beni gerçekten sevmemiş olma ihtimalinden deli gibi korkuyorum. “Neden sana kızmadım, biliyor musun?” Masanın etrafından dolaşıp önüme geliyor. “Pedro’ya yaptığım gibi seni de kullandım. Seni, seni sevdiğime inandırdım.” Yakama yapışıyor. “Sen de salak gibi inandın bana.” Başını omzuna eğdi, bana gerçekten acıdığını gözlerinde görebiliyorum. “Annem haklı, babam gibi adamlardan bir sik olmayacağını biliyorum.” Kemiklerim kaskatı, hareket edemiyorum, felçli gibiyim. Öylece duruyorum. Bir şey daha söyleyecekmiş gibi oluyor ama gözlerinden yaşlar aktığını görüyorum, başını yana çeviriyor görmemem için.

Sanki düşündüğü bunlar değil de canımı yakmak istiyor son kez. Son kez.

Kapıya doğru yürüyor Kainat, kapı da açık zaten. Çıkıp gidiyor.

“Aşkım.” Gözlerimi açtığımda Kainat kısık gözleriyle yanı başımda dikiliyordu. “Yaman, uyan çabuk!” Beni dürtmeye devam ediyordu, bense aptal gibi rüyanın etkisindeydim hâlâ. “Kapının önüne bebek bırakmışlar!”

“Ne bebeği?” Hâlâ ayılmamıştım. “İnsan mı?” *Hayır, amına koyayım, bebek dediğine göre koala yavrusu!*

“İnsan tabii ki, Yaman!” Hem heyecanlı konuşuyor hem de saçlarını topluyordu. “Yaman, ufacık bir şey! Kim koymuş onu kapıya?” Yataktan inip koşarak kapıya koştuğunda yattığım yerden doğruldum. Yastık ter içindeydi, üstüme bir tişört geçirip Kainat’ın arkasından alt kata indim.

Adel, Kainat ve Doruk koltuğun önüne duvar gibi dikildiklerinden bebek falan görünmüyordu. “Bebek nerede?” Salonunda ağlama sesi ya da bir bebek olduğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Kainat arkasını döndüğünde kucağındaki beyaz örtüye baktım. “Bunun içinde mi bebek?” Sorumla Kainat gözlerini devirdi, yüzünde garip bir ifade vardı. Ağlayacakmış gibiydi; bu sıralar fazla duygusaldı.

“Hayır, bebek içeride, öylesine taşıyorum,” diye benimle alay etti. Aklım yerinde değildi, algı yetimi kaybetmiş gibiydim.

Biraz eğilip Kainat’ın kucağındaki bebeğe baktım. Simsiyah kocaman gözlü, esmer, zayıf bir bebektir. Yeni doğmuşa benzemiyordu. “Nerede buldunuz?” diye sordum kenara geçip otururken.

“Kapının önüne bırakmışlar, filmlerdeki gibi bir sepetin içine koymuşlar çocuğu.” Doruk, Kainat’ın yanında dikilip bebeğe bakıyordu. “Kapkara da bir şey.”

“Öyle denir mi bebeğe?” diye sorarken bebeği Doruk’tan uzaklaştırıp yanıma oturdu Kainat. Bebeğin yüzünü bana çevirdi. “Şuna baksana, Yaman. Gözleri kocaman.”

KAİNAT

“Ben kamera kayıtlarına bakayım.” Adel bilgisayar odasına çıkmak için merdivenlere yöneldiğinde, Kainat dudaklarını büzmüş bebeğe bakıyordu.

“Adı ne acaba?” Kainat bebeğe her an incinecekmiş gibi bakıyordu, onun bebekleri bu kadar sevdiğini asla tahmin edemezdim.

Doruk çocukluğa devam ediyordu. “Obama olabilir.” Evet, bebek biraz esmerdi.

“Erkek mi ki?” Kainat’ın kaşları çatıldı hemen. “Bu bebek niye hiç ağlamıyor?”

“Ne güzel işte, bebeğim, ağlasa mıydı?”

“Bebek dediğin ağlar, Yaman. Hiç ağlamıyor, baksana.” Bebeğe eğilip burnunu yüzüne sürttü ve kaşları çatıldı. “Kokuyor.” Endişeyle bana baktı. “Altına mı yaptı acaba?”

“Güzelim, bebeğin yüzünü kokladın, altına sıçsa hepimiz alırdık kokuyu.” Bunu dememle eğilip bebeğin karnını kokladı.

“Yok, altına yapmamış.” Kucağındaki bebeği bana uzattığında yüzüne bakakaldım. “Tutsana iki dakika.”

“Düşürürüm ben,” dedim kaşlarım çatılırken. Kolumdan küçük bir şeydi, kayıp düşerdi. “Doruk’a ver.”

“Ya, Yaman, tut.” Kucağıma bıraktığında bebeği tuttum. “Kolunu başının altına koy, etrafına sar diğer elini.” Dediği gibi yaptığımda bir bana, bir de kucağımdaki bebeğe baktı. “İnşallah birinden peydahlamamışsındır.”

“Hayda, kızım, ne alakası var lan? Başladın yine, Kainat. Bebek varken bari kavga etme benimle.” Beni sinirlendirmek için bilerek yapıyordu.

“Şu bebeği düzgün tut,” diye çemkirdi yine. “*Bin iki imzimdi işşik gibi idimliri tişiyibiliyirim.*” Gözlerini devirirken arkasına dönüp mutfağın olduğu tarafa gitti. “El kadar bebeği düzgün tut önce.” Mutfığa girdiğinde Doruk’a seslendi. “Doruk, bu bebek ne yer ki?”

“Kendi doğurdu sanki,” diye söylene söylene telefonunu açtı Doruk.

“Şşt. Hayırdır, oğlum?” Alayla başımı iki yana salladığımda dudakları iki yana gerildi.

“Yaşadığınız her boku normalleştirmekten, kapıya konan bebeğe de analık babalık yapacaksınız, az kaldı.” Doruk telefonuna bakıp Kainat’a seslendi: “Anne sütü diyor. Kaç aylık ki Obama?”

Kainat’ın sesi daha yakından geldiğinde mutfaktan çıktığını anladım. Kucağımdaki bebek gözlerini kapatmıştı. Uyuyordu sanırım. Yani gözleri kapalıysa uyuyordur herhalde...

“Obama nereden çıktı ya?” Kainat elindeki ıslak bezi bebeğe yaklaştırdığında kucağımdaki çocuğu elinden uzaklaştırdı. “Çocuğu bulaşık beziyle mi sileceksin, kızım?”

“Yeni bez bu, geri zekâlı. Ilık suyla ıslatıp suyunu sıktım, nemli yani.” Bebeğin üzerine eğilip yanağını bezle sildiğinde yüzümü buruşturdum. Çocuğun rengi açılmıştı.

“Bebek esmer değil, kirliymiş,” dedi doğrulup yanıma otururken. Bu sırada Adel alt kata indi.

“Yaşlı kadının biri bırakmış, yüzü görünmüyor.” Adel elindeki telefonu Kainat ve bana gösterdi. Yaşlı, sırtında şal olan kısa boylu bir kadın evin olduğu sokağa giriyor, birkaç ev arasında tereddütte kalıyor ve bebeği bizim kaldığımız binanın kapısına bırakıp gidiyordu.

“Ee, şimdi ne olacak? Ne yapacağız Obama’yı?” Doruk elindeki telefonu kenara bırakıp önümüze geldi ve eğilip kucağımdaki bebeğe baktı. “Küçücük de bir şey he.”

“Önce karnını doyuralım, sonra yıkarız. Akşam da toplanırdan sonra bir bakarız etrafa. Belki bırakan kadın buradadır. Ya da bırakan kadın çocuğu kaçırmıştır, gerçek ailesi

KAİNAT

burada bir yerdedir?” Kainat bebeği kucağımdan alıp karşımdaki koltuğa geçti. Gerçekten bunca zamandır beklediği şey bir bebek miydi? İlk defa bir şeye böyle gülümsüyordu.

“Burası zengin mahallesi, kızım. Hem kadın tereddüt edip birkaç eve bakmış. Önünde araba olan tek ev burası, yaşam belirtisi var yani. Çocuk kirden simsiyah olmuş. Fakir biri bulup bakalım diye bırakmış belli ki.” Doruk da tam benim gibi düşünüyordu.

“İyi işte, bakarız.” Kainat bu bebeğe epey üzülmüş gibiydi. Etrafında zarar görmeyeceğini düşündüğü her şeye bağlanabilirdi.

“Aynen, dünyanın yarısında aranırken kaçak halde bir de bebek bakalım.” Doruk kenardaki birayı eline alıp yere çöktü ve sigara paketine uzandı. “Toplantıdan sonra polise verirsiniz.”

Kainat gözlerini bebekten ayırıp bana baktı. Bir şey dememi bekliyormuş gibiydi fakat Doruk haklıydı. Ayrıca bu yedi kişinin yaşadığı evden şu bebeğe doğru düzgün bakabilecek bir adam çıkmazdı.

“Bakarız,” dedim sadece. Kainat bana böyle yavru kedi gibi bakarken net bir şey dememin imkânı yoktu. Ona hayır diyemezdin. Bunu bildiğinden böyle bakıyordu zaten.

Merdivenlerden patır kütür sesler geldiğinde Kainat’ın kaşları çatıldı. “Hangi hayvanat uyandı acaba?”

Viktoriya ve Fırat aynı anda salona girdiklerinde Kainat’ın kaşları kalktı. “Siz beraber mi uyudunuz?”

“Uyuduklarını mı düşünüyorsun?” Alayla Fırat’a baktığımda başını başka yöne çevirip Viktoria’yla farklı koltuklara oturdular.

Fırat, Kainat’ın yanına oturduğunda gözleri bebeğe döndü. Başını bana çevirdi ve aniden yine bebeğe baktı. “Bu ne, birader? Ne yaptınız?”

“Bu sabah kimsenin beynine kan gitmiyor. Dün gece yediğiniz ağrı kesicilerden herhalde.” Adel eğilip yerde oturan Doruk’un omzuna baktı. “Burak nasıl?” Kısık sesle de sorsa duymuştum. Duyduğum gibi de hatırlamıştım.

Ben Adel’i seviyorum. Sevgiliyiz biz.

“Hiç utanman, arlanman da yok lan!” Adel başta bunu ona söylediğimi algılayamadı. “Kime diyorum acaba?” Benimle göz göze geldiği gibi yüzündeki ifade donup kaldı ve eğildiği gibi doğrulup yutkundu.

“Ben kapının önüne çıkmıştım,” diyerek bebeği nasıl bulduğunu anlatmaya başladı Kainat. “Şeye bakmak için. Bahçede cip var ya, Samuel’in...” Duraksadı, gözlerini kocaman açtı. “Aa, adamı arabada unuttuk.”

“Kalsın orada.” Doruk sonunda on dakikadır elinde tuttuğu sigara dalını yakacaktı ki, Kainat gözlerini belertti.

“Siktir git, dışarıda iç şunu. Bebek var!” Kainat’a bu sabah ne olduğunu pek anlayamıyordum. Bir kız arkadaşım her kadının içinde annelik içgüdüğü olduğunu söylerdi. Kainat’ın bu korumacılığını tamamen buna yoruyordum.

Oturduğum koltuktan kalktım sonunda. Uyandığım ana göre daha kendimdeydim. Kolumdaki yara yavaştan kendini hissettirse de Kainat’ın sinirlenmemesi daha önemliydi. “Gel, bebeğim,” dedim ona yaklaşırken. Eğilip bebeği kucağından aldım. “Odamıza çıkalım, çok ses var burada.”

“Kainat,” diye seslendi Viktoria. “İyi misin?”

Kainat ayağa kalkarken alayla Viktoria’yı süzdü. “Senin kadar iyi değilim, bebeğim.” Kimse Fırat ve Viktoria’nın dünkü kavgalarından sonra sevişmelerine şaşırmamıştı. O, onlar için dün gecede kalmıştı. İkisini de senelerdir tanıyordum; bugün tekrar düşman eski sevgililer olarak devam edeceklerdi.

Barcelona'nın en lüks otellerinden birinin restoran katı bu akşam ZARCON üyeleri için kapatılmıştı. Bu toplantı aylar öncesinden ayarlanmıştı. Rutin, her sene yapılan toplantılardan biriydi fakat ZARCON'un altı üyesi için de bir sürpriz vardı.

Kainat Kızılkaya, Viktoria Angelo'yla birlikte başka bir arabayla önden gidiyordu. Hemen arkasında Yaman Haris Batıkan ve çete üyelerinin içinde oldukları ayrı bir araba vardı.

Kainat Kızılkaya üstüne Yaman'ın onun için getirttiği, elbette yine önceden hazırlanmış kıyafetleri giymişti. Siyah, önü kalp şeklinde gelen, üstü dantel detaylı bir üstü vardı. Altında da siyah, düz fakat pahalı bir markanın pantolonu vardı. Omzuna ise takımı tamamlayan bir ceket giymişti. Saçlarını sıkı bir atkuyruğu olacak şekilde toplamıştı. Boynuna ise Yaman Haris Batıkan'ın onun için kasadan çıkardığı gerdanlığı takmıştı. Kulaklarında gerdanlıkla aynı elmastan yapılmış küpeler vardı.

Arabanın siyah filmli camları kapalıydı ve Kainat Kızılkaya stresten bayılmak üzereydi. Öyle stresliydi ki, Viktoria'nın ona örgüt üyeleri hakkında verdiği bilgileri bile kavrayamıyordu.

Viktoria bu durumu fark edip elini çantasına atarak bir paket çıkardı. Ardından bir yüz dolar... "İster misin?"

Kainat'ın yola kilitlenmiş gözleri Viktoria'nın elinde tuttuğu pakete döndü. "Kaç dakikamız var?" diye sorarken Viktoria'nın teklifini sesli olarak kabul etmedi. Bunun yerine elinden paketi ve parayı aldı. Beyaz tozu elinin üstüne dökerken Viktoria sorusunun cevabını verdi. "Yirmi dakikalık yolumuz var."

Kainat, Viktoria'nın çoktan rulo haline getirdiği parayı

burun deliğine yaklaştırdı ve elinin tersine döktüğü kokaini içine çekti. Gözleri yaşarırken nemli parmağıyla beyaz tozdan biraz alıp dişlerine sürdü. “Sen anlatmaya devam et, şu İris denen kadını anlamadım. Çeyrek Türk dedin, annesi mi yan Türk’müş?” Paketi Viktoria’ya geri uzattığında Viktoria da biraz çekti.

“Evet, İris Fedorova. Birkaç kez babamla konuşurlarken görmüştüm. Robota benziyor, aynı zamanda babası Rus bir bürokrat. Kadının hem Rusya’da hem de Türkiye’de içinde bulunduğu birçok örgüt var. Babam ondan bir manyak olarak bahsediyor, onunla sakın tartışmaya girme.” Vicky gözlerini devirdi. “Zaten örgütte senin haricindeki tek kadın o.”

“Şu sana kafayı takan vardı. Adı neydi?” Kainat özel jetle Türkiye’ye giderken bahsettiği adamı soruyordu.

“Lucian Armand Crowhurst. Otuz beş yaşındaki son örgüt üyesi. Örgütün en son gelip de en hızlı yükselen üyesidir ayrıca. Tek problemi, takıntılı bir ruh hastası olması.”

Araba hızla ilerlerken ZARCON üyeleri toplantı için bir masanın etrafına toplanmışlardı. Onlar Diego Perez’i bekliyorlardı, Diego Perez ise Kainat Kızılkaya ve son vurgunu yapıp ona milyarlar kazandıran çetenin üyelerini.

Kainat şimdi biraz farklıydı, üzerindeki stres korkunçtu çünkü takıntı yaptığı bir arzuya ulaştığını biliyordu. İçindeki korku ve stresin sebebi aynı masaya oturacağı insanlar değildi. Bu takıntının kaybolacağını bilmenin verdiği bir korkuydu, içine düşeceği boşlukta kaybolmaktan korkuyordu.

Bunu daha önce defalarca yaşamıştı. Kainat Kızılkaya bir şeyi canı pahasına isterdi önce, sonra öyle ya da böyle sahip olurdu. Canı yana yana alırdı istediğini, ağlaya ağlaya yaptırdı olmasını istediği şeyleri.

KAİNAT

Canı çok yanmış, fazlasıyla da ağlamıştı. Nefret ederdi ağlamaktan fakat çok ağlamıştı. Şimdiyse her şeyi boşuna yaptığını hissedeceğini biliyordu.

Bu his onu uyuşturmadan önce o kendisini uyuşturuyordu.

Ona hatalar yaptıran da tam olarak buydu. Çok istiyordu, hırsı ona çok istediği her şeyi yaptırıyordu.

Diego Perez'in karşısına oturduğu ilk gün kafasında soru işaretleri vardı. *Neden buradayım?* Kendine asla itiraf edemiyor, her şeyi sadece istediği için yaptığını sanıyordu.

Biliyor ama itiraf edemiyordu. Kendini kanıtlama çabasıydı onu bu yere sürükleyen. Zaten farkındaydı, Harun Kızılkaya görsün istiyordu. Çünkü birisi tarafından tasmayla boğulduğunuzda ve o tasmadan kurtulduğunuzda, içinizdeki öfke hırsla dönüşüyordu. Onun öfkesi, Harun Kızılkaya'dan daha güçlü olma arzusuna ulaşmayı isteyen bir hırs var etmişti içinde.

Bir yılan yavrusundan akrep yaratmak istemişti. Onun farklı bir versiyonu değil, onun kadar güçlü ve tehlikeli olmak istiyordu.

İnsanlar bazen başarısız olurlardı; gerçekten başarısız olurlardı. Parçaladıkları her hayat boşa giderdi, verdikleri savaşların sandıkları kadar önemli olmadığını farkına varırlardı.

Paranoyalar insanı uyuşmuş haldeyken bile yakalar ve hırsın pençesine düşen her savaşçıya unutamayacakları sanrılar yaratırdı.

Belki de gerçek sanılan o kutsal savaşlar sanrıdan ibaretti.

Yirmi dakika tamamlandığında arabalar otelin önünde durdu. Kainat Kızılkaya büyük bir özgüvenle araçtan inerken Viktoria Angelo ona eşlik etti. Hemen arkasında Yaman Haris Batikan vardı, resmiyete bürünmüş bir takım elbisenin içinde dimdik duruyordu.

Onun elini tuttuğunda Kainat'ın büyümüş gözbebekleri

Yaman Haris Batıkan'ın mavi-yeşil gözlerine saplandı. Tam bu sırada Kainat kalbinde bir ağırlık hissetti. Zihninde üstünü örttüğü o simsiyah perde anında kalktı. Yaman Haris Batıkan'ın ona oynadığı her türlü oyunu gördü. Bu perde, Savaş Viran Saraylı'nın ona attığı mesajları okuduğu anda örtülmüştü gerçeklerin üzerine. Zira Yaman'ı silmek, ulaşmasına bir adım kalan yolu yok etmek demekti. Kestirme yola beton binalar inşa etmek demekti.

Yol bitmişti ve Kainat'ın aklıyla alay eden tüm yalanlar oradaydı. Sadece gülümsedi Yaman'ın elini sımsıkı tutarken.

“Sana anlattığım gibi,” diye konuşmaya başladı Yaman, Kainat'la birlikte otelden içeri girerken. Diğer üyeler arkalarından geliyorlardı, içleri rahattı çünkü burası Diego Perez'in oteliydi. Başlı başına suçtan ibaret bir örgüt liderinin yanında elbette güvendelerdi. “İris Fedorova seni tanıyor, beni de tanıyor. Diğerlerine de çetenin lideri olduğunu ve sana anlattığım Türkiye bağlantılı paravan şirketlerle yaptığımız işleri anlatacaksın. Senin örgüte boşu boşuna girmediğini anlayacaklardır, Diego'nun aptal olmadığını biliyorlar.” Burnundan sert bir nefes verirken lobideki adamlara hiç bakmadı bile. Buraya geleceklerinin haberi saatler önce verilmiş olmalıydı. Hangi salona gideceklerini ezbere biliyormuş gibi görünüyordu. “Julien'in gözünü hızlı boyarsın çünkü kara para aklamak için Türkiye'yi kullanır. İris'e bunu teklif ettiğinde İris kabul etmemiş. Biz onun içinde milyar dolarlar değerindeyiz.” Kulağına eğildi. “Onun için yapacağımız bir iyilik, çetede ki herkesin götünü kurtarır.”

“Nereye topluyor?” diye sordu Kainat. “Tüm ülke sizi konuşuyor. Dün geceki soygundan sonra çatışma videolarınızın internete düşmemesi mucize zaten. Sosyal medya sizinle çalalanıyor, Yaman.” Haklıydı ama unuttuğu bir şey vardı.

KAINAT

Halk her şeyi unutturdu. Sadece ülkeyi sallayacak ikinci bir olay yeterdi.

Yaman bunun bilincinde olduğundan alayla gülümsedi, bu sırada asansöre biniyorlardı. “Siz,” dedi arkasını dönüp çete üyelerine bakarak. “Diego’yla ayrı görüşme yapacağımız zamana kadar kırk ikinci kattaki kral dairesine çıkacaksınız. Ben haber vereceğim.” Doruk kısa bir baş hareketiyle diğer asansöre yönelirken diğerleri onu takip ettiler. Yaman ile Kainat yan yana başka bir asansöre bindiklerinde Yaman, Kainat’a cevabını verdi.

“Herkes her şeyi unuttur, sen merak etme. Ben unutturacak çok şey biliyorum. Önemli olan, başka devletlerden adamlarla arkamızı sağlamlaştırmak.” Yaman’ın bunu demesiyle Kainat’ın kaşları çatıldı.

Yaman her ciddiyetle konuştuğunda Kainat’ın zihnindeki yapboz parçaları birleşiyordu. Adel ne demişti? Zaten tanınmak istiyorlardı, halk açısından bakıldığında tamamen nefret edilen bir konumda değillerdi. Hayatları boyunca hapis cezası alabilirlerdi ama tam da ifşa oldukları dönemde yaptıkları bir soygunla Kainat’ı örgütün içine sokmuşlardı. Şimdi de örgütteki diğer üyeler onlar için bir anahtardı.

Onları bu görünmez esaretten kurtaracak kişi Kainat’tı. Bu da planlı mıydı?

Kainat dudaklarını araladı fakat anında geri kapattı. Vakti değildi, mutlaka soracağı başka bir zaman gelirdi.

Asansörün kapıları ellinci katta açıldı, dışarı ilk çıkan Kainat’tı. İnanılmaz bir özgüven hissediyordu; o beyaz tozun etkisiydi.

Kapının önünde dizilmiş üç koruma vardı ama Yaman ve Kainat’ı gördüğü gibi hepsi kenara çekildi. Diego Perez’in sağ kolu onlara söylemişti.

"Toplantının ortasında bir gözü mavi, diğeri yeşil, uzun boylu bir adam ve mavi gözlü bir kadın gelecek."

Çalışanların ZARCON üyeleriyle konuşması yasaktı, bu yüzden ders veriliyormuş gibi tembihleniyorlardı.

Kapı açıldığı gibi Kainat Kızılkaya'nın yüksek topuklularının zeminde çıkardığı ses odaya yayıldı. İris Fedorova'nın açık gri gözleri Kainat Kızılkaya'ya saplandı önce, ardından Kainat'ın arkasında dağ gibi dikilen Yaman Haris Batıkan'ı görünce gözlerinde yalnızca Yaman'ın anlayabileceği alaycı bir bakış oluştu.

Diğer üyeler önce Yaman'a baktılar. Örgüte yeni bir üyenin katılacağını sadece beş dakika önce öğrenmişlerdi. Diego Perez, Yaman'dan haber aldığı gibi toplantı salonuna beş dakika önce girmiş ve bu haberi verip baş köşeye oturmuştu.

Kainat yüzünde taş gibi bir ifadeyle boşa kalan sandalyeye, Diego Perez'in karşısına oturdu. Masadaki sandalyelerin konumu ve Diego Perez hariç herkesin karşı karşıya oturması, hepsinin eşit olduğunu gösteriyordu. Kainat kendisini tanıtip göstereceği için ilk ve son kez Diego'nun karşısına oturmuştu.

Gülümsemeden önce hızlıca masadakilere göz gezdirdi, hepsi hakkında biraz bilgiye sahipti.

Viktorias ve Yaman, Mateo Vasquez hakkında Kainat'a bilgi vermişlerdi. Uluslararası lojistikle uğraşıyordu; sınırlar onun için yalnızca harita üzerindeki çizgilerdi. Gerektiğinde insanları ortadan kaybettirebileceğini Kainat biliyordu. Bu yüzden çeteyi geçici olarak başka ülkelere taşımak söz konusu olduğunda, Mateo onun zihninde ilk sıralarda yer alıyordu.

Lucian Armand Crowhurst veriyle çalışıyordu. Dosyalar, sistemler, kayıtlar... Kırmızı bültenin bir ekranda kalıp kalmaması, birkaç hamlesine bağlıydı. Kainat, Lucian'ın ona sağlayacağı şeyin güç değil, zaman olduğunu düşünüyordu.

KAINAT

Antonio Angelo hukuk ve siyaset tarafındaydı. Dosyaların nasıl açıldığını değil, nasıl kapandığını bilirdi. Yakalanmış birinin hâlâ oyunun içinde kalmasını sağlayabilecek tek isimdi ve Kainat bunu göz ardı etmiyordu.

İris Fedorova algıyla çalışıyordu. Medya, kamuoyu, doğru cümleyi doğru ağızdan duyurmak... Aranana birinin adını manşetten çekip başka bir hikâyenin içine yerleştirebileceğini Kainat biliyordu.

Li Wei parayı yönetiyordu. Kripto, fonlar, yatırımlar... Paranın izini silmek yerine yönünü değiştirirdi. Bu, düzenin devamı için gerekiyordu.

Julien Marchand aklama tarafındaydı. Sanat, vakıflar, bağış geceleri... Parayı temiz göstermekten çok insanları saygın gösterebilmesi onu vazgeçilmez kılıyordu.

Kainat masadaki herkesin ne yaptığını biliyordu.

Hangisinin ne zaman işine yarayacağını da.

Diego Perez sağ eliyle takdim edercesine Kainat'ı gösterdi. Yaman, Kainat'ın tam arkasındaydı. *Tıpkı diğer üyelerin korumaları gibi.* "Kainat," diye cümleye girdi Diego sabit bir ses tonuyla. "Örgütün yeni ve en genç üyesi." Kainat, Diego'nun sözleriyle gülümsedi.

Diğer üyeler ifadesiz yüzlerle Kainat'a baksalar da hepsinin içinde bir nebze şaşkınlık vardı. Örgütün en yaşlı üyeleri olan Antonio ve Julien'in kızlarından bile daha küçük olduğu belliydi.

Masada kısa bir sessizlik oldu, Kainat bu esnada konuşması gereken kişi değildi. Önce masadaki üyelerin tepkisini ölçmek istiyordu, onlardan gelecek bir soruyla konuşmaya başlayacaktı. Sonuçta bu basit bir toplantı değildi, nereli olduğunu ve yaşını söyleyip susamazdı.

Kainat'ın varlığını en anlamsız bulan kişi Julien'di. Kainat masadaki herkes için çok gençti. "Neden?" oldu Julien'in

sorusu. Bu soruyla Kainat'ın bir kaşı belli belirsiz kalktı. “Neden burada olduğunu öğrenebilir miyim?” diyerek sorusunu daha insancıl bir hale getirdi Julien.

“Siz neden buradasınız?” Kainat bunu söyleyip susmadı. “Kendinizi garantiye almak için. Ben de aynı sebeple buradayım.” Kainat'ın gözleri Julien'dan ayrılıp kenardaki şarap şişesine iliştiğinde, bir köşede bekleyen garson görünmezmiş gibi sessizce masaya yaklaşarak Kainat'ın kadehine şarap doldurdu.

Üyelerle konuşmak kesinlikle yasaktı, bu sebeple gözlerini takip etmek zorundaydı.

“Her üye bir şey vaat eder. Bay Marchand senin örgüte ne vaat ettiğini öğrenmek için sordu,” diyerek Julien'ı açıkladı İris Fedorova. “Kendisinin İngilizcesi pek iyi olmadığından kendini açıklama becerisi de bununla orantılı,” diye eklemeyi ihmal etmedi. Kendisi Julien'ı pek sevmezdi, Julien ise eski bir bürokratin kızını, Rusya'nın en acımasız kadını olarak tanıyan Fedorova'yı karşısına almamak için bu ters lafları görmezden gelirdi.

Kainat şaraptan bir yudum aldı. Bununla birlikte parmağındaki örümcek şeklindeki mavi elmas yüzük herkesin gözüne çarptı. “Ben hırsızım,” dedi kısaca. “Dünyanın en tehlikeli çetelerinden birinin lideriyim, katilleri yönetiyorum, hırsızlardan bir ordum var.” Dudaklarını hafifçe büzdü, kendisi hakkında sıradan bilgiler veriyormuş gibiydi. “Hepinizin aksine,” dedi sesinde neredeyse görünmez bir alayla. “Pis işler yapıyorum ve bu yaptıklarımın hiçbirisi sır değil.” Bir yudum daha aldı. “Size istediğiniz her günahı adınızı bırakın, elinizi dahi kirletmeden işlemenizin garantisini veriyorum.” Bunları söylerken gözleri tüm üyelerin üzerinde geziniyordu ve en sonunda soruyu soran kişinin, yani Julien'in gözlerinde durdu. “Türkiye’de güvenilir, kara para aklama işi için de sadece

KAINAT

saatler içinde binlerce paravan şirket kurabilecek bir *hacker* ekibim var, Bay Marchand.” Tebessüm ederken gözlerindeki bakışta özgüveninden doğan bir alay vardı.

Bu esnada Yaman Haris Batıkan, Kainat’ın dudaklarının arasından çıkan tüm cümleleri beynindeki filtreden geçiriyordu. Listesinin en başındaki tüm cümleleri kurmuştu.

Kainat Kızılkaya sıralamaya devam etti. “Bu örgütün çıkar ilişkileri için kurulduğunu biliyorum. Vaat ettiğim şeylerin gayet açık olduğunu düşünüyorum.”

Antonio Angelo bir gece önce Kainat’la birlikte yemek yememiş, onu ilk kez görüyormuş gibi ve amaçlarından habermişçesine başka bir soru sordu. Bu soruyu sormasını Viktoria yemekten sonra, evden ayrılmadan hemen önce istemişti. “Senin korumak istediğin ya da bizden beklentilerin neler bu çıkar ilişkisinde?” Sorusunu sorarken cevabını tahmin edebilecek tecrübeye sahipti.

“Çetemin ana üyeleri ifşa olmuş durumda. Başta sizin ülkelerinizde olmak üzere kırmızı bültenle aranıyorlar.” Kainat derin bir nefes alıp arkasına yaslandı. “Hepinizin yapabilecek bir şeyleri var,” derken gözleri Mateo’da durdu. “Fakat önceliğim bir süreliğine ülkeme dönerken onları olabildiğince güvenli bir yolla, resmiyette sorun çıkmayacak şekilde yanımda götürmek.”

KAINAT KIZILKAYA

Bir arabanın sürücü koltuğunda, saat sabaha karşı dördü gösterirken son hızla yolda kayan bir buz gibi ilerliyordum. Trafik lambalarını çift görmeye başlamıştım ve sebebi kesinlikle alkol değildi.

Kesinlikle alkol değildi. *Kesinlikle.*

Arabanın tüm camlarını açmıştım, şehrin tam ortasıydım. Hangi şchirdeydim? Bir şeyden kaçıyor olmalıydım fakat bunun ne olduğunu ben bile bilmiyorum. Sadece... Son hızla gidiyordum. Toplantıdan çıktıktan sonra Viktoria'yla biraz daha...

Viktoria nerede?

Üstümdeki beyaz, uzun kürkün dahi nereden geldiğini hatırlamıyordum. Gözlerim yaşarırken soğuk soğuk terleyerek araba sürmekten başka bir şey yaptığım söylenemezdi.

Toplantıda bana bir sembol göstermişlerdi; akrep sembolü. Toplantıya dair hatırladığım son şey buydu. Daha fazla çekmemeliydim. Önümdeki yol asla bitmek bilmiyordu, hesaplayamadığım bir süredir bu lanet direksiyonu sabit tutup sadece canlı hissetmeye çalışıyordum. Gaza basıyor, camlardan içeri şiddetle giren soğuk rüzgârı içime çekiyordum.

Renkler çok canlıydı fakat içten içe yeni yeni solmaya başlıyormuş gibi hissediyordum. Dakikalarca koşabilirdim. Hatta saatlerce, hiç durmadan koşabilirdim. Saçlarım savrularak yüzüme çarparken tek istediğim daha hızlı gitmekti. Saçlarım en son toplu değil miydi?

Ben bir şey duydum. Ne duydum? Ondan sonra bir şeyler kopmuştu. Ne duydum?

Kimin umurunda? Benim bile değil, bunu da sorun etmeyeceğim. Aslında ben neyi yeterince sorun ediyorum ki?

Dümdüz gitmekten çok sıkılınca sağa saptım. Hızımı daha da artırdım. İbre artık sondaydı.

Arabada artık duymazdan geldiğim, kulaklarım bir gürültüyü bastırmaya çalışırken bana sessizliğin ortasındaymışım gibi hissettirmeye başlayan bir şarkı çalıyordu. Çok yüksek sesle çalıyordu ama saatlerdir çaldığı için kulaklarım duyduğundan değil, hoparlörün hissettirdiği titreşimden anlayabiliyordum bunu.

KAİNAT

Dakikalarca hızla gitmeyi sürdürdüğüm yolun sonunda, karşımda dev bir manzara gördüm. Bu siktiğimin şeyini fazla çektiğim için mi, yoksa her binadan iki tane yaptıkları için mi böyle görüyordum?

Kalbim çok hızlı atıyordu. Bu manzaraya yaklaşımdan hemen önce aniden frene bastığımda tekerleklerin sürtünerek asfaltta yarattığı gürültü, müzik sesini bastırarak kulaklarıma doldu. Kontağı çevirip arabadan indim. Kulaklarımda saatlerdir maruz kaldığım yüksek sesli müzikten kaynaklı yoğun bir uğultu oluşmuştu.

İçimdeyse net olarak panik diyebileceğim, kalbimi neredeyse ölecekmişim gibi attıran ve midemi bulandıran bir his oluşmuştu.

Gözlerimi kırıştırdım, arabadan uzaklaşarak karşımdaki parlak manzaraya yaklaştım. Öylece bakıyordum, kalbimin atışlarını kulaklarımda duyabiliyordum. Yutkundum ve yere çöktüm.

Öne arkaya sallanmaya başladım. *Bir öne, bir arkaya.*

Kaşlarım çatıldığında ellerimle yüzümü ovuşturuyordum, daha sert ovuşturmaya başladım. Beynimi silip temizlemek istercesine daha çok ovuşturdum.

Hatırlamaya başladım yavaş yavaş. Toplantıdan sonra Diego bana bir şeyler söylemişti, çetenin de olduğu bir masada onunla konuşmuştuk.

Kalbim sıkışınca oturduğum yere uzandım ve kalbimi tuttum. Soğuk soğuk terliyordum.

Galiba aşırı dozdan ölmek üzereydim.

İnsanlar öleceklerini hissederler miydi? Ben ölüyordum sanırım. Ölmek için güzel bir gün müydü ki? Bugün hiç gerçekten gülümsememiştim bile. Yalnızken mi ölecektim?

“Bebek.” Mırıltımla gülümsedim. Bebek almıştım kucağıma, ona bakarken gülümsemiştim.

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım. Sanırım eğlenmek için dışarı çıkmıştık; tabii bu benim hayal ürünüm değilse. Tam şu anda kafamda uydurmuyorsam...

Viktoria'yla ayrı bir arabadaydık, bunu hatırlıyordum. Bu üstümdeki kürk onundu, bunu da hatırlıyordum. Yamanlar arkamızdan başka bir arabayla geliyorlardı.

Hatırlamaya çalışırken kendimi öyle çok sıkıyordum ki, dişlerimin gıcirtısını duyduğum sırada gözümünden akan bir damla yaş kulağıma ulaştı. Üşüdüğüm için mi titriyordum? Oysa üstümde upuzun, beyaz bir kürk vardı.

Telefonum çalmıştı, arayan annemdi. Bunu hatırladığımda, tam o esnada gözlerim fal taşı gibi açıldı. Kalbim hep bu kadar hızlı mı atacaktı? Çok yorulmuştum, durmalıydı.

“Harun intihar etmiş.”

Harun Kızılkaya mı intihar etmiş? Başka Harun tanıyor muyum?

Gözlerimi bir kez daha yumdum. Şimdi yıldızları görebiliyordum, dokunamaz mıydım? Ellerimi uzattım, dokunamıyordum.

“Ben hep doğum günümde ölmek isterdim.” Ofladım yorgunca, gözlerim kapalı olmasına rağmen yıldızlar çok parlaktı. “Doğum günüm bile değil.”

“Fena mı, kız?” Duyduğum sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Uzandığım yerden hızla dizlerimin üzerinde doğruldum. Ses arkamdan geliyordu, arkamda duran Harun Kızılkaya'dan. Ona döndüm hemen. “Babanla aynı gün ölmüş olacaksın, istemez misin bunu?” Arabasının kaputuna dayanmış, sırtarak bana bakıyordu. O hiç sırtmazdı ki.

Hayal olduğu buradan belliydi; en azından farkındaydım. Etkisinde olduğum şey yüzünden görüyordum onu.

Midem ağzıma geldiğinde yerden güç alarak öne eğildim ve öğürmeye başladım. Birkaç saniyede kusmayı başardığım-

da, kulaklarımda bana yabancı bir gülme sesi yankılandı. Yabancı gelmesinin sebebi, Harun Kızılkaya'ya ait olmasıydı.

“Gerçekten ölmeden önce halüsinasyon görme klişesini yaşayacak mıyım? Bu sadece filmlerde olur.” Gözlerimi ovuşturdum kaybolması için. Hayaleti bile gelip beni buluyor olamazdı, değil mi?

“Filmde olduğun için değil, o çektiğin bok yüzünden görüyorsun.” Yüzüne küçümseyici ifadesini takındı hemen. Bana bu ifadeyle bakmayı çok severdi.

“Her şeyi mahvettin. Biliyorsun, değil mi?” Dudaklarım gerilirken midemden yükselen sancıyla bir defa daha kustum. Kustuğum için hızla gözlerim dolmuştu, bir damla yaş daha süzüldü. “Geberirken bile sikip attın.”

Dilini damağına vurdu art arda, bu esnada bana doğru bir adım daha atıp eğildi. İşaretparmağını bana doğrultarak salladı. “Ben sana hiçbir şey yapmadım. Bunu seçen sensin. Ben olmak isteyen sendin.” Sırıtırken tam önümdeydi, bana yukarıdan bakıyordu. “Hep bunu istedin, itiraf et artık şunu kendine.”

Vücudumdaki titreme ve terleme artmıştı. “Ben sadece...” Derin bir nefes aldım. Bu büyük bir ağırlıktı. Vücudumdan taşıyordu. Haykırabildiğim kadar haykırdım bu yüzden. Öyle bir bağırdım ki, sesim bulunduğumuz yerde yankılandı. “Senden daha güçlü olmak istedim! Sen olmak istemedim!” Gözlerimden yaşlar boşalırken bir daha haykırdım. “Ben asla sen olmak istemedim, sen olmaktan korktuğum için buradayım!” Asfaltı avuçlamaya çalıştığımdan tüm tırnaklarımın sökölürcesine kırıldığıının farkındaydım. Ellerim de aşınıyordu.

“O halde sana bir kötü haberim daha var,” dedi keyifle. Bunu bana söylediğinde hınçla ayağa kalktım. Dizlerim titriyordu, düşecek gibi olsam da düşmedim. “Herkes olmaktan korktuğu kişiye dönüşür.”

10

Panzerh r

Karanlık, bir mahzene benzemiyor mu? Böyle zorla tutulduğun ama alışarak konfor alanın haline getirdiğin bir yer... Belki de gözün hiçbir şeyi görmediğinden, yavaş yavaş korkmayı bıraktığın bir hayat gibi. Karanlık, içine aldığını da karartır mı? Bunun cevabını zaten biliyorum.

Peki benim için ne anlama geliyor? En başından beri böyle olmadığımı biliyorum. Kim doğduğu gibi kötü olur ki? Kötü denilecek kadar mı k t y m? Yoksa savrulmayı bırakıp kontrolden artık vazgeçtiğim için mi?

Bunları düşünmek için çok geç.

Kulağımın dibinde arı vızıltısı gibi bir ses vardı. Vız, vız, vız... Sanki bir arı kulağımın dibinde uçuyordu. Çok sessizdi her şey; karanlık bir odada, beynimle baş başaydım. Başım alev alıyor, vücudum ise donuyordu.

Bir savaş bitmişti de yaralı bir şekilde meydanda sırtüstü uzanıyordum sanki. Dudaklarımı araladım, uzun süredir sessizliğe gömülmüş gibiydım. Kendi nefes seslerimi duyduğumdan olsa gerek,  lmediğim için mutluydum. “Aa,” diye mırıldandım sesimin çıktığından emin olmak için. “Ses kontrol, ses kontrol.” Bunu dedikten sonra burnumdan sert bir nefes verdim.

G l msediğimde dudaklarımın gerildiğini hissettim. “Dokuz canlı mıyım acaba?”

KAINAT

“Kainat?” Kulağımın çok yakınından gelen tanıdık sesle beraber gözlerimi araladım. Yaman üstüme eğilmiş, doğruca gözlerime bakıyordu.

“Yunan tanrıları gerçekmiş,” dedim alayla. İçinde bulunduğum ruh halinden sadece bu şekilde kurtulabilirdim. *Alayla*. “Öldüm mü?”

“Ölmedin,” dedi sert ve öfkeli bir sesle. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Bir hastanede olmalıydık; koluma serum bağlıydı. “Yaşıyorsun.”

“Hâlâ zengin ve örgüt üyesi bir kadın mıyım?” diye sorarken yorgunca gülümsüyordum. Derin bir nefes alıp doğrulmaya çalıştığımda, başımdaki ağrı nüksetti ve yüzümü buruşturdum. “Başım çatlıyor.” Gözlerim odanın içinde gezindi. “Diğerleri yok mu?”

“Yok.” Bana soğuk davranmasının sebebini anlayamadım başta. Sonuçta intihar etmemiş, sadece kontrolümü kaybetmiştim. Benim için normaldi bu, hayatımdaki insanlar buna alışkındı genelde.

“Çok mu sinirlisin?” Sorum saçmaydı çünkü öfkeli olduğu belliydi her zerresinden.

“Korkuyorum,” diye cevap verdi dürüstçe. Bu içten cevabına karşı kaşlarım kalktı. “Ölüyordun. Ben geç kalsam, belki de ölecektin.” Ruhsuz gibiydi şimdi de. Sakin cevaplar veriyordu ve gözlerinin odak noktası ben değildim. Tam karşısındaki duvara bakıyordu. “Ölebilirdin.” Kaşları çatıldı farkındalıkla. “Bunun anlamını biliyor musun?”

Dudaklarımı *bilmiyorum* dercesine büktüm. “Bilmem, ölümün herhangi bir anlamı var mı ki? Final işte.”

Şimdi sesi biraz yükselmiş, isyan eder gibi çıkmıştı. “Senin için final.” Gözleri duvardan ayrılıp benimkilere saplandı. “Benim için anlamını biliyor musun sen?”

Bana dünya üzerinde nefret ettiği tek şeymiş gibi bakı-

yordu ama bunun doğru olmadığını biliyordum çünkü öfke geçerdi. En azından ben ona öfkelendiğimde hep geçiyordu. “Ölmedim ama. Bir şey olmadı ki.” Gözlerimin yeniden dolmasına izin vermedim. “Hem ölseydim de bence bir şekilde kurtulurdunuz. Şu aranma olayını hallederdiniz yani.”

Bu dediğimle kaşları çatıldı, bana dehşetle bakıyordu mavı-yeşil gözleri. “Sen iyi misin, Kainat? Ne aranması, amına koyayım? Aklım çıktı lan benim! Aklım yerinden oynadı, delirdim lan!” Sesi yükseldikçe beynime saplanan ağrı arttı, yüzümü buruşturdum. “Sen kendine her bunu yaptığında deliriyorum ben! Kafayı yiyorum!” Elleriyle yüzünü sıvazladı. “Herhangi bir şeyden sıkıldın, hevesini aldın diye o siktiğimin şeyini kullanamazsın!” Yüzüne ifadesizce baktığımı görüp öfkeyle sırttı. Şu an tam bir deliye benziyordu, dediği gibi aklını kaçırmış olabilirdi. “Bana her seferinde bunu yapamazsın. Duydun mu beni?” İfadesizliğimi kırmak için önce beni kırması gerektiğini düşünüyor olacak ki devam etti. “Ne büyük sorun amına koyayım ya? Ne güzel dünyaymış lan bu! Kainat ister, yapar. Ya da üşenir, yapacak birini bulur.” Biraz daha bağırdı. “O şeye ulaşınca da sıkılır, kendini dağıtır! Bu dünyadaki en kötü şeyler onun başına geliyor çünkü. Sadece Kainat var ya bu evveliyatını siktiğimin dünyasında! Amına koyduğumun salağı Yaman burada böyle sıyırsın kafayı! Sikilsin hayatı, Kainat ölmedikten sonra sorun yok amma koyayım!” Biraz duraksadı, sakince arkasına yaslandı. “Sendeki ben ile bendeki sen aynı mevzu değil, Kainat.” Dirseklerini dizlerine dayadı ve bana doğru eğildi. “Ve sen bunun bana ne yaptığını tahmin bile edemezsin. Benim *borderline*’ımı ne kadar tetiklediğini tahmin bile edemezsin. Aklımı kaçırıyorum ben.”

“Ne?” Gözlerim kısıılırken bir kez daha yutkundum. “*Borderline*’ın mı var?” Pekâlâ, çok da beklenmedik bir şey değildi; ben daha büyük sorunları olduğunu sanıyordum.

KAINAT

Sorumu duymazdan gelerek devam etti, artık sesi kısık-tı. “Ben seni kaybetmemeye çalışırken, sen her defasında ilk kendine zarar veriyorsun.” Başını iki yana salladı, buna daha fazla tahammül edemiyormuş gibiydi. “Bir devlet deviremedi beni, ben sana devrilip durmaktan çok sıkıldım artık, Kainat.”

“Yine aynısını yapıyorsun,” oldu tek söylediğim. “En savunmasız kaldığım anda tüm suçu bana yükleyip gidiyorsun.” Burnumdan sert bir nefes verdim. Beynime bıçak saplayıp duruyorlardı sanki. “Pedro’yu öldürdüğüm gece bana bir tekme daha attığın gibi. Şimdi yine aynısını yapıyorsun ama yarın gelecek, öpüp sarılacaksın.” Kaşlarımın arasında bir çukur oluşurken gülümsedim. “Ben senin yaptıklarını hep görmezden gelirken, ilk hatamda beni yaptıklarından vuruyorsun ya hani, ben de bundan çık sıkıldım.”

“Ne dedim ben sana o gece? Pedro’yu öldürdüğünde gözünün önünü göremiyordun lan sen, ben seni öpüp sakinleştirmedim mi? Neyden bahsediyorsun sen?” Yaman Haris Batikan beni manipüle etme işini iyice abartmıştı. Şimdi de kendi gözümle gördüğüm, kulaklarımla duyduğum şeyi yanlış hatırlıyormuşum gibi düzeltmeye çalışıyordu.

“Bi’ siktir git ya! Gerçekten bunun hakkında bile bana yalan mı söyleyeceksin?” Ona inanamayarak başımı iki yana salladım. “Ağzıma sıçtın o gün. Ben o halde yapamıyorum diye ağlarken, En iyi sen yaparsın, Kainat, dedin ve siktir olup gittin! Beni orada yalnız bıraktın!”

Saldırgan tavrı biraz daha durgunlaşırken bana şüpheyle bakıyordu. “Ne zamandır kullanıyorsun?” Sorusuyla neyi kastettiğini anlamadım. Detaylandırdı. “Ne zamandır uyuşturucu kullanıyorsun sen?”

Ona inanamıyordum, şimdi yine beni manipüle etmeye çalışıyordu. “Ben o gün doğru düzgün alkol bile almadım, Yaman! Yine beni manipüle ediyorsun.” Aklım almıyordu bana

dediklerini. “Ben deli miyim de bunun imasını yapıyorsun? Şizofren miyim ben?”

“İçtiğin boklardan...” Yüzüme bağırdığında irkildim. “Artık halüsinasyon görüyorsun.” Diliyle altdudağını ıslattı. “Viktoria Türkiye’deyken evinde kokain bulmuş, Kainat. Kullanıyorsun işte, başbuğ vermiş sana o zıkkımı. Ağzına sıçtım yalan söylüyor diye ama haksız değilmiş.”

Sıkıntıyla ofladım. Az önce soğuktan donan vücudum şimdi alev alıyordu. “Ee? Çok önceden kullanıyordum, çok nadir yani. Sadece kokaindi o da, stresliyken aldım. Bağımlı falan değilim, ne var bunda?”

“Senin normalleştirdiğin şeyi sikeyim ben, dün gece aşırı dozdan ölüyordun geri zekâlı!”

Beynimdeki ağrıya daha fazla katlanamadım. “Öf! Ölseydim de şu an nutkunu dinlemek zorunda kalmasaydım. Sanki her şeyimiz çok sağlıklı, çok düzgün, biz dünyanın en normal insanıyız da benim kullandığım şeylerin hesabını soruyorsun bana. Şaka gibi ya!” Ağrıya rağmen yatakta doğruldum. “Sen bana bu siktiğimin uyuşturucusundan daha mı az zarar veriyorsun sanki? Beynimle oynuyorsun, şimdi de gelmiş ben senin yüzünden deliriyorum falan diyorsun bana. Biz tanıştığımızda çok normaldin sanki.” Başımı başka yöne çevirdim. “Siktir oradan.” Dişlerim çok fazla sıkıttığım için gıcırdadı. “En kötüsü de ne, biliyor musun?” Ona çevirdim yüzümü. “Seni geri zekâlı gibi seviyor olmam. Öyle aptalım ki, beni sikişinin keyfine göre kandıran adamı seviyorum.” Çenem titremeye başladı. “Kendimden de nefret ediyorum. Senin hayatını karartan adam öldü diye yine seni mahvedecek bir şey yaptım. Belki de üzülmemem gerek ama bok gibi bir his bu.” Kendimi tutamadan yine gözyaşlarım yavaşça akmaya başladı. “Keşke sevmeseydim bile diyemiyorum çünkü ilk kez insan gibi hissediyorum.”

KAINAT

“Öldü mü?” İfadesizlik öfkeli yüzüne suya damlayan bir kan gibi yavaşça yayıldı. “Kim öldü, Kainat?” Nasıl yani, haberi yok muydu?

“Harun Kızılkaya,” dedim dümdüz bir sesle. “İntihar etmiş.” Dudaklarım titriyordu. “Öylece ölmüş. Kanserdi zaten, öleceğini biliyordum ama...” Ellerimle yüzümü kapattım. “Ona karşı kaybettim. O görsün, karşısında dağ gibi dikileyim diye yaptığım her şey boşa gitti.” Başımı hastane yatağının başlığına yasladım. Derin bir nefes aldım. “Giderken beni daha da bokun içine itti, öyle gitti.” Birden gülmeye başladım. “Bizim kazandığımızı görmemek için gitti. Onu biraz tanıyorsam bu yüzden.”

Ellerimi yüzümden çekip ifadesini görmek için Yaman’a baktım. Bana bakmıyordu, gözleri yerdeydi. Onun benden daha kötü hissettiğini tahmin edebiliyordum. “İyi yapmış,” dedi yalnızca. “Yoksa bir de onu kim öldürecek diye yarışa girecektik.” Ona yönelttiğim bakışımı yakaladığında gülümsemi. Gülümsemesi öyle garipti ki, tüylerim ürperdi. “Malum, pezevengin listesi uzun.”

“Türkiye’ye gidelim.” Ülkeme dönmek istiyordum, annemin ne halde olduğunu merak ediyordum.

“Şu sahte kimlik işini halledersek gideceğiz zaten,” diye karşılık verdi Yaman. “Bu arada,” dediğinde dikkatimi ona yoğunlaştırdım. “Benden istediğin her şeyi halletmişim, söylemeye vaktim olmadı.”

Ondan ne istediğimi hatırlamıyordum, boş bakışlarımdan bunu fark ederek açıkladı neyse ki.

“Mekânlar hazır, üç mekânın var İstanbul’da.” Sesi sabitti. “Daha hiçbirini tam olarak açmadım çünkü ismini senin koyma daha doğru olur. Şu Kaşıkçı Elması, Türkiye’de saklıyoruz hâlâ. Senin. Hangar’daki tüm arabalara el konmuş ama lacivert *Bugatti* benim evimin garajında zaten. O da senin, Taş

Bebek.” Sanırım dün gece beni tetikleyen şeyi öğrendiğinden olsa gerek, sakinleşmişti. “Bir de artık çetenin sembolü örümcek değil sanırım.”

“Neden?”

“Dün gece toplantıdan çıktığında kafan biraz güzelleşmeye başlamıştı zaten. Tehdit ettin beni. Akrep duydun ya Diego’dan. Akrep, örümcekten daha çok yakışmış, senin söz hakkın daha fazlaymış, yoksa benden ayrılırmışsın. Böyle dedin.” Bu söylediklerine güldüm.

“Sen de sarhoşun dediğiyle kaç senelik sembolü mü değiştirdin, Yaman?” Bu dediğine inanamıyordum. Delirmesinin sebebi ben değildim, zaten zırdelinin tekiydi.

“Tehdit ettin, kızım. Zaten etmesen de başka bir şey bulacaktım. Örümcek sembolüyle ufak tefek soygunlar yapmaya başlayan gruplar çoğalmaya başlamış.” Öksürdü. “Ben Yaman Haris Batikan kuyumcu soydu dedirtmem.”

Bu söylediğine gülümsediğimde gözleri dudaklarıma kaydı. “Bu arada,” dedi yine sakince. “Ben sana yalan söylemiyorum. Adel’in aldığı kamera kayıtları var. Balonun yapıldığı otelin kamera kayıtları. İstersen onları izletirim. Ben sana öyle bir şey demedim. Sen o haldeyken sinirimden kudursam demem.”

“Aynen, demeysin. Hasta yatağında ağzıma sıçtın.” Karnıma bir ağrı sağlandığında elim karnıma gitti. *Siktir ya! Bem-beyaz hasta yatağında mı gerçekten?* “Yaman, bir şey diyeceğim.”

“Hı?”

“Bana ped alır mısın?” Regl olmadıysam bile olmama çok az kaldığını anlamıştım çünkü bu ağrıyı diğerlerinden çok kolay ayırt edebiliyordum.

“Ped mi?” Dağdan indiği için başta neden bahsettiğimi anlayamadı elbette. Jeton düştükten sonra kısa bir, “Hee,” ile

oturduğu yerden kalktı. Kaşları çatılırken kapıya dönmüştü ki duraksadı. “Nereden alacağım?”

Göz devirdim. “Kasaptan alacaksın, Yaman. Nereden olabilir? Markette, eczanede falan var işte, git bul.” Karnıma bir ağrı daha girdiğinde dizlerimi kırıp bacaklarımı kendime çektim. Yaman hâlâ kapının önündeydi. “Aptal mısın, öleceğim ağrıdan. Ne bekliyorsun?” Çirkefleştiğimi fark ederek hızla kapıdan çıktı.

Şimdi düşünmem gereken başka bir şey vardı. Gerçekten üzüldüğüm travmatik bir an mı yaşamıştım, yoksa sadece regl yüzünden miydi?

Hastaneden çıkmış, kaldığımız villaya dönmüştük. Karnımdaki ağrı için ağrı kesici almamın sakıncalı olduğunu söylemişlerdi. Ama bu sinir bozucu ağrı yüzünden hiçbir şey düşünemiyordum. Diego Perez’in hastanelerinden birinde olduğumuz için Yaman riske girmemişti. En azından buna seviyordum, başka bir sorun daha yaşayacak halim kalmamıştı.

Arabadan inmiş, villanın kapısında bekliyorduk. Bebek uyuduğu için kapıyı çalmamamız gerektiğini söylemişti Adel. Şimdi de aramayı yanıtlamıyordu.

Birkaç dakikanın ardından dayanamayıp kapıyı yumruklaymaya başladım. “Açacağınız kapıya sokayım sizin!” Kapıya tekme attığımda Yaman belimden tutarak beni kucağına aldı.

“Sakin olsana, kızım. Ne oluyor sana yine?” Sıkıntıyla ofladığında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yüzümü ona çevirdim.

“Karnım ağrıyor, sen bu ağrının nasıl bir şey olduğunu biliyor musun?” Dişlerimi sıkarak konuştuğumda gözleri kırsıldı.

“İki gün önce kolumdan vuruldum, Kainat. Şu anda da

seni kaldırıyorum. Sence herhangi bir ağrıyı tahmin etmeme gerek var mı, bebeğim?” Yüzümü öfkeyle boynuna gömdüm.

“Ah, öleceğim ağrıdan şimdi.” Tiz bir sesle söylenmeye devam ettim. “Bunlar kapıyı niye açmıyor?” derken kapı açıldı. Kapıda Kağan vardı, Yaman’ın kucağında içeri geçerken ona ters bir bakış attım. “Sonunda açabildiniz!”

Bebek neredeydi acaba?

Yaman beni salona kadar götürüp koltuklardan birine yatırdığında başımın altındaki yastığı alıp karnıma yerleştirdim. “Bebek nerede? Buldunuz mu ailesini ben hastanedeyken?”

“Aynen,” dedi Kağan alayla. “On gündür hastanedesin sanki.” Telefonunu eline alıp umursamazca koltuğa oturdu.

Yaman elleri cebinde, her an bana bir şey olacakmış gibi tepemde dikiliyordu.

Ona ters bir bakış attım. “Ne bakıyorsun?”

Gözlerini tavana dikip sabır çekti. Bu yaptığına kaşlarını kaldırdığımı görünce, “Bir şey ister misin?” diye sordu. “Duşa gireceğim.”

“Seni isterdim ama...” Gözlerimle karnımı işaret ettim. “Malum.” Regl o kadar garip bir dönemdi ki, sevgilinizden nefret edip aynı zamanda onu arzulayabiliyordunuz. Bunu söylediğimde köşede oturan Kağan’a bir bakış atıp bana baktı tekrar. Elini uzatıp *gel* işareti yaparken göz kırptı.

Elini tutup uzandığım koltuktan merakla kalktım. Diğer elimle karnımı tutuyordum. Üst kata çıkarken ne yapacağımızı tam olarak tahmin etmek zordu, kan içinde seks yapamazdık.

Ama belki de başka bir yol biliyordu.

Odaya girdiğimizde kapıyı kapatıp anahtarı iki kez çevirek bizi içeri kilitledi. Merakla ona bakıyordum, bana doğru

adımlar atarken gözlerim onunkilerdeydi. Bana yaklaşıp kollarını belime sardığında derin bir nefes aldım. “Ne yapacağını merak ettiğim için geldim.” Ağrıdan ofladım.

“O karnındaki ağrıya neyin iyi geleceğini biliyorum,” derken bir adım daha attı, gerilemek zorunda kaldım. En sonunda yatağa sırtüstü düştüğümde yavaş yavaş üstüme kapandı. Bir elini kasığıma yerleştirdi ve pantolonumun üstünden başparmağıyla klitorisimin olduğu noktaya bastırdı. Belim kavislenirken kısık bir sesle inledim. Sesim mırıltı gibi çıkmıştı.

Gözlerim kocaman açıldı. “Saçmalama,” dedim ellerimle yüzünü tuttuğumda. “Her yer kan içinde kalır, seks falan yapamayız.” Göğsüm hızla inip kalkıyordu, bunu daha önce elbette yapmamıştım ve kulağa kesinlikle korkunç bir fikir miş gibi geliyordu. Özellikle Yaman ve ben normal sevişmiyorduk, zaten hassas olan bedenimin rahatlayacağını sanmıyordum.

“Orgazm olduğunda salgıladığın hormonlar ağrı kesici görevi görecek,” dediğinde kaşlarım çatıldı. “Rahmin kasılıp gevşediğinde rahatlayacaksın, bebeğim.”

“Sen bunu nereden biliyorsun?” Bunu sert bir sesle sorduğumda eğilip dudaklarımızı birleştirdi. Aralanan dudaklarımız birbirini emdiğinde onunkilerin arasından bir nefes çektim. Karnımdaki eli yavaşça düğmemi açtığında dudaklarımızı ayırdım. “Çok şey olursa...” Kelimelerimi toparladım. “Daha fazla ağrımaz mı?” Sadece bu da değildi, altımdan kan akarken onunla sevişme fikri garip hissettiriyordu.

“Seni sert sikmemden mi korkuyorsun?” Açık sözlülüğünden nefret ediyordum ama başımı onaylar anlamda salladım. Bir süre yüzümü inceledi. “Sen...” Bana şüpheyile bakıyordu fakat keyif aldığını anlamak zor değildi. “Utaniyor musun?”

Yüzümü buruşturdum, utandığım falan yoktu. “İğrenç bir fikir gibi değil mi?” Sorunun içindeki *iğrenç* kelimesi onun

için hiçbir anlam ifade etmiyormuş gibi görünüyordu. Pantolonumu dizlerime kadar sıyırdı. “Miden bulanabilir, kan sonuçta.”

Burnundan alaycı bir nefes verdi, bana *saçmalama* bakışını attı. “Benim herhangi bir senaryoda senden tiksinebileceğimi düşünebiliyor musun sen?” Boyun girintime eğilip derin bir nefes aldı, bunu yapmayı seviyordu. “Ayrıca sana sadece bu seferlik sert davranmayacağım, önceliğim senin zevk alman.” Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı ve buna karşı derin bir nefes almam gerekti. “Her zaman.” İç çamaşırımı da bacaklarımdan aşağı sıyırdı ve pantolonumla beraber çıkarak kenara fırlattı. Gözleriyle kan içindeki kadınlığıma baktığında, ellerimle yüzünü kaldırıp bana bakmasını sağladım. Bu hareketime sırtırken üzerime daha çok eğildi ve bacaklarımı araladı. “Gerçekten utanıyorsun.”

“Bunu ilk defa yapıyorum,” derken ben de onun pantolonunun kemerini açtım. “Çekinmem normal değil mi?” Gözlerimi yumup kaşlarımı çattım. “Muhtemelen yan odada bebek uyuyor, her yer kan olacak, ayrıca...”

Gözlerim daha kapalıyken içime girdiğini hissettiğimde gözlerim ve ağzım şokla aralandı. Kısık bir inilti dökülecekti ki kendimi tuttum. Bacaklarımı dizlerimin altından tutarak daha çok araladı ve bükerek üzerime itti; diz kapağım neredeyse omuzlarıma değecekti, beni ikiye katlamıştı. İçime giriş çıkışları yavaştı; tek eliyle bacaklarımı tutuyor, diğer elinin başparmağıyla da klitorisimi okşuyordu.

Kendimi sadece ona bıraktım, şu an zevk yavaş yavaş ağrının önüne geçmeye başlamıştı. “Gevşe,” dediğinde kendimi daha da rahatlamaya zorladım. O ise kendini epey zor tutuyormuş gibi görünüyordu. Kalçalarını sertçe ittirerek içime girdiğinde belim kavislendi. “Kalçalarını biraz oynat, bebeğim,” dedi. “Yavaşça. Zevk alacaksın.” Söylediğini yaptım,

KAINAT

omuzlarına tutunurken kalçalarımı oynattım. “Çok sürmeyecek zaten, hassassın.” Orgazm olmamdan bahsediyordu fakat şu an bile fazlasıyla zevk alıyordum.

Bacaklarımı omuzlarına atıp üstüme biraz daha eğildi ve dudaklarıma yapıştı. Dili hınçla benimkine dolandı. Şu an hızlanamamasının hıncını çıkarıyordu, farkındaydım.

“Biraz hızlanabilirsin,” dedim gözlerimi kaldırarak ona bakarken. “Öyle daha çok zevk alıyorum.” Zaten bunu dememi beklediğini biliyordum; seve seve yaptı. Daha çok hızlandı.

Dakikalarca içime girip çıkarken zevkten bacaklarım titriyordu, çığlık atmamak için başımı yan çevirip uzandığım yastığı yüzüme bastırdım. En sonunda ben zevkten bayılacak gibi olduğumda klitorisimdeki eliyle o daha da hassaslaşan noktaya arka arkaya tokatlar attı. “Yaman, bayılacağım...” Artık ağrının hiçbir zerresini hissetmiyordum, kasığımdaki tek sızı birazdan boşalacağımı hissettiren o tanıdık karıncalanmaydı.

Kesik kesik, gürültü gibi çıkan yüksek inlemem ağzımın içini terk ederek odada yankılanmaya başladığında, yastığı yüzüme bastırarak kadar bile halim yoktu. Yaman bunu önlemek için elini ağzıma kapattı. “Bebeği uyandıracaksın,” dedi keyifli bir sesle. O hâlâ içimde semsertti ve boşalacakmış gibi de görünmüyordu. Titreyerek ter içinde boşaldığımda beni kucağına aldı. “Her yer kan oldu, Kainat.” Sahte bir öfkeyle bunu söylediğinde kaşlarım çatıldı. Beni bu şekilde utandırabileceğini sanıyordu.

“Seninki de kan içine kaldı,” dedim utanmadığımı anlaması için. “Boşalamadın bile.”

“Orasını sen düşünme,” dedi odanın içindeki ebeveyn banyosuna doğru kucağında benimle yürürken. “Ben hallederim.”

Salağa yattım. “Nasıl halledeceksin ki?”

“Üç ay boyunca sen yokken nasıl hallettiysem öyle.” Banyoya girdiğimizde kapıyı kapatıp beni yere indirdi. Aynanın karşısındaki kendime baktım; bacaklarıma kadar kan olmuştu her yerim. Saçlarım birbirine girmişti ve yüzüm hiç olmadığı kadar solgun görünüyordu. Beni bu halimle bile güzel bulabilmesi saçmaydı. Güzel olduğumu söylememişti fakat bana öyle bir bakıyordu ki, söylemesine gerek kalmıyordu.

Suyu ayarlayıp duşakabinin kapısını iyice açtı ve altındaki pantolonu çıkardı. “Gelmeyecek misin?”

Ona yaklaşıp duşakabine girdiğimde sürgülü kapıyı kapattı. Duş başlığını önce bana tuttu. Köşedeki life uzanıp biraz duş jeli sıktı. “Tut, bebeğim.” Duş başlığını elime verip tüm vücudumu yavaşça lifledi. Vücudumdaki köpükleri duruladım. Sonra şampuana uzandı ve başıma biraz sıkıp saçlarımı köpürttü; bunu yavaşça, saç diplerime masaj yaparak yapıyordu. Saçlarımı da duruladığında duşakabini açmıştı ki kolunu tuttum. “İzlemek istiyorum,” dediğimde neyi kastettiğimi başta anlamadı. Ta ki kaşlarımla önündeki sertliği işaret edene dek... “Ben yokken nasıl hallettiğini.”

Yüzünde sinsî bir gülümsemeyle duşakabini geri kapattı. Yaralı, gazlı bezle sarılmış kolunu duvara yasladı. “İzlemek mi istiyorsun?” Vücudumu süzerken altdudağını dişlerinin arasına aldı. “Diz çök o zaman.”

“Ne?”

“Diz çök, ağzına boşalacağım.” Bu sefer ben onun dediğini yaparak dizlerimin üstüne çöktüm. Mermer zemin sudan dolayı sıcaktı.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakarken, önce duş jeli ve suyla sikinin üzerindeki kanı temizledi. Ardından hafif eği-

erek ensemden tutup dudaklarımı sertliğine sürttü, daha çok zevk alması için ağzımı aralayacaktım ki geri çekildi. “Sen yokken nasıl hallettiğimi görmek istiyordun.”

Bu, sinirlenmemem için *kimsenin ağzına vermedim*, demesinin farklı bir yoluydu.

Gözlerimin içine bakarak elinde tuttuğu sertliğini sıvazlamaya başladı. “Kamyonette çektiğim fotoğrafı hatırlıyor musun?” diye sordu. Bunu sormasındaki alakayı anlayamadan başımı salladım, hatırlıyordum. İkimizin *selfie*’siydi, beni o fotoğrafla tehdit etmişti. “O fotoğrafa bakarak kaç kere boşaldığımı biliyor musun?”

Bu dediğine gülmeden edemedim. “O kadar mı yokluktaydın?” Kendini daha hızlı sıvazladı, aletinin ucu seğiriyordu artık. “Bana yazsaydın, çok güzel fotoğraflar atardım.”

“Sonra ben de yanına gelip seni sikmek zorunda kalırdım,” dedi sertliğini yüzüme vurduğunda. Bir eliyle duvara tutundu, gözlerini yumdu ve dudakları aralandı.

Elimi onunkinin üstüne koyup durdurduğumda başını öne eğdi ve bana baktı. Ona hiçbir şey demeden elini çektim ve sertliğini kendi elime aldım. Dudaklarımı ereksiyonuna sürdüğümde boşta kalan eliyle saçlarımı tuttu. Dudaklarımı aralayıp onu ağzımdan içeri aldım, burnundan sert bir nefes verdi. Başımı daha çok bastırırken ofladı. “Bu yaptığını senelerce rüyamda gördüğümü biliyor muydun?”

Gözlerimi kaldırıp onu ağzımdan çıkarmadan başımı yavaşça iki yana salladım ve boğazıma kadar almak için daha da ilerledim. Dilimi ağzımın içinde kadife gibi kayan uzunluğunun etrafında gezdirip daha derinlere gönderdim. Artık öğürmüyordum.

“Gördüm,” dedi nefes nefese. “Birçok şekilde görmüştüm, seni öyle hayal etmememe rağmen şeytan gibi rüyalarım giriyordun.” Elini saçlarıma sardı. “Dişi şeytan diyordum senin için.”

Onu kısa bir süre için ağızımdan çıkıp elimle sıvazladım. “Şeytan.” diye mırıldandım. “Öyle mi?” Daha hızlı sıvazlamaya başladığımda aletinin başı elimin içinde seğirdi.

“Öyle.” dedi, başımı tutup aletini tekrar ağızımın içine itti. “Benim şeytanımsın. Diğer eşimsin.” Bunu söyledi ve birkaç ileri geri hareketinden sonra sarsılarak ağızıma boşaldı. Menisinin tamamını yuttuğumda başından aşağı sular akarken beni çenemden tuttu ve ayağa kaldırdı. “Çok güzelsin.” Ardından yine dudaklarıma yasladı dudaklarını ve beni mermer duvara dayayarak öpmeye başladı. Sadece nefes almak için ayrılıyorduk.

Dakikalarımızı alan duştan sonra çıkmış ve üstümü giyinmemin ardından salona inmiştik.

Adel yorgunluktan bayılmak üzereymiş gibi görünüyor, kucığında tuttuğu bebeği uyutmaya çalışıyordu. Çetede ki herkes sanki hastaneden çıkmamışım, hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

“Tam uyudu derken sestten yine uyandı,” diye mırıldanan Adel az kalsın ağlayacaktı. Yaman ise ona ve Burak’a sert bakışlar atmakla meşguldü. Adel’in haline acıyarak bebeği ondan aldım. O kadar tatlıydı ki, yüzüne her baktığımda dudaklarımı büzme isteği geliyordu.

“Uykusu yoktur belki,” dedim bebeği kucığımda ileri geri sallarken. *Sestten uyandı* kısmını duymazdan gelmişim. “Hâlâ yıkamadınız mı bu çocuğu?”

“Ben korkarım, el kadar bebek. Nasıl yıkayacağımı da bilmiyorum zaten.” Adel haksız değildi, benim de bir fikrim yoktu.

“Böyle ufak bebek küvetlerinin ortasına file geriliyor, onun içinde yıkanır.” Evet, bebek yıkamak hakkında bildiğim tek şey buydu.

Doruk ayaklarını önündeki sehpaye uzattı. “Bizi Adana’da

KAINAT

leğinde yıkıyorlardı vallahi, özel küvetimiz olmadı. Nereden bilelim?”

Fırat katıldı: “Küvet fazla sınıfsal bir olay. Lavabonun içinde yıkayalım işte.”

“Yaman,” diye yükseldim ona bakarak. Gözlerini kilitlendiği Burak’tan ayırıp bana çevirdi. Bakışlarıyla ortamı geriyordu. “Senin kucağında yıkayalım mı?” Gözlerimi kırpıştırarak sorduğumda dudakları cevap vermek için aralandı fakat sonra hemen kapandı. Tekrar açıldı; hayır demeyeceğini biliyordum.

Pekâlâ, saçları ıslak ve daha yeni duştan çıkmış olabilirdi fakat bu bir problem değildi. “Lütfen,” dediğimde bana verdiği karşılık, “Neden ben peki, bebeğim?” oldu haklı olarak.

Onu seçmiştim çünkü onu bebek yıkarken, bir bebeğe bakarken görme fikri hoşuma gitmişti.

Sorusuna cevap verecektim ki, aklıma düşen başka bir soruyla dikkatim dağıldı. “Aa.” Kaşlarım çatılmıştı, kucağımdaki bebeğe baktım. “Biz Türkiye’ye gittiğimizde o ne yapacak?” Yutkundum. “O da bizimle İstanbul’a mı gelecek?”

Bu bir soru değil, istekti. Bebeğe üzülmüştüm. Bu hayatta bebeklere ve hayvanlara karşı ciddi bir zaafım vardı. Kıyamıyordum. “Hem daha bir adı da yok.” Yaman diğerlerine baktı gözucuyla, kimse bana bakmıyordu ve sanırım bu bebeği götürmek istemiyorlardı. “Hiç mi ihtimal yok?” Başımı omzuma yatırıp sadece Yaman’a bakıyordum. Yaman’ın gözleriye bir bana, bir bebeğe gidiyordu.

“İsim bul,” dedi sessizce. “Ona da kimlik ayarlarız.”

“Erkek bu arada.” Adel’in telefonu çaldığında cebinden çıkarıp baktı. Ekranı baktığı gibi de doğruldu. “Cihan Baba arıyor,” demesiyle ben hariç herkes koltuklarında doğruldu. Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına yasladı. “Alo, baba?” Bunu derken bana baktığını hissettim fakat ben bebeğin yüzü-

nü sevmekle meşguldüm. “Gördün, değil mi? İyiyiz biz ama sana ulaşamayınca...” Karşı taraf Adel’in sözünü kesmiş olacak ki, kız devam etmedi. “Ne? Adana mı, neden?” Gözlerimi Adel’e çevirdiğimde bana baktığını gördüm. “İzem Hanım’la mı?” Annemin adını duyunca gözlerimi kısıp konuşmaya yoğunlaştım. “E baba, biz İstanbul’a gelecektik, kimlik ayarlamaya çalışıyoruz.” Adel, Yaman’a döndü. “Adana’da ne yapacağız?”

“Adana mı?” Salondaki herkes aynı anda konuştuğunda en mutlu kişi Doruk gibi görünüyordu.

Adel vedalaşarak telefonu kapattı ve bize döndü. “Cihan Baba Adana’ya çağırıyor. İzem Hanım’la Adana’ya gidiyorlarmış.”

Doruk çok heyecanlı görünüyordu. “Toprağını öpeceğim Adana’mın. Sonunda kendi krallığımıza gidiyoruz, amına koyayım!”

“Bir bildiği vardır, ilk oraya gideriz,” dedi Yaman ayağa kalkarken. “Bir de ben konuşayım birazdan. Öğreniriz ne olduğunu.” Bunu der demez bu sefer onun telefonu çaldı, aramayı cevaplayıp telefonu kulağına dayarken gözleri benim üzerimdeydi. Telefonu açar açmaz alo falan demedi, doğrudan karşı tarafı dinliyordu. “Yok,” dedi birkaç dakika dinledikten sonra. “Denize atın.”

Bebek ağlamaya başladığında onu sallamaya koyuldum. “Altına yaptı sanırım.” Kokudan dolayı az çok anlayabiliyordum. “Ona isim bulalım hemen. Çok acil.” *Bebek* demekten sıkılmıştım.

“Obama,” elbette Doruk’tan gelmişti. “Yabancı bebe zaten.”

“Metehan Alparslan’a ne deriz?” Fırat’a her nasıl bakıyorsa kaşları çatıldı. “Ne var? Oğlum olursa bu adı koyacağım.”

“Yok Bumin Kağan, amma koyayım!” Yaman’ın söyle-

dığıne genzimden gelen bir sesle gülünce Fırat bana da ters bir bakış attı. “El kadar bebeğe bu kadar ağır isim konur mu, oğlum? Berke nasıl?”

Ofladım bu önerisine. “Piyasacı lavuk adı bu da.”

Adel bir isim önerisinde bulundu bu sefer. “Rüzgâr nasıl?”

“Olmaz,” diyen Yaman’dı. Rüzgâr isminden nefret etmesi, eski sevgilim Rüzgâr Emirgan’dan kaynaklanıyordu.

“Emir nasıl ya?” dedim bebeğin yüzüne bakarken. İsmi birkaç sefer telaffuz ettim. “Emir, Emir, Emir.” Dudaklarımı büzüp başımı diğerlerinin tepkisini görmek için kaldırdım. “Emir’e ne diyorsunuz?”

“İsterse büyüyünce değiştirsin,” derken ayağa kalkmıştı Yaman. “Yıkayalım şu veledi.” Önüme gelip bebeği kucağımdan almak için eğildiğinde ona uzattım. “Emir demek.”

“Şeyh adı gibi, ben Obama demeye devam ederim.” Doruk’u ciddiye almadığımdan dilimi çıkarmakla yetindim.

Biz merdivenlere yönelirken Adel arkamızdan seslendi. “Odamda bebek bezi var, Kainat. Birkaç bir şey aldım.”

Yaman, ben ve Emir banyoya çıkmadan önce Adel’in odasından ıslak mendil aldım. Sonra Yaman’la banyoda buluştuk. “Evet,” diye başladım cümleye. Emir’i hâlâ kucağında tutuyordu. “Sen temizlemek ister misin?”

“Ben yıkayacağım zaten, bebeğim. Sen temizlersin, ben hiç yapmadım.”

“Ben de her gün yaparım zaten bu işi,” diye söylendim. Emir’i onun kucağından alıp çamaşır makinesinin üstüne yatırdım. Altını değiştirirken nefesimi tutmuştum. Islak mendille bebeğin her yerini temizlemiş, kapattığım bebek bezini Yaman’a uzatmıştım. Önce tereddütle baksa da sıkıntılı bir nefesle bezi çöpe attı.

“Arka arkaya elli kere duş alalım ama.” Söylenmesine göz devirerek Emir’i soydum.

“Oyy,” dedim göbeğini öperken, bu sırada onun da güldüğünü gördüm. Küçük bebek gülmüştü, buna sııttım çünkü mucize gibi gelmişti gözüme. “Aa, ısırırım bak seni.” Göbeğini bir kez daha öptüğümde güler gibi kısık bir ses çıkardı, ağzım kulaklarıma varmıştı. “Yaman, şuna bak!”

Yaman üstündekini çıkarmış, *boxer*’ıyla kalmıştı. Bebeğe kısa bir süreliğine bakıp küvete yöneldi. Ortak banyodaydık ve burada küvetli bir duş vardı. Suyu ayarlamak için biraz çevirdi, elini götürüp sıcaklığı ölçmeye çalıştı. “İyi mi bu?” Başlıktan akan suya elimi tutmamla çekmem bir oldu, benim bile elimi yakmıştı.

“Çocuğu haşlayacak mısın, saçmalama.” Elimle omzunu dürtüp kucağımdaki Emir’i ona uzattım. “Ben ayarlarım.” Bebeği kucağına alıp gözlerini devirerek kenara çekildi.

Bebekle konuşmaya başlamıştı. “Erkek adama sıcak su koyar mı?” Çocuğu koltuk altlarından kavrayıp havada tutuyordu. “Emir,” diyordu ve çocuğu her kaldırıp indirdiğinde onu güldürüyordu. “Kara Emir.”

“Sen çok beyazsın sanki, kara deyip durmayın el kadar bebeğe.” Suyu ılık olacak şekilde ayarlamıştım. Oda sıcaklığından biraz daha fazlaydı, yakmıyordu. “Ayarladım suyu, gelin hadi.”

Yaman kucağındaki Emir’le birlikte küvete uzandığında güldüm. Bacakları küvete sığmadığından dizlerini kırmıştı. Emir onun kolundan bile küçüktü. “Şimdi,” dedim Yaman’ın dikkatini çekmek için. Gözlerini Emir’den ayırıp bana baktı. “Kulağına su kaçmaması çok önemli, başını ben şampuanlayacağım. Vücudunu da çok hafif hareketlerle lifleyeceğim.” Duş başlığını Emir’e gelmeyecek bir yöne çevirerek Yaman’ın eline tutuşturdum. “Üşümesin ama biraz tut vücuduna.”

KAİNAT

“Sakin olsana, aşkım.” Alayla güldüğünde ona ters bir bakış attım. Yeni bir lif, duş jeli ve tuzsuz şampuanı alıp kenara koyarken küvetin yanında diz çöktüm.

Emir’in başını biraz okşayarak dudaklarımı büzdüm. “Bu seferlik böyle olsun, ben seni *Dalin*’le de yıkayacağım, tamam mı?” Sanki dediğimi anlamış gibi başını bir kez eğdiğinde ağzım hafifçe açıldı. “Çok zeki ya.”

Yaman hâlâ duş başlığını Emir’e tutmakla meşguldü. “Aynen bebeğim, eminim anlamıştır.” Ona her nasıl bakıyorsam bana öpücük attı. Evet, Yaman Haris Batıkan bana öpücük attı.

Lifi biraz ıslattım ve üstüne çok az duş jeli sıktım. Elimle köpürttükten sonra hafifçe Emir’in vücudunda gezdirdim.

Sanırım ilk kez yıkanıyordu çünkü köpükler neredeyse gri akıyordu.

“Kuyudan mı çıkarmışlar çocuğu, ne yapmışlar? Beyazmış çocuk amına koyayım.” Yaman, Emir’in vücudundaki köpükleri durulayıp eliyle temizliyordu. Ayaklarını eliyle temizlerken gözleri kısıldı. “Başparmağım kadar ayakları.”

Şampuandan bir parmak kadar alıp yeni saç çıkmaya başlayan kafasına sürdüm. “Hiç ağlamıyor ya, normal mi acaba? Salonda bir dakika ağlayıp sustu. Yıkarken bile ağlamıyor.”

“Ağlamayı sevmiyordur.” Yine dünyanın en mantıklı cümlesini kurmuştu Batıkan.

“Ağlamayı sevmeyen bebek mi olur? Bebek bu hem, sevmeyi nereden bilsin?” Emir’in kulaklarını başparmaklarımla kapattım. “Gözüne kaçmayacak şekilde durula şimdi kafasını.” Cümlem bittiği gibi bir elini köpüklerin Emir’in gözüne gelmeyeceği şekilde alnına koydu. Başının arkasına doğru köpükleri durulayıp tüm vücudunu son kez sudan geçirdi.

“Bebiş tertemiz oldu,” dedim sesimi incelterek. Çöktüğüm yerden kalkıp çamaşır makinesinin üstünden küçük bir saç

havlusu aldım. Havluyla birlikte Emir'i Yaman'ın kucağından alıp havluya sardım. "A-a, tertemiz mi oldun sen?" Yanağından öptüğümde eliyle saçımı tuttu. "Sen benim saçımı mı sevi..." Saçımı birden çektiğinde dudaklarımın arasından kesik bir ses çıktı. "Çekme lan saçımı!"

Yaman küvetten çıkıp üstünden akan sularla bize yaklaştı, bebeğin elini tutup parmaklarını yavaşça araladı. "Eşek," diyerek kendi kucağına aldı. "Benimkini çek yiyorsa." Emir'in seyrek kaşları çatıldığında bu sefer sırttan Yaman'dı. Uzanıp Emir'in burnunu öptüğünde çocuğun yüzü buruştu, dudakları titrerken ağlamaya başladı.

Yaman çatık kaşlarıyla bana bakıyordu. "Ne oldu şimdi? Niye ben öpünce ağladı?"

Kaşlarımı kaldırarak yeni yeni çıkmaya başlayan sakalına baktım. "Sakalın battı, ondan ağlıyordur." Banyo kapısını açıp dışarı çıkacaktım ki, aniden kaşlarım çatıldı bu kez. "Yaman, bu çocuğun kıyafeti yok."

"Benden bir şeyler ayarlarız," dediğinde başımı yana yatırıp *gerçekten mi* der gibi baktım. "Kızım, sıcak tutacak bir şeyler giydiririz şimdilik, sonra ben Adel'e giyecek bir şeyler alırım. Maması, bezi falan var. Adana'ya gitmeden bir şeyler daha alırız."

2 Gün Sonra

Mutlu son diye bir gerçek var mıdır? Mutlu son mudur o, yoksa yarım bırakılmış bir hikâyeye mi? Ölüm mutsuz sonsa, her hikâyeye mutsuz sonla bitmez mi zaten?

Eksik olur ve mutlu olur; gerçekçiye o hayat, engebeli olur ve engebelerin sonunda ölüm bekler.

Bir hayattır neticede; herkesi başka bir yere, başka bir

KAINAT

Ekâyenin içine sürükler. Ve hayattır neticede... İnsandır nihayetinde; yalan söyler, kandırır, en sonunda pişmanlık duyar belki, onun da sonunu getirecek şey bir avuç kandır.

Yaman Haris Batıkan ve Kainat Kızılkaya'nın hikâyesi tam da onlar gibidir. Ölümün geleceğini bilirler ileride; düzensizdir, şeffaftır, en kötüsü de yaralara alışmışlardır.

Bencillerdir ve delirmemek için bu bencilliğe mecburlardır.

KAINAT KIZILKAYA

Adana'yı görebiliyordum. Türkiye'den gelirken Yaman'la bindiğimiz özel jetteydik. Biraz buruk hissediyordum, biraz da merak doluydum. Yaman'ın söylediğine göre Cihan Sırtepe Adanalıydı. Annem gibi....

Ben de Adanalıydım yani. Ama buraya diğerleri gibi memleketim diyemiyordum çünkü hiç görmemiştim. Bundan dolayı kendi aralarında ettikleri sohbete fazlasıyla yabancı kalıyor, karşımdaki koltukta oturan Fırat'ın kucağındaki Emir'e şirinlik yapıyordum.

Çok garip bir duygu durumunun içindeydim, elbette bunun sebebi regl olmam da olabilirdi. Kırgın hissetsem de bunun neye karşı olduğundan habersizdim.

Başımı cama dayayıp aşağıyı izlemeye başladım yeniden. Dört saattir uçuyorduk ve inmemize az kalmıştı. Bir eksiklik gibiydi, artık bildiğim bir gerçeklikten tamamen kopmuş gibiydim.

Şu an yan yana olduğum herkesi kazanmış gibi hissediyordum, Kağan'ı bile seviyordum. En azından dürüsttü.

Emir'e baktım, gözleri etrafı tarıyordu, eli başındaki bereyi çekiştiriyordu. Basınçtan kulaklarının tıkanmaması için ağzına bir emzik vermiştik. Ona gülümsedim, onu da seviyordum.

Tüm bunlara rağmen içimi rahatsız eden bir boşluk vardı, merak ediyordum. Bu boşluk hep vardı da şimdi mi kendini hissettiriyordu, yoksa yeni mi oluşmuştu içimde?

Doruk'un sesi zihnimdeki düşünceleri böldü. "Kainat," dedi keyifli bir sesle. "Nereye gittiğimizi biliyor musun?"

"Adana." Sesim sabit, gözlerim Emir'deydi. Göz kırptığımda kas hafızasından mı kaynaklıdır, bilmem ama gözlerini kırptıyordu.

"Öyle değil, canım. Konağa gidiyoruz, hiç konakta kaldın mı?" Ona baktığımda sııttı.

"Ben malikânede yaşıyordum, Doruk." Bunu dediğimde dudakları ince bir çizgi olup gerildi, hevesi kaçmış gibiydi. Bu yüzden ona soru sordum. "Kimin konağı?"

Doruk tekrar gülümsedi. "Cihan Baba'nın." Düşünüyormuş gibi gözlerini kısıp ekledi: "Yani hepimizin. Hatta en çok senin." Bir gözünü kırptı. "Kan kontenjanındansm ya."

Bu dediğine sadece gülümsedim. Yaman sanki nasıl hissettiğimi anlıyormuş gibi kolunu omzuma atıp beni kendisine çekti ve alnımdan öptü. Kulağıma kısık bir sesle, "Seni seviyorum," dediğinde yüzümdeki gülümseme büyüdü.

"Ben daha çok seviyorum."

"Ben daha uzun süredir seviyorum," dediğinde bunun doğruluğunu bildiğimden bir şey diyemedim.

"Annemin burada ne işi var acaba?" Bunu sesli düşünmüştüm çünkü bu Adana denkleminde bana saçma gelen tek kısım burasıydı. Cihan Babalarının başka bir planı olmalıydı ama annem bir çete üyesi değildi ve aranmıyordu. Haliyle Adana'ya gitmesini saçma buluyordum.

"İkinci bahar yaşıyo..." Doruk'un şarkıya girmesiyle Emir yapmak istediğim şeyi yaparak elini aniden kaldırdı ve elinin tersi hafifçe Doruk'un ağzına çarptı.

KAINAT

“Emir gerekli cevabı verdi,” diye mırıldandım burnumdan **sert** bir nefes verirken.

“Obama üç günde şımardı, farkında mısınız?” Doruk’un **sesinde** abartılı bir şaşkınlık vardı. İşaretparmağını bana doğrulttu. “Sen şımartıyorsun bu veledi.”

“Hiç de bile.” Omuz silktim. “Leğende yıkamıyorum diye şımartmış mı oldum?” Bu esnada Emir elini yine kaldırdı ve Doruk’un ağzına çarptı.

“Şimdi Çukurova’nın tarlalarına salacağım seni.” Emir’i kucağında kendine çevirip koltuk altlarından tutarak kaldırdı. “Bu çetenin içinde kalmak istiyorsan benimle iyi geçin, Obama.” Bana ters bir bakış attı. “Hürrem her senaryoda kazanmaz.”

Kaşlarımı kaldırdım. “İlk tanıştığımızda bana ezik Mahidevran diyordun, ne oldu şimdi?”

“Sen içine Hürrem kaçmış bir Mahidevran’sın, kızım. Baksana, haremi artık sen yönetiyorsun.” *Haremi* derken Yaman’a bakmıştı. Emir’i yeniden bize çevirdi. “Aha bu da Şehzade Mehmet.”

Fırat sesli bir şekilde oflayarak elindeki kitabı indirdi. “Bir insan dört saatte hiç mi susmaz lan? Çenenin bağını sikeceğim şimdi!” Sabır çeker gibi başını kaldırdı.

“Birader, sabahtan beri herkese sataşıyorsun.” Araya giren Burak’tı. “Uçak korkun varsa binme, burnumuzdan getirdin.”

Fırat kitabı kapatıp önündeki masanın üstüne koydu. “Hainit,” diye başladı cümlesine. “Ben size uçak korkumdan değil, gıcık olduğumdan bulaşıyorum. Adana’ya bir inelim, Cihan Baba’ya söyleyeceğim bunu. İçinizden geçsin sizin.”

Burak kaşlarını kaldırıp alaycı bir ifadeyle bakarken, yanında oturan Adel sadece oflamakla yetindi.

Yaman malum durumu biraz daha sindirmiş olacak ki, artık ikisine kilitlenip rahatsız edici ve öfkeli bakışlarla bakmıyordu.

Jet havada biraz daha alçalmaya başladığında birazdan ineceğimizi anladım. Artık etraftaki birkaç evle aynı yükseklikte uçuyorduk. Doruk gözlerini kısıp uçağın gittiği yönde camdan dışarı baktı. Hemen sonra da yüzünü buruşturdu. “Siz Cihan Baba’ya nerede ineceğimizi söylediniz mi?”

Adel başını sallayarak onayladı. “Ben söyledim araba göndersin diye. Niye ki?”

“Sadece araba göndermemiş, anlarsınız birazdan.” Doruk elleriyle yüzünü sıvazlayıp kucağında Emir’le bacaklarının altında tuttuğu spor çantasına eğildi. Çantadan küçük, şeffaf bir kutu çıkardı; içinde yuvarlak, beyaz şeyler vardı.

“Bu ne?” diye sordum elindekine bakarken.

“Ben başıma geleceği biliyorum ağabey, iyi ki tedbirli bir anneyim şu an,” diye cevapladı Doruk, kutuyu açıp beyaz şeylerden birini Emir’in kulağına taktığında. Bu bebeklerin kulaklarına tıkanan beyaz pamuklardandı sanırım. “Çocuk sağır olabilir.”

“Hassiktir ya!” dedi Yaman, diğerleri de sıkıntıyla nefes vermişti. “Aklımın ucundan geçmedi, oğlum.”

Herkes ne olduğunu anlamıştı sanırım, ben mal gibi kalmıştım.

“Neden, ne olacak ki?” diye sordum saf saf hepsine bakarken.

“Birazdan anlarsın, Taş Bebek,” diyen Yaman da bu durumdan pek hoşnut değilmiş gibi görünüyordu.

Fırat kendi çantasından bir çift kulaklık çıkarıp takmaya başladı. Adel, “bende kafa üstü kulaklık var, ayıp olur,” derken sıkıntılı görünüyordu.

Başımı cama uzattım, bir tarlanın yanındaki boş yola iniyorduk. Pist falan da yoktu.

Ayrıca hâlâ ne olduğunu anlamamıştım.

Ta ki uçak tamamen yere ininceye kadar...

KAİNAT

Dışarıdan davul zurna sesi geliyordu. Kaşlarım çatıldı. “**Düğün mü var, ne bu ses?**”

“**Babam araba gönderirken bizim geleceğimizi de söylemiş herkese, şehrin çeyreği çete üyesi zaten. Buraya geldiğimizde böyle karşılıyorlar.**” Adel bundan artık bıkmış gibiydi; **ne yani, bu güzel bir şey değil miydi?**

Hepimiz jetten inmek için ayağa kalktığımızda hostes kız kapıyı çoktan açmıştı, ses artık daha fazla geliyordu.

“Hele hele hele Adanalım, gel yanıma Adanalım.

Çifte telli çalıyor, kalkın da oynayalım...”

Şarkıyı duyduğum gibi genzimden gelen bir sesle patlarcasına güldüm. “E bu süper bir olaymış.” Şu an beni mutlu eden tek şey bu karşılama olabilirdi. Özellikle diğerlerinin davul zurnadan rahatsız olması beni daha da keyiflendirmişti.

“Şimdi yalandan oynayacağız,” dedi Doruk bana bilgi verircesine. “Maksat ayıp olmasın.”

Başımı sallayarak onayladım. Elbette oynardım, hatta uzun süre oynayıp onları buna daha çok maruz bırakabilirdim.

“Ben oynayamayacağım,” diyen Adel, Doruk’un kucağındaki Emir’i aldı. “Bebegi arabaya götürmem gerek,” dediğinde Doruk ona ihanete uğramış gibi baktı.

“O benim bahanemdi,” diye çıkıştı Adel’e.

Nihayet jetten indiğimizde birkaç adam hemen gelip elimizdeki çantaları aldı ve arabaya götürdü. “Reis Bey gelmiş,” dedi birkaç kişi Yaman’a bakarak. Bir tanesi bana baktı. “Yenge mi, ağabey?”

Yaman sırttı, vereceği cevap ona mutluluk veriyor olmalıydı. “Yenge, yenge.”

Adam bana bakıp başını eğdi. “Hoş gelmişsiniz, Yenge Hanım.”

Adama gülümseyip Yaman’ın kulağına bağırdım. “Reis Bey ne amına koyayım, aklıma korkunç şeyler geliyor bak!”

Bu dediğime dudağının kenarını kıvrırarak güldü.

Zurna faslını indiğimiz için bitirdiler sanmıştım ki, o şarkıya yeniden başladılar. Yaman kısık bir sesle, “Hay Adana’nıza,” diye başlamıştı ki, çember şeklindeki kalabalığın içine dalıp oynamaya başladım.

Pek tekin tipler yoktu, aralarında birkaç kadın da vardı.

Tekin tipler yoktu derken, Yaman kadar tekinsiz tipler vardı...

Kara Üzüm Habbesi çalarken Doruk’la beraber karşılıklı oynamaya başladık. Dünyanın en saçma ortamıydı ve kimse de garipsiyormuş gibi görünmüyordu.

Fırat kulağında kulaklıklarla ortama ayak uydurmaya çalışıyordu, Burak ve Kağan ise tıpkı Yaman gibi ortada alkışla ritim tutturuyorlardı.

Yaman’ın yanına oynayarak yaklaşıp kulağına yetişmek için parmak ucumda kalkmıştım ki, kulağını bana eğdi. “Karizmanız çizilir diye mi oynamıyorsunuz, Reis Bey?” Bunu dedikten sonra önüne geçtim, sırtım ona dönükken gövde mi üzerine doğru eğip gerdan kırmaya başladım. Cebinden çıkardığı 100 avroyu göğsüme sıkıştırdığında sırttım. Bu sefer o benim kulağıma eğildi. “Sen bayağı biliyormuşsun oynamayı.”

Doğrulmadan önce omuzlarımı oynatarak ona doğru yüksek sesle konuştum. “Daha neler bildiğimi tahmin bile edemezsiniz.” Alayla güldüm. “Reis Bey.” Ona *Reis Bey* demeleri o kadar saçmaydı ki, buna kahkaha atıp doğruldum.

Yaman yüzündeki keyifli sırıtmayı kesmeden kulağıma konuştu. “Başım, beynim sikildi.” Daha hızlı biteceğini düşündüğünden midir bilmem, o da oynamaya başladı. Karşılıklı oynarken buna bir yandan da gülüyordum.

Yaman birden bana sinsi bir bakış atıp davulcu ve zurnacıya eliyle işaret yaptı. Herkes oynamayı kestiğinde beni gösterince donup kaldım. “Cihan Baba’nın kızı, çetenin de yeni lideridir,” dediğinde yutkundum, etraftaki kalabalığın

KAINAT

bakışlarına bakamıyordum. “Ha, bir de müstakbel karımdır.” Davul ve zurnacıya yaptığı bir işaretle tekrar şarkı çalmaya başladı. Dehşet dolu bir bakışla Yaman’ın dibine girdim.

“Neden yaptın bunu?” diye sorarken yüzümde anksiyete krizine girmek üzereymişim gibi bir ifade olduğundan emin-dim.

Bana eğildi yine. “Fazla keyifliydin.” Ona edeceğim hakaretleri dinlemeden oynamaya devam etti.

Birkaç dakika sonra oynamaktan nefes nefese kalmıştım. Çaktırmadan oynaya oynaya kalabalığın biraz ilerisindeki siyah minibüse ilerledim. Ter içinde arabaya girdiğimde ben ve Yaman hariç herkesin çaktırmadan buraya geldiklerini fark ettim.

“E madem arabaya geliyordunuz, beni de dürtseydiniz ya,” dedim derin bir nefes verirken.

Doruk kucığında Emir’le ayaklarını karşısındaki koltuğa uzatmıştı. Emir bunca gürültünün içinde uyukluyordu. “Pek bir şevkle oynuyordun, Yenge Hanım.” Tavrı alaycıydı. “Dürtesim gelmedi.”

Doruk hariç herkes kulağında kulaklıklarla uyukluyordu.

Davul-zurna sesi kesildiğinde Yaman’ın da gelmek üzere olduğunu anladım.

“Bahşiş dağıtıyordur, gelir şimdi,” dedi Doruk zihnimi okumuş gibi. “Pabucumun ağası.” Kıkırdadı. “Ağa bellediler iyice, öyle takılıyor.”

Bir süre sonra Yaman da arabaya bindiğinde minibüs harekete geçti. O da benim gibi ter içindeydi.

Bir saatin ardından, dedikleri gibi büyük bir konağın önünde idik. “Siz burada aşiret falan mısınız, bu ne ya?” Şaşkınla taş konağa bakıyordum. Taştan duvarlarında asmalar vardı. Araba durduğunda hepimiz tek tek indik. Kapının girişinde yaşlı, hafif kilolu bir kadın bizi karşıladı.

“Aşkım,” dedi Yaman göğsüme bakarak. Başımı eğip baktığı yere odaklandığımda sıkıştırdığı parayı gördüm. Hemen

alıp cebime attığımda herkes konağa girmiş, bir biz kalmıştık. Yaşlı kadın kapıda bizi karşılayıp önce Yaman'a gülümsedi. "Hoş geldin, gottik," dediğinde ne dediğini anlayamadım.

"Gottikliğimiz mi kaldı, hala?" diyen Yaman'a baktım bu sefer. Nece konuşuyorlardı? "Senin gözler iyice bozuldu zaar."

Kadın Yaman'a sahte, ters bir bakış attı. "Utanmıyon de mi alay etmeye? Eşek." Gözleri beni buldu, yavaşça gülümsedi. "Bu güzel kız kim?"

Yaman, "Müstakbel karım," dediğinde gözlerimi devirdim.

"Şaka yapıyor, teyzeciğim," dedim gıcıklığına. "Cihan'ın kızıyım ben." Bunu dediğimde ve ne dediğimi kavradığımda yutkundum. Adamın adını içimden geçirirken bile soyadını ekliyordum. Şimdi kızıyım demiştim. Bu Adana'nın havasında bir şey vardı.

"Anaa," diye yükseldi kadın. "Cihan Bey'in kızı mı varmış?" Kadın gözlerini kısıp bana bir sır verecekmiş gibi yaklaştı. "Böyle öz kızı gibi de mi, halam? Manevi mi yoksa?"

"Öz, halam, öz," derken bizi içeri soktu Yaman. "Biz biraz yol yorgunu..."

Kadın elini ağzına kapattığında gözleri büyüdü. "Bu içerideki bebe sizin mi, halam?"

Yaman göz devirdi. "Değil, halacığım, değil. Arkadaşın çocuğu, öyle Adana'yı gezdiriyoruz." Elimini tutup beni konağın giriş kapısına doğru ilerletmeye başladı. "Ne başım kaldı ne beynim. Oturup ağlayacağım yorgunluktan," dediğinde şaşırdım.

"Bunu diyen adamın saatler süren soygun yapması şoku. O zaman bile bu kadar yorgun değildin." Güldüğümde eğilip dudağımdan öptü. Başımı kaldırıp öpüşüne karşılık verecektim ki, annemin sesini duydum.

"Kainat?"

Aynı ses tonuyla ona seslendim. "Anne?" İkimiz de birbirimize aynı bakışlarla bakıyorduk. O bir Yaman'a, bir bana,

KAİNAT

bir de birbirine kenetli ellerimize bakıyordu. “Ne yapıyorsun sen burada?” diye sordum sanki burada olduğundan haberim yokmuş gibi.

Boğazını temizledi. “İşim vardı, bir de laf arasında burayı özlediğimi söyleyince Cihan getirdi. Zaten o da gelecekmiş,” dedi bizi süzmeye devam ederken. “Sen İspanya’da değil miydin, annem?”

“Oradaydım,” dedim, ben de boğazımı temizledim. “Bugün de buradayım.” Yaman’a bir bakış attım. “Benim de işim vardı.”

Annem başını salladı *anladım* dercesine, ben de aynısını yaptım. Yaman’a bakıp elini bıraktım. “Yaman, bana odamı gösterir misin? Biraz yatayım ya.” Anneme gözücuyla baktığımda rahatsız edici bakışlarla Yaman’ı süzdüğünü fark ettim.

“Gösteririm, Kainat’çıgım.” Yaman’m sesi ima ve iğneleme doluydu. Beni odama çıkarırken ortalıkta çeteden kimse görünmüyordu, onlar da doğrudan odalarına geçmiş olmalıydılar.

Yaman beni üst kattaki odalardan birine çıkardığında içeri girdim. Konağın içindeki tüm odalar ahşap, eski ama kaliteli eşyalarla doluydu. Çoğu mobilya bakır ve altın rengindeydi.

Yaman’la odaya girince derinden bir nefes alarak kendimi yatağa attım. Birazcık gözlerimi kapatsam hemen uykuya dabilirdim. “Annen bana bayıldı,” dedi alayla yatakta yanıma uzanırken. Gözlerini yummuştu. “Kızımın ne işi var bu it kopukla, diyor herhalde.”

Yatakta yan dönerek bir kolumu Yaman’ın bedenine sardım. “Artık kızı da bir it kopuk,” dedim gülümseyerek. “Bunu sorun etmemeli.” Başımı biraz doğrultup Yaman’ın yanağından öptüm. “Ayrıca kızı bir it kopuğa âşık. Buna da alışmalı.” Dudasına yaklaştım ki, o benden önce davrandı.

Beni sırtüstü düşürürken üstüme çıktı, dirseklerini iki yanıma koyarak yataktan güç alıyordu.

“Sen bayağı cilveli bir kızsın bugün, farkında mısın?” Dudaklarımı öpüp boynuma kadar indiğinde bacaklarımı beline sardım.

“Öyle miyim?” Sorumla başımı omzuma doğru yatırıp alt dudağımı ıslattım. “Hiç farkında değilim.”

“Öylesin,” derken dudakları üstümdeki tişörtün göğüs dekoltesine indi. Memelerimin üzerine öperken bir eli tişörtümün yakasını daha da aşağı çekecekti ki, telefonu çalmaya başladı. “Sınanıyorum ki,” diyerek cebinden telefonunu çıkardı. “Bu adam hissedip de mi arıyor, anlamıyorum ki amına koyayım!” Aramayı cevaplayıp telefonu kulağına dayadığında hâlâ üstümdeydi. “Efendim, Cihan Baba?” Dikkati telefondan çok bendeymiş gibiydi. Gözleri dudaklarım ve memelerimin arasında gidip geliyordu. “Şimdi mi? Ahırda ne yapacağız?” Gözlerini yumdu sabır çeker gibi. “Birazdan olsa olmaz mı?” Kol saatine baktı. “Bir iki saate falan?” Karşı taraftan nasıl bir karşılık aldıysa, yüzünde hoşnut olmadığını belli eden bir ifadeyle kalktı üstümden. “Kainat da mı?” Gözleri yine benimkileri buldu. “Dinleniyor ama.” Sıkıntılı bir nefes verdi. “Tamam, baba. Geliyoruz.” Telefonu kapatıp tekrar cebine soktu. “Aşağı iniyoruz, Taş Bebek,” diye mırıldandı kısık, isteksiz bir sesle.

“Tüh,” dedim cilveli bir ses tonuyla. “Tam yükselmiştim, bugün bir daha zor yükselirim artık.” Bana ters bir bakış attığında açıkladım. “Yorgunum ya. Şimdi aşağı ineceğim, daha da yorulacağım. Buraya çıkınca da uyurum.”

“Hasbinallah...” Başını tavana kaldırdı. “Ya sabır.”

“Çok nazlanıyorsun, Batıkan. Hadi gel, aşağıya.” Kapıyı açıp ondan önce çıktım.

Birkaç saniye içinde bana yetişip elimi tuttu, konaktan dışarı çıkıp evin arkasına geçtik. Büyük, neredeyse ayrı bir ev gibi görünen ahşap kapılı yerin önüne geldiğimizde gözlerim kısıldı. “İçeride sürü besliyorsunuz herhalde, ahır mı burası şimdi?”

“Sürü mü besliyorlar artık bilmiyorum da,” derken iki kapılı ahırın bir kapısını açtı. “Bir eşek olduğu belli.”

İçerisi çok karanlıktı. Aralanan kapıdan girerken el eledik. Biraz ilerlediğimizde ahırın tavanındaki kare şeklinde birkaç pencereden içeri gün ışığı sızdığını fark ettim.

KAİNAT

Karşıdaki iki kişiyi aydınlatıyordu. Biz yaklaştıkça silueller belirginleşerek bedenlere dönüştü. İlki ayakta duran Cihan Sırtepe'ydi. İkincisi ise bir sandalyeye bağlanmış halde oturan, yüzü dağılmış Savaş Viran Saraylı...

“Bak,” dedi Yaman yüksek sesle, sesi boş ahırda yankı yaptı. “Eşek var demiştim.” Sırtarak Savaş'a ilerlerken elimi sıkıca tutuyordu. “Arkadaşım eşek.”

Savaş hiç dayak yememiş gibi yüzünde güçlü bir ifadeyle duruyordu. “Hâlâ paket olmamışsın,” diye mırıldandı alayla, sesi sarhoşmuş gibi çıkıyordu. Dayak sarhoşluğu olabilirdi. Savaş'ın gözleri bana döndü. “Baban çok kırıncı bir adam, Kızılkaya.” *Kızılkaya* derken bastırmıştı harfleri. “Ben onu evimde böyle ağırlamamıştım.”

“Savaş,” diye mırıldandım dediklerini duymazdan gelecek. Yaman'ın elini bırakıp ona doğru bir adım daha attım. “Sana nasıl fino olunacağını öğretecektim, hatırladın mı?” Cümlemler birlikte yüzündeki alaycı ifade ciddileşti. “Hatırlıyorsun.” Bir adım geri gittim bu kez, güldüm. “Öğretmeyeceğim, sadece gerilmeni istemiştim. Zaten şu an zombiye falan benziyorsun, fino olmak için fazla çirkinsin.”

Ellerimi cebime sokup bir Yaman'a, bir Cihan Sırtepe'ye bakıyordum. Sonunda Yaman konuştu. “Bizi biraz yalnız bırakır mısınız?” diye sordu gözlerini Savaş'tan ayırmadan.

Kısa bir süreliğine Cihan Sırtepe'yle birbirimize baktık, ardından arkamı dönüp ahırın kapısına doğru ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen ayak seslerine bakacak olursam, Cihan Sırtepe de hemen peşimdeydi.

Tahta kapı açık olduğundan gün ışığına doğru ilerledim ve sonunda dışarı çıktım. Yorgunluktan başım ağrımaya başlamıştı, kapalı olan diğer kapının önünde yere çöktüm ve sırtımı kapıya dayadım. Cebimden sigara paketimi çıkarırken Cihan Sırtepe'de dışarı çıktı, içeri son bir kez bakıp kapıyı kapattı.

Dudaklarımın arasına sıkıştırdığım bir dalın ucunu çakmakla yaktım ve derin bir nefes çektim. Nikotin içimdeki

gerilimi verdiğim dumanla birlikte dışarı atarken yanımda duran, beni izlediğini hissettiğim Cihan Sırtepe'ye baktım gözucuyla. Hissettiğim gibi bana bakıyordu.

“Nasılsın?” diye sorduğunda yutkundum. Onun yanındayken sebepsizce geriliyordum çünkü aramızdaki mevzu benim için gericiydi; onunla da pek bir alakası yoktu aslına bakılırsa.

“İyiyim.” Mırıltımın ardından ekledim: “Sen nasılsın?” Sigaradan bir nefes daha çektim.

“Ortalama,” derken o da yanıma çöküp sırtını kapıya yasladı. Bir süre sessizce oturduk, ben sigaramı yarıladiğımdayine aramızdaki sessizliği bozan o oldu. “Ölmüş.” Bunu söylediğinde başımı ona çevirip yüzündeki ifadeyi yokladım. Bu bir soru muydu, haber mi veriyordu, yoksa bunun üzerinden bir şey diyecekti de yol yapmak için sohbeti buradan mı başlatıyordu?

“Aynen.” Sesimde umursamazlık vardı. “İntihar etmiş.” Beni asıl etkileyen kısım intihar etmesinden çok benim bu habere gösterdiğim ilk reaksiyondur. Ertesi günü, hastaneden çıktığımda psikoloğa gitmeyi kafama yazmıştım. Adana'dan İstanbul'a döndüğümde yapacağım ilk şey psikolog randevusu almaktır. Bu değişen anılar ve halüsinasyonlar daha çok kafamı karıştırmıştı.

“Biraz üzülüğünü duydum,” dedi yumuşak bir ses tonuyla. Sesinde garip bir şey vardı, incitmek istemeden konuştuğu belliydi. “Şimdi onu kötü hatırlıyorsun,” diye devam ettiğinde çenemi dizime yaslayıp ona baktım. Bunları konuşmak onun için can yakıcı değil miydi?

Onun yerinde olsam üzülürdüm. Yani... Belki şu anda da üzülmem gerekiyordu fakat bir türlü üzüleliyordum. Kabuğum sertleştiğinden olsa gerek, beni üzmesi gereken çoğu şey üzmüyordu. Duygularımı dışa vurmak için farklı yollara başvuruyordum.

“Kötü hatırlanması gereken biri,” diyerek son cümlesini onayladım. Burnumdan güler gibi nefes verdim. “Kimsenin

KAİNAT

onu iyi hatırlayacağını sanmıyorum. Ölümü bile bencilceydi; kimseyle yüzleşmeden gitti, korkak gibi.” Artık öfkeden kudurmuyordum, dümdüz sinirliydim. Can sıkıcı bir konuymuş gibi...

“Bir filmde duymuştum,” dedi, o da artık yere bakıyordu. “Çocuklar babalarını hep hatırlamak istedikleri gibi hatırlarlar.”

Bu repliği biliyordum. “*Babam ve Oğlum*,” diye mırıldandım bildiğimi belli etmek için. “Baban *Sadık* gibi biriye, en şefkatli anlarıyla hatırlayabilirsin onu. Fakat Harun Kızılkaya’ysa, o anıları bunca şeyden sonra hatırlamaya çalışmak biraz zor olabilir.” Bunu alaycı bir ses tonuyla, dalga geçmesine söylesem de o kadar komik olmadığının farkındaydım. “Hem gerçek babam bile değilmiş.”

“Önemli olan kimi baba olarak gördüğün,” dediğinde şaşkınlıkla ona baktım. Yüzünde buruk bir ifadeyle yeri izliyordu. “Onu baban olarak gördüğünü elbette biliyorum, Kainat. Bu bir alışkanlık, alışkanlıklar kolay bırakılmaz. Vurulduğunda nasıl başına gidip ağladığını gördüm.” Söylediği anın hatırasıyla yüzümü buruşturup önüme döndüm. Kulağa fazla dramatik geliyordu ve hoşuma gitmemiştir.

“Kötü hissettin mi peki?” Sorumu biraz daha açtım. “Beni öyle gördüğünde yani.”

“Önce evet,” dedi dürüstçe. Bu sırada içeriden Savaş’a ait acı dolu bir inleme sesi geldiğinde irkildim. Fakat Cihan Sırtepe konuşmaya devam ettiğinden duymazdan geldim. “Sonra saçma geldi üzülmem, kimse iki günlük birine kolayca baba diyemez. Onca şey yaşarken bunu düşünemez de.”

Yüzümde istemsiz bir gülümseme belirlediğinde başımı tamamen ona çevirdim. Beni bu konuda herkesten daha iyi anlıyordu, sanırım o da aynı şeyi hissettiği içindi. “Çocukluğun onunla geçmiş. Annen birkaç fotoğraf gösterdi.” Güldü. “Fotoğraflarda o yoktu ama orada olduğunu biliyorum. Ailenmiş, seviyormuşsun onu.” Derin bir nefes aldı. “Ama Kainat, bana

biraz zaman verirsen, işte o zaman gerçek bir ailen olacağını da bilmeni istiyorum. Bu evin içindeki herkesin de o çatısı olmayan dört duvardan daha çok ev gibi hissettireceğini de biliyorum.” Elini dizime koydu. “Zaten onlara katlanabiliyorsan, muhtemelen sen de biliyorsundur.”

“Evet,” dedim, hayatım boyunca bir şeyi sanırım ilk defa bu denli içten kabulleniyordum. “Onları seviyorum.” Yaman farklıydı. “Yaman’a çok âşığım.”

Son cümlemlerle gülümsedi. Sigaramdan son nefesi çekip izmariti yerde söndürdüm. Bir dakika kadar sonra yeniden adımı söyledi. “Kainat.” Sesi biraz daha kısık geldiğinde yine ona baktım.

“Hımm?”

“Sana sarılabilir miyim?” Sorusuyla yutkundum, bakışlarım etrafta dolandı. Gözlerimi yeniden ona çevirdiğimde başımı onaylarcasına salladım.

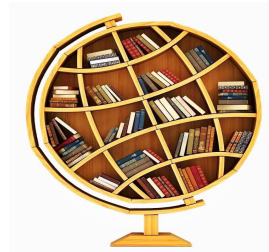
Ona sarılmak için ayağa kalkmam gerektiğini düşünmüştüm ama buna fırsat vermeden kollarını boynuma sardı.

Sanırım şu anda sadece filmlerde olduğunu düşündüğüm o duygusal sahnelerden birinin tam ortasıydım.

Ne gariptir ki, bu kez yutkunamadım. Sadece derin bir nefes aldım ve kollarımı yavaşça gövdesine sardım. Ellerim titriyordu.

Yine ne gariptir ki, o rahatsız edici boşluğu hissetmiyordum. Daha çok birine daha sahip olmuş gibi hissediyordum.

SON

TEŞEKKÜRLER

Anneme, her şey için teşekkür ederim. Her kitabımın teşekkür bölümünde en başta yer alacaksın.

Dostluktan öte bana kardeşlik eden, kitabımın tasarımlarında emeği geçen ve her duraksadığımda beni yeniden oyuna sokan güzeller güzeli arkadaşım Mersa'ya,

Varlıklarım her zaman hissettiren, yanımda olan R. Gaye Önel ve Jasmin Lara Gördesligil'e,

Yayın hayatımı benim gibi anksiyeteli biri için bile elinden gelenin fazlasını yaparak kolaylaştıran Derya Sevim'e,

Ve elbette siz okurlarıma... Bu satırları zihninizde yaşattığınız için çok teşekkür ederim.

KAĞAN ÇELİK

YAŞ: 23

BELİRSİZ

ADANA

DORUK BERAHTAŞ

YAŞ: 24

ARABA KAÇAKÇISI

ADANA

FIRAT DUMAN

YAŞ: 25

UYUŞTURUCU SATICISI

ADANA

ADEL SARIHAN

YAŞ: 20

HACKER

ADANA

BURAK GİRAN

YAŞ: 23
HACKER
ADANA

YAZAR HAKKINDA

Sanem Özel, 2 Şubat doğumlu genç bir yazardır. Edebiyat yolculuğuna çocuk yaşlarda yazdığı şiirlerle başlamıştır. Zamanla bu tutku, hikâyeler ve kurgular yazma aşkına dönüşmüştür. KAINAT, yazarın okurlarıyla buluşturduğu ikinci basılı eseridir.

 @sanemozell

 @sanemozell

 @sanemsozel